

МАРИУС ГАБРИЕЛ БЕЛЯЗАНИ С ГРЯХ

Превод от английски: Елена Кодинова, 2000

chitanka.info

*На Линда, Теди, Том и Ема.
Сърдечни благодарности на Бевърли Луис.*

ПРОЛОГ

САН ФРАНЦИСКО

Отец Тим дръпва портите към имението Флорио. Автоматичната врата забръмчава и той натиска копчето. Обичаше този ритуал.

— Отец Тимъти Дийн — казва той в отговор на припукването в домофона.

Докато чака портите да се отворят, отец Тим се взира в къщата, виждаща се през извивките от ковано желязо. Наричали са я имението Флорио в чест на съпруга на Барбара, но откакто той се е изнесъл в апартамент в центъра, хората отново са започнали да ѝ викат имението Монтроуз. Внушителен палат, строен през седемдесетте години на деветнайсети век, с многобройни балкони и арки в средиземноморски стил, с параден вход, от двете страни на който се извисяват колони от кремав мрамор. След безупречната реставрация къщата излъчва псевдоиталианска разточителност — от розовата мазилка до сенниците на райета. Тя е от онези къщи, които туристите обичат да снимат, част от колорита на разкошния Сан Франциско. Отец Тим се е отказал от голяма част от църковните си задължения, но не може да се откаже от удоволствието да минава през подобен параден вход.

Паркира кабриолета си зад ролса на Барбара. Преди да слезе от колата, се обажда от мобилния си телефон в кабинета на епископа. Длъжността на отец Тим — директор по материалните ресурси — е открита специално за него и той се наслаждава и на най-дребната проява на привилегия и престиж, които работата му осигурява. Би се погубил, ако му се наложи да изслушва мрачни признания на грехове в някоя мрачна изповедалня в работническите квартали.

Докато той приключи с тихия си телефонен разговор, Барбара Флорио вече се е появила на върха на стълбите. Маха му кипро и отец Тим веднага изскача от колата. Взема стълбите по две, досущ като колежански атлет в черните си маркови джинси, черни спортни обувки, черна риза и блейзър. Бялата яка му стои като на шега, като закачлив

отличителен белег на университетско братство. Загарялото му лице е разтеглено в широка блестяща усмивка.

— Как си, Барбара?

— Толкова се радвам да те видя, отче. — Плясват си ръцете като на спортно състезание. Тя го притегля към себе си. — Взех важно решение — казва драматично, като доближава лъскавите си червени устни до ухото му.

— Така ли? — пита той. Тайно поема аромата ѝ. Греховен женски мирис, но днес поне не е примесен с дъх на уиски.

— Влез. Нямам търпение да ти разкажа. — Повлича го навътре, пръстите и на двете им ръце все още са сплетени. Лицето ѝ е тържествено, но очите ѝ блестят.

В коридора се натъкват на по-малката дъщеря на Барбара — Терез. Бърза надолу по стълбите с цял наръч кукли. Толкова е устремена, че се забива като снаряд в стегнатия задник на отец Тим. Куклите се разпиляват с трясък по твърдия дървен под.

— О, Терез! — казва напевно отец Тим и се обръща. — Как сте, млада госпожице?

Терез не отговаря. Изражението ѝ е отнесено и когато отец Тим я докосва по ръката, усеща, че цялото ѝ тяло трепери. Потупва къдравата главица на Терез и ѝ помага да събере изпуснатите кукли.

Когато се изправя, вдига поглед и вижда, че Девън, по-голямата дъщеря на Барбара, го гледа през лъскавия парапет.

— Здравсти, Девън — извиква той. — Забавляваш ли се през ваканцията, миличка?

Но Девън само се визира хладно в него и му отвръща с безизразно: „Здравсти.“

Отец Тим е напълно наясно, че и двете дъщери на Барбара го ненавиждат от все сърце. Но и той не си пада по хлапетата, така че са квит.

Барбара го хваща собственически за ръката.

— Ела в трапезарията — подканва го тя, а пръстите ѝ мачкат бицепсите му.

Стаята е дълга и студена и вътре се намира продълговата лакирана маса. Върху нея лежи разгърнат голям чертеж, затиснат в четирите ъгъла с книги.

— Ще строя църква — казва тя лигаво. Взира се дълбоко в учудените му очи. Протяга ръка и го притегля към масата. — Ела да видиш.

Междувременно Терез Флорио отнася куклите си в градината. Цял наръч кукли. Има ужасно много и ѝ се налага да ги държи в голяма кутия в стаята за игри. Толкова са много, че може да обзаведе цяла класна стая с тях и да се прави на учителка. Днес урокът е по-специален. Персоналът на къщата вижда как детето се тътри нагоре-надолу по стълбите, но не му обръща много внимание. Тя е странна, дива и разхвърляна, пълна е с необясними пориви. Бяха се научили, че не трябва да се опитват да ѝ пречат.

Сестра ѝ Девън пак протяга шия през лакирания парапет.

— Какво правиш, Трий? — извиква тя.

Терез не отговаря, а продължава да припка надолу с нов наръч кукли. Затова Девън извърща лъскавата си глава към госпожа Де Кастро, икономката венецуелка, която преглежда сутрешната поща.

— Какво прави тя с куклите си, госпожо Де Кастро?

— Не знам, миличка — отвръща разсеяно госпожа Де Кастро.

— Ще сътвори голяма бъркотия с тях — предсказва Девън.

— И без това е време вече да ги израсте — казва госпожа Де Кастро.

Девън се съгласява тъжно и се връща в подредената си стая. Терез едва е започнала дванайсетата си година, но Девън е почти на петнайсет и по думите на госпожа Де Кастро — почти дама. Разгарът на лятото е и въпреки прекрасното време и това, че е във ваканция, Девън готви домашна работа за училище: „Животните през горския период“. Баща ѝ ѝ купи собствен компютър с мултимедия. Разглежда файловете на един нов CD-ROM, „Майкрософт динозаври“, който според нея е най-страхотното нещо, което някога е виждала. Има анимация, в която огромен тиранозавър Рекс преследва и убива един трицератопс съвсем като на кино. Става наистина гадно, когато Т-рексът сдъвква по-малкото влечуго.

Навън в градината Терез е все така забързана. Сърцето ѝ бие силно, ушите ѝ са заглъхнали от тласъците на собствената ѝ кръв. Всичките кукли, иска ги всичките. Никоя не трябва да бъде пропусната.

Наредила е класната стая в градината, зад навеса, в който градинарите си държат инструментите. Едно от тайните ѝ местенца. Куклите се трупат в неправилен полукръг, разхвърляни без особена грижа за удобството им, розовите им крачета стърчат към небето или опират в земята, стъклените им очи се кокорят безизразно, устните се притискат една в друга плътно като черупките на мида.

Най-накрая всичките са налице. Кляка за малко в полукръга, леко е задъхана. Тичала е нагоре-надолу по стълбите с пълна пара. Но вече е готова. Подрежда ги, като поставя любимите си отпред. После се промъква в градинския навес с помощта на ключа, който винаги стои скрит под една саксия.

Голямата тъмна постройка мирише на катран и машинна грес. Ето я и самоходната тревокосачка, която поддържа моравите гладки като зелено кадифе, лопатите, вилите и греблата, гатера, ножиците за лехите и храстите, всякакви машини за рязане, кълцане и цепене.

Ето ги в дъното и омазнените червени ламаринени кутии. В тези със знак „Д“ има дизел, в онези с двете черти се съдържа бензин, примесен с газ, в кутиите с четири черти е чистата газ. Точно тях търси Терез. Цели три са. Едната е пълна догоре и толкова тежи, че не може да я вдигне и трябва да я влачи с две ръце. Тениската и късите ѝ панталони стават все по-мръсни, но в това няма нищо необичайно.

Куклите се блящат изцъклено. Газта се разплисква по ръцете ѝ студена като лед. Хладната тръпка пропълзва към белите дробове и я кара да се закашля. Ламаринената кутия става по-лека. Куклите ярко блясват. На места газта започва да разяжда косите и миглите им. Когато полива госпожица Луси, вижда как нарисуваното ѝ лице се стича и на негово място зейва дупка.

Скоро кутиите са празни. Горещият летен въздух зловещо трепти и Терез е готова. Следва кръщаването с огън. Кибритът е в джоба ѝ. Знае, че е лошо, много лошо. Но нищо друго не ѝ остава.

В трапезарията Барбара рови из стари снимки. На тях е запечатана сграда на фабрика във викториански стил, върху която е изписана легендата: „Рандолф П. Монтроуз Инк., производител на дрехи“.

— Прадядо ми построил първата фабрика през шейсетте години на осемнайсети век — казва тя. — Тогава ѝ казвали „Южната мера“, защото лифтът не стигал още до нея. Тя, разбира се, изгоряла през

1906 г. Дядо ми я построил наново една година по-късно. — Показва му други снимки на по-късна сграда, пред която се извиват дълги опашки от надничари. Отец Тим кима ли кима, промърморва нещо в отговор, а тя продължава да разказва. Как бизнесът процъфтял през войните, как всяка капка кръв, просмукала се в ушитите от семейство Монтроуз униформи, се превръщала в долари, които се стичали към банковите им сметки.

— Когато модернизирахме производството и се преместихме на север през 1973 г., продадохме всички машини. Оттогава сградата е склад. Сега, когато „Южният пазар“ се развива толкова бързо, при мен пристигат повече предложения, отколкото мога да преброя. — Мълчи. — Последното беше за дванайсет милиона долара, а нашите хора ни казаха, че тази цена е ниска.

Отец Тим бавно поклаща глава.

— Не си спомням — произнася натъртено младият свещеник — да е имало толкова щедро дарение. Не и по мое време. Може би никога. Епископът ще бъде очарован.

— Исках ти пръв да научиш, Тим.

— Бог да те благослови, Барбара. Бог да те благослови. Барбара Флорио приема думите му с благоговение.

— Що се отнася до проекта на църквата — казва, — мислех си да обявим открит конкурс. Големите фирми може би няма да се заинтересуват. Но можем да дадем възможност на всички млади архитекти да представят проекти и да изберем най-добрия. В края на краищата това ще е църква на младите. Народна църква.

— Народна църква — повтаря отец Тим, кимайки ентузиазно. В предстоящите седмици и месеци ще трябва постепенно да й втълпи, че върху терена, който предоставя, църква няма да се строи, въпреки че дарението й е добре дошло. Засега се надява, че Господ ще го разбере, ако малко поотложи. Поне докато тя не подпише дарителския акт. — Значи това — казва той разсеяно, като потупва плана, — това е твоя лична собственост? Искам да кажа, някой от семейството ти не е ли съсобственик?

— Изцяло мое е — казва тя. — Дядо ми го остави в завещанието си. Ето го и нотариалния акт.

— Не исках да... — Но въпреки това издърпва от пръстите й нотариалния акт и го разглежда. Няма как да не провери един последен

факт. — А съпругът ти? — пита той внимателно. — Той няма ли някакви?...

Погледът на Барбара става много студен. Очите ѝ блестят хладно като камъчета на дъното на речно корито.

— Съпругът ми — казва тя мазно — няма абсолютно нищо общо с това. Виж нотариалния акт.

— Да, виждам...

— Абсолютно нищо — повтаря тя. — Имотът си е мой. Моля те, не се тревожи за съпруга ми.

— Няма — казва отец Тим и се закикотва, без да знае защо.

Навън в градината Терез драсва клечка кибрит и гледа как се разгаря. Леко е задъхана. Настъпи решителният миг. Пламъкът е невидим под ярката слънчева светлина. Но клечката почернява и се огъва под настъпващия огън и тя изведнъж усеща пареща болка в пръстите си. Мята клечката към подгизналите кукли. Газта се запалва със силен взрив, който се чува из цялата къща.

Никой не обръща особено внимание, с изключение на Девън, която е седнала зад компютъра си. Когато чува взрива, Девън отмества поглед от динозавърската анимация. Вдига глава. В следобедния въздух се разнася леко свистене като шум от някаква малка машина. Ослушва се леко намръщена. След това осъзнава, че звукът не идва от машина, а че е висок, безкраен писък на дете. Изтичва до прозореца. Иззад градинския навес на талози се издига черен дим, примесен с пламък на газ.

— Трий — прошепва тя.

Девън прелетява надолу по стълбите, после през къщата и се втурва под слънчевата светлина.

— Трий — крещи тя. — Трий!

Обикаля около навеса. Силна гореща вълна я възпира на сред пътя ѝ. Взривът е разхвърлил куклите и крайниците им навсякъде. Навесът е в пламъци, намазаните с катран греди трещят и изхвърлят червени хрочки. Лавровият храст също весело припуква. По клоните на дърветата са накачени пламтящи глави на кукли. Тревата гори, огнените езици се протягат все по-далеч, раздухвани от пренагрятия въздух. Пожарът припява триумфално с дълбок свръхестествен глас.

Терез пищи толкова високо, че също звучи нечовешки. Стои в капана на огнения триъгълник между топящата се купчина кукли,

пламтящия навес и огнената колона, в която се превръща лавровият храст. Вече не изглежда като дете. Лицето ѝ е безизразно като на кукла. Девън осъзнава, че тя няма нито вежди, нито мигли. Лицето ѝ представлява червена омазнена маска, от чиято широко отворена уста излиза този ужасен писък. Голите ѝ ръце и крака също почервеняват. Няма къде да избяга. Всичко около нея гори. Застанала е на малко островче, което бързо се смалвява, докато пожарът поглъща земята и въздуха.

— Трий! — крещи Девън и протяга ръце. — Изтичай към мен, Трий!

Главата на Терез леко се помръдва. Очите ѝ като че ли срещат погледа на сестра ѝ, но тя не помръдва и не престава да пищи. Като вцепенена е. Тогава крясъкът ѝ се вдига до невъзможна октава. Девън вижда как около главата ѝ се образува пламтящ ореол, с който прилича на страховит кукленски ангел.

Без повече колебание Девън се втурва в пламъците. Ненаситната горещина я поглъща. Тича през пещ. Джинсите и ризата е дълги ръкави я предпазват за миг. После усеща как жегата стига до кожата ѝ.

Някъде в самоизяждащото се пространство сестрите се срещат. Ръцете на Девън докопват дланите на Терез, сграбчват я и я задърпват отчаяно и бясно. Терез е по-дребна от Девън, а и Девън е придобила някаква налудничава сила. Заклучва я в прегръдките си и побягва, извличайки детето от пещта на пожара. Притиска лицето на сестра си към диафрагмата си, защото знае, че ако тя диша, парещият въздух ще обгори белите ѝ дробове. И нейните устни са здраво стиснати. Мирише ѝ на опърлена коса и изпечена кожа и не знае дали миризмата идва от Терез или от самата нея.

Най-накрая изскача от огъня със сестра си на ръце. Вече е пристигнал един от градинарите, както и госпожа Де Кастро и една прислужница. Градинарят е протегнал ръце, за да прихване момичетата. Но когато вижда, че горят, че от тях се вият истински пламъци, отскача настрани, като крещи ужасен.

Девън се мята върху Терез, като се опитва да потуши огъня със собственото си тяло. А храбрата госпожа Де Кастро се хвърля и с двете си ръце и едрото си тяло задушават пламъците. Всички пищят. Госпожа Де Кастро удря овъглената коса на Терез и тя се раздробява на пепел.

Детето вече не гори. Письците ѝ са се превърнали в животински стонове. Очите ѝ са изблещени.

— Да се махаме от навеса — извиква градинарят. — Мърдайте, за бога!

На човека не му стига смелост да помогне на някой друг. Затичва се към къщата, за да се обади на пожарната. Госпожа Де Кастро и прислужницата извличат децата далеч от навеса, който вече се е превърнал в пламтяща клада. Когато се отдалечават спъвайки се, първата кутия с газ избухва като бомба и изцяло отнася едната стена на бараката. А вътре огнените спирали танцуват по машините. Още една кутия избухва и жълтеникавият гръм изпраща високо във въздуха парчета и трески. Следва нова експлозия.

Пред кухненската врата Девън приляква до сестра си. Още не е наясно колко зле е наранена Терез. Косата ѝ е на пихтия, ръцете и краката ѝ са изпоцапани.

Най-накрая пристига и майка им, отец Тим я следва по петите.

— Какво си направила — изкрещява Барбара на Терез. После за ужас на отец Тим започва да шамаросва дъщеря си.

Удря зверски и няколко плесници се стоварват върху лицето на Терез, което е обгорено и подуто. Детето продължава да издава същите ужасни стонове, докато се опитва да се измъкне от жестокостта на майка си.

— Мамо, недей! — изкрещява Девън, опитвайки се да се намеси. Един от юмруците на майка ѝ попада в устата ѝ и разцепва едната ѝ устна. Девън се свива назад и сграбчва лицето си.

— Барбара, за бога — умолява я отец Тим и я хваща изотзад.

Въпреки че ръцете ѝ са възпрепятствани, Барбара продължава да дращи към косата на Терез, пръстите ѝ са заровени в почернелите къдрици. Терез рязко дръпва глава, когато майка ѝ се опитва да отскубне цяла шепа коса. Детето стене и се гърчи.

— О, боже, о, боже, о, боже — повтаря задъхано отец Тим, едва успявайки да удържи умножилата се в заслепението сила на Барбара. Накрая и другите му се притичват на помощ и я издърпват далеч от детето.

Но Барбара продължава да крещи и да се протяга към Терез.

— Какво си направила? — пищи тя непрекъснато. — Какво си направила?

Пръв пристига семейният лекар доктор Ивън Брокмън. Той живее зад ъгъла. Мъж със забележителна външност и чудесни будоарни маниери. Трескавото обаждане на Барбара Флорио го е заварило точно когато отиваше на голф, затова е спретнато облечен като за светски следобед.

Скоро след него пристига и колата на пожарната. Пожарникарите побягват с шланга към задната градина и започват да поливат бараката, от която е останала само една почерняла обвивка. Спираат и няколко полицейски коли с включени сирени и ритмични синьо-бели светлини. Съседите се гълпят на улицата. Това е една от най-изисканите улици на Тихоокеанските възвишения, но дори и богатите хора обичат сеира.

Доктор Брокмън вече е натопил Девън и Терез в студена вана и всички налични кубчета лед в къщата плуват около тях. Госпожа Де Кастро също е в банята и държи покритите си с мехури ръце под течащата вода на мивката. Мърмори нещо на испански и клати глава.

Девън е само по пликчетата. Терез лежи, подпряла глава в прегръдките на Девън. Безизразните ѝ стъклени очи са вперени в тавана. Докторът кляка до ваната и внимателно започва да сваля леките летни дрехи на Терез. Маймунското изражение на детето дори не потрепва. Има обгаряния и на места мехури, но по-малката сестра бе извадила невероятен късмет. Отново. Последното му посещение в тази великолепна къща не беше много отдавна. Тогава лекува детето от шок и леки изгаряния. Тогава е имало нещастен случай в кухнята. Тиган с олио се е бил подпалил и огнените езици са се били извили нагоре по стените и през тавана. Този път е доста по-сериозно. Откъдето и да го погледнеш.

Той вдига поглед към Девън.

— Не мисля, че е много зле — казва ѝ той. — Ти как се чувстваш?

— Добре — отвръща Девън. Но трепери и очевидно е в шок.

— Ти си направила нещо изключително смело — казва тихо лекарят. — Спасила си ѝ живота.

Вижда как зацапаните ѝ устни се разтеглят в лека усмивка. Според него това семейство не е наред, а Девън е единственото здравомислещо същество от тях. Чува как в съседната стая майката на момичетата крещи по телефона. Говори с баща им, който е по работа в Лос Анджелис.

— Не знам — вика тя. — Отишла е до навеса и е взела кутия с газ. Откъде, по дяволите, да знам? Тя е ненормална! Мястото ѝ е в лудницата!

Отец Тим е до нея, загорялото му лице е изопнато от напрежение. Той усеща как великолепното дарение, плод на дълги месеци и години работа, се изплъзва от ръцете му в новосъздадения хаос. Никога не е харесвал двете дъщери на Барбара. Сега определено ги мрази.

От най-близката болница с вой на сирена по хълма се е изкачила една линейка. Екип от четирима с бели кутии в ръце се завтича през къщата. Изпълват банята и извикват настрани домашния лекар. Той обяснява какво се е случило, после се предава пред компетентността им. Мокър до кости и разтреперан, той се оттегля в спалнята.

Барбара Флорио седи на леглото, в едната ѝ ръка е телефонната слушалка, с другата стиска чаша скоч. Красивият млад свещеник седи до нея и изглежда сякаш му се повдига. Доктор Брокмън лично предписва повечето лекарства на Барбара и знае, че тя не трябва да пие алкохол. Знае и че е почти пълна алкохоличка, на прага на пълната зависимост. Гледа как отпива на едри глътки уискито и бълва змии и гущери в телефонната слушалка.

— Разбира се, че е било нарочно, за бога. Не ме ли слушаш? Опитвала се е да си изгори играчките. Тя е шибана заплаха за къщата, Майкъл. Ще ни избие всичките. Последния път за малко да подпали кухнята. Този път...

Докторът незабелязано се примъква към бутилката с „Гленливет“, като се колебае дали и той да не удари едно, преди да я скрие от пациентката си. Барбара извъръща глава и изпълнените ѝ с паника и гняв очи се впиват в неговите.

— Да — казва тя, — той е до мен. — Тя пххва слушалката под носа на лекаря. — Майкъл иска да говори с теб.

Докторът поема телефона.

— Майкъл? Доктор Брокмън е на телефона.

Майкъл Флорио звучи като на пожар.

— Как са момичетата?

— Сега при тях са санитарите от Бърза помощ. И двете са извадили огромен късмет. Терез е в шок и голяма част от косата ѝ е

изгоряла. Девън също е в шок. Майкъл, тя сама извадила Терез от огъня. Това е най-смелата постъпка, която аз...

— Ивън, моля те. Какви наранявания имат?

— Много леки, доколкото можах да преценя. Опърлени коси и мигли. Мехури по ръцете. Поопарили са се, но нямат сериозни обгаряния. От Бърза помощ ще получа по-добра представа след около петнайсет минути. — Той не споменава за ступора на Терез. Това може да почака, докато не разбере нещо повече за него. Докторът вижда как Барбара сграбчва бутилката и изскача от стаята. Младият свещеник забързва след нея.

Като излизат в коридора, отец Тим се опитва да утеша Барбара. Но на нея вече нищо не ѝ действа.

— Остави ме на мира — простенва тя.

— Барбара, моля те, опитай се да се успокоиш...

Тя си отскубва ръцете.

— О, боже, така боли!

Говори за себе си. Досега не е показала голяма загриженост към нито една от дъщерите си и явно не смята да се обременява с грижи за раните им. Странна майка е тя, мисли си отец Тим, затворена в себе си и сляпа. Но няма съмнение, че страда.

— Да отидем някъде и да се помолим малко — предлага той.

— Бях толкова щастлива. — Сълзите се спускат по лицето ѝ. — Най-накрая ми се струваше, че ще успея да свърша нещо добро в живота си.

— Щеше! — възкликва той притеснено. — И ще го направиш!

— Те ме мразят — смотолевя тя.

— Кой те мрази?

— Те — казва тя и русата ѝ глава кимва към банята, където се грижат за двете ѝ дъщери. — Господи, да бях умряла.

— Барбара, не се поддавай. Хайде да се молим заедно.

— Остави ме на мира — изкрещява му тя. — Моля те, моля те, остави ме на мира. Просто си върви. Махай се!

— Не позволявай това да те отклони от намеренията ти — настоява той. — Бог те води, Барбара. Просто се вслушай в този спокоен благ глас в сърцето си. Постъпваш правилно, моля те да ми повярваш!

Тя се взира в него и очите ѝ пак стават хладни като речни камъчета.

— Само това те интересува, нали? — отправя му обвинение тя. — Земята. Парите.

— Не — започва той, правейки се на загрижен. — Ти ме интересуваш, Барбара. Интересува ме твоята душа.

Тя се взира страстно в него още миг. После рязко се отдръпва и простенва.

— Моля те, махай се от мен.

— Барбара, да отидем на някое тихо място и да се помолим.

— Не се притеснявай за шибаната земя — кресва му тя. Би направила всичко, за да я остави на спокойствие. — Твоя е. Не се притеснявай. Само се махни.

Той най-накрая си тръгва и докато измъква колата си на заден ход през тълпата, все още му се вие свят от напрежението. Барбара Флорио е жалка, измъчена душа. Цял живот с всички сили се е мъчила да прави добро и той с готовност би ѝ помогнал да успее, каквито и да са мотивите ѝ. Но той знае, че тя е обречена.

Доктор Брокмън продължава да говори от спалнята с бащата на момичетата.

— Икономката помогнала за потушаването на огъня. И нейните ръце са обгорени. Навесът вече го няма, както май и половината градина...

— Не ми пука за градината на Барбара. Искам да говоря с Девън.

— Хората от Бърза помощ са при нея, Майкъл...

— На безжичния телефон ли си?

— Да.

— Занеси го при нея. Веднага.

Доктор Брокмън познава този тон. Майкъл Флорио не е от хората, с които можеш да спориш. Занася телефона в банята и над гърбовете на суеящите се санитарии го подава на Девън, на която в този момент най-подробно преглеждат ръцете. Девън затиска слушалката между слабото си рамо и ухото си. Има лицето на Мадона — на Ботичели, не Чиконе, което сега е сгърчено от болка. Но в следващия момент се отпуска в усмивка.

— Тате? О, тате! — Притваря очи, когато чува гласа на баща си. — Добре съм, татко. Терез също. Тя не е виновна.

Изведнъж на доктор Брокмън му хрумва, че не е трябвало да позволява на Барбара Флорио да се измъкне така, след като се е натъпкала е хапчета и алкохол. И в миналото са ставали разни инциденти. Доста пъти е бил викан в тази къща, особено след като бракът им е започнал да се разпада. Струва му се, че нито едно от „самоубийствата“ на Барбара не е било истинско. Лично той много повече се притеснява от изблиците на жестокост. Чуди се дали Майкъл, потънал до уши в работа, знае, че Барбара от време на време така се натрясква, че започва да замеря момичетата, с каквото и попадне. С хапчетата, които тя взима, и най-невинното пийване може да се окаже сериозно. Откачено семейство, мисли си той, докато търси Барбара.

Къщата е препълнена с хора: приятели на семейството, прислужници, пожарникари, полицаи, санитарии. Пристигнала е и втора линейка. Има една приличаща на валкирия жена в синя униформа, която рови пепелта, останала от бараката, още преди огънят да е напълно загаснал. Дори и адвокатът на Майкъл Флорио — Пол Филипи, се е появил, дебне тълпата като питбул, какъвто всъщност си е, и ръмжи нещо по мобилния си телефон. Докторът най-накрая открива Барбара Флорио в пералното помещение, стая, която той подозира, че не би посетила при нормални обстоятелства. Свила се е между големите и скъпи лъскави машини, кълве хапчета и ги преглъща с „Гленливет“.

— За бога, Барбара — въздиша той. Изтръгва шишенцата от пръстите ѝ и поглежда етикета. — Колко от тези си изпила?

— О, господи, Ивън! Какво ще стане с мен?

Опитва се да разчете кога са изписани таблетките, да получи някаква представа колко от тези многоцветни блягинки са погълнати и за колко време. Отказва се от изчисленията.

— Успокой се, Барбара. Колко от тези хапчета си изпила? Колко?

— Шест или седем. Не знам.

— А от тези?

— Не знам. — Забива розовите си нокти в блестящата си руса коса. Привлекателна жена е, въпреки че злоупотребата с алкохола и хапчетата се е отразила на меките тъкани по лицето ѝ и е станала причина да подпухнат. Има пищна едрогърда фигура и маниери на съблазнителка, а след раздялата ѝ с Майкъл обожатели не ѝ липсват.

Изглежда, никой мъж обаче, не е способен да запълни зейналата в нея празнота. Дори и Майкъл не би могъл. Бракът им, започнал толкова красиво преди петнайсет години, е завършил в почти същото състояние, в каквото сега е навесът — раздробен от взривове и обгорен.

— Тя иска да ни убие всичките. Да ни изгори.

— Кой, Терез ли? Не ставай глупава.

— Така е. Никога не съм вярвала, че това в кухнята стана случайно. А сега вече съм сигурна.

— Тя е просто дете — казва той меко. Мери ѝ пулса, проверява зениците. — Барбара, моля те, опитай да си спомниш колко хапчета си изпила.

— Защо ѝ трябва да ме мрази? — пита внезапно Барбара. — Аз съм такава шибана неудачница — допълва тя с измъчен глас, който го натъжава. — Какво ли не опитах. Какво ли не опитах.

— Знам. Само да можеше да повярваш, че успяваш. Прекалено си взискателна към себе си.

Лаещият ѝ смях го изненадва, от устата ѝ хвърчат алкохолни пари право към лицето му.

— Аз съм скапана егоистична кучка и ти го знаеш — казва тя подигравателно.

— Може би се нуждаеш от повече пространство, Барбара — казва той внимателно. — Може би трябва да пуснеш момичетата да поживеят малко при Майкъл.

Главата ѝ се мята във всички посоки, а очите и светят диво.

— Никога. Най-сигурният начин да го нараня, е да ги държа далеч от него, Ивън.

— Толкова ли много искаш да го нараниш?

— Ако можех, бих му отрязала топките — просъсква тя.

— Уискито говори вместо теб. Къде е отец Тим? — пита той, търсейки някаква духовна опора.

— Тръгна си.

— Тръгна ли си? — пита докторът изненадан.

— Всички сте еднакви, нали, Ивън? Лекарите, свещеници, съпрузи. Абсолютно еднакви. Всички само едно нещо искате и бог ми е свидетел, че това не съм аз.

— Хайде. — Той плъзга ръка зад раменете ѝ и я вдига на крака.

— Този път ще му дам да разбере — казва тя, блещейки очи срещу доктор Брокмън.

— Хайде, изправи се. — Плътта ѝ е мека и би трябвало да е съблазнителна, но кожата ѝ изведнъж му се струва като пихтия. Температурата ѝ бързо пада. Натезала е и отказва да се изправи. Вижда как зениците ѝ започват да се разширяват.

— Ще му дам да разбере — повтаря тя. — Хубавичко ще го наредя. — Гласът ѝ е предрезгавял, езикът ѝ едва се обръща. Главата ѝ клюмва напред и косата ѝ се разпилява по лицето.

— О, мамка му! — простенва докторът. Изправя Барбара на крака и я повлича навън от пералното помещение, викайки за помощ. Притичва уплашена прислужница. Дватама замъкват Барбара до коридора. В същото време оттам минават хората на Бърза помощ заедно с двете момичета. Терез е вързана върху носилка на колела, лицето ѝ е бледо, очите — затворени. Девън е увита в одеяло, помагат ѝ и тя да се качи на носилка.

— Ще ги вземем и двете за през нощта — казва на домашния лекар шефът на екипа. — Физически и двете изглеждат в добро състояние. Но са в шок и малко наблюдение няма да им е излишно. — Очите му се плъзват по отпуснатото тяло на Барбара, която мрънка и стене, просната върху доктора и прислужницата. — Добре ли е тя?

— Свърхдоза — отвръща кратко домашният лекар. — Транквиланти, антидепресанти и алкохол. Не знам какви са количествата, но ги е погълнала току-що.

— Добре — казва спокойно човекът от Бърза помощ. — Я да видим.

След стомашна помпа и бързо повръщане в тоалетната за гости Барбара се качва в колата към центъра. За последно домашният лекар я вижда през задното стъкло на линейката, пръстите с розовите нокти се разхождат отпуснато през блестящата ѝ руса коса. Втълпила си е, че е Мерилия Монро, му хрумва изведнъж. Дори се е научила също като нея беззащитно да издава напред долната си устна, докато ти разказва за проблемите си. Преди да тръгнат, той успява да поговори набързо с Девън.

— Татко ще дойде — казва тя. Боли я, но външно е спокойна. — Ще пристигне вечерта.

— Добре, радвам се.

— Терез просто има нужда от татко — казва Девън, сякаш се извинява за цялата ужасна бъркотия. — И двете имаме нужда.

Доктор Брокмън нежно целува Девън по челото.

— Ти си много смела — казва той на момичето. — Не губи кураж.

Тя му се усмихва.

— Идваш ли с нас?

— Разбира се — казва той. — Ще ви следвам с моята кола.

— Благодаря — прошепва тя и затваря очи.

Носилката ѝ се плъзва в линейката. Вратата се затваря. Линейките потеглят. Шофьорът на челната кола трябва да включи сирената, за да си пробие път през тълпата.

Семейният лекар се обляга уморено на колата си и вдига поглед към къщата. Колко измамен може да се окаже външният вид. Животът тук би трябвало да е изискан, спокоен. Не би трябвало да се случва нищо, което да изпълва къщата със звуци на сирени и болка. Но се случва.

Доктор Ивън Брокмън потърква лицето си, после опипом търси мобилния си телефон, за да се обади на партньора си за голф. Стиковете са в багажника на волвото му, но ще прекара следобеда в болницата при две обгорени и травмирани деца и жена, която се описва като „скапана егоистична кучка“.

Поглежда нагоре. Небето е ясно, но въздухът още вони на изгоряло.

ПЪРВА ЧАСТ
ВЪЗДУХ

КАТМАНДУ, НЕПАЛ

Дванадесет месеца по-късно

— Искам си детето.

Гърлото ѝ беше възпалено и сухо. Думите прозвучаха почти като грачене. Преглътна и пак опита.

— Моля ви.

Една ръка я докосна по челото. Ребека отвори очи. Светлината ги прониза като леден кинжал. Тя се опита да фокусира фигурата над себе си. Лицето на сестрата беше кафеникаво, а очите — тъмни. Казваше нещо, но Ребека не можеше да възприеме думите.

— Моля ви.

Една слаба ръка я прихвана през раменете и я вдигна. Главата на Ребека клюмна, изглежда, не можеше да събере достатъчно сили, за да я държи изправена. До устните ѝ се доближи чаша с вода. Тя отпи с благодарност. Гърлото я болеше ужасно много. Останалата част от тялото ѝ беше безчувствена и като в безтегловност.

Вече виждаше малко по-добре.

— Детето ми — умоляваше тя. — Донесете ми я. Моля ви.

Сестрата поклати глава и промърмори същите неразбираеми думи. Нещо не беше наред.

— Детето ми. Донесете ми я!

Сестрата пак поклати глава. Направи отрицателен жест с ръце. Нещо не беше наред с детето ѝ. Беше болно. Беше мъртво.

Вече го бяха отнесли.

Тя сграбчи белия ръкав на сестрата.

— Какво сте направили с нея? Искам си я!

Сестрата внимателно ѝ помогна да легне на възглавницата, но Ребека отново опита да се изправи. Нищо не беше наред. Беше в някаква забутана болница, в някаква чудновата страна, където никой не я разбираше. С треперещи ръце Ребека показа с жестове как държи бебе.

— Детето ми. Моля ви, донесете ми я!

Сестрата каза нещо с предупредителен тон. Посочи на Ребека системата, която бе включена към ръката ѝ. Банката със серум се клатеше силно.

До сестрата се появи още някакъв човек, висок азиатец в бяла престилка. Той се надвеси над Ребека. Пъхна пред очите ѝ фенерче, което заобхожда и задълба в празнината, която представляваше черепът ѝ.

— Къде ми е детето? — настояваше Ребека. — Вие лекар ли сте? Можете ли да ми я донесете?

Мъжът се изправи. Усмихна се по посока на Ребека и разкри белите си зъби на фона на махагоновото си лице.

— Това ще ви помогне да поспите — каза той.

Видя иглата, която се впи в системата, видя как лекарството се плъзга надолу по тънката тръбичка към вената ѝ.

— Не! — изпищя тя. — Недейте!

Но писъкът беше само наум, защото я обгърна мрак.

САН ФРАНЦИСКО, КАЛИФОРНИЯ

Далеч, от другата страна на света, Барбара Флорио също сънуваше.

Трябва да беше изпила повече хапчета от обикновено или текилата беше халюциногенна, но сънищата ѝ бяха ярки и цветни като филм. Сънуваше, че е момиченце в лятната вила в Орегон, лежи на една топла издатина на брега на морето и гледа гривестите тюлени.

На скалите под нея имаше двайсетина животни, които се препичаха на слънце. Сред тях само един беше мъжкар в зряла възраст, огромен и с белези от битки. Главата и раменете му, покрити с буйна грива, бяха изправени. Охраняваше останалите — женски или невръстни мъжки, прострели хлъзгавите си тела около него. Беше изпълнена с любов към този голям и грижовен звяр, баща и любовник на цялото стадо.

Колко красиво беше детството ѝ, помисли си тя. Отвъд скалата с гривестите тюлени Тихият океан хвърляше тюркоазени и млечнобели отблясъци. От водата стърчаха високи издадени скали, гигантски колони от камък, издялкани и оформени от вълните. Някои бяха достатъчно големи, за да издържат иглолистните и другите дървета, които изникваха от стъпаловидните ниши в камъка. Други представляваха просто колони и миниатюрни площадки. Морето и вятърът им бяха придали странни форми — на хамбари, купи сено или захарни блокчета.

Нещо я извади от трансa ѝ и почти я събуди. Знаеше, че някой е влязъл в стаята. Орегон се изпари. Опита се да помръдне, но тялото ѝ беше инертно като пън. Обикновено спеше леко, дори и след като е пила алкохол и хапчета, но тази вечер беше като затисната от огромна тежест, която не ѝ причиняваше никаква болка. Дори не можеше да говори. Чудеше се дали не е получила удар, нещо, от което винаги се бе страхувала. Тази мисъл обикновено я изпълваше с паника, но не и тази вечер. С огромно усилие претърколи главата си няколко сантиметра настрана, също такава огромно усилие ѝ костваше да отвори очи. Винаги спеше със светната нощна лампа, но сега зрението

й бе замъглено. Тогава видя кой стои до нея и я гледа. Езикът ѝ се размърда в устата.

— Моля... — каза тя.

Върху лицето ѝ падна сянка. Усети как някой я докосва с върха на пръстите си по клепачите и ги затваря. Тя отново потъна в цветния си кинаджийски сън.

В яркото небе между стърчащите от водата скали се рееха морски птици. Чуваше как вълните се разбиват в камъните. Натъжена се чудеше какво толкова винаги я беше разяждало, както това неспокойно море разяжда твърдата земя. Но тъгата отлетя надалеч на крилата на топлия бриз.

Чувстваше как ветрецът развява косата ѝ. Взираше се в пенливия прибой и шеметните скали. В съня ѝ денят ставаше все по-горещ и с изключение на вълните, разбиващи се в площадката, избрана от стадото тюлени, нищо друго не помръдваше. Никакво движение не се забелязваше и сред лъскавите златистокафяви тюлени. Царственият бдящ поглед на мъжкаря се превръщаше в сънливо премигване. Пред очите на Барбара големият тюлен сви огромните си рамене и отвори устата си в грамадна розова прозявка. След това плъсна долу върху камъка. В съня бризът донесе до ушите ѝ тътена от падането на 750-килограмовото му тяло заедно с ленивия стон. В жегата кожата на гривестите тюлени бяха изсъхнали и станали гладки и мазни, а очите им — лепкави. В ясения следобед над простряния океан мержелееше мъглица, а слънчевите лъчи проблясваха върху вълните. Барбара се носеше далеч от съжаленията и тъгата.

Новият шум от гадния натрапник, който сега прекъсваше виденията ѝ, я разгневи. Нейният красив мъжкар също го чу. Вдигна масивната си глава и се огледа. Бадемовите му очи заискриха. Ноздрите му се разшириха, докато поемаше дъх. Вдишваше бриза. Може би бе доловил някаква миризма на опасност. Отвори уста и показа острите си зъби на фона на петнистото розово небе.

Барбара се насили да изплува на повърхността. Защо крайниците ѝ тежаха като олово? Защо дори не можеше да си отвори устата да промълви? Едва успяваше да помръдне мускулите си. С мъчително усилие тя пъкна лакът под себе си и се вдигна няколко сантиметра. Отвори замъглените си очи. Чувстваше как от устните ѝ по брадичката се стича слюнка.

Вратите на гардероба ѝ бяха отворени. Видя как две ръце методично преглеждаха дрехите ѝ, обръщаха всеки етикет за проверка. Опита се да проговори, но толкова слабо владееше мускулите си, че челюстта ѝ просто се отпусна надолу с щракване и езикът ѝ се затъркаля.

— Какво правиш? — каза тя почти неразбираемо.

— Нищо. Заспивай.

— Какво искаш?

— Тихо. Заспивай.

Барбара се отпусна тежко върху възглавниците и клепките ѝ запърхаха. Нито дума не успя да извади повече от устата си. Искаше да се върне в съня си, но бе обезпокоена и уплашена. Клепачите ѝ натежаваха все повече, погледът ѝ потъваше в мрак, след това отново започваше да просветва на пресекулки и да блуждае.

Какво правиш? — чудеше се тя. — Защо тършуваш из дрехите му? Защо четеш етикетите като някой претенциозен купувач на разпродажба?

После истината започна постепенно да я осенява.

Толкова си хитър. Искаш да знаеш от какво са направени. Искаш да научиш нещо за създадените от човека платове, какво могат и какво не могат. Не е трудно да се добие такова знание. Ето. Намери двете дрехи, които търпеше. Заканваш ги една до друга. Откъсваш дълга ивица от едната. После я подпалваш с малка пластмасова запалка, която си извадил от джоба си.

Барбара видя как жълтеникавият пламък се разгоря. Погледът ѝ потъна в мрак. Наблюдаваше, реейки се някъде между убежището на съня и ужаса на настоящето. Реалността беше друг вид сънуване, кошмар, който толкова често я бе спохождал. Гледаше и разбираше какво се случва и как ще завърши.

Сега вече е толкова лесно. Пъхаш горящата ивица плат в ръкава на втората дреха. После се постараваш всички закачалки да са подредени, за да изглежда, че нищо не е било пипано. След това затваряш вратите на гардероба. Но не напълно. Оставяш ги няколко сантиметра откренати, за да може да влиза въздух, който да охранва малката ти постановка.

Опита се да извика, опита се да събуди спящата къща. Без успех. Не можеше да помръдне нито частица от тялото си. Дори не можеше

да се разплаче, само сълзите ѝ бавно се стичаха изпод клепачите.

— Защо? — прошепна тя. — Защо?

Чу шум от стъпки.

— Тихо. Това е за теб. — Гърдите ѝ бяха притиснати от нещо, някакво чуждо тяло. Някой повдигна ръката ѝ и я сложи върху предмета, сякаш нарочно го бе прегърнала.

— А сега заспивай. — Нечии устни нежно я целунаха по челото. Остана сама. Отново започна да потъва в съня си, чуваше грохота на океана, усещаше далечното слънце върху кожата си. По-добре да отиде там, да избяга там, отколкото да се изправи лице в лице с предстоящото. Безчувствените ѝ пръсти се протегнаха от другия свят и опипаха предмета, който бе принудена да прегърне. Гладък, малък, познат. На места твърд, на други — с копринена мекота.

Изведнъж осъзна какво е и изпищя.

Не беше истински писък и никой от реалния свят не я чу. Но гривестият тюлен я чу. Видя го как се изправи рязко и извърна глава в двете посоки. По-младите мъжкарци го последваха, бадемовите им очи търсеха опасността. Големият тюлен бързо взе решение. Изляя остро, намести се в средата на харема си и го разпръсна. Закръглените тела се впуснаха в действие. Стадото тежко се затътри на лопатките си през каменната плоча. Барбара ги гледеше как напускат скалата, как тромавостта им се превръща в грация веднага щом докоснат водата и се плъзнат по нея. Големият мъжкар като истински смел корабен капитан напусна последен. Преди да се изтегли от камъните, той се обърна и сякаш се взря в очите на Барбара, а мустакатата му муцуна зейна. Вдигна водни пръски и изчезна, поведе семейството си през тюркоазената вода към по-сигурно място. Скалата остана празна.

По повърхността на водата се плъзна черна мъгла. Засенчи синевата. Стелеше се на кълбета, гъста и отровна. Тя знаеше, че това не е мъгла, а нещо друго, което идваше от гардероба, по-тежко от въздуха, нещо, което се стичаше към пода. Няма да успее да се издигне на височината на противопожарните детектори на тавана, докато не стане прекалено късно, наистина прекалено късно. Стелеше се непрестанно, ефикасно и невъзмутимо.

Пак откряхна очи и видя как мъглата започваше да се вие над ръба на леглото ѝ. Плуваше в черно море, приказна принцеса, носеща

се по повърхността му по силата на ужасна магия. След това затвори очи за последен път.

КАТМАНДУ

Лекарството не успя да я събори напълно. Помогна ѝ да започне да си спомня. В полусън тя се сети, че е била в планината. Проправяше си път през виещата бяла пустош, свързана с въже за Робърт. Постоянно се спъваше и въжето не преставаше да се опъва.

Снежната буря приличаше на ледена пещ, която поглъщаше силите ѝ. С мъка се придвижваше напред, стискаше въжето, което беше нейното спасение. Докато усеща въжето в ръцете си, ще продължава да върви.

Усети как се плъзва, пада и се удря в лед и камък. Усети как въжето рязко се стегна около кръста ѝ. Лежеше и го чакаше, силите ѝ бяха почти на изчерпване. След това той се надвеси и клекна до нея. Почувства как ръцете му опипват за закопчалката.

— Какво правиш? — чу тя собствения си разтреперан глас да го пита.

— Не можем да продължим така, Ребека. Никой от нас няма да успее да стигне.

— Робърт, не!

— Всеки от нас трябва сам да си определя скоростта. — Вятърът издухваше думите от устните му, затова тя едва го чуваше. — Опитай се да не изоставаш.

— Робърт, не ме изоставяй! — Беше откопчал въжето от кръста ѝ. Бе останала беззащитна, откъсната в тази виеща белота. Той се изправи на крака.

— Опитай се да не изоставаш — повтори той. Навиваше въжето в спретнат кръг. Закачи го за колана ѝ. После се обърна и отново се запуска с мъка по сипея.

— *Робърт!*

Тя се изправи мъчително на крака. Без въжето беше обречена. Отчаяно се втурна след него. Ботушите и се плъзнаха по леда и тя се строполи на една страна. Той вече беше много далеч и потъваше в снежната буря.

Толкова се страхуваше от смъртта, беше толкова сама. Продължи да крачи и да се спъва, като викаше името му. Веднъж той се обърна и я погледна. Тя видя само стъклата на очилата му. Не се различаваше никаква човешка черта от лицето му. След това той зави зад една бяла скала и изчезна.

Тя се завтече с мъка след него. Навитото безполезно въже се мятеше подигравателно на талията ѝ. Беше сама и умираше. Цялата ѝ сила, целият ѝ инстинкт за самосъхранение вече се бяха изпарили.

Все още пицеше, когато от един друг свят чу гласове. Говореха език, който не можеше да разпознае, език на ангелите или на демоните.

После усети как през вените ѝ пропълзява мрак и разбра, че лекарите са увеличили дозата.

Този път мракът стана непрогледен.

САН ФРАНЦИСКО

Някъде в самоизяждащото се пространство сестрите се срещат.

Девън е сграбчила Терез и я дърпа далеч от отвора на стълбището, който се е превърнал в отворена врата към пещ. Огънят съска като някакво огромно агонизиращо и разгневено животно. Момичетата са клекнали на площадката, сгущени една в друга, и гледат с широко отворени очи как пламъците пълзят по стълбата към тях. Дъските под босите им крака са нагорещени. Въздухът обгаря кожата, сварява дробовете и изсушава фината тъкан на очите.

— Мамо! — крещи Терез през пламъците.

— Мамо! Мамо! — отеква Девън след нея.

— Къде е тя? — проплаква Терез.

— Не знам.

Двете момичета викат майка си още известно време. Но от свистенето на огъня и пищенето на алармата те не чуват гласа ѝ. Никого не чува и тя. Там горе са сами.

Терез се протяга напред, сякаш се кани да се хвърли в пещта. Девън я сграбчва и я издърпва обратно назад.

— Не можем да слезем оттук — извиква Девън в ухото на сестра си.

Терез хленчи като бебе и стиска ръцете на Девън.

— Какво ще правим?

— Към банята — решава Девън. — Хайде.

Затътрят се до банята, като кашлят и се държат една за друга. Огледалото им показва как ужасът е умножил приликите им. Къдравата коса на Терез се е спуснала по лицето ѝ и скрива чертите ѝ. Късата прическа на Девън, която в нормално състояние е блестяща и тъмноруса, сега прилича на птиче гнездо. И двете миришат на опърлена кожа и коса. Горещият въздух ги поглъща като гладно същество.

— Напълни ваната — изграчва Девън. — Аз ще взема кърпи.

Терез отвърта докрай кранчето за студената вода. Струята бликва в мраморната вана. Момичето натиква капачката в сифона за

източване. Цялата трепери, ставите ѝ са омекнали от ужас. Чувства гърдите си възпалени и болезнени, сякаш и те са се подпалили.

Девън хвърля цял наръч кърпи във ваната. Двете момичета се покатерват и влизат. Девън се раздира от кашлица. Терез хленчи като животно, притиснато в ъгъла.

— Какво ще правим сега? — измрънква тя.

— Ще чакаме татко — казва Девън.

— Той няма да дойде!

— Напротив, ще дойде. — Увива главата и тялото на сестра си с мокри кърпи, после се погрижва за себе си. Остава кранчето отворено. Забелязала е, че водата започва да се стопля и че струята намалява. — Ще дойде.

В този момент черното порше на Майкъл Флорио изсвистява и спира на улицата пред великолепната стара къща. Ето го и стопанина. Слугите се спускат към него и вдигат врява.

— Къде са момичетата? — крещи им той.

— Спят в крилото за гости — казва му госпожа Де Кастро. — Но стълбището е отрязано. Никой не може да се качи при тях.

Флорио се затичва около къщата. Представлява странна гледка. Облечен е във вечерен костюм, снежнобяла вратовръзка и безупречен снежнобял карамфил на ревера. Портата е заключена, но Флорио се изкачва по нея. Прилича на Джеймс Бонд, само дето е доста по-тромав. Карамфилът му пада, изранява си ръцете до кръв на стърчащите шипове и сцепва на рамото сакото си за осемстотин долара. Когато стига до къщата, вижда, че задната ѝ част е погълната от силен огън. Първият етаж, на който спи жена му, е нажежен до бяло. Барбара е сготвена като гъска. Пламъците пълзят нагоре, където са момичетата. За миг сълзи на пълно отчаяние го заслепяват.

— Девън! — крещи той като сатир. — Терез!

От прозорците на горния етаж няма и следа, отворите тлеят в червено като пробуждащи се злобни очи. Той продължава да крещи. Направената от него алармена система заглушава гласа му. Той е експерт по охранителните системи. Компютризираната аларма, която той сам е проектирал и инсталирал, звъни в пожарната и полицията веднага щом се задейства. Освен това се обажда на всичките му лични телефони и изпраща кодирани тонови съобщения според степента на тревогата. Чипът го е намерил на мобилния телефон наскоро на церемония

по награждаване и той е предизвикал голяма суматоха, втурвайки се навън и оставяйки прекрасната си дама засрамена на масата. Пристигнал е преди полицията и преди пожарната. Единствените хора в градината са съседите, най-вече по-възрастните, които се скупчват около него и бълват съвети.

Взема най-големия камък, който може да намери — той е доста силен мъж, прехвърлил четирийсетте, и го хвърля към един от задните прозорци. Трудно е да се счупи двойното стъкло и камъкът отскача. Трябва два пъти да го хвърли, докато стъклото изтрещи и му отвори нащърбен вход към къщата.

Това вече не е къща, а царство на огъня. Той се завлича до коридора и вдига поглед. Стълбищната площадка на втория етаж ще се срути всеки миг. Огънят е отнел якостта ѝ за удивително кратко време. Той едва успява да се дръпне назад и да прикрие лицето си, когато парапетът се откъсва от пламтящата дървения и се стоварва сред фонтан от искри върху мраморните плочи отдолу. За момент огънят е потушен от стълб задушлив черен дим. После пламъкът невъзмутимо поглъща дървото и отново се издига нагоре.

Може и да стигне жив до горе, но едва ли ще успее да се върне обратно. Замисля се за миг. Свикнал е да мисли хладнокръвно, дори и в най-ужасни ситуации. Взема решение и се втурва напред.

Изкачва стъпалата по четири наведнъж, прескача нестабилните греди и по някакъв начин се добира до върха на стълбището. Димът го задавя. Впива се в дробовете му, причинявайки му невероятни болки.

Огънят и димът се завихрят във фуния надолу по коридора. Той блъсва вратата на спалнята за гости. Двете легла са празни, завивките са отменати. Затваря отново вратата. Трябва да са в банята в дъното на коридора, където червените отблясъци са най-ярки. На средата на пътя има шкаф, а в него — пожарогасител. Загръща главата си със сакото и продължава по коридора.

Пожарогасителят е на мястото си, но докато стигне до него, вече не вижда почти нищо. Бутилката е тежка. Знае, че е заредена, сам се грижи за тези неща, въпреки че вече не живее в тази къща. Опипом намира скобата за отваряне и я издърпва. После побягва към последната врата. Натиска спусъка. Дюзата щраква, бялата пухкава пяна избухва навън и съскайки, потъва в дима. Горещината леко

отстъпва и му дава достатъчно време, за да бутне с рамо вратата на банята.

И там намира дъщерите си, сгушени във ваната, обърнали към него ужасени лица.

— Татко! — извикват двете едновременно. — Татко! Татко!

Те го сграбчват и той ги сграбчва, ръцете му се плъзгат по тях, за да се увери, че не са наранени. Вижда, че са боси. Увива плътно телата им в мокри кърпи. Не си и прави труда да погледне към прозореца. Решетка от закалена стомана пази от проникване с взлом.

— Бързо! — е всичко, което казва.

Тримата се измъкват в коридора. Талази лют дим са го изпълнили с мрак, Флорио насочва дюзата на пожарогасителя към центъра на пушека и натиска спусъка. Пуска струя бяла пяна до откат и побягва навън. Захвърля пожарогасителя и грабва по едно дете във всяка ръка. Напред. И двете момичета се препъват, коленете им удрят в пода. Той яростно ги издърпва обратно на крака и ги повежда през дима. Ужасната горещина ги обгръща, изсмуква въздуха от дробовете, впива се в плътта. Децата са вцепенени, отвъд предела на страха са. Но Майкъл Флорио още не го е преминал. Опитва се да тича, дърпайки и тях след себе си. В сърцето на пожара са, където нищо не оцелява.

Втурват се през огнената стена и попадат в нажежено пространство, тлеещо и заплашващо да избухне всеки момент. Всичко е нереално. Тук не съществуват нито мебели, нито архитектура, Флорио е загубил куража си. Вече не знае накъде да върви.

Но изведнъж се появява жител от този свят, който върви бавно към тях. Едро същество с блестяща набръчкана кожа и чудовищна глава. На нея има стъклен шлем, зад който нервно се вира човешко лице.

Пожарникарят поглежда за миг Флорио и децата, после вдига шланга, който носи със себе си, и бутва металната ръчка. Сред съскане и плющене ги полива воден душ. Момичетата се свиват, за да се предпазят от игличките, които ги пронизват.

Пожарникарят вдига специалната си ръкавица към зеещата празнина, откъдето и той самият е влязъл: прозорец, който е счупил с брадва. Бащата избутва дъщерите си напред. Благословен кислород, примесен със сажди, нахлува в дробовете им. Долу е спряла грамадна пожарна кола с ревящ мотор. Стълбата ѝ стига до прозореца. На

площадката е застанал друг пожарникар, който протяга ръце, за да ги посрещне.

Терез излиза първа, като се дави и хленчи, по-скоро мъртва, отколкото жива. Девън я следва, главата ѝ се люшка като пред припадък, очите ѝ са като кафяви цепки върху тъмна маска. Накрая излиза Флорио, димящ и почернял, с лице, изгубило човешкия си облик. Страхът и огънят са го превърнали в глава на Горгона Медуза, която може да вкамени от ужас всекиго.

Площадката на върха на стълбата за миг се оттласква от къщата. Вдигат ги нагоре. Под тях е всичко — величествената гледка на горящата къща, десетината превозни средства, проблясващите сини лампи, развълнуваната тълпа. В това сякаш има нещо възвишено, нещо, което издига духа до шеметни висоти. Нощният въздух е нагорещен. Небето е омърсено с дим и звездите не се виждат, Флорио се притиска към дъщерите си, докато стълбата ги спуска надолу, надолу, надолу.

КАТМАНДУ

— Имате фрактури на бедрената кост и на капачката. Скъсани са ви и няколко средни и странични сухожилия на коляното. Вие сте лекар, така че съм сигурен, че разбирате какво означава това.

Означаваше много болка, но тя му се усмихна уморено. Беше висок, приятно грозноват мъж с меки очи. Потупа дебелия бял цилиндър, който обгръщаше левия ѝ крак и го държеше изпънат. Към него бе прикрепена тежест, която щеше да я прикове към леглото за седмици.

Тя кимна:

— Гипс и екстензия.

Непалският лекар ѝ се усмихна в отговор. Знаеше, че името му е Мохан Синкх и че беше завеждащ ортопедичното отделение.

— Отново идвате на себе си. Толкова се радвам. Екстензията е необходимо да продължи поне три седмици. Не искаме кракът ви да се разхвърчи на парчета, нали?

— Да — отвърна тя прилежно като покорна стажантка, следваща виден професор на визитация. Усещаше как лекарствата започват да облекчават силната болка от контузията.

— Имате и незначителни измръзвания. — Той седна до нея и си погледна часовника. Синкх хвана китката ѝ и вдигна ръката към очите ѝ. Тя имаше бели ръкавици. Той свали едната.

Тя разгледа почернелите си пръсти. Изглеждаха сякаш бе бъркала в огъня с тях. Другата ѝ ръка беше същата.

— Разбирам.

— Извадили сте късмет. Това е огромна благословия. Ние, лекарите, не можем да работим без пръсти, нали?

— Да.

Гледаше я как подуши странната миризма на мазнината, с която бяха намазани пръстите ѝ.

— Както виждате, лекуваме ви със специален мехлем. Направен е от масло от тибетски як. Няма да го намерите в нито една западна

аптека — добави той през смях. — Но ние вярваме, че непалските проблеми трябва да се лекуват с непалски средства.

— Вие сте лекарят — каза Ребека. — Вие се грижите отлично за мен. Искам да ви благодаря за всичко, което сте направили.

Въпреки кафеникавия му тен, тя видя как той се изчерви от удоволствие.

— Ще направим за вас всичко, което е по силите ни — произнесе той тържествено. Сложи обратно ръкавиците на ръцете ѝ и я докосна по лицето. — Имате известни измръзвания около устата и носа. Предстои доста да се пообелите, после ще сте красна, както винаги.

Тя не се засмя на архаичното „красна“. Човекът очевидно се радваше, че може да упражнява отличния си английски.

— Добре.

Той деликатно се покашля.

— Вчера питахте за детето си. Това беше халюцинация, предизвикана от лекарствата и стреса, нали?

— Един спомен — отвърна тя тихо. — Някога родих бебе. Тогава за последен път бях в болница като пациент.

Той изглеждаше смутен.

— О, разбирам. Но сега вече знаете защо сте тук, нали? Можете ли да ми кажете коя дата сме или нещо друго от този род?

— Знам защо съм тук. — И тя кимна.

— Няма органично нараняване на мозъка — каза той. — Няма сътресение, нищо такова. Много внимателно ви прегледахме. Но, разбира се, не разполагаме с апаратите, които би ни се искало да имаме.

Изведнъж ѝ стана много студено и започна да трепери като лист. Синкх придърпа одеялата около раменете ѝ и я зави като грижовен родител.

— Все още сте в шок, доктор Кери. От време на време телесната ви температура рязко спада. Искате ли да накарам сестрата да ви донесе горещ чай и допълнително одеяло?

— Благодаря ви, с удоволствие.

— Приятелят ви господин Уорън вече е на крака. Попита ме дали може да дойде да ви види. Чувствате ли се достатъчно укрепнала за това?

Тя помълча известно време. Все още не се чувстваше готова да се срещне с Робърт. Беше му прекалено ядосана. Но нямаше смисъл да отлага разговора. Робърт сигурно с нетърпение чака да си тръгне от Катманду.

— Да — каза най-накрая Ребека. — Кажете му, че може да дойде.

— Отлично — отвърна весело Синкх. Стана и излезе от стаята.

Синкх бе започнал да ѝ харесва. Правеше всичко, което беше по силите му, за да се чувства тя добре. Болницата беше меко казано скромна според стандартите, на които Ребека беше свикнала. Оборудването беше остаряло, сградата — олющена и мърлява. На стената срещу нея бе закачен Т-образен плакат, призоваващ непалците към повече хигиена.

В малкото отделение имаше още пет легла и всичките бяха заети. Прашни пердета отделяха най-сериозно болните пациенти от останалите. Пред леглото ѝ имаше голям прозорец. Иглолистните дървета зад него обилно капеха. Виждаше как стъпаловидният покрив на храма на Ниатапола се издига над града и как ниската мъгла полепва по възвишенията отвъд. Някъде из разпръснатите там села имаше пожар. Петното светлокафяв дим стоеше като леке върху чистата мъгла. Зад него се издигаха Хималаите, безмилостни и сурови.

Гипсът бе поставен компетентно. Това бе основна, старомодна ортопедична процедура, но тя беше във възможностите на болницата. Рентгеновата снимка на коляното ѝ още стоеше закачена на таблата на леглото до краката ѝ. Помисли си за виещите се коридори на нейната болница, струващата милиони долари апаратура, изследванията, които биха ѝ направили там.

Пристигна сестрата и донесе чай. Беше кървавочервен и прекалено горещ. Резливият танинов вкус пареше езика ѝ, но тя държеше чашата между двете си ръце в ръкавици и отпиваше прилежно, като се чудеше какво ли щеше да измисли да ѝ каже Робърт. Бяха си казали всичко, което трябваше още горе в планината. Но, разбира се, Робърт беше дебелокож като слон.

— Ребека?

Тя вдигна очи. Робърт се потътри в отделението, подпирайки се на алуминиева стойка. Превързаният му крак бе напъхан в непалски сандал.

Отпусна се жизнерадостно в стола, който бе освободил Синкх, и шумно издиша. Тъмносините му очи срещнаха нейните съвсем за кратко. Върхът на носа му бе разранен, а скулите му — посинели от измръзването. Напуканите му устни се разтегнаха в пълна със съжаление усмивка.

— Как е коляното?

— Добре — отвърна тя кратко.

Той повдигна превързания си крак.

— Загубих няколко стави на пръстите. Ще ми трябва известно време, за да се науча да пазя равновесие.

— Много лошо.

Той гордо размаха крака си.

— Ще има какво да показвам на внуците, нали?

Ето така той виждаше нещата. Да погледнеш смъртта в очите, беше достойно за гордост. Тя знаеше, че се е приготвил да ѝ каже нещо, но проклета да бъде, ако му помогне. Продължаваше да мълчи.

— И двамата извадихме късмет, а? — каза той.

— Така ли мислиш? Ти доста добре се погрижи за себе си. Аз съм тази, която извади късмет, като се има предвид, че ти ме изостави там на сигурна смърт.

Той се наведе напред.

— В никакъв случай не съм те изоставил на сигурна смърт! Нямах да стигнем доникъде, ако бяхме вързани с въжето. В такава ситуация всеки трябва сам да си определя скоростта на движение. Прекъснах въжето, защото ти не спираше да падаш и застрашаваше и мен. После те поведох надолу.

— О, така ли направи? Ти ме „поведе надолу“?

Той се намръщи на отровния ѝ тон.

— Прекъсването на въжето те мотивира да вървиш — каза той остро. — Би трябвало да ми благодариш за това.

— О, я стига глупости, Робърт! Ти реши да си спасяваш кожата. Много добре те разбирам. Но не се опитвай да го изкарваш благородно дело. Защото не беше.

— Значи би предпочела да умрем в планината? Така ли щеше да е по-добре, или да се върнем живи, но поотделно?

Вътре у нея кипеше черен гняв.

— Дойдох в Непал, защото ти ме покани. Ти си доста по-опитен планинар. Трябваше да останеш с мен. Ти откачи въжето и избяга, Робърт. Само не разбирам какво сега правиш тук до леглото ми. Опитваш се да пренапишеш историята ли? Не можеш.

— Като дете — каза той с променен тон — бях най-малкият от трима братя. Те ме учиха да плувам, като ме хвърляха в езерото. Всеки път, когато стигах до брега, те пак ме хвърляха. Докато се научих достатъчно, за да не се удавя.

— Разказвал си ми тази история, Робърт.

— Учиха ме да се катеря по същия начин — продължи той. — Учеха ме на всичко по един и същ начин. Всеки постъпва така, както е възпитан, Ребека.

Не искаше вече нито да го слуша, нито да го вижда. Извърна лице от него.

— По-добре си върви, Робърт.

Тя чу как той се затътри от леглото ѝ и стъпките му потънаха в тишината. Сега вече беше сама.

САН ФРАНЦИСКО

— Не е успяла да стане от леглото — коментира Кендал.

— Не, не е. — Луис Щиглиц направи снимка на терена. Леглото бе направено предимно от незапалителни материали и се бе срутило само наполовина. Това, което лежеше върху него, бе познато и жалко.

Когато преди една година доктор Ивън Брокмън си бе помислил, че Луис Щиглиц прилича на валкирия, той се бе оказал несправедлив към нея. Тя беше светлокестенява, около трийсет и пет годишна, беше отлично сложена, въпреки че беше малко по-мускулиста, отколкото на него му харесваше. Силата беше полезно качество в нейната работа.

За трети път я викаха в дома на семейство Флорио. Първият беше преди две години, когато постоянно живееща в дома прислужница бе сериозно обгорена, след като заспаля със запалена цигара в ръка. Обезобразената жена бе отрекла всякаква вина и неуспешно се бе опитала да съди семейството. Точно в този момент Щиглиц си мислеше за тази цигара.

Вторият път беше преди година, когато едно от децата се бе опитало да подпали колекцията си от кукли с помощта на няколко галона газ. И от това не последва никакво наказателно преследване, въпреки че случаят беше странен и някои аномалии останаха необяснени.

Този път пожарът беше с много по-сериозни поражения. Модерната задна пристройка на къщата беше лошо обгоряла, въпреки че основният корпус във викториански стил бе останал незасегнат. Целенасочен огън, би казал някой. Беше си свършил работата бързо и ефикасно, без да създава бъркотия наоколо.

Всички обитатели на къщата са били евакуирани. Живеещата в къщата прислуга обитаваше помещения в другото крило. Двете деца, сега силно упоени и под грижите на баща си, са спели в спалнята за гости. Причината за това беше, че в тяхната стая правеха ремонт. Едно от тези странни съвпадения, които спасяват или погубват живот, помисли си Щиглиц. Ако бяха в леглата си в детската стая в задната част на къщата, и двете щяха да са мъртви.

Щиглиц вече беше разпитала двамата бояджии и те се кълняха като луди, че не са ползвали горелки или горещи въздушни струи за сваляне на боята, нито газови котлони за топене на помощни материали, че не са оставяли нищо включено в електрическата мрежа, когато са си тръгнали от къщата в пет. По-рано днес един полицаи от специалните части бе претърсил руините заедно с Алекс, специално обучения черен лабрадор, който душеше напразно за следи от възпламенителни вещества, като газ например.

Ако се съдеше по начина на обгаряне и посоката на въздушното течение, Щиглиц бе готова да се обзаложи, че пламъците са тръгнали някъде оттук, от това, което някога е било спалнята на Барбара Флорио.

Щиглиц и криминалният ѝ асистент Дейвид Кендал внимателно преглеждаха развалините, снимаха и от време на време прибираха в пластмасови пликосе някоя малка обгоряла вещ. До края на разследването щяха да се натрупат стотици такива пликосе. Но истинските улики, ако имаше такива, щяха да изскочат от мястото, от което е тръгнал пожарът — някоя ниша, шкаф или изпод дървения под.

Тя се надвеси над жалките тленни останки. Бяха използвали скрипец за повдигане на тежките отломки, стоварили се от банята на горния етаж. Щиглиц предполагаше, че Барбара Флорио е била мъртва още преди пламъците да достигнат плътта ѝ. Тялото беше недокоснато, но силно обгорено. Умелата аутопсия щеше да го докаже. Трудно беше да се установи точно в какво положение е била, когато е умряла. Нечовешката жега беше предизвикала спазми в мускулите и сухожилията, крайниците ѝ бяха сгърчени по типичния за силно обгорените трупове начин, а тялото беше извито.

Луис Щиглиц се взря в лицето ѝ. Беше виждала доста такива лица и ужасът ѝ беше притъпен. Но, както винаги, и сега изпита жалост. Спомни си ясно госпожа Флорио от последното си посещение в тази нещастна къща — красива блондинка, взела свръхдоза веднага след пожара, заради което трябваше да бъде откарана в болницата заедно с дъщерите си. За окончателното разпознаване щяха да използват снимки на зъбната конфигурация. Нямаше човек, който да е способен да идентифицира и една човешка черта по нея.

Насочи вниманието си към ръцете. Имаше няколко пръстена, които също щяха да помогнат. Записа си нещо и направи снимки.

После погледна по-отблизо и изведнъж усети по кожата си студен полъх, който дойде изпод задушаващите азбестови плоскости.

Овъглените ръце бяха вдигнати в поза на богомолка, което беше типично. Но в този случай те притискаха нещо към почернелите си гърди. Нещо, което беше кремирано заедно с Барбара Флорио, но не беше напълно унищожено, защото част от него бе направена от порцелан.

— Какво, по дяволите, е това?

Дейвид Кендал вдигна поглед от другия край на леглото.

— Намери ли нещо, Луис?

С края на молива си Луис внимателно побутна предмета. Отмести настрани люспите изпепелен материал. Сгърчените ръце на Барбара Флорио бяха крехки като клечки и тя много внимаваше да не ги счупи.

Тогава видя какво точно стискаше жената.

— Господи! — каза тя. — Ела да хвърлиш един поглед на това.

КАТМАНДУ

— Доктор Кери? Будна ли сте?

Беше леко задрямала. Вдигна глава. Беше някакъв западняк, от нахлупената му шапка и анорака му се стичаше вода. Навън валеше силно.

— Ей?

Мъжът свали шапката си и изпод нея се откри сива коса и обрулено от атмосферните влияния лице с мокри сиви мустаци.

— Казвам се Франклин Барбър. Аз съм от американското посолство тук, в Катманду. Как сте?

Протегна ѝ хладната си мокра ръка, която тя стисна леко.

— Добре съм, благодаря.

— Това е страотно. — Барбър седна до леглото ѝ. Остави пластмасова торбичка на нощното шкафче на Ребека. В нея имаше американски списания. — Помислих си, че искате нещо за четене.

— Много мило.

Задаваше се нова буря. В отделението бързо се стъмняваше. Неоновата лампа на тавана мъждукаше и обезцветяваше предметите. По прозорците косо падаше дъжд. Около болницата тътнеха гръмотевици. Посетителят ѝ махна с подгизналата си шапка към гипса.

— Удобен ли ви е?

— Ако обичаш да спиш с гюле в леглото си. — Тя се усмихна. — Поносимо е.

— Добре. Говорих с доктор Синкх. Може би ще се наложи да останете в Катманду около месец.

— Знам.

— Лош късмет и лошо време — продължи Барбър. — Летните бури се разразяват много бързо. Всяка година загиват хора.

Ребека пак кимна.

— Извадих късмет.

— Наистина. Родителите ви се свързаха с кабинета ми. Много са загрижени за вас. Баща ви изпрати това по дипломатическата поща тази сутрин.

— Благодаря. — Огромният плик тежеше. Тя го остави на нощното си шкафче.

Франклин Барбър я загледа. Ръката на сенатора Кери беше дълга. Не му беше навик да посещава всеки пострадал американски турист в Катманду.

— Бихме искали да ви предложим — каза той — да ви прехвърлят в Международната клиника в Наксал днес или утре.

— Доволна съм от лечението тук — отвърна тя.

Той изглеждаше изненадан.

— Там за вас ще се грижат американски лекари. Съоръженията са много по-добри. Тази болница е малко примитивна. Там поне около вас ще има други западни пациенти. При това лошо време отделенията са пълни с катерачи с измръзвания, счупени кости и преохладане.

На Ребека тази перспектива не й звучеше толкова примамлива, колкото на Барбър очевидно му се струваше. Нямахше желание да се събира с богатите авантюристи, които си купуваха изкачванията до Анапурна и Еверест по каталог.

— Ще си помисля — каза тя. — Благодаря.

— Нашият медицински аташе ви прегледа, когато ви докараха. Сигурно не си спомняте. Той ми каза, че Синкх в повечето случаи прави каквото трябва.

— Доктор Синкх е добър лекар — каза тя, раздразнена от това „в повечето случаи“.

Падна ослепителна светкавица. Едновременно с нея угаснаха светлините и всичко потъна в мрак. От оглушителния гръм прозорците потрепериха. Ребека дочу гласа на Барбър в тъмнината.

— Искане ми се да изпратя съобщение на баща ви още днес, доктор Кери. Мога ли да му кажа, че сте добре? Че сте доволна от лечението?

Беше съвсем в стила на баща й да избягва директния контакт, да използва персонала на посолството, за да провери как е тя.

— Да — каза тя. — Можете да му го кажете. Благодаря, че дойдохте да ме видите.

— Няма проблеми. — Барбър се изправи. Намери опипом ръката й в тъмнината и се сбогува.

САН ФРАНЦИСКО

Пълната неподвижност на Майкъл Флорио говореше или за ненакърнимо спокойствие, или за наелектризирано напрежение. Бедата беше, че детектив Бианки не можеше да реши точно кое беше.

Знаците бяха противоречиви. Високата му стройна фигура бе облечена в наситено черно и тя не можеше да определи дали заради траура (според приятелите му Флорио беше набожен католик), или заради някакъв декадентски шик (според враговете му той бил сериозно загазил с наркотици, алкохол и разврат ако не през целия си живот, то поне през някои периоди). Все още не го беше виждала без черните му очила „Рей Бан“. Дали ги носеше, за да прикрие подутти от плач очи, или за да лъже по-лесно? Кое и от двете да беше, тъмните стъкла не слизаха от лицето му пред детективите, които го разпитваха.

Карла Бианки се облегна на прозореца с гръб към светлината. Партньорът ѝ Ал Рейгън седеше зад отрупаното си бюро, Флорио бе придружен от адвокатата си Пол Филипи, който се ползваше с добра репутация, въпреки някои твърдения, че е малко остър. С четиримата души стаята се изпълваше с клаустрофобична атмосфера.

Докато Рейгън говореше, Бианки си мислеше, че би се въздържала от мнение дали Флорио е най-интересният мъж, когото бе срещала, докато си свали очилата. Би било голямо разочарование, ако очите под тях се окажеха зли или вели. Останалите черти на лицето му издаваха сила, носът му беше орлов, устата — с прекрасна жестока извивка. Беше от лицата, които те карат да пожелаеш всичко, което изразяват — упадъка и набожността, злобата и състраданието. Сложна личност, няма спор. Излъчваше авторитет, което напълно го отличаваше от разпитваните, с които тя и партньорът ѝ обикновено се срещаха в тази стая. Нито угодничеше, нито се държеше враждебно. Бе отговорил спокойно на всичките им въпроси, въпреки многото възражения на припрения дребосък — адвокатата му.

— Господин Флорио — каза Ал Рейгън, — криминалната ни лаборатория анализира вида на изгарянията и хората там са сигурни, че пожарът е тръгнал от гардероба на съпругата ви. Цял екип проучва

всяка улика. Най-вероятната версия, до която достигнахме, е, че дрехите ѝ по някакъв начин са се подпалили на закачалките си. Логическото обяснение е, че е имало подпалване.

— И защо това ще е логично, детектив Рейгън? — попита нервно адвокатът.

— Когато пожарът убива някого, адвокате, ние веднага го класифицираме като подозрителен. Освен ако не намерим доказателства за обратното. Като късо съединение или електрическа крушка, оказала се твърде близо до абажура. Нищо такова не сме намерили там.

— Но не сте намерили и никакво друго доказателство? — попита Филипи.

Рейгън поклати глава.

— Все още не.

— Няма ли устройство?

— Не.

— Никакви следи от запалително вещество като газ например?

— Все още не. Но пожарите могат да се разгорят и без тях. — Той се обърна към Флорио. — Как така във вашето семейство са станали толкова много пожари, господин Флорио?

— Нямах представа, че е така. — Флорио имаше дълбок, малко дрезгав глас.

— Добре, нека да погледнем архива на пожарната. Повикани са миналата година, когато по-малката ви дъщеря е подпалила куклите си и е изгорила градинския навес. Спомняте ли си това?

— О, да — каза Флорио. — Куклите. — Стори им се, че леко се усмихна, омаловажавайки целия случай.

— Няколко месеца преди това тя е била замесена и в друг пожар, нали? Олио за готвене се подпалило и за малко ситуацията да стане плачевна. Спомняте ли си това?

— Терез не е трябвало да бъде оставяна без надзор в кухнята.

— Точно така. Предишната година ваша служителка, Кармен Прунеда, е била тежко обгорена, когато леглото ѝ се подпалило. Тя ви съди за това, нали?

— Кармен Прунеда беше заклетя пушачка — намеси се Филипи. — Заспала е със запалена цигара. Има хиляди такива случаи всяка година.

— Тя твърди, че ги е отказала.

— Е, не можем да ѝ се предоверим, нали така? — каза Филипи с тънка усмивчица.

— Известен ни е и поне още един предишен пожар. Семейна кола изгоряла на улицата през октомври преди три години. Съвсем нов мерцедес. Това прави пет сериозни пожара, господин Флорио. Едно тежко обгаряне, една смърт и много разрушения. Не ви ли се струва странно?

— Не си длъжен да отговаряш на това, Майкъл — каза Филипи.

Флорио послуша съвета на адвоката си и замълча. Главата му беше арогантно килната и на красиво изрязаната му уста още играеше онази леко иронична усмивка. Бианки видя как си изви китката така, че да си погледне часовника, някакво суперфино платинено устройство.

— Искаме да подчертаем — каза Бианки тихо, — че налице е предистория, която ни навежда на мисълта за подпалвачество. Пожарът е целял убийство по три причини. Първо, защото е станал в ранните сутрешни часове, когато наоколо не е имало никого. Второ, защото се е разпространил бързо. И трето, защото жертвата е била дрогирана.

— Дрогирана? — интересува се припряно Филипи.

— Не сте ли виждали доклада от кръвния анализ? — попита Бианки, правейки се на изненадана.

— Не — отвърна кратко Филипи.

— Беше ви изпратен в четвъртък — излъга без усилие Рейгън. — Може да се е забавил по пощата.

— Забавил? — Филипи премести войнствен поглед от единия на другия. И двамата полицаи бяха едри, солидни хора. Карла Бианки бе щастливо омъжена, дълбоко в сърцето си беше загрижен човек, който гледа на работата си като на мисия да укрепва едно разпадащо се общество. Ал Рейгън беше преминал през кошмарен развод и дълбоко в сърцето си беше зъл човек. Не смяташе да укрепва каквото и да било, интересуваше се само от арести и присъди.

— Ето. — Бианки извади екземпляри от лабораторния доклад и ги подаде на Флорио и адвоката му. И двамата се взряха в ксерокопията. — Вече знаем, че смъртта е настъпила вследствие на вдишания дим. Госпожа Флорио е била мъртва, преди пламъците да я достигнат. Не е ставала от леглото. Вероятно не е била в състояние.

Както виждате, лабораторните анализи показват високо съдържание на алкохол в кръвта и високо съдържание на... — Тя започна внимателно да чете, за да не обърка имената. — ... амитриптилин, циклобензаприн, лоразепам и диазепам. Познати ли са ви някои от тези наименования, господин Флорио?

— Звучат ми като транквиланти и антидепресанти — отвърна Флорио, вдигайки поглед от листа. — Жена ми беше пристрастена и към двата вида.

— Аха. Най-високо е било съдържанието на циклобензаприн. Виждате ли? В основата си това е отпускащо мускулите средство. Говорихме с лекаря на съпругата ви доктор Брокмън. Точно това лекарство не е било предписано от него.

— Жена ми подхождаше безразборно към лекарствата — каза Флорио. Косата му беше опърлена в спасителната акция и в резултат на това му се бе наложило да се подстриже много късо. Отиваше му. Имаше няколко превръзки на ръцете. Бианки забеляза, че под черните панталони и ризата тялото му бе изваяно със същата опасна фина грация като лицето му. — Такива хора развиват необичайна устойчивост. Знам го много добре. Минал съм през това.

Нямаше как да не замълчи за малко след това признание.

— Имали ли сте проблем с наркотиците?

— Може и така да се каже.

— Имате ли нещо против да ни кажете с какви наркотици? — попита Рейгън.

— Амфетамини, алкохол, кокаин, хероин — каза спокойно Флорио. — Каквото се сетите. Върнах се от Виетнам с камък около шията.

— И дузина медали по гърдите — добави бързо Филипи. — Това няма нищо общо със случая. Няма ли да продължим по същество?

— Само момент — изръмжа Рейгън. — Колко дълго бяхте пристрастен, господин Флорио?

— Все още съм — отвърна мазно Флорио.

Рейгън рязко се изправи на стола си.

— Все още вземате наркотици?

— Не, откачих се от наркотиците преди години. Но няма бивш наркоман, детектив. — Той замълча. — Точно както няма и бивш алкохолик.

Рейгън, който имаше проблем с пиенето, се скапа от заключението.

— Интересно, как се откачихте от хероина?

— Потърсих помощ и я получих.

— За религиозна или медицинска помощ става въпрос?

— Има ли значение? — В дълбокия му глас се прокрадваше хладно забавление. Бианки усети, че разпитът се е отклонил в странична посока, и се опита да го върне в релси.

— Жена ви може и да е имала устойчивост към лекарствата, господин Флорио, но ефектът на циклобензаприна в такива големи дози е нещо, от което не можеш да се отърсиш просто ей така. Той я е направил прекалено отпусната. И като прибавим алкохола, открит в кръвта ѝ, вероятно не е могла да се помръдне. Дори и да е искала. Но сигурно е осъзнавала какво ѝ се случва.

— Това е ужасно, ужасно тъжно — каза Флорио. Дрезгавият му глас бе станал ужасно сериозен, като на актьор. Побиха я тръпки по ръцете, но въпреки това успя да усети иронията в тона му. Дали не си играеше с тях, и то демонстративно?

— Има една странна подробност — продължи тя. Избра една снимка 20/25 в близък план от папката с посмъртните заключения и тръгна напред. Протегна я така, че да могат Флорио и адвокатът му да я видят. — Тук се вижда предмет, който намерихме в ръцете на госпожа Флорио. Виждате ли какво е това?

Наблюдаваше как Филипи и Флорио разглеждат снимката, Филипи изви глава, за да види по-добре.

— Прилича на кукла — каза той.

— Точно така, господин Филипи, наистина е кукла. Позната ли ви е, господин Флорио?

Флорио изглеждаше невъзмутим.

— Мисля, че не.

— Главата и крайниците са направени от порцелан. Той е оцелял в пламъците, въпреки че цветът му е силно променен, а косата и дрехите са изгорели. Всичко се е стопило и сляло в гръдния кош заради ужасната жегга. — С върха на молива си Бианки посочи към един детайл. — Това също е оцеляло. Малък медальон около шията. С надпис.

Най-накрая Флорио протегна ръка и си свали тъмните очила. Очите му не бяха нито зли, нито вели. Бяха черни, нахални и пронизващи. Беше невероятно красив мъж. Клепачите с гъсти мигли се повдигнаха и погледът му срещна нейния. Усети как против волята ѝ сърцето ѝ заби по-силно. Тя приближи снимката до лицето му.

— Може би ще го прочетете?

Флорио не откъсна очи от нея. Филипи прочете надписа.

— „На Терез от татко. Инсбрук, 1996“. Познато ли ти е това, Майкъл?

— Сега вече се сетих — отвърна Флорио и се облегна. — Купих я на дъщеря си по време на почивка в Австрия.

— Знаете ли къде обикновено е държана тази кукла? — запита Бианки.

— В моя апартамент. Беше една от малкото кукли, които не бяха унищожени, когато...

— Когато тя изгори останалите? — помогна му Рейгън.

Флорио извърна глава. Сега, след като си беше свалил очилата, Бианки видя, че има обгаряне високо на скулата си. Мястото беше зачервено и подпухнало.

— Да.

— Да сте забелязали, че липсва от обичайното ѝ място?

— Не, не съм. Беше прибрана в чекмедже.

— Каква ще е причината жена ви да е стискала точно нея в предсмъртните си мигове?

— Нямам представа.

— Може би някой я е поставил в ръцете ѝ? Някаква извратена шега?

Адвокатът докосна клиента си по ръката, за да го възпре от отговор.

— Няма нужда да отвръщаш, Майкъл.

Флорио само поклати глава. Тънката усмивка вече я нямаше. Лениво си играеше с тъмните очила.

Ал Рейгън ставаше все по-раздразнителен и Бианки го усещаше.

— Осиновили сте Терез, когато е била бебе, нали?

— Беше само на седмица.

— А втората си дъщеря, Девън, сте осиновили по-късно?

— Да.

— И тя е била по-голяма.

— Оставаха няколко месеца до шестия ѝ рожден ден. — Флорио впи черните си очи в Рейгън. — Накъде биете?

— Просто питам, господин Флорио. Откога бяхте разделени със съпругата си?

— Трийсет и един месеца.

Бианки си отбеляза точността на отговора.

— Кога имахте намерение да се разведете? — попита тя.

— Когато Терез и Девън пораснат малко.

— Мислех си, че раздялата за едно дете е тежка толкова, колкото и разводът — каза тя.

— Разводът е доста по-окончателен изход — отвърна той.

А смъртта е най-окончателният от всички, помисли си тя.

— Дъщерите ви бяха ли разстроени от раздялата?

Флорио помълча известно време.

— И двете знаеха, че не се разбирахме — каза той най-накрая.

— Карахте ли се със съпругата си? — попита тя спокойно.

— Решихме, че ще е по-добре, ако се разделим — отвърна той.

Погледът ѝ не се отделяше от очите на Флорио. Ал Рейгън гледаше напрегнато. Дребният мургав адвокат седеше на ръба на стола си, очевидно готов да се намеси, ако клиентът му стъпи накриво.

— Разпитахме прислугата на съпругата ви, господин Флорио. Техните отговори показват, че жена ви е имала необичаен брой сексуални контакти след вашата раздяла. Знаехте ли, че тя поддържа връзки с други мъже?

— Да — каза той.

— Това разстройваше ли ви?

— Не.

— Защо не?

— А защо да ме разстройва?

— Трябва да сте били загрижен за дъщерите си.

— Те са най-голямата ми грижа — отвърна той и наклони глава.

— А мислите ли, че Девън и Терез са знаели за връзките на майка си с други мъже?

— Барбара беше откровена с дъщерите ни, доколкото биха я разбрали. Съмнявам се, че връзките ѝ са наранявали момичетата.

— А нараняваха ли вас?

— Не съм ревнувал — каза той рязко. Но тъмните вежди сега бяха свъсени над вдлъбнатите му очи. Спокойният му поглед се изостряше. Трябваше да продължи да го притиска.

— Нямахте претенции с кого спи тя, така ли?

— Не съм и правил усилие да я контролирам — отвърна той още по-рязко.

— Имаше ли връзки с други мъже, докато още живеехте заедно, господин Флорио?

— Не.

— Как бихте могли да сте сигурен в това?

Лицето му се изопна от гняв и арогантност.

— Проблемите ни не бяха от сексуално естество, детектив. Нямахме нужда да търси удовлетворение другаде.

Тя се усмихна леко и си помисли: *Успявал си да удовлетвориш малката си женичка, а? Нямала е нужда от любовници, защото си я оправял редовно.* Но на глас каза:

— Щом не са били от сексуално естество, тогава какви са били?

— Отнасяха се до личностното ни развитие.

— Вие сте се развивали, а тя не, така ли? — попита тя сладко.

— Развивахме се в различни посоки. — В гласа му се усети метална нотка. — Отдалечавахме се. Но между нас никога не е имало непримирими противоречия.

— И все пак не сте могли да живеете заедно?

— Решихме да имаме отделни домакинства — отговори той. — Но все още много неща ни свързваха.

— Обичахте ли я все още, господин Флорио?

— Да, обичах я — каза той натъртено. — И двамата обичахме дъщерите си.

— Все още не мога напълно да разбера защо сте се разделили — каза тя и пак му се усмихна. — Тригодишна раздяла би трябвало да означава сериозна несъвместимост, нали?

— Несъвместимост, но не и враждебност. — Той я гледаше зло и по страните му избиваше червенина. Изгореното място пламтеше. От прилива на кръв сигурно ужасно го болеше. — И у двамата ни нямаше злоба.

— О, я стига, господин Флорио. Простете, но това е доста необичайно.

— Според вашите разбирания — вероятно. Но не и според моите.

Адвокатът поклати гелосаната си глава.

— Детектив Бианки, отвратен съм от начина, по който с партньора си притискате моя клиент — каза той тъжно. — Държанието ви е неуместно и грубо. Наистина ли е необходимо?

Бианки сви рамене. Това не беше нищо повече от обсъждане със съвсем малко законова стойност.

— Споменахте за отделни домакинства: за какво по-точно става въпрос?

— За Барбара остана семейната къща на Тихоокеанските възвишения. Аз се изнесох в апартамент в центъра.

— И дъщерите ви посещаваха ли ви там?

— През повечето уикенди бяха при мен. Освен това ги виждах почти всеки ден. Девън и Терез посещават католическо училище в центъра. Излизах от работа и се срещахме за обяд.

— Те бяха ли доволни от подобно подреждане на нещата? — попита Бианки.

— Приемаха го. И двете са много практични момичета.

— При евентуален развод кой би получил родителските права над дъщерите ви?

— Може би щяхме да продължим по същата схема.

— Ако разводът се бе състоял, господин Флорио, как би ви се отразило това финансово?

Търпението на Флорио очевидно се изчерпваше.

— Не разбирам.

— Така ли? Когато сте се оженили, съпругата ви е била доста богата. Притежавала е собственост на стойност десетки милиони долари. Предполагам, че тя ви е помогнала да започнете бизнеса си. Така че — каза тя с меден глас, — мисля, че въпросът е справедлив. Как биха изглеждали финансите ви след един развод?

— Щеше да има справедлива делба — намеси се Филипи, изпреварвайки клиента си. — Нямате право да искате от господин Флорио да прави предположения по нито един от тези въпроси. Не отговаряй, Майкъл.

Гаден, надут дребосък, помисли си Бианки. Беше принудена да кимне дружелюбно.

— Ще изоставим този въпрос. Засега. — Остави заканата да виси във въздуха, но Филипи не изглеждаше впечатлен. Той погледна масивния си златен часовник.

— Господа полицаи, господин Флорио все още е шокиран и опечален. Може ли вече да приключваме?

— Ясно ви е какво представлява саботаж, нали, господин Флорио? — внезапно се намеси Рейгън.

Адвокатът сграбчи ръката на клиента си, за да го спре да не отговаря, но Майкъл Флорио го бутна грубо и дланта на адвоката увисна.

— Да, имам някаква представа какво представлява саботажа. Но тя е отпреди повече от двайсет години.

— Господин Филипи каза, че сте отличен с ордени във Виетнам.

— Да, бях отличен — каза вяло Флорио.

— Мога ли да попитам колко пъти?

— Не си спомням.

— Назначението ви е предполагало изпълнението на необичайни мисии, ако не греша?

— По време на война много малко неща са необичайни — каза Флорио мрачно.

— Може би трябваше да кажа специални задачи.

— Подобно определение би било по-точно.

— Това, което имам предвид — продължаваше да го притиска Рейгън, — са саботажи, прикрити бомби, такъв вид неща. Това ли правехте?

— Понякога.

— Да сте подпалвали някога нечия къща със зипото си?

— Чакайте, по-спокойно — намеси се бързо адвокатът, като почти се изправи на стола си, сякаш беше в съда. — Майкъл, не отговаряй на тази възмутителна забележка!

— Няма нищо — каза Майкъл Флорио. — Не, не съм подпалвал ничия къща със зипо. Виждам съм други да го правят. Какъв е следващият ви въпрос, детектив? Да не би да искате да знаете дали мога да подпаля пожар, без да оставя следи?

Рейгън присви очи.

— Да, бих искал да знам това. Ако желаете да ни отговорите.

— Отговорът е да. Подпалването на пожари не е трудно. При едно условие.

— Какво е това условие?

— Трябва да си способен да изгориш до смърт невинно човешко същество.

— Вие сте убивали във Виетнам, господин Флорио.

— Както десетки хиляди други млади американци. — Флорио барабанеше със стройните си пръсти по бедрото си. Имаше красиви ръце, силни и умели. — Грижа се за сигурността на бизнес помещения, детектив Рейгън. По някакъв начин гражданската ми специалност е продължение на военния ми опит. Наемам обучени и въоръжени хора, обучени и въоръжени прями хора.

— Детективи — каза надуто Филипи. — Искам да отбележите категоричното ми възражение към съдържанието на последните ви няколко въпроса. Също така не харесвам и тона ви. Бих искал вече да приключваме.

— Още един въпрос — каза Рейгън. — Господин Флорио, говорили ли сте с журналисти?

— Не.

— Не сте давали никакви интервюта?

— Никакви.

— Не сте правили изявления?

— Не — каза вяло Флорио.

— Предполагам, че сте видели таблоидите от вчера и днес? — изръмжа Рейгън.

— Никога не чета таблоиди.

— Но сигурно имате представа от съдържанието им.

Флорио кимна бавно, лицето му беше изопнато.

Карла Бианки погледна часовника си. Не мислеше, че Рейгън бие нанякъде, и Филипи щеше скоро да започне да настоява да измъкне богатия си клиент оттук.

— Искаме да ви благодарим, че дойдохте при нас днес, господин Флорио — каза тя набързо. — Още един последен въпрос. Бихме помолили за разрешението ви да разговаряме с дъщерите ви. Във ваше присъствие, разбира се, и в присъствието на какъвто вие пожелаете експерт.

Очите на Флорио срещнаха нейните. Въздействието им беше почти физическо. Усещаше непознатото, тайнствено присъствие на мъж, който е способен на много неща, за да постигне своето.

— Изключено — каза той просто.

Тя не се показва разочарована.

— Това си е ваше право. Но в този случай бихме искали да ви предложим момичетата да разговарят с нашия психиатър доктор Хелън Бранспет. Тя е доцент по клинична психология в университета. Консултант е на отдела ни и на пожарната, има опит е подрастващи. И двете момичета са травмирани от случилото се. Имат нужда да поговорят за това с професионалист, а доктор Бранспет е способна да ги накара да я приемат.

Адвокатът вдигна глава.

— Почакай, Майкъл. Детективи, искам да остана насаме с клиента си, преди да отговори.

— Разбира се.

Двамата детективи изключиха настолния касетофон и напуснаха стаята, като затвориха вратата след себе си. Тръгнаха заедно по коридора до стаята за почивка. Бианки носеше със себе си куфарчето си.

— Какво мислиш? — попита Рейгън до контейнера с охладена вода.

Партньорката му вдигна пластмасовата чаша с ледена течност към устните си.

— Куклата го извади от релси.

— Така ли мислиш? Според мен се преструваше.

— Не знам. Видя ли как закърши ръце, когато го попита за психическото състояние на Терез?

— И това беше преструвка. Двамата с Филипи са планирали целия този театър. Бяха доста по-напред от нас.

— А ти какво мислиш? — попита тя враждебно.

— Всичките пари са били на Барбара Флорио. Знаел е, че го чакат тежки времена, ако се разведат. Без финансовата ѝ подкрепа, кой знае? Може би се е канела да го остави без пукнат грош. Освен това е щяла да вземе децата. Когато е умряла, той си е възвърнал мъжкото достойнство, запазил си е децата и всичките пари са останали за него. Не е лошо само с едно щракване на зипото, а?

— Какво искаш да кажеш с това?

— Мисля, че е поставил някакво устройство — отвърна Рейгън, — като е знаел, че ще решим, че дъщеря му е виновна. Мисля, че той нарочно е захранил с тези истории таблоидите вчера.

Бианки порови в куфарчето си и извади два жълти вестника. И двата бяха отпечатали на първа страница снимка на Терез.

— Наистина ли мислиш, че ще остави тринайсетгодишното си дете да опере пешкира за всичко това?

— О, разбира се. Той си мисли, че ние дори няма да започнем разследване срещу Терез. Готов е да се обзаложи, че по-скоро ще закрием случая, отколкото да повдигнем обвинение срещу едно дете. Ако наистина опере пешкира и се затрие по психиатриите до края на живота си — ха, че тя е само осиновена!

— Флорио ми прави впечатление на суров човек, но не е чудовище.

— И двамата сме виждали много чудовища, които изглеждат като обикновени хора, Карла. — Рейгън взе от нея вестника и разгледа заглавията, които крещяха, че Терез Флорио е подпалила майка си. Избърса устата си с носна кърпа. — И ти ми казваш, че по-скоро би повярвала на тринайсетгодишно дете, което казва, че е изгорило майка си?

— Не — каза тя с неохота. — Но бих повярвала, че е нещастен случай, дивашка шега, завършила трагично. Може би не е знаела, че майка ѝ е толкова дрогирана. Вече два пъти се е опитвала да подпали семейството. Да не говорим за възпламеняването на съвсем новия мерцедес.

— Точно така. — Рейгън извади пакет „Кемъл“ и ѝ предложи цигара, но тя поклати глава. — Какво по-добро прикритие може да се желае? — попита той и издиша дим. — Той има две дъщери. Едната се развива много добре. Другата е откачена. Убива жена си и хвърля откачената на кучетата. Връзва се, Клара. Знам го и ти го знаеш.

— Флорио е бил разделен с жена си почти три години.

— О. Джей е бил разделен с Никол две години преди тя да бъде убита.

— О. Джей го оправдаха.

Той я изгледа зверски.

— Не ми припомняй.

И двамата знаеха, че хората от лабораторията работят усилено, но нямаха особено големи надежди, че анализите ще доведат до нещо. Дори и така да станеше, близкото минало бе показало колко лесно един сладкодумен адвокатски екип би могъл да обърка подплатен с улики процес.

— Каза, че обичал жена си.

— Да бе, там за малко не си изплака очите.

— Определено е много хладнокръвен.

— Това е едната гледна точка. Какво ще кажеш за дебелокож?

— Може да е деформиран — размишляваше тя, все още опитвайки се да прецени тази тъмна, загадъчна личност. — След като се е отърсил от зависимост към толкова много наркотици, сигурно притежава изключителен самоконтрол.

— А може да не се е отърсил и може да е друсан като свиня зад тези „Рей Бан“.

— Допушвай си цигарата — каза тя сухо.

Стаята за отдих беше единственото място в сградата, където пушенето беше позволено. Рейгън дръпна жадно няколко пъти от цигарата си и я набучи в пепелника. Върнаха се обратно по коридора и зачакаха около стаята за разпит. Най-накрая вратата се отвори и смуглият адвокат ги покани вътре.

Когато влязоха в стаята за разпити, Бианки видя, че поразително привлекателната външност на Флорио е някак си посърнала от сланата на умората. Под очите му имаше сенки, бръчките около устата бяха станали по-дълбоки. Докосваше оголеното червено изгаряне на скулата си, сякаш го болеше.

Тя се настани зад бюрото си срещу Флорио и пак включи касетофона.

— Господин Флорио, повтарям молбата си дъщерите ви да поговорят с доктор Хелън Бранспет. Взехте ли вече решение?

Беше напълно убедена, че той ще откаже, затова се стъписа, когато той кимна.

— Да, съгласен съм.

— Благодаря ви — каза тя, без да показва триумфа си. — Кога ще могат да дойдат? Четвъртък следобед прекалено скоро ли ви се струва?

— Четвъртък следобед е приемливо време.

— Разговорите трябва да се състоят в дома на господин Флорио — каза припряно Филипи. — Той настоява да присъства. Аз също. Искаме да поканим и наш психиатър.

Бианки се облегна на стола.

— Това няма да са разговори, а симпозиум. С цялото ми уважение искам да ви помоля на доктор Бранспет да ѝ бъде позволено да разговаря с дъщерите ви насаме, с всяка поотделно, за не повече от четиридесет минути за всяка. Разговорите могат да се проведат в дома ви и вие ще присъствате там, но не и в стаята. Обещавам ви, че това ще бъде много по-малко травмиращо за момичетата, отколкото някаква групова сбирка.

Флорио се замисли, Филипи очевидно изгаряше от нетърпение да предложи евтините си услуги, но Флорио не потърси съвета му. Най-накрая кимна.

— Много добре. Ще кажа на момичетата да се подготвят.

Бианки се усмихна. Най-добрите и най-лошите му отговори бяха свързани с дъщерите му. Всичко, което правиш — помисли си тя, — го правиш за тях, нали така?

— Страхотно. — Тя стана и му протегна ръка. — Довиждане и благодаря. — Ръката му сграбчи дланта ѝ с неочаквана сила, сякаш искаше да ѝ каже нещо, въпреки че тя не знаеше какво. На тръгване пусна пръстите ѝ, които продължаваха да бъдат пронизвани от хиляди иглички.

КАТМАНДУ

Мохан Синкх дойде да я види рано на следващата сутрин. Сестрите вече бяха ѝ измерили кръвното и пулса, но той повтори процедурите.

Беше време за закуска и повечето посетители бяха донесли съдове с храна за роднините си. От другите легла се носеше мирис на чесън, ким и кориандър.

— Не сте ли гладна? — попита той.

— Тук е настанало голямо оживление. — Тя се усмихна.

— Непалски обичай — каза той извинително. — Семействата на пациентите им носят храна. Предполагам, че на вас няма кой да ви донесе храна?

— Няма.

— Боя се, че тук снабдяването е много скромно. Ако се прехвърлите в някоя западна клиника, ще ви носят храна по три пъти на ден.

— Доволна съм и ще остана тук.

— Ако искате — предложи той, — мога да уредя да ви носят храна отвън. Няма да е много скъпо. Но ще са непалски ястия, разбира се.

— Много мило от ваша страна, но и това ми стига.

— Някакви въпроси?

Не можеше да спре да се чуди дали вече не се е заразила с някой от хепатитните вируси, които се разпространяваха като епидемия в Непал. Както на всички останали, преди да дойде в Непал, ѝ бяха били инжекция гама-глобулин, както и ваксини против полиомиелит, холера, тиф и паратиф. Но те я защитаваха само донякъде и всяка от процедурите, на които бе подложена в тази болница, можеше да я е заразила.

— Да? — насърчи я той внимателно.

— Малко се безпокоя от хепатит — каза тя.

Той изглеждаше шокиран.

— Не и в моята болница — отвърна ѝ твърдо. — Тук нямаме хепатит, доктор Кери. Целият персонал редовно се преглежда и процедурите ни са особено прецизни. Моля да ми имате доверие.

Тя се усмихна, вярваше му.

— Благодаря ви.

— Аз ви благодаря — каза той рязко, очевидно раздразнен. — А сега ще се погрижа за храната ви. — И той бързо се отдалечи.

Беше се опитвала да не се държи по западняшки високомерно. Но знаеше, че в Непал има всичко на всичко не повече от хиляда лекари, по-малко от пет хиляди болнични легла. Това беше една от най-бедните държави в света, богата само с планините си, които привличаха хора от всеки кът на глобуса да катерят тази безгранична пустош, за да се докоснат до лицето на Бога. Или да умрат.

Докато бързо се отдалечаваше от леглото ѝ, Мохан Синкх не спираше да мисли за Ребека. Тя беше интригуваща и интересна: не просто колега лекар, а ѝ жена. И не просто жена, а очарователна жена.

Мохан Синкх не беше голям почитател на западната красота — поне не на холивудския ѝ тип, който налагаше сините очи, русата коса и бледата кожа, а всичко това той намираще за плиткоумно и изкуствено. Тази жена обаче имаше мека тъмна коса и сивите ѝ очи бяха нежни и дълбоки. Изглеждаше затворена и вгълбена в духовния си мир, а това качество според него беше рядкост за западниците. Устата ѝ беше сочна, не само като форма, щедра на усмивки и целувки, но и много чувствена. Имаше формата на лист, спокойна и в същото време готова да се отвори към чувствата.

Беше на трийсет години. Той бе разгледал мускулите под фината ѝ кожа. Бедрата, гърбът и коремът бяха стегнати и излъчваха сила. Ръцете ѝ също бяха силни, с дълги пръсти и малки нокти, веднага позна, че са на лекар. Ръце, създадени да облекчават страданието, също като неговите.

Въпреки силата ѝ тя притежаваше мекота, която омайваше мъжете, закръглени бедра и гърди, дълбока вдлъбнатина около пъпа, налети тъмни зърна.

Ребека не беше много сигурна защо не прегърна предложението на Барбър да я прехвърли в западна клиника. Може би причината имаше нещо общо със самия Синкх. Думите му я трогнаха. Непалска

представа за непалски проблеми. Прозвуча ѝ разумно. При всяко положение засега оставаше тук.

Снощи, докато заспи, токът не дойде и тя така и не отвори пакета, който Барбър ѝ бе донесъл. Сега се пресегна и го отвори. Вътре имаше супермаркетски набор с тилебол, лекарство против разстройство, антисептичен мехлем и цял куп други медикаменти, подходящи за чужди страни. Делът на баща ѝ към грижите за нея. Мащехата ѝ пращаше две евтини книжлета с популярна психология, обясняващи как да се чувстваме по-добре, а не просто добре. Нямахте писмо. Напоследък рядко комуникираше с родителите си чрез словото. Шишенцето тилебол съдържа много по-малко противоречия.

Опакова обратно ненужните лекарства. Някои можеха да се окажат полезни за доктор Синкх. Посегна към броя на „Таим“, който Барбър бе донесъл, и го прелисти, за да се разсее.

Изчете лениво няколко страници, не проявяваше голям интерес към новините от миналата седмица. Тогава внезапно зърна лице и заглавие, които накараха сърцето ѝ да затупти бясно.

Ребека се опита да се изправи до седнало положение, докато очите ѝ поглъщаха първото изречение на кратката статия. Погледът ѝ отскочи пак към началото, препрочиташе думите отново и отново, сякаш нещо я спираше да продължи нататък.

— О, боже! — прошепна тя. — О, боже!

САН ФРАНЦИСКО

Доктор Хелън Бранспет взе чай от лайка от един малък ракитен панер, който приличаше на миниатюрен кафез, и го пусна в японската си чаена чаша, пълна с гореща вода.

— Случаят ме заинтригува — каза тя на двамата детективи. — Господин Флорио агресивно защитава двете си дъщери. Което може би е естествено, но не ми помага много. Влезе в стаята на секундата след изтичането на четиридесетте минути. Не искаше и да чуе за удължаване на сеансите. И постави предварително условие да не се правят никакви аудио- или видеозаписи.

— Каквато и да е истината, той не иска ние да я узнаем — каза Рейгън.

— Може би — съгласи се доктор Хелън, взирайки се в чая си от лайка с критични очи. За разлика от повечето си колеги, винаги бе мразила титлата „доцент“, която според нея звучеше твърде абстрактно. Предпочиташе да я наричат доктор Хелън. Тя не само консултираше Пожарната команда на Сан Франциско и хората на шерифа, но ръководеше и престижния полицейски проект за изграждане на психологически портрети на подпалвачите, занимаващ се с големите пожари, опустошаващи Южна Калифорния през последните години. Повече се интересуваше от децата, подрастващите и младежите, които често причиняват пожари, а не толкова от самото престъпление. И когато се заемаше с такива пациенти, нямаше голяма полза да я наричат доцент Бранспет. Доктор Хелън беше много по-лесно.

Срещата беше в нейния кабинет. Доктор Хелън, пъргава и гъвкава петдесет и пет годишна жена, предпочиташе големите кадифени възглавници пред столовете. Бианки не беше особено против тях, но на Рейгън му се сториха неудобни и някак си унижителни. Той седна непохватно. Партньорката му се чувстваше малко по-доволна от него, настанена върху своята възглавница. Само доктор Хелън изглеждаше съвсем спокойна, когато се отпусна в завидно добра поза „лотос“.

— Стигнахте ли донякъде по време на срещите си с момичетата?
— попита Бианки, изпълнена с надежда. Бяха дочули, че разговорите са били драматични, и изгаряха от нетърпение за подробности.

Доктор Хелън се усмихна леко и загадъчно, което изпълни Бианки с ентузиазъм.

— Ами и двете момичета са травмирани от смъртта на майка им — каза тя. — Което означава, че беше трудно да ги притискам, и честно казано, не изпитвах особено удоволствие от това. Но резултати има. — Тя посегна към бележника си. — Да караме ли поред?

— Давайте.

— Да започнем с първоначалните ми впечатления от двете момичета. — Доктор Хелън прелисти страницата. — Първо говорих с Девън, а след това с Терез. Има отчетлива разлика в това как събитията са засегнали децата. Девън е на петнайсет и физиологически е почти възрастен човек. Но у нея има нещо трогателно наивно. Направи ми впечатление на много уравновесена девойка, която не бърза особено много да порасне. Харесва ѝ тийнейджърската възраст, което не е много често срещано, както и вие вероятно ще се съгласите.

Ал Рейгън се замисли за своите деца тийнейджъри, които вече му бяха непознати хора, и само промърмори:

— Много добре знам.

— Девън не се стреми към зрялост, която ѝ е недостъпна. Доволна е от сегашното си положение. Знае, че със зрелостта идват отговорностите и страданията, и не бърза да се срещне с тях. Тя е много по-жизнена от сестра си. Изразява се ясно и е добронамерена и открита. Успяхме да обсъдим почти всички аспекти на смъртта на майка ѝ. Положи всички усилия да отговори на въпросите ми и да обсъжда случилото се, но от време на време въпреки желанието си избухваше в сълзи. В много отношения Терез е пълна противоположност на Девън. Мрачен огледален образ, ако искате. Тя тъгува по доста различен начин. Девън е ужасена от загубата на любимия си родител, но у нея няма гняв. Терез Флорио реагира с яд и горчивина на почти всичките ми въпроси. Мъката ѝ е отчетливо дива. Тя е почти напълно обсебена от гняв към случилото се.

— Гняв срещу кого? — попита Рейгън.

— Ще стигнем и дотам — Терез е интелигентно момиче, но трудно общува. За мен такива деца са „блокирани“. По една или друга

причина нормалните начини за изразяване при тях са блокирани. Затова те избират други, понякога свързани с насилие, средства. В такава комуникация те нараняват и себе си, и останалите. Терез е толкова безпомощна в себеизразяването си и гневът играе такава огромна роля в общуването ѝ, че е трудно да бъде разбрана. Както знаете, и двете момичета са осиновени. Терез е взета първа, още като новородена. Майка ѝ е била неомъжена тийнейджърка, която не е искала детето, и осиновяването е придвижено от авторитетна агенция. Девън е с две години по-голяма. Тя е взета по-късно, когато Терез е била почти на четири. Майката на Девън също е била неомъжена, но се е грижила за нея, докато не я е съборил ракът. Някаква форма на левкемия. Починала е, когато Девън е била почти на шест и в семейството ѝ никой не е бил готов да се грижи за нея. Законният ѝ настойник, една леля, е дал Девън за осиновяване и семейство Флорио веднага са я взели. И така Девън влиза в семейството на шест години, когато Терез е вече на четири. Ясно ли ви е положението?

— Напълно — отвърна Бианки.

— Девън, разбира се, винаги е знаела, че е била осиновена. Пази някои много силни спомени за истинската си майка. Терез за първи път се сблъсква с този въпрос, когато Девън влиза в семейството. Тогава двамата Флорио започват да ѝ обясняват с прости средства, че тя не е тяхно биологично дете. Терез изживява силен шок. Трябва да приеме стреса на осиновяването по същото време, когато трябва да приеме и появяването на другото дете. И то не бебе, а по-голяма, по-развита и доминираща сестра. По това време Терез вече може да е страдала от така наречената неспособност за привързване, дълбоко чувство на отхвърленост, което може да се породи дори в утробата. Такива деца често вярват, че след като веднъж са били изоставени, това може да им се случи пак. На четири години Терез определено е показвала доста симптоми на такова разстройство. Хвърляла е остри предмети. По цели нощи е бродела из къщата и извън нея. Чупела. Както знаем, такива прояви могат да изградят един склонен към насилие и неконтролируем възрастен човек. Ясно ли е дотук?

— Разбира се — кимна Бианки.

Рейгън не си правеше труда да си води бележки. Той очевидно разглеждаше колекцията на доктор Хелън от зъбещи се африкански маски.

— Гневът на Терез е бил насочен в много посоки. Доста време е била гневна на Барбара Флорио, вероятно от момента на пристигането на Девън. А сега е по-гневна от всякога. Смята, че майка ѝ сама си е виновна за смъртта си.

— С тези думи ли го каза? — попита Рейгън.

— Изпитва гняв към майка си заради злоупотребата ѝ с лекарства и алкохол, които са причинили, както тя го нарича, „нешастния случай“. Казва, че животът, който майка ѝ е водила, я е убил. Също така твърди, че години наред майка им от време на време ги е малтретирала.

— Как точно ги е малтретирала? — поиска да знае Рейгън.

— Позова се на наказания, които според нея са били прекалени, дори жестоки. Твърди, че майка им ги е биела след алкохолни запои или приемане на наркотични вещества. С колан, обувки, каквото ѝ попаднело подръка. Питал и Девън за това, но тя каза, че майка им по-скоро била като куче, което лае, но не хапе, и че никога не ги е наранявала физически.

— И коя от двете лъже?

— Може би нито едната. Малтретирането е нож с две остриета. Често се налага буйните деца да бъдат обуздавани с по-крути средства. Започва да става трудно да се определи кой кого малтретира. Простете.

Доктор Хелън стана от възглавницата си, за да напълни отново японската си чаена чаша на бюрото. Беше толкова слаба, че едва изпълваше джинсите и памучната си блуза. Приличаше на врабче, готово всеки момент да излети. Тя отново се отпусна на възглавницата си.

— Така — продължи тя. — Терез изпитва и гняв към баща си, но по различен начин. Донякъде тя, изглежда, смята отсъствието на баща си като допълнителна причина за смъртта на майка ѝ. С други думи, мисли, че майка ѝ щеше да е още жива, ако баща ѝ е бил наблизо, за да предотврати пожара. Общо взето тя се чувства виновна, че лошото ѝ поведение е накарало баща ѝ да напусне дома им. Терез предпочита да мисли, че провиненията ѝ са започнали тогава, въпреки че са налице ясни доказателства, че винаги е била трудно дете. Смята, че баща ѝ предпочита Девън, защото тя постига много успехи и никога не се забърква в проблеми. И също така признава, че е доста разрушителна.

— Искате да кажете, че изпитва вина? — попита Рейгън.

— Определено изпитва вина за това, което е направила в миналото. Говорихме за предишните пожари, особено за онзи, в който се опитала да изгори куклите си. Тя много се разстрои. Попитах я направо защо го е направила и тя реагира по много интересен начин. — Доктор Хелън отново ги дари със загадъчната си усмивка. — Главата ѝ се изпружи назад, сякаш беше мушната в примка на бесило. Очите ѝ се претърколиха назад, докато остана да се вижда само бялото им. Стисна здраво зъби и тялото ѝ застина в някакъв ступор, ръцете ѝ бяха прибрани, а пръстите ѝ — сгърчени.

През главата на Бианки премина мъчителен спомен за обгорялото тяло на Барбара Флорио.

— Колко продължи това?

— Около минута-две — отвърна доктор Хелън.

— Това означава ли, че Терез е психично болна?

— Определено става въпрос за психично разстройство — съгласи се доктор Хелън. — А колко сериозно е то, зависи от много фактори. Идеята фикс на Терез спрямо куклите е интересна. Децата си играят с кукли по много причини, най-вече за симулация на ситуации. За много деца, които се чувстват безпомощни или заплашени от света, който не са в състояние да контролират, куклите стават актьори в някакъв психотичен театър, свят, в който могат да предизвикат нещата да се случват така, както на тях им се иска. Терез може да е изгорила куклите си като реакция на раздялата на родителите си.

— Бихте ли казали, че с това Терез е изразила агресивно желание за убийство? — попита Рейгън.

— Позволете да ви разкажа още малко, моля. Тя получи припадък около трийсет минути след началото на сеанса, което означава, че ми оставаха още трийсет минути. И както ви казах в началото, не ми беше особено приятно да подлагам децата на каквото и да е ненужен стрес. Но също така знаех, че имам много малко време и бащата вероятно няма да погледне с добро око на продължаване на сеанса. Затова точно тогава подхванах темата за смъртта на майка ѝ. Терез пак се разстрои много, започна да плаче, да се гневи, но без да загуби съзнание. Въпросът, който отключи всичко, се оказа този, свързан с куклата, намерена върху трупа на майка ѝ. Попитах я направо дали знае как тази кукла се е озовала там.

— И тя пак получи припадък, така ли? — попита Рейгън с напрегнато изражение.

Доктор Хелън леко се усмихна, недоволна, че ѝ е отнето правото да хвърли сензацията.

— Този път спазъмът беше много по-силен. Главата пак се отметна като преди, очите ѝ се претърколиха и сухожилията на врата изпъкнаха и се стегнаха. Ръцете се свиха като птичи крака, цялото тяло се изви настрани и тя се плъзна от стола на пода.

Бианки си представи сцената и изпита още по-голяма тъга и потрес.

— Беше много по-интензивно и продължително. Когато стисна зъби, тя си прехапа много лошо езика. Имаше доста кръв. Нямах друг избор, освен да се опитам да помогна на момичето, и тогава влезе бащата. Нахълта в стаята заедно с Девън.

— Обзалагам се, че е бил в страхотно настроение — каза Рейгън.

— Беше много ядосан — отвърна доктор Хелън. — Беше и изплашен. Двамата с Девън взеха Терез на ръце и я прегърнаха, целуваха я и ѝ шепнеха нещо. Той ми каза, че започнала да получава такива припадъци след смъртта на майка ѝ. След известно време Терез се отпусна и започна да хленчи, притискайки се в сестра си. Подготвих се да си тръгна. — Доктор Хелън внимателно разгледа записките си. — Но тогава нещата се развиха така, че ме задържаха. Терез започна да крещи. Повечето от виковете ѝ бяха нечленоразделни. Но няколко фрази бяха отчетливи. Едната беше: „Мислех, че ще се събуди.“ Това го повтори няколко пъти.

— Господи! — каза тихо Бианки.

Лекарката разчиташе записките си.

— Също така каза: „Не исках да стане така“, пак няколко пъти. После се отскубна от сестра си и сграбчи баща си за ръцете. Говореше много бързо, почти пищеше. Думите ѝ бяха: „Мислех, че ще се събуди. Не исках да я убивам.“ Повтори тези изречения и близки по смисъл до тях няколко пъти.

Последва дълга тишина.

— Какво направи Флорио? — попита най-накрая Бианки.

— Беше много разстроен — отвърна доктор Хелън. — Нахвърли се върху мен страшно разгневен и ме помоли да си тръгна. Но според мен се опитваше да прикрие собствения си потрес.

— Възможно ли е да се е преструвал? — предположи Рейгън.

— Разбира се.

— Докторе — започна много тихо Бианки, — бихте ли казали, че Терез е признала вината си?

Доктор Хелън се взря в бледите остатъци от чая от лайка.

— Да, така мисля. Както вече ви казах, това, от което най-вече имам нужда, е повече време с двете момичета. Смятам, че ще бъде много полезно, ако можем да ги отделим от баща им за седмица или десет дни. Той страхотно затруднява комуникацията. Имаме нужда да ги поставим в спокойна обстановка и да бъде оставена просто да поговоря с тях. Да стигна достатъчно дълбоко, за да открия истината. Възможно ли е това?

— Бихме могли да поискаме от социалните служби да се намесят — каза Бианки. — Със сигурност може да се определи, че момичетата са в голяма опасност.

— Трябва да задействаме нещата — допълни мрачно Рейгън, — да предприемем действия, които да накарат Флорио да остави момичетата на мира. С това, което имаме досега, не мисля, че ще възникне проблем.

Бианки неохотно кимна в знак на съгласие.

Когато след час и половина двамата детективи се върнаха в кабинета си, намериха Джошуа Уонг, един от следователите на шерифа, да ги чака там.

— Флорио ви е наговорил доста глупости — каза той без предисловия.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рейгън.

— Практически всяко твърдение на магнетофонната лента е лъжа — каза Уонг. — Майкъл Флорио и съпругата му имаха антагонистична връзка, която се е израздала в насилие неведнъж. Караха се страхотно заради дъщерите си. Между другото знаете ли, че и двете са осиновени?

— Да — каза Карла Бианки. — Продължавайте.

Уонг изправяше по един пръст от свития си юмрук, за да преброи лъжите, които Майкъл Флорио им бе наговорил. Мина на следващия пръст.

— Флорио се е държал буйно поне с един от приятелите на жена си след раздялата им. Католически свещеник на име отец Тимоти

Дийн.

— Свещеник?

— Отец Дийн е подал оплакване срещу Флорио миналата година, опитвал се е да получи заповед, забраняваща на Флорио да се приближава до него. Обвинил го е, че го е заплашвал.

— С оръжие?

— Заплашил е, че ще счупи гръбнака на свещеника на коляното си.

— Продължавайте.

— Госпожа Флорио е възнамерявала да направи голямо дарение на църквата чрез Дийн. Той твърдял, че Флорио се е опитвал да го прогони чрез заплахи, Флорио казал на съдията, че не му пукало какво щяла да дари жена му.

— Госпожа Флорио давала ли е показания?

— Не — каза Уонг. — Флорио е дал показания и доброволно се е съгласил да не се доближава до отец Дийн. Съдията е бил удовлетворен от това. Разпоредил, че Дийн не го грози заплаха от Флорио. Но във всеки случай Флорио не е бил в състояние да контролира какво дарява жена му. Госпожа Флорио се е канела да подаде молба за развод през последните месеци преди смъртта си. Адвокатът ѝ е готов да сподели някои подробности, но не всичките. От финансова гледна точка Флорио е бил фигурант в този брак. Практически всичко е принадлежало на съпругата му — или защото е било придобито преди брака, или по предбрачен договор. Уонг се усмихна цинично. — Предбрачният договор прилича на енциклопедията „Уебстър“ между другото. Всички имоти са нейни, както и инвестициите, превозните средства, яхтата, каквото се сетите. Дори офисите му са на нейно име, защото с нейните пари е основал компанията, Флорио е нямало да получи нищо. Геврек. Бил е абсолютно обран. Освен ако не смятаме факта, че компанията му очевидно върви много добре.

— Какво ти казах? — Рейгън попита злорадо Бианки.

— И още нещо — продължи Уонг, като изправи още един пръст. — За онова лекарство, което открили у жертвата. Което отпускало мускулите.

— Да?

— Никога не е било предписвано на госпожа Флорио. Но мъжът ѝ ходи при спортен лекар в клуба си, един човек на име Йън Макайвър. Доктор Макайвър казва, че е предписал един курс от това лекарство на Флорио преди два месеца за лечение на спортна травма. Проверихме: Флорио е изпълнил рецептата при аптекаря си, взел е петдесет таблетки. Повече от достатъчно, за да достигне нивото, регистрирано в кръвта на жертвата.

Бианки и Рейгън се спогледаха.

— Е, това е — каза Рейгън.

— Да — кимна Бианки. — Но той може да каже, че е изпил всичките. Точка.

— Да, но има нещо друго — каза Уонг, изпълнен със задоволство. — Според Макайвър Флорио мрази да пие лекарства. Някаква идея фикс. Докторът специално го попитал: „Ако ти ги предпиша, ще ги вземаш ли?“ и Флорио казал: „Да.“ И той написал рецептата. Защото Флорио казал, че ще ги пие. Но Макайвър си спомня, че бил скептично настроен.

— Флорио е бил пристрастен към наркотици. Не би пил психотропни вещества с лека ръка.

— Мразя такива неща — каза Бианки. — Те не могат да стоплят съдебните заседатели и дават на адвокатите зелена светлина.

Но Рейгън се бе захилил като хрътка на следа.

— Би трябвало да държи хапчетата в апартамента си, нали така? Значи трябва да знаем дали още са там. Ако не са, значи ги е дал с питието на жена си преди лягане. — Когато се обърна към Бианки, враждебното му лице грееше победоносно. — Какво ще кажеш за това? Все още ли си мислиш, че малката Терез го е направила? Изглежда, че през цялото време таткото е бил злодеят, а?

— Може би — въздъхна Бианки. — Но все още не съм напълно убедена.

— Защо, за бога? Ти какви илюзии храниш за този човек?

Тя се замисли.

— Е, поне заради едно нещо — начинът, по който е извадил децата си от пожара, е доста героичен, Ал. Щом ги обича толкова много, че да рискува живота си, защо ще му трябва да ги излага преди това на такава опасност? И ако той ѝ е дал свръхдозата, можел е просто да я остави да умре, докато спи, да се задави в повърнатото,

каквото и да е. Тогава ние изобщо нямаше да водим разследване. Да подпалиш цяла къща, е доста ненормален начин да убиеш някого.

— Подпалването е любимо средство, Карла. Знаеш го. Това е единственото престъпление, което унищожава уликите против себе си. И е много сладко, дето е пристигнал точно навреме, за да спаси децата си, но не и жена си. Той сам е поставил алармата, така че пръв да може да разбере, когато има пожар или влизане с взлом. Откъде да знаем, че устройството не му е позвънило петнайсет минути преди да позвъни в пожарната? Откъде да знаем дали не е обмислил всичко като военна операция? Той е бил войник, саботьор.

Карла Бианки бавно кимна.

— Трябва да установим мотива, Ал. Засега разполагаме само с някакъв миш-маш от лоши предчувствия.

— Ще го хванем — обеща Рейгън. — Ще го хванем.

— Кога пак ще разпитвате Флорио? — попита Уонг.

— Вдругиден — каза ведро Рейгън. — Съдебният лекар освободи трупа вчера. Погребението е утре. Ще се видим на следващия ден.

КАТМАНДУ

— Няма начин да ускорим лечението — каза твърдо доктор Мохан Синкх. — Гипсът трябва да остане. Ти си лекар, знаеш го не по-зле от мен. А да тръгнеш обратно за Америка в това състояние — дума да не става. Може да си съсипеш коляното и да трябва да ходиш с бастун до края на живота си. — Мохан Синкх бе пооправил английския си в разговорите с Ребека и много се гордееше с лекотата, с която говореше. Вече си говореха на малко име и се сприятеляваха все повече. — Разстроеният ѝ вид го натъжаваше. — Какъв, за бога, е проблемът? Нямаш ли вяра на лечението?

— Не е това.

— Тогава защо толкова много искаш да се върнеш в Америка?

Тя помълча малко.

— Мохан, преди тринайсет години родих дете. Бях само на седемнайсет. Чувствах, че не мога да го задържа, затова го дадох за осиновяване. Сега нещо ужасно се е случило с момиченцето и аз трябва да отида при нея.

Синкх седна.

— Беше ли омъжена? — попита той.

— Не. Омъжих се по-късно. Не за бащата на детето ми. Омъжих се за друг, лекар, но бракът ни не продължи дълго. Когато родих бебето, дори не бях още зрял човек.

— И какво се е случило с детето ти?

— Новата ѝ майка е умряла. При пожар.

Бадемовите очи на Синкх станаха сериозни.

— Това е много лошо.

— Ужасно е. По-лошо, отколкото можеш да си представиш. — Ребека взе броя на „Таим“ и му го подаде. — Имало е и други пожари. — Ръката ѝ трепереше, а гласът ѝ бе нестабилен. — Сериозни пожари. Таблоидите твърдят, че дъщеря ми е пироманка. Пишат, че е убила майка си. — Не можа да продължи, гърлото ѝ се бе стегнало.

Синкх взе списанието и бавно прочете статията. Когато свърши, си свали очилата и я погледна сериозно.

— Какво смяташ да правиш?

— Трябва да отида при нея.

— И какво би постигнала с това?

— Мога да я утеша — каза Ребека. Въпреки самоконтрола ѝ, сивите ѝ очи плуваха в сълзи.

— Мислиш ли, че ще ти я върнат?

— Не, не мисля. Просто ми се струва, че в този момент тя има нужда от мен. Няма майка и те ще я разпнат на кръст.

Сърцето на Синкх бе натежало. Беше се надявал, че тя ще остане в Катманду поне за част от физиотерапевтичните процедури. Надяваше се, че вниманието му към нея, ограничено от етикета на отношенията между лекар и пациент, би могло да се задълбочи и да прерасне в нещо повече. Сега се страхуваше, че мечтите му са били напразни. Разбираше, че тя няма да се възстановява в Непал и не ги очаква нежен есенен роман. Тя ще се втурне към дома си, ако е необходимо дори на патерици, веднага щом ѝ свалят гипса.

— При сегашната бъркотия пристигането ти може повече да навреди, отколкото да помогне.

— Може. Но аз вярвам, че бих могла да помогна.

— Момичето знае ли коя си?

— Не знам — отвърна Ребека. — Съмнявам се. Бяха се погрижили да ме откъснат от нея. Законът не ми позволява изобщо да се доближавам до нея без съгласието на осиновителите.

— В такъв случай как смяташ да се появиш при нея?

— Не знам. Все ще измисля нещо.

— Ами ако детето наистина е отговорно за това ужасно престъпление? — попита той. — Да не би да искаш да отидеш при нея, за да поемеш част от вината ѝ?

Лицето ѝ стана мрачно, никога не го бе виждал такова.

— Вина? — повтори тя дрезгаво. — Мохан, ако едно тринайсетгодишно момиче извърши такова нещо, то е, защото е било систематично травмизирано години наред. Не заради някакъв генетично вроден дефект.

Синкх поклати глава, което можеше да значи и съгласие, и несъгласие.

— Искаш да кажеш, че детето ти е било по някакъв начин малтретирано? Но ако тези господин и госпожа Флорио толкова силно

са искали деца, че са решили да си осиновят, се предполага, че би трябвало да бъдат добри родители.

Тя леко сви рамене.

— Може да са искали деца по нездравни причини. Ненормални причини.

Той потъна в размисъл.

— Семейството ти ли те накара да я дадеш за осиновяване?

— Не. Решението беше изцяло мое. Взех го много преди тя да се роди. Искях да стана лекар. Имах амбиции. Не исках да се отклонявам от тях.

— А бащата на детето?

— И той беше на същото мнение.

— Ти обичаше ли го? — попита Синкх.

— О, да. Райън е прекрасен човек. Беше много нещастен от това решение. И с двамата беше така. Но всичко стана случайно. Нито той, нито аз искахме да се женим. Не и тогава. Беше дори по-амбициозен от мен. Когато забременях, и двамата не искахме брак и деца за още много, много време напред. Решението да оставим детето за осиновяване беше взаимно.

— Виждаш ли се още с него?

Ребека млъкна.

— Не съм го виждала от години. Той стана педиатър. Ожени се преди няколко години, горе-долу по същото време, когато и аз се омъжих. Не знам дали има деца.

— Избрал е същата специалност като теб?

Усмивката ѝ беше пълна с болка.

— Може би е имал същите мотиви като мен, кой знае?

— Не мислиш ли, че би трябвало да поговориш с него? — попита внимателно Синкх.

— С Райън?

— Той е баща на детето. И казваш, че някога си го обичала.

Ребека поклати глава, без да отговаря. Преди няколко години Райън ѝ бе изпратил едно дълго страстно писмо. Беше се оженил и след това развел и сега работеше в детската болница в Монтерей, Мексико. Бе поискал да се видят пак. Между редовете на писмото тя прочете дълбокото му чувство към нея. Споменаваше за ужасната

грешка, която са допуснали, за нуждата да излекуват раните от миналото.

Но това писмо пристигна практически в навечерието на сватбата ѝ с Малкълм Бърнс. Тя му отговори доста неангажиращо, не искаше да се връща към болезнения спомен. Искаше да му внуши, че се опитва да намери щастието си и да преустрои живота си, но с друг мъж. Знаеше, че беше успяла да предаде това послание. Оттогава той повече не ѝ се обади.

Синкх я наблюдаваше. Очите ѝ сега бяха ясни. Нито се самосъжаляваше, нито бе изпаднала в сантименталност.

— Срещата ли си се с осиновителите, тези господин и госпожа Флорио? — попита той.

— Само с жената.

— Не и със съпруга ѝ?

— Не.

— Значи не знаеш нищо за тях.

— Хората от агенцията ги бяха проверили много внимателно. Гарантираха за семейство Флорио. Агенцията имаше добра репутация. С Райън дълго и мъчително търсихме, докато намерим такава, на която можем да се доверим.

— И повече не си виждала детето си?

— Не.

— В нашето общество това не би било нормално. Ние сме много открити за такива неща. В Непал има много осиновени деца. На тях винаги им се казва кои са биологичните им родители. В повечето случаи те се срещат с тях всеки ден и знаят всичко за тях.

Ребека направи слаба гримаса.

— Това е много похвално, Мохан. Нашето общество е малко по-различно. Ние покриваме всичко под було. Нарича се поверителност.

Той беше явно отблъснат.

— И какво му е хубавото на това? Тези неща не са срамни.

— За нас са. Освен това е станало преди тринайсет години, а тогава поверителността беше задължителна. Агенцията предприе юридически действия, за да затрудни повторното ни появяване с Райън в живота на детето. Подписахме документ, че се задължаваме никога да не се свързваме с детето без тяхно съгласие. Те дори не искаха да знаем кои ще са новите ѝ родители, но аз настоях да се срещна с

майката. Искях да зная при кого отива Терез. Оригиналният акт за раждане беше запечатан. Може да бъде отворен само по нареждане на съда. Беше издаден нов, в който пишеше, че детето ни е на семейство Флорио. И много други неща бяха направени, за да ни бъде пресечен обратният път.

— Тогава консултира ли се с адвокат?

— Никой не спомена подобно нещо по онова време — каза тя мрачно. — В общи линии двамата с Райън се съветвахме един друг. Което значи, че плачехме много. Цялото внимание бе съсредоточено върху осиновителите. От агенцията често говореха за тях като за „клиентите“. Ние с Райън не бяхме клиенти. Бяхме просто средства за възпроизводство и нашето бебе беше стоката.

— Доста разрушителен подход. — Пейджърът на Синкх пишеше настойчиво. Обикновено много се гордееше с това приспособление, но сега стана и го изключи раздражено. — Ще поговорим по-късно. — Той вдигна към нея показалец. — Никакво ставане, Ребека. Коляното ти няма да издържи тежестта. Опитай се да умириш духовете.

Загледа се в него, докато се отдалечаваше, мислите ѝ още бягаха към миналото. Терез беше на осем дни, когато с Райън я дадоха за осиновяване.

Сега вече Ребека знаеше, че с Райън писмено се бяха отказали от права, които трябваше да си запазят. Бяха се подложили на изключително емоционално изпитание с надеждата, че ще забравят детето си, но всъщност мисълта за това дете щеше да ги преследва до края на живота им.

Ако бе настояла за някакъв достъп до дъщеря си, щеше да е много по-добре и за двамата. Вместо това бе погребала бомба в сърцето си и в сърцето на детето си. Дали тази бомба най-накрая не бе избухнала в Сан Франциско? Не би могла да си признае този ужасен страх дори и пред грижовния Мохан Синкх.

Години наред сънуваше детето си. В сънищата ѝ то плачеше гневно и тъжно за нея и я обвиняваше, че му е откраднала самоличността. Болката беше непоносима.

Ребека бе специализирала педиатрия. Докато учеше усилено, разбра, че за детето съществува голяма възможност да научи истината, дори осиновителите ѝ да са я запазили в тайна, и че такова разкритие може да подейства разрушително. В най-добрия случай може да

повдигне у момиченцето въпрос, който, оставайки без отговор, би я преследвал цял живот. В най-лошия можеше да я хвърли в емоционален хаос и празнота, които да я подтикнат към отчаяни действия. Дали това се бе случило сега в Сан Франциско?

Изведнъж ужасно ѝ се прииска да поговори с Райън. Нуждаеше се от неговата мъдрост, чувствителност и внимание. Но с него ги деляха океаните на пространството и времето. Някога си бяха принадлежали, но оттогава мъдростта и вниманието му са били насочени към други.

Изтощена от мисли, тя затвори очи и остави сънят да я пребори.

Следобедната закуска на Ребека пристигна в две купи, едната съдържаше сравнително непикирано вегетарианско къри, а другата — яхния от гъби с черни обли шапчици, подправена обилно с чесън. Въпреки че Ребека не знаеше, и двете идваха от дома на Мохан Синкх, където бяха приготвени от роднините му за бедната американска жена, която си нямаше наблизко никой да се грижи за нея. Беше безразлична към храната и към усилията, които бяха положени за нея. Беше прекалено погълната от мислите си. Изяде по няколко хапки от всяка купа и отчупи няколко трохи от хляба.

Когато притъпи глада си, отблъсна таблата от скута си. Движението напрегна крака ѝ и остра, пронизваща болка премина през коляното ѝ.

Ребека си мислеше за Барбара Флорио. Не я бе харесала особено. Агенцията се мъчеше да прикрие колкото е възможно самоличността на осиновителите. Ребека знаеше, че се опитват да изгорят всички мостове, по които тя би могла по-късно — неканена и нежелана, да се върне при Терез. Но тя усърдно настояваше да се срещне с майката, иначе заплашваше, че процедурата няма да се задейства. И така неохотно бяха уредени две срещи.

По време на краткото им общуване Барбара Флорио се стараше да впечатли Ребека с прекрасния живот, който очакваше нероденото ѝ дете. Разговорът се въртеше около богатствата и привилегиите. Барбара Флорио бе предположила, че девойката произхожда от бедно семейство, което според Ребека беше естествено. И през ум не ѝ минаваше, че и самата Ребека произлиза от богатата и видна фамилия.

При втората им среща Барбара Флорио се бе опитала да предложи пари на Ребека, като настояваше да плати сметките и да остави „малко джобни пари за теб, скъпа“. Гордата и страдаща Ребека тогава прекъсна набързо срещата и повече не пожела да я види. Въпреки че бе осъзнала, че изброяването на собствеността бе по-скоро да ѝ даде увереност, отколкото перчене, тя бе обидена от материализма, демонстриран от жената. За малко да се разколебае относно семейство Флорио. Чак по-късно ѝ хрумна, че на Барбара Флорио отчаяно ѝ се е искало да се представи в положителна светлина, но не е знаела как да го направи. Хората от агенцията ѝ разказаха за безкрайните лечения на госпожа Флорио, с които се е опитвала да си роди собствено дете, за отчаяното ѝ желание да стане майка.

А сега бе умряла по ужасен начин, изгаряйки в пожар.

Най-страшният от всички начини да умреш. Най-агонизиращият, най-болезненият. Гледката не излизаше от ума ѝ и от нея ѝ приляваше. Медиите очевидно се опияняваха от предположението, че Терез Флорио, проблемното тринайсетгодишно момиче, палецо разни неща за забавление, е причинило пожара, който е убил осиновителката ѝ. На Ребека ѝ се гадеше, че някой би могъл да сметне подобен факт за пикантен, но явно за доста хора беше така.

Тя притвори очи, измъчена от представата за пожара. Пламъци, отразени в детски очи. Детски пръсти, палеци клечка кибрит. Детски писък.

САН ФРАНЦИСКО

Гробът на Барбара Флорио, дискретно покрит със зелено платнище, бе разположен на великолепно място на един от най-високите нови парцели на гробището. Оттам се откриваха панорамни гледки към града и залива отвъд него.

Под слънчевата светлина на късното утро колоните на моста „Златната порта“ блестяха ярко. Макар че днес портата не беше от злато, а обвита в облаци. Силен североизточен вятър шибаше водната повърхност и от дълбините на океана се вдигаше ледена вода. Студеното течение гонеше треперещите плувци към брега и охлаждаше топлия тихоокеански въздух, който се кондензираше в гъста кремообразна мъгла, стелеща се непрестанно към сушата и заливаща долините.

Кортежът пристигаше. Бианки и Рейгън, които бяха дошли по-рано, гледаха как черните лимузини пълзят нагоре по хълма. Рейгън дръпна за последен път от цигарата си, хвърли фасата и закопча якето си.

— Ето ги — каза той.

Процесията плъзна от лимузините навън и се насочи към мястото. Една-две по-възрастни жени вече бършеха лицата си с носни кърпи, явно бяха плакали по време на заупокойната меса. Отскубнало се дете лудуваше отзад, докато бавачката и родителите не отидоха да го върнат в правия път. Пристигналите нарочно не обръщаха внимание на полицаите, защото ги бяха разпознали и не искаха да се припомня за зловещия и нелицеприятен начин, по който Барбара Флорио беше загинала.

— Ето я и тежката артилерия — каза Рейгън. Пристигна тъмночервен „Сатурн“. Паркира и от него слязоха Луис Щиглиц и Дейвид Кендал, придружени от Ленард Мур, шеф на отдел „Подпалвания“. Бианки и Рейгън отидоха да ги посрещнат. Стиснаха си дискретно ръцете.

Мур разглеждаше наоколо.

— Е, днес тук се е събрал каймакът на градското общество. Истинско светско погребение.

— Говорихте ли с Флорио тази сутрин? — Рейгън попита Мур.

— Все още не. Имаме среща утре. Подали сме молба до съда за разрешение да вземем двете момичета за разпит. Съдията ще иска междинна психиатрична експертиза. Ако Терез изнесе пак малкото си представление, съдията няма начин да откаже. Тогава ще можем да отведем и двете момичета някъде, където Бранспет ще може да рови колкото си иска.

— Страхотно. Къде са момичетата?

— При баща си, в неговия апартамент. Семейният лекар им е предписал някакви успокоителни, защото и двете не можели да спят добре. Миналата нощ прекараха в къщата на Тихоокеанските възвишения.

— Където е умряла майка им? Що за идея?

— Очевидно така са искали.

Гробището вече беше пренаселено с хора и огласено от внимателно приглушени разговори. Повече от сто души бяха пристигнали да видят как ще погребат Барбара.

Катафалката бе паркирала под разперените клони на огромен кедър. Полицаяте млъкнаха и загледаха как вдигат ковчега и го понасят към гроба след един млад католически свещеник. Нямаше и следа от Майкъл Флорио. Бианки усети, че ѝ се гади.

— Къде е Флорио? — попита тя. — Не го виждам.

— Аз също — каза Рейгън. — Може да е някъде отзад.

Тя разгледа облечената в черно тълпа, но не видя високата фигура на Флорио. Нито пък момичетата. Тя хвърли поглед към Рейгън. Очите им за миг се срещнаха. После тя забърза през гробището, като си пробиваше път през опечалените към свещеника. Стигна до него, преди той да доближи гроба, и го докосна по ръкава.

— Отче — каза тя с тих глас, — Майкъл Флорио и дъщерите му още ги няма.

Той вдигна поглед, по-скоро шокиран, отколкото ядосан от намесата ѝ.

— Коя сте вие?

Тя му показва значката си.

— Казвам се детектив Карла Бианки. Работя по случая с госпожа Флорио.

— Тогава би трябвало да знаете, че господин Флорио и дъщерите му няма да присъстват на погребението. А сега, моля ви...

— Защо?

Той нервно прелисти страниците на молитвеника си.

— Моля ви. Трябва всеки миг да започна службата.

— Защо? — настояваше тя.

По гладките бузи на свещеника изби червенина.

— Не искат.

— Бяха ли на месата? — попита тя.

Свещеникът поклати глава, почти безсловесен от гняв. Гласът му беше задавен.

— Не пожелаха.

— Кога ви казаха, че няма да дойдат?

— Снощи. А сега, ако обичате, оставете ме да започна службата...

— По кое време снощи?

— Около десет. Наистина настоявам. Нямате право.

— Съжалявам — каза тя и бързо се отдалечи.

Свещеникът се настани с отворения молитвеник в ръка до покрития гроб. Настъпи тишина. Той прочисти гърлото си и започна да говори с висок глас, последван от приглушеното „амин“ на опечалените. Любопитни очи проследиха над почернените рамене и изпод тъмните воалетки Бианки, докато се отдалечаваше.

Лицето ѝ бе мрачно, когато се върна при групата полицаи.

— Няма го тук — каза тя кратко. — Нито Терез и Девън. Обадил се снощи около десет на свещеника, за да му каже, че няма да дойдат. Ти говори с него тази сутрин, нали, Ал?

— По телефона. Обадох се да проверя подробностите около погребението. Нищо не спомена за отсъствие.

— На мобилния му телефон ли се обади? — попита Бианки.

Настъпи тишина.

— Обади му се пак — нареди Мур.

Рейгън извади от джоба си телефон и набра номера. Очите на енориашите бяха впити в него, някои гневни, други заинтригувани, и реакциите им бяха противоречиви. Рейгън набра няколко номера и всеки път промълвяваше по няколко думи, накрая поклати глава.

— В момента не отговаря на никой от телефоните си. Помолих Уонг да провери къщата.

Свещеникът държеше съд със светена вода. Сега говореше нещо напевно на латински, което без съмнение би имало тържествен ефект, ако петимата полицаи не разсейваха хората. При това положение гласът му трепереше и той звучеше сякаш пречупваше цялата работа.

Церемонията беше почти към края си. Далечното трополене на лифта долиташе до тях през неподвижния въздух. Върху нечия изумрудена ливада забръмча тревокосачка. От океана продължаваше да се стеле мъгла. Почти беше погълнала моста „Златната порта“. Над гъстото море от пара стърчаха само кулите на стълбовете.

Започнаха да спускат ковчега в гроба. Свещеникът довършваше последните латински изречения и пръскаше светена вода върху снишаващия се бронзов сандък.

Тишината бе прорязана като с нож от извъняването на мобилен телефон. Рейгън припряно извади апарата си от джоба и отговори кратко. После се обърна към останалите.

— Уонг каза, че Флорио е изчезнал — съобщи той. — Момичетата също. Не са в къщата.

— Колата му там ли е?

— Все още е паркирана отвън. Тръгнали са по някое време през нощта. Сигурно е взел Терез и Девън със себе си.

— Сега ли ще изпаднем в паника или по-късно? — попита иронично Карла Бианки.

— Как се е промъкнал покрай ченгетата? — попита яростно Рейгън. — Можем веднага да поискаме общонационално издирване.

— Нека да отидем до къщата и да огледаме, преди да направим нещо прибързано — каза Мур.

Ковчегът на Барбара Флорио бе спуснал на мястото си за вечен покой и мрачен старец в костюм с английска кройка пристъпи напред и хвърли шепа пръст отгоре му.

Ленард Мур се прекръсти и махна с ръка на останалите.

— Да тръгваме.

Обгарялата част на къщата бе отделена с мушама и очевидно строителите вече бяха започнали работа. Домът беше толкова голям, че част от него можеше да изгори и пак да остане достатъчно място за живеене. Една прислужница ги пусна да влязат през главната порта и

ги поведе към хола. Масата в центъра на стаята бе отрупана с множество изтънчени закуски за опечалените, гарафи от гравирано стъкло, пълни с шери, и прекрасни бели лилии. Беше прекрасно, но още миришеше на дим.

Икономката госпожа Де Кастро беше на погребението и очевидно бе избързала да се върне със същата скорост като полицаите, за да посрещне опечалените. Тя прие детективите с някаква смесица от опърничавост и горделивост. Очите ѝ бяха силно подути от плач, но лицето ѝ бе непроницаемо. Беше облечена изцяло в черно. Една прислужница със същия латиноамерикански вид и също силно подута от плач стоеше зад нея с плътно скръстени ръце и толкова колосана престилка, че бе станала твърда като броня. В далечината се суетеше някакъв мъж, явно помощник-градинар, в случай че потрябваше.

— Кога тръгнаха? — Ленард Мур попита госпожа Де Кастро.

— Не мога да съм сигурна. Прибрах се в стаята си в осем и трийсет и гледах телевизия, докато заспя. Това трябва да е било към десет и половина. Когато станах сутринта в седем, тях ги нямаше.

— И не чухте никакво раздвижване?

— Бях пуснала телевизора високо — отвърна тя. — С едното ухо съм малко глуха.

— Господин Флорио не ви ли спомена, че не смята да присъства на погребението на съпругата си?

— Не.

— Не видяхте ли, че си стягат багажа?

— Господин Флорио донесе от апартамента си една чанта. Малка чанта. Трябва да я е взел със себе си, когато е заминал.

— Ами Девън и Терез?

Тъмните ѝ очи блеснаха.

— Не съм имала време да преглеждам нещата им. Не бих могла да знам.

— Може би ние бихме могли да проверим?

— Имате ли заповед за обиск? — попита госпожа Де Кастро и настръхна като лъскав таралеж.

— Госпожо Де Кастро, опитваме се да разберем какво се е случило с Терез и Девън. Тревожим се за тях.

— Щом са с баща си, Терез и Девън са добре — каза госпожа Де Кастро рязко. — Няма да ви оставя да тършувате из къщата, особено

сега.

— Бихте ли накарали някого да провери? — помоли внимателно Бианки. Също така добави и милата си усмивка.

Госпожа Де Кастро съвсем малко се посмекчи. Тя изстреля нещо на испански през рамо към прислужницата, която веднага се изниза.

— Тя ще провери. Може би вие, дами и господа, ще благоволите да изчакате в кабинета на госпожа Флорио?

— Разбира се — каза Мур. — Не искаме да пречим повече от необходимото.

Коридорът бе започнал да се пълни с опечалени. Те последваха величествения гръб на госпожа Де Кастро. За Бианки това бе знак, че зад привидната си въздържаност госпожа Де Кастро е била деен съучастник на измъкването на Майкъл Флорио и дъщерите му от къщата, което е останало незабелязано, въпреки не чак толкова дискретно паркираната полицейска кола на улицата.

„Кабинетът“ на госпожа Флорио беше една женска всекидневна, пълна с хубави дрънкулки. Покойницата беше писала върху резбовани орехови писалища и луксозни бюра. По стените, облепени с тапети от милирана хартия, висяха пастелни портрети на членовете на семейството, подписани от самата Барбара Флорио. Картините й имаха качества. Сред тях имаше и прекрасен шарж на Майкъл Флорио. Явно се бе опитала да представи съпруга си романтично дяволит като Хийтклиф, но щрихите бяха резки и неточни и цялостното впечатление беше мрачно и страховито. През големите прозорци, разточително засенчени с бежова коприна, се виждаше панорамна гледка на ливада, простираща се до голямата задна градина.

— Просто са излезли през задната врата — каза Мур.

— Точно така са направили — обади се и Рейгън и се присъедини към Карла Бианки и Луис Щиглиц до прозореца. — Зад градината тръгва алея, която стига до Дивисадеро. Сигурно там го е чакало паркирано друго превозно средство.

— Ако е тръгнал снощи рано, значи вече е спечелил осемнайсет часа, за да се покрие.

Колосаната прислужница, която се казваше Емилия, влезе в кабинета.

— Нито една от вещите на Терез и Девън не липсва — каза тя.

— Дори и четките за зъби?

— Нищо, госпожо.

— Благодаря ви — каза Бианки. — Те са имали свои вещи и в апартамента на баща си, нали?

Прислужницата кимна.

— Да, госпожо.

— Благодаря ви.

— Господин Монтроуз иска да поговори с вас, господине.

— Рандолф П. Монтроуз Трети е бащата на госпожа Флорио — промърмори Мур към останалите.

— Какво представлява?

— Богат, консервативен, влиятелен.

— Страхотно.

Вратата на кабинета се отвори и влязоха двама мъже. Единият беше мрачният старец, който пръв хвърли пръст на гроба, другият приличаше на него достатъчно много, за да му е син. И двамата бяха бледи и изпити.

По-възрастният Монтроуз не се церемонеше с формалностите.

— Да приема ли, че не ви е уведомил предварително? — попита той Джошуа Уонг с тънък дрезгав глас.

— Че няма да е тук днес ли? Не, господине. Казвал ли е нещо на вас?

— Разбира се, че не. Разбрахме в църквата. — Рандолф П. Монтроуз III ги изгледа зверски със зачервените си очи. — Е? Това изяснява всичко, нали?

— Какво по-точно имате предвид? — попита предпазливо Уонг.

— Не ме правете на глупак — каза старецът с поразителна енергичност. — Бягството му си е чисто признаване на вината. По дяволите! По дяволите, внучките ми са с него. Ще поискате ли заповед за арест?

— Ще реша това до края на деня, господин Монтроуз. Ако вие...

— До края на деня? — каза синът с горчив носов глас. — Той до довечера ще е в Бразилия.

— Не можем да сме сигурни, че господин Флорио иска да избяга — каза Уонг, като се опитваше да бъде едновременно твърд и учтив.

— Нормално ли е човек да се измъква незабелязано от къщата си по тъмно? — попита Монтроуз. — Нормално ли е човек да не присъства на погребението на съпругата си и да не позволи и на

дъщерите си да присъстват? Нормално ли е всичко това, когато полицията все още разследва смъртта ѝ?

— Не, господине — призна Мур.

— Взел е Терез и Девън със себе си — повтори старецът. Вдигна треперещите си пръсти към устата си, единственият знак, който издаде, че под гнева му се криеше мъка. — Бедните деца. Той и тях ще убие.

— Защо говорите така, господин Монтроуз? — попита Бианки.

Рандолф рязко се извърна към нея и ѝ заприлича на някаква възрастна хищна птица.

— Той вече уби дъщеря ми — каза Монтроуз. — Убийството на Терез и Девън не е ли следващата логична стъпка на лудостта му?

— Смятате, че е луд ли? — попита тя.

— Той е много опасен човек — намеси се синът. — Виждали ли сте досието му от Виетнам? Той практически е военнопръстъпник.

— Някога заплашвал ли е дъщеря ви? — попита тя. — Споменавал ли ви е някога, че има намерение да нарани нея или момичетата?

— Нямаше нужда — каза мрачно Монтроуз. Той вдигна кокалестата си ръка и щракна с палец и показалец. — Ще ги очисти ей така като нищо. Знаехме си. И той знаеше, че ние знаем. За закоравял убиец, който е живял със седмици в онази гъмжаща джунгла и е убивал и обезобразявал, мислите ли, че би било проблем да очисти една жена и две момичета?

— Да не искате да кажете, че заплахата е прозирала във всичко, което е правил или казвал? — продължи да го притиска тя.

— Такъв човек — каза синът мрачно — няма нужда да отправя заплахи. — Това, което представлява той, вече е заплаха за всеки, който го ядоса.

— И той е бил разгневен на госпожа Флорио?

По-възрастният Монтроуз обърна орловото си лице към Бианки.

— По-добре си напишете домашното, детектив — каза той строго. — Нямам намерение да превръщам разговора ни в пресконференция във ваша полза. Току-що погребях единствената си дъщеря. — Той се обърна към Мур. — Незабавно поискайте заповед за арест и го докарайте тук. Приятен ден.

Рандолф П. Монтроуз и синът му кимнаха едва забележимо и излязоха от стаята. Бе показал пълен контрол над положението.

— Ще искаш ли заповед за арест? — Ал Рейгън попита Мур.

— Ще говоря със съдията по обяд. Докато не намерим някакво явно доказателство, се съмнявам, че той ще прояви особен ентузиазъм. Или че изобщо ще постигнем нещо.

— Той е избягал от правосъдието — каза мрачно Рейгън.

— Ако питате мен, вероятно е въоръжен и опасен.

— Не се пали толкова, Ал.

— Ще трябва да го обмислим — каза Бианки и пресече невъздържания отговор, който партньорът ѝ се канеше да даде. — Много работа трябва да свършим, преди да се явим на предварително изслушване за даване на ход на делото.

Вратата на кабинета се отвори и пак се затвори и през нея долетя сподавеният шум от погребалния прием в предната част на къщата. Мур тежко въздъхна.

— Мисля, че ни дадоха свободно.

КАТМАНДУ

— Имаш гибелния западен навик да мислиш повече, отколкото е добре за теб — каза Мохан Синкх.

— Какво друго би трябвало да правя? — каза тя задъхано, докато стискаше дръжката на уреда за упражнения над леглото ѝ. — Да се побъркам ли?

— Не казвам, че не трябва да използваш мозъка си, Ребека — отвърна той. — Имам предвид, че го използваш по погрешен начин. Трябва по-малко да мислиш, а повече да медитираш.

— Така ли?

Синкх усмихнато я гледаше как се поти. Той лично следеше ежедневните ѝ физически натоварвания и дихателни упражнения. Въпреки това през последните три седмици тя бе отслабнала поне с пет килограма. Прекрасното ѝ тяло бе изтъняло, кожата ѝ бе станала прекалено бледа. За жена с динамичен живот като нея това залежаване сигурно се бе оказало мъчително.

Беше се опитвал да я научи да медитира с надеждата, че ще ѝ помогне да понася по-леко затвора си. Тя така и не усети трика, вместо това уроците възпламениха някои според него приятно оживени спорове за разликите между западната и източната мисъл. Но днес на нея не ѝ се спореше. Беше неспокойна, сивите ѝ очи постоянно се взираха в прозореца и бягаха от неговите.

— Твоята медитация не ми помага, Мохан — каза Ребека задъхана. — Твоята медитация предполага примирение. Приемане на статуквото. Опитах. Смятах, че ще се науча да се примирявам. Но не помогна. Беше ужасна грешка. Този път имам нужда да постъпя така, както ми диктува сърцето.

— Бих искал да мога да те разбера, Ребека — каза той с въздишка.

— Нямаше да ме харесваш много, ако можеше да ме разбереш.

— Мисля, че дори бих те... — Той прехапа езика си, за да прекъсне изплъзващите се предателски думи. — ... уважавал повече. Продължавай. Ще се върна след пет минути.

Ребека видя избилата по страните му червенина, когато се обърна и бързо се отдалечи. Не бе убягнало от вниманието ѝ, че внимателният непалски лекар доста си бе паднал по нея, дори може би се бе влюбил донякъде. Знаеше, че заминаването ѝ го натъжава. Но точно сега изобщо не ѝ беше до романтика.

Не бе имала много късмет с мъжете. Никога не се бе преструвала, че обича Робърт Уорън, въпреки че бяха приятели и интимни партньори. Мразеше определението „интимни“ партньори, но то бе единственото подходящо. Винаги бе избягвала думата „любовници“, сякаш се страхуваше от нея. Бракът ѝ с Малкълм Бърнс бе твърде кратък, за да се срамува от него. Пет месеца след сватбата вече живееха отделно. Напоследък рядко се сещаше за Малкълм. Но никога не го бе обвинявала за желанието му да избяга от безплодната пустош на брака им. Той се оказа прав във всичките си обвинения. Тя наистина бе хладна и отказваше взаимност. Наистина не можеше да се обвърже.

Като хвърляше поглед назад, на Ребека ѝ се струваше, че е била наистина щастлива, но за кратко, единствено с Райън Фостър. Този период още излъчваше в паметта ѝ топъл блясък. Бяха просто двама нещастни тийнейджъри на прага на зрелостта. Но времето, прекарано заедно, беше прекрасно. Може би заради младостта. Едно от онези вкувания на нирваната, които животът ти позволява, преди да хлопне железният капан. Във всеки случай появата на Терез бе разрушила всичко това. Изоставянето на детето нарани и двамата твърде много, за да могат да продължат да бъдат заедно.

Бяха толкова убедени, че не могат да я задържат. Ами ако са сгрешили? Ами ако я бяха задържали, ако се бяха оженили и продължили да се борят заедно? Можеше ли животът им да се превърне в онова наслаждение, което бяха предвкусили за кратко? Можеха ли да избегнат мъката и страданията, които последваха?

Тринайсет години след като изостави детето си, Ребека Кери беше опитен специалист по педиатрия. Работеше в голяма болница в Лос Анджелис. Беше уравновесена и уважавана. Смяташе себе си за добър лекар, отдаден на пациентите си, бе готова да се учи, бе високо ценен член на първокласен екип.

Въпреки това всеки ден в лицето на болните деца, с които работеше, тя виждаше собственото си дете. Всяка нощ, когато се

прибираше вкъщи от болницата, чувстваше празнота. Докато стана на трийсет, не беше успяла да заобича никого.

Дали беше същото и с Райън? Дали заради това и той, също като нея, не бе намерил щастие в брака си?

Нямаше смисъл от подобни предположения. Райън беше прекалено далече във всяко едно отношение. С това трябваше да се справи сама.

Сега Терез беше близо до възрастта, на която Ребека забременя. Ужасният огън, убил осиновителката ѝ, се бе разгорял точно когато мислите на момичето са били заети с тайните на женствеността: секса, майчинството, цикъла на живота. Сега бе най-вероятно да се замисли за собствения си произход. Сега бе най-вероятно да поиска да узнае истината.

И сега Ребека не можеше да я предаде отново.

Ами ако детето я отблъсне? Ами ако момичето е огорчено, изпълнено с презрение или безразлично? Би ли могла да преживее подобна болка?

Ами ако детето е наистина болно — склонно към насилие, убиец? Ами ако трябва да се изправи пред истината за някакво наследствено зло?

Би ли могла да се справи с това?

Тежестта на екстензията намаляваше през няколко дни. Мохан Синкх свали и последния диск от нея и разряза гипса на бедрото ѝ с електрически трион. Внимаваше много да не нарани кожата ѝ, работеше съсредоточено, а тъмните му страни бяха пламнали.

— Готово! — След последната прашна експлозия той стигна до края на гипса. Сестрата, която освобождаваше въженцата, на които бяха закачени тежестите, се приготви да помогне на Синкх да раздели двете половини на гипсовата превръзка.

— Като някакъв дяволски пашкул — каза Ребека, като погледна към приспособлението, което бе държало крака ѝ седмици наред. — Чудех се какво ли ще се излюпи?

— Сега ще видим. Може да те заболи.

Ребека не можа да сдържи въздишката си, когато отлепиха превръзките от плътта. Лекарят ги сваляше с рязко движение една по една. Кракът на Ребека остана оголен.

Винаги се бе гордяла със силните си елегантни крака. Това белезникаво подпухнало нещо принадлежеше на някого друг. Синкх от своя страна грееше от щастие, когато опипваше капачката ѝ.

— Давам ти дума! Щом аз ти го казвам, значи работата е перфектна.

— Така ли мислиш? — попита тя.

— Виж колко добре е зараснало! — възкликна той. Претърколи бедрото ѝ настрани. — Боли ли?

Изобщо. — Но усещаше по странен начин докосването му върху дълго седелия в превръзка крак.

— Няма нарастване накриво, нито скъсяване. Този следобед ще те заведем на рентген и хубаво ще го разгледаме.

Знаеше, че ако снимката не покаже добри резултати, може да изтърпи всичко отначало.

— Помогни ми да стана — нареди му тя.

— Не можеш просто ей така да скочиш от леглото — каза той през смях. — Кракът няма да издържи тежестта ти.

— Искам да стана — настоя тя. — За минута. — Всяка клетка на кожата ѝ изгаряше от нетърпение да се измъкне от това легло, да не е вече по гръб. Тя сграбчи слабите рамене на Мохан Синкх за опора. — Моля те, Мохан. Извади ме отгук. Нека само да отида до прозореца! Моля те!

Думите ѝ му напомниха за отчаяния начин, по който бе молила за бебето си, когато я докараха тук. Той кимна на сестрата. Двамата заедно помогнаха на Ребека да се изправи до седнало положение на ръба на леглото.

— Главата ми се върти — каза тя.

— Дишай дълбоко — нареди ѝ той.

Тя се подчини. Те я вдигнаха на крака. Беше равносилно на изстрелване в открития космос, тежестта бе невероятна.

— Колко е прекрасно — каза тя почти засмяна. — О, боже!

Синкх и сестрата я държаха изправена между тях. Чувстваше как сърцето ѝ, свикнало да изпомпва кръв в постоянно легнало положение, започва лудо да бие.

— О, кръвното ми налягане!

— О, боже! О, кръвното ми налягане! — повтори Мохан Синкх с доброжелателна ирония. — У теб заговори западният лекар. Можеш ли

да преместиш единия си крак пред другия?

С усилие тя примъкна стъпалото си напред. Въпреки разочарованието, което изпита, като откри колко е слаба, тя се чувстваше приповдигната и замаяна. С куцане и подскоци успя да стигне с тяхна помощ до прозореца.

— Оставете ме за малко — помоли се тя. Те отстъпиха. Прехвърли тежестта от горната част на тялото си върху подпрените на перваза ръце и опря чело в студеното стъкло. Планините блестяха от белота в далечината. Пред нея се бе открил един нов свят. Пред очите ѝ се простираше Катманду, бедняшки, но страхотно романтичен. Отдолу се виждаше болничният двор с огромното смокиново дърво, протягащо клоните си. Една крава се бе вмъкнала вътре необезпокоявана.

Облекчението, което почувства, като стана от леглото, беше огромно. Сега оставаше само една крачка до отпътуването към дома, където щеше да намери детето си.

— Душ — примоли се тя. — Моля те, Мохан.

Той не беше съгласен.

— Ами ако се подхлъзнеш и паднеш?

— Повече няма да падам. Моля те.

— Много добре. Сестрата ще ти помогне.

— След това ще мога ли да се облека? — попита тя. От седмици наред носеше избелели зелени болнични нощници, които дори не ѝ стояха прилично, дума да не става за добре.

— В твоите дрехи? — попита той. Сърцето му беше натежало. Вече бе започнала да се изплъзва от ръцете му. След няколко дена красивата птичка щеше да разпери криле и да отлети над планините, оставяйки го ограбен. — Не виждам причина да не го направиш — каза той, като се преструваше на весел.

Тя се замъкна на патерици до душа. Начупените бели плочки и обикновените железни водопроводни тръби ѝ се сториха като двореца Версай. Сестрата ѝ донесе пластмасов стол, на който да седне, и калъп прозрачен миришец на дезинфектант сапун.

— Ще се справя и сама — настоя тя и сестрата дръпна найлоновото перде, като я остави под течащия душ.

И двата ѝ крака бяха като варени макарони. Тя се изправи с мъка и се подпря под течащата струя. Беше истински рай да къпе

собственото си тяло, застанала на собствените си два крака. Тя се мушна под водата, намокри си косата и я насапуниса силно. Струваше ѝ се, че тонове мръсотия се стичат от нея.

Ежедневните раздвижвания и дихателните упражнения бяха помогнали само донякъде. Бе отслабнала. Гърдите ѝ се бяха смалили и изглеждаха незначителни. Коремът ѝ бе хлътнал под ребрата, които стърчаха като на гладуващо дете. Винаги бе внимавала какво яде, тренираше упорито. Ребека се бе гордяла със силата и издръжливостта си, със здравите си крайници и заоблените си линии. Сега кожата ѝ бе залепнала по костите.

Тя спря душа и се отмести встрани. Над мивката имаше огледало. Тя избърса от парата един участък и се погледна. Мокри тъмни кичури коса бяха полепнали по бледото ѝ продълговато лице и безкръвните устни. Беше на трийсет, а изглеждаше като шестнайсетгодишна.

Треперещите ѝ крака вече не издържаха тежестта. Повика сестрата и тя влезе с кърпа в ръце. Когато я изсуши, поиска да ѝ донесат раницата и я отвори. Огромната чанта беше единственият ѝ багаж, който бе донесла в Непал. С Робърт бяха оставили по още един сак в хотела в Банкок, в който спаха по пътя за насам. Докато се върне в Банкок, имаше на разположение само дрехите за катерене. Но всичко бе по-добро от тези ужасни болнични нощници, които се отваряха в най-неочаквания момент и разголваха гърба ѝ. Разрови измачканите дрехи и, слава богу, откри бельо. Извади джинси, тениска и пуловер, които се бяха запазили в добър вид, въпреки че се бяха смачкали. Облечена за първи път от седмици наред, тя се върна на подскоци до леглото си с помощта на сестрата и се почувства изтощена, сякаш току-що бе изкачила Анапурна. Отпусна се на възглавниците и веднага заспа лек сън.

Ниските облаци и мъглата се стелеха от планината към долината на Катманду. Валеше силно. Дъждът плющеше непрестанно, понякога по-тихо, понякога с часове се изливаше с гръмотевичен шум. Стичаше се от стрехите по улиците и превръщаше оживените градски артерии в червени кални реки. Студът хапеше силно.

Всички туристи си бяха заминали вкъщи. Над Катманду се бе възцарил мир. Ребека се добра до двора, подпря се на патерицата и се сгуши в рамката на вратата с поглед, впит в дъжда.

Детето ми, детето ми, помисли си тя. Тук, на покрива на света, тя бе взела решение от изключителна важност. Сърцето ѝ пърхаше в гърдите като птица, нетърпелива да излети от тази дъждовна долина. Ребека стоеше трепереща на входа и гледаше как дъждът се превръща в лапавица, а после в сняг. Смокиновото дърво посивя, после побеля. Снегът се вливаше в лицето и очите ѝ, като снежинките я изгаряха за миг, преди да се разтопят по кожата ѝ. Ребека усети, че нещо у нея щракна като при смяна на скоростите. Беше готова да тръгне. Обърна се и закуцука навътре в болницата, за да намери Мохан Синкх.

Той беше в малкия си гол кабинет, седеше зад бюрото и се взираше в сплетените си пръсти.

— Никога няма да те забравя, Мохан — каза тя тихо.

Той вдигна очи. С усилие се изправи на крака и се усмихна ведро.

— Значи си готова да ни напуснеш, а?

Тя потупа патерицата, на която се подпираше.

— Аха. Аз и старото ми вярно товарно магаре сме готови да тръгваме.

— Да видя как вървиш — нареди ѝ той.

Тя се затътри по коридора, клатушкайки се около патерицата си. Погледът на Синкх проследи изправения ѝ гръб до гордо вдигнатата глава. Нямаше причина да остане тук. Нищо повече не можеше да направи за нея. Той я настигна и нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Върви си с мир, красива моя птичко — каза ѝ той на непалски.
— Учи се отново да летиш.

Тя го погледна с въпросително премрежени очи.

— Какво означава това?

Той поклати глава усмихнат.

— Нищо.

Тя се наведе и го целуна по двете бузи.

— Благодаря за всичко, което направи за мен. Ти си много добър лекар.

— Разбира се. — Опитваше се да звучи весело. — Успех в начинанието ти.

— Благодаря. Имам чувство, че ще ми трябва.

Очите им за миг се срещнаха. Тя не искаше да плаче, но го стори.

— Не, не — каза разтревожен Синкх и затърси носната си кърпа.
— Не е това начинът.

— Искрено е, Мохан. Никога няма да те забравя. Може би някой ден ще се върна.

— Ако не се видим тогава, ще се срещнем в някой друг живот. Така, както се срещнахме в този, а без съмнение и в предишни прераждания. Сега върви.

Той гледаше как се отдалечава. Тя стигна до дъното на коридора и отвори вратата. Обърна се за миг към него. После вратата се залюля и тя изчезна.

Високо над Монголия след прекалено много часове сън мозъкът ѝ най-накрая мина на по-ниски обороти. Галопиращите в главата ѝ мисли се успокоиха. Сънува Райън, натрапчив сън за времето преди тъгата, преди загубата на невинността. В съня си почувства докосването на ръцете му, усещането за сигурност, което ѝ даваше прегръдката му, чу смеха му. Сънуваше неща, които бяха правили заедно, както и такива, които никога не бяха правили.

После сънува последната им среща с обхваналото я чувство за безнадеждност, след като той си тръгна, чувство, което ставаше не само по-дълбоко с всеки изминал ден, но и по-далечно и незабележимо. Сънува живота си без Райън, дългата сива редица от дни, в които нямаше цвят, нито радост. Сънува как плаче и се събуди разнебитена.

След това спа, без да сънува, няколко часа, но когато се събуди, първата част от съня ѝ беше свежа в паметта ѝ, сладка като младостта, сладка като устните на Райън. Тя отвори очи, сърцето ѝ биеше силно.

Погледна часовника си, „Ролекс“ от злато и стомана, който си бе купила сама, след като бракът ѝ се разпадна. Три през нощта в Лос Анджелис. Часът на умиращата надежда. Тя вдигна щората на прозореца. Небето навън просветляваше и звездите избледняваха. Далеч под нея, докъдето очи виждат, се разстиляше сива облачна пелена, страна, направена от олово.

Накъде бе тръгнала? Към провал или към победа? Към изцелението или към нова тъга?

ВТОРА ЧАСТ ЗЕМЯ

УРБИНО, ИТАЛИЯ

Госпожа Фиорентини имаше причина да бъде благодарна на Ребека.

Тя бе различна от обичайния поток студенти и туристите в джоба с по десет долара на ден, които госпожа Фиорентини настаняваше в малките стаи горе. Беше толкова тиха, толкова внимателна и помагаше много в къщата. Госпожа Фиорентини бе започнала да я нарича *la smarrita*, изгубеното, безпризорно дете.

Бе дошла в Умбрия като бавачка на децата на богато американско семейство. Но съпрузите се бяха скарали и си бяха заминали обратно в Америка. И търсейки евтина квартира, Ребека се бе озовала във фермата на Фиорентини.

Това безпризорно дете говореше сносно испански, което ѝ даваше добра основа за италианския. В рамките на една седмица вече можеше да бъде разбрана. Отначало доброволно вършеше дребни неща в къщата и се показва толкова сръчна, че госпожа Фиорентини ѝ бе предложила да ѝ намали и без това ниския наем до нулата в замяна на домакинска работа. И така Ребека от наемателка стана един от многобройните конфликтни и любящи членове на семейство Фиорентини.

Безпризорното момиче спаси при драматични обстоятелства живота на Артуро. Той бе най-малкото дете, тромаво момче, което винаги се задавяше, като ядеше, или — както в онзи случай — за малко не се закла с инструментите си.

Разрезът беше ужасен, огромна дупка на китката, от която кръвта шуртеше и чертаеше ужасяващи фигури навсякъде по керамичните плочки в кухнята. Последното нещо, което госпожа Фиорентини направи, беше да запази спокойствие, а и другите пицяха и ръкомахаха около момчето, което беше изпаднало в несвяст. Никой не бе виждал поведение като това на Ребека, която взе спокойно ръката на Артуро в дланите си. Знаеше точно къде да притисне пръста си, за да спре напълно кръвоизлива. Вдигна ръката му на рамото си и лаконично поиска всичко необходимо, за да превърже раната и да направи

турникет. Когато след това дойде лекарят, каза, че никой не би могъл да го направи по-добре. В отговор Ребека само сви рамене. На доктора му бе трябвал цял час, за да стигне до фермата, Фиорентини твърдо реши повече да не иска наем от Ребека. Тя можеше да остане колкото пожелае.

На закуска беше шумно. Мъжете от клана по свой си начин бяха направили от безпризорното момиче всеобща любимка, което означаваше, че държанието им във всяка друга страна по света би се сметнало за сексуален тормоз.

И тази сутрин, както повечето пъти, Ребека понесе закачките им с обичайната си спокойна усмивка, носът ѝ бе забит в парцалив пътеводител, а погледът ѝ изглеждаше далеч от врявата наоколо. Бе облечена в джинси и ватиран анорак. Въпреки че куполовидната пещ за дърва топлеше кухнята, беше есен и къщата бе студена.

Мъжете от семейство Фиорентини един по един отидоха на работа в кооператива, подхвърляйки на излизане по един пиперлив комплимент на Ребека, но тя ги изтърпя невъзмутимо. Жените тръгнаха няколко минути по-късно към работните си места в градските магазини. Госпожа Фиорентини и Ребека разчистиха кухнята, която сега бе притихнала, но все още кънтеше от радостния шум на семейната закуска.

— Защо куцаш, сага? — попита тя Ребека пред мивката.

Ребека извърна за миг блестящите си очи към по-възрастната жена.

— Паднах и си счупих крака — отвърна тя наполовина на италиански, наполовина на испански диалект.

— Как падна?

— Катерех се в планината.

— Коя планина?

Ребека се усмихна сладко по обичайния си начин.

— Далечна планина.

Така обикновено отговаряше на въпросите за миналото ѝ.

— Значи не завинаги?

— Куцането ли? Не. Надявам се, че ще изчезне, когато мускулите ми укрепнат.

— Добре — каза Фиорентини.

— Тази сутрин аз ще отида до пазара да напазарувам — продължи Ребека.

Докато приключваха чистенето, пристигна Марчета фризьорката с буса си. Тя се втурна в кухнята с куфар в ръка. Обикаляше всички ферми наоколо и правеше прическа на Фиорентини всеки вторник, Фиорентини беше закръглена дребна жена с горделива брадичка и нос като клюн, но някога е била доста красива и все още се гордееше с кестенявите си къдрици — въпреки че напоследък кестенявият цвят се дължеше повече на куфара на Марчета, отколкото на природата.

— Тръгвам — каза Ребека и се заизмъква от стаята.

Но фризьорката я спря.

— Виж, дете. — И тя протегна пред Ребека едно списание. — Тази прическа е идеална за теб. Ще подчертае формата на лицето ти. Имаш невероятни скули.

— Е, сага? — каза настойчиво Фиорентини заинтригувана. — Какво ще кажеш?

Ребека погледна снимката. Лицето на модела я гледаше дръзко сред разбъркана блестяща коса.

— Благодаря — каза тя, — но не сега.

Фиорентини се въодушеви.

— Косата ти е като разплетена кошница, сага. Ти си толкова хубаво момиче. Нали Марчета?

— Не — отвърна фризьорката и наклони глава на една страна, за да огледа Ребека. — Тя не е хубава. Тя е красива.

— Аз ще платя — продължаваше да настоява Фиорентини. — Малък подарък, за да ти благодаря за Артуро.

— Много сте мила, но не, благодаря.

Марчета потупа списанието с аления си нокът.

— Виждаш ли този модел? Няма нищо, което и ти да нямаш. Като ти направя косата, ще ти покажа как да се гримираш.

— Не, благодаря — засмя се Ребека, опитвайки се да се изплъзне. — Вие сте много мила и добра жена, госпожо Фиорентини. — С обичайната си хлапашка пъргавост тя се наведе и целуна червендалестата буза на Фиорентини, после излетя от стаята.

Фиорентини вдигна раздражено и двете си пълнички ръце към небето.

От двора се разнесе носово бръмчене на мотор, Фиорентини отиде до прозореца, и то точно навреме, за да види как Ребека потегля. Момичето спря веспата под каменната арка, за да провери не идва ли кола, после зави и хвърли поглед назад към къщата, Фиорентини видя как белите ѝ зъби проблеснаха в кратка усмивка и как тъмната ѝ коса се развя около продълговатото ѝ лице. Веспата бе станала трудно подвижна от двете големи кошници, метнати като самар през задната седалка. Тя помахала и изчезна.

Пътят до Урбино бе вече издълбан и разкалян от есенните дъждове. Пролетта щеше да дойде, преди тракторите да минат да го загладят. Междувременно Ребека се бе примирила с калта и ямите по пътя. Студът я хапеше, докато караше веспата, ръцете и краката ѝ замръзваха чак до костите. Щом стигне в Урбино, ще трябва да си купи нещо топло.

Усмихна се на себе си, докато си мислеше за настойчивостта на Фиорентини да я разкраси. Жената нямаше как да знае, че тя старателно се мъчеше да придобие опърпан вид.

Кланът Фиорентини се отнасяше страшно мило с нея. И през ум не ѝ минаваше, че като е спестила на Артуро половин литър кръв, е направила нещо изключително. Но бе сигурно, че ще ѝ е трудно да напусне Фиорентини и темпераментното ѝ семейство.

През по-голямата си част пътят се катереше нагоре по хълма и веспата се бореше като разгневен бръмбар в калта. Райън ѝ бе показал как да кара мотор. Беше се учила на неговия тежък и мощен „Харлей Дейвидсън“ и с него бе взела книжка. Бе го направила, за да станат поблиски, да влезе в неговия свят, а не толкова, защото наистина ѝ харесваше да кара мотор. Но точно сега тези умения ѝ вършеха добра работа.

Град Урбино се бе сгушил в гънките на планината, златните и бронзовите му отблясъци се размиваха на тъмнозеления фон на гората наоколо. Бе заобичала този град. Беше запазен като по чудо от цивилизацията, старинните му замъци бяха недокоснати, а животът в него — спокоен. Но не приличаше на музей. Студентите от университета пълнеха древните площади с цвят. Обичаше да се слива с тълпата и да се потапя в разговорите им. Това ѝ напомняше за нейните студентски години далеч оттук и много отдавна.

Паркира веспата в еднопосочна алея зад катедралата и откачи кошниците. Обратният път към фермата често ставаше опасен заради товара от покупки. Неведнъж не бе дооценявала хлъзгавите пътища и се бе просвала сред търкалящи се зеленчуци и консервни кутии. В един такъв случай ѝ бе хрумнал планът.

Беше си обещала чаша горещо кафе. Тръгна към кафенето до пазара, притеснена от куцукането си. Коляното ѝ мразеше студа и я наказваше с болезнено пулсиране. В шумното задимено помещение тя си купи капучино от бармана Алфредо, който имаше лице на плъх. Насочи се към витрината, където намери свободно място. Посрбваше горещата пяна, стиснала чашата в шепа.

Пазарът изпълваше площада и се стичаше по две странични улици. Докато разглеждаше внимателно тълпата, ѝ хрумна странна мисъл: Терез бе непредвиденото събитие в живота ѝ, единствената непечеливша карта от купчината. Оттогава нямаше покой, непрекъснато се стремеше да изпълни строгите изисквания, които си бе поставила сама. Сега, години по-късно, отново бе излязла от релси. Тук поне временно бе избягала от системата.

Витрината на кафенето бе замъглена от капките дъжд. Коляното още я болеше ужасно. Наблюдаваше как представителки на ордена „Малките сестри“ се движеха между сергиите. С ограничените си средства и колежанския си манталитет монахините бяха отлични в пазарлъците. Беше удоволствие да ги гледаш и да се учиш от тях.

И тогава изведнъж тя видя Майкъл Флорио.

Беше сам. Носеше кожух от овча кожа, рунтавата яка бе вдигната нагоре.

Бе го наблюдавала от простия си бивак под прикритието на руините, намиращи се над мелницата, в която той се бе скрил. Беше ужасяващ мъж, винаги нащрек и готов да действа. Веднъж или дважд той, изглежда, бе усетил присъствието ѝ и бе започнал да се взира настойчиво в гората, от която тя го дебнеше. Помисли си, че очите му ще изгорят нейните, и се сви като кошута в орловата папрат.

Той си проправяше път през каменната арка в далечния край на площада. Беше толкова висок, че би трябвало да се забелязва отдалеч, но той се бе научил така да се плъзга през тълпата, че да прикрива ръста си. Движеше се почти като диво животно. Ето го, идва, помисли си тя и затаи дъх.

Страхуваше се от него.

Той не правеше нищо, преди първо да опипа терена. Дори нещо толкова прозаично като слизането в града на пазар трябваше да бъде предварително подготвено, планирано и изпълнено, когато инстинктите му подсказваха, че е безопасно. Притежаваше самоконтрол и физическа сила, които не оставяха нищо на случайността.

Дъждът пак потропа като с котешка лапа по витрината на кафенето. Ребека събра кошниците, сякаш бяха остатъците от кураж, който искаше да мобилизира, и излезе в студа.

Приблужи се към него, метнала и двете кошници на едното си рамо и стиснала портмонето си в свободната ръка. Спря пред сергията на братя Ди Сироло, двама възрастни мъже, които отглеждаха най-добрите домати в околността. Зеленчуците гreeха с есенен блясък, бяха от последните за сезона. Ребека се примъкваше към сергията до братя Ди Сироло, докато не застана само на няколко метра от него.

— Колко са тези патладжани? — попита тя. — Искам да направя консерви.

— Хиляда лири килограмът.

— Много е — отвърна тя поривисто на младежа. Започна да се пазари, като се запъваше на някои думи, но въпреки това преговаряше непоколебимо. Усети, че Флорио я гледа. — Искам и тиквички, ако са евтини.

— Шест килограма за шест и петдесет — каза момчето.

— Добре. — И тя го дари с ослепителна усмивка.

— Как е госпожа Фиорентини? — попита момчето, като протегна ръка за кошницата.

— Добре — отвърна му тя.

Флорио никога не се пазареше. Просто плащаше каквото му поискат и те го ограбваха безобразно. Тя гледаше как момчето пълни кошницата ѝ с лъскавите лилави зеленчуци и му говореше небрежно за клана Фиорентини. Купи тиквички, после демонстративно обърна гръб на Флорио и се отдалечи в другата посока. Въпреки студа беше потна.

През следващите двацет минути тя обхождаше в кръг площада, без да го изпуска от поглед. Кошниците ѝ ставаха все по тежки, скърцаха под напора на продуктите и тегнеха на ръцете ѝ. Нямаше

нужда да куца нарочно, коляното ѝ я болеше и паветата бяха предателски мокри.

Моментът настъпи внезапно. Пътищата им се пресякоха пред месарския магазин, където старата канавка се бе превърнала в идеален капан за невнимателно стъпващите. Очите му на секундата се срещнаха с нейните. Бяха черни и пронизателни. В този миг, сякаш без да иска, обувката ѝ се плъзна в канавката. Стъпи накриво и глезенът на болния ѝ крак ужасно я заболя. Опита се да прехапе вика, който болката предизвика, но въпреки това той се изтръгна от нея. Пусна и двете кошници. Те тупнаха на земята и се преобърнаха. Съдържанието им се разпиля във всички посоки. Дори и да бе решил да отmine, нямаше как да не спре, за да избегне бъркотията от разноцветни зеленчуци, които покриваха паветата пред краката му.

Ребека се стовари върху тротоара и сграбчи коляното си с две ръце.

— О, мамка му! — каза тя през стиснати зъби. Наистина се бе наранила.

После отгоре ѝ се спусна сянка. Той клекна пред нея.

— Добре ли сте? — попита той с дрезгав глас.

— Заради глупавото ми коляно — каза тя, пъшкайки. — Чупих го тази година. Все още е слабо. Понякога просто отказва да държи. Ще се оправя.

Без да каже нито дума, пръстите му отблъснаха нейните от коляното. Тя пое дълбоко въздух, защото още по-силна болка пропълзя по крака ѝ, когато той компетентно заопипва полузарасналата става, докато стигне до горещия център на страданието ѝ.

— Ааа — потрепери тя. — Да.

— Скъсали сте сухожилие. Трябва да ви сложат гипс.

Ребека се опита да се засмее.

— Няма нужда. Ще оживея.

През премрежените си от капчици мигли видя как той внимателно я изучава. При други обстоятелства той би бил невероятно красив мъж. Но черните като въглен очи изглеждаха опасни. Бяха вкопани под строги вежди и сякаш я обгръщаха отвсякъде; достигаха до най-големите ѝ дълбини. Наистина ли беше невъзможно да заблуди тези очи? Тя затърси опипом кошниците си.

— О, нещата ми!

— Не мърдайте! — Той започна да събира разпилените зеленчуци и да ги връща в кошниците. Тя седеше, гледаше го и разтриваше коляното си. Сега я болеше ужасно и заради студа, мокрите павета подгизваха дъното на джинсите ѝ, но тя почувства топъл пламък в стомаха си. Стана толкова естествено, че едва можеше да повярва, че е успяла.

— Всичко е наред — каза му тя. — Ще си прибера нещата веднага щом мога да се помръдна. — После се зачуди дали не прекалява с образа на наранена хлапачка. — Благодаря ви — добави тя.

Той педантично прибра и последния лимон и най-далече търкулналия се портокал. Сложи пълните кошници до нея и я погледна отвисоко.

— Доматите ви вече никога няма да са същите.

— Ще ги направя на сос за спагети. Много ви благодаря.

— Вие сте американка — каза той.

— От Лос Анджелис — отвърна тя, кимайки. — А вие?

— От Сан Франциско. Искате ли да станете?

— Бих могла да опитам — каза тя. Той се наведе към нея. Тя му подаде ръка. Пръстите му се склучиха около китката ѝ. Беше ужасно силен. Вдигна я на крака леко, внимателно и без да се напруга. Когато се изправи, той я пусна. Болният ѝ крак все още беше слаб. Тя залитна и той я прихвана с ръка около раменете.

— Можете ли да стоите изправена?

— Почти. — Сърцето ѝ започваше лудо да бие. Задъха се. Инстинктивно се отдръпна от ръката, обвиняваща раменете ѝ. Макар и да съзнаваше, че трябва да изглежда благодарна, не можа да се овладее. — Добре съм, благодаря. — Той я пусна и тя заподскача далеч от него. Спря и потърка коляното си с две ръце. Разбърканата ѝ коса се спусна върху лицето. — Ох, наистина ме боли.

Той я наблюдаваше с юмрук на кръста. Въпреки студа под овчия кожух беше облечен само с памучна риза. От острото деколте се виждаше загоряла мускулеста шия.

— Къде ви е колата?

— Нямам кола — отвърна Ребека. — Дойдох с веспата си.

Той повдигна вежди.

— И ще носите всичко това с веспата?

— Станала съм много сръчна — призна си тя. Погледна го с блеснали очи, по лицето ѝ още имаше руменина. — Като да прекосиш Ниагара на въже.

— Къде сте отседнали?

— В една ферма на около десет километра от града.

— Десет километра на веспа, натоварена с продукти? — В свъсените му очи се четеше недвусмислено подозрение.

— Обичам да пътувам така. Трябва само малко да поседна, преди да тръгна. — Тя преглътна. — Благодаря ви, че ми събрахте нещата. Вижте, нека ви почерпя чаша кафе. Или бира. — Тя се опитваше отчаяно да звучи доста притеснена, от което поканата да прозвучи с половин уста.

— Любимият ми бар е съвсем наблизо.

Пазарът гъмжеше около тях, шум и цветове обграждаха момента на неподвижност и тишина, който настъпи между тях. Това е някакво шествие, помисли си тя с някаква далечна част от мозъка си, ярък фестивал, който бе предоставил възможност на двама чужденци да се срещнат случайно.

— Може да ме черпите бира — каза той. Вдигна кошниците ѝ с лекота и zakрачи към бара, за който бе споменал. Тя стоеше неподвижна и се вглеждаше в широкия му гръб.

Хванах дракона, помисли си тя. Тънката ѝ като паяжина мрежа бе паднала върху звяра. Щеше ли тя по някакво чудо да се стегне здраво и да го обездвижи достатъчно дълго, докато тя сграбчи принцесата от затвора му и избяга с нея далече, далече?

Опушеният бар не бе толкова претъпкан, както преди час; повечето от студентите бяха отишли на сутрешни занятия. Той избра една маса в дъното, далеч от погледа на влизащите през вратата. Тя разтъркваше коляното си, благодарна, че я остави да седне, а той отиде до бара. Престореното падане се оказа болезнено упражнение.

Мислите ѝ кипяха прекалено силно, за да може да ги разграничи. Това беше нейният шанс и не трябваше да позволява страхът или нетърпението да го провалят.

Флорио, изглежда, не бързаше с поръчките. С Алфредо, бармана, бяха потънали в разговор, но гласовете им бяха прекалено снижени, за да може Ребека да чуе нещо. Видя Алфредо да се усмихва. Може би бе видял малкото представление на площада и се бе досетил каква ѝ е

играта. Молеше се да не направи някаква остроумна забележка и да постави Флорио нащрек.

Той се върна с питиетата, седна срещу нея и сякаш я притисна в ъгъла с широките си плещи. За миг ѝ се стори, че от него я лъхна лек мирис на изгоряло дърво, първичен дъх на мъж, който живее първичен живот.

— Как е кракът?

— О, оправя се, благодаря.

— Как го счупихте?

— Нещастен случай при катерене през лятото.

— Може би не трябва да му пренасяте тежестта си. Виждам съм ви как се разхождате по полята. Справяте се добре.

В гласа му имаше нотка, от която я побиха тръпки. Тя сви рамене.

— Посъветвах ме да се разхождам. Доста ходя пеша.

— И понякога падате?

— Понякога падам — съгласи се тя.

— Изглежда, че търсите нещо там — каза той спокойно и отпи.

— Чудя се какво ли би могло да бъде.

Край на увереността ѝ, че е била предпазлива. Тя преглътна.

— Интересувам се от археология. Аз... намирам всякакви неща.

— Не се и съмнявам — каза той невъзмутимо. — Не сте студентка, нали?

— О, не.

— И аз така мислех. По-възрастна сте, отколкото изглеждате.

— Така ли?

— Обличате се като тях — каза той. — Но това е само поза, нали?

— Не знам какво имате предвид под „поза“? — попита тя внимателно.

Усмивката на устата му изглеждаше иронична, но в погледа му нямаше закачка.

— Изглеждате на двайсет, но трябва да сте с десет години по-голяма. Личи ви по очите.

— По очите ли?

— Нямам предвид, че имате бръчки около очите.

Ребека задържа погледа му още една секунда, после плъзна очи покрай него.

— Не съм студентка. Просто бедно работещо момиче.

— Бедно работещо момиче — повтори той. Стоеше съвсем неподвижен, забеляза тя, тялото му не помръдваше, но пръстите му барабаняха по бедрото. — Защо ме преследваш, работещо момиче?

Усети как страните ѝ пламнаха, донякъде от силна изненада.

— Нямам никаква представа за какво говорите!

Той изви едрото си тяло, за да погледне под масата.

— Винаги носиш тези боти. Имат ясно забелязващи се жълти кръпки отстрани. Също така оставят характерни отпечатьци. Обикаляш около къщата ми. От три дни насам. Чух някакъв шум в дърветата над къщата. Качих се там и видях къде си се била свила.

— Аз? — каза тя, но гласът ѝ се задави в гърлото.

— Сигурно си ходила там няколко пъти, за да намачкаш така тревата — отвърна той. Отпи от бирата си, като през цялото време я гледаше. — Знаех, че си ти, защото открих следите ти. С твоето куцане няма как да съм сбъркал. Проследих ги до пътя. Намерих къде си паркирала веспата. А днес хвърляш продуктите си в краката ми.

Устата ѝ бе пресъхнала.

— Това е лудост. Дори не знам кой сте.

— Хайде да не се правим на луди, работещо момиче — каза той, изведнъж бе станал много заплашителен. — Каква е историята ти?

Ребека мълчеше, мислите ѝ кипяха. Ако сега излъже нагло, може да провали всичко. Не знаеше за колко неща около нея се бе досетил, но ще се наложи да признае част от истината, само и само да продължи играта.

— Добре — чу тя спокойния си глас. — Наистина идвах край къщата ви.

— Защо? — попита той.

— За да видя дали е вярно за децата ви.

Флорио рязко свъси вежди.

— И какво общо имат децата ми с теб, по дяволите? — попита той грубо.

Ръцете ѝ трепереха. Тя стисна чашата и се застави да го погледне в очите.

— Имам нужда от работа — каза тя смело. — Гледах двете деца на едно американско семейство, но те се върнаха в Щатите. Много искам да остана, но повече нямам пари. Казаха ми, че наблизо живее американец с децата си. Затова отидох да видя. — Тя облиза устните си. — Обожавам децата. Единственото, което мога да правя, е да се грижа за тях. Не взимам скъпо.

— Искаш да те взема на работа? — попита той тихо. — Затова ли е целият маскарад?

— Да.

Той я изгледа, сякаш се канеше да изтръгне от нея истината, като я стисне с двете си голи ръце за гърлото. Но страхът за физическото ѝ оцеляване не бе по-силен от ужаса, че отново ще предаде Терез.

— Знаеш ли името ми? — попита той.

— Чух да ви наричат Флорио.

— А ти имаш ли си име? — поиска да знае той.

— Ребека Бърнс — отвърна тя, казвайки му името на бившия си съпруг с ясното съзнание, че това е поне някакво прикритие пред истинската ѝ самоличност.

— Ребека? Имаш късмет, че те нямаше, когато преди три дни ходих да те търся, Ребека — каза той с копrienено спокойствие. — Ако те бях намерил, щеше горчиво да съжаляваш.

Тя се изправи на стола си.

— Моля ви, не ме заплашвайте.

Той я разглеждаше мълчаливо. Отново ѝ се стори, че очите му проникват зад слабото ѝ прикритие и пронизват душата ѝ. Най-опасно щеше да стане, ако разбере коя е или по някоя физическа прилика с Терез, или ако името ѝ му напомнеше нещо. Не ѝ се искаше да си представя как ли би реагирал, ако разкриеше самоличността ѝ, но в главата ѝ се въртяха сцени като как я извличат от дъното на езерото. Инстинктивно обаче усещаше, че ако сега трябва да разгадава истината за нея, последният човек, за когото би я сметнал, бе, че е майката на Терез.

— И как реши, че ще искам някоя непозната да се грижи за децата ми? Как реши, че не бих могъл да се грижа сам за тях?

— Нямам причина — отвърна тя. — Просто се надявах, че малко евтина надеждна помощ няма да ви е излишна. Вижте, господин

Флорио, аз съм детска сестра, цял живот работя с деца. Можете да разчитате на мен. Работлива съм. Дори мога малко и да преподавам.

— Да преподавате? — повтори той.

— Уроци от учебната програма.

Той изсумтя.

— Как се казват хората, за които работехте?

Имаше готов отговор.

— Семейство Алджърс. — Това име бе прочела на заключената порта на безлюдна вила на пътя към Скеджия. Дълго търси, докато намери подходящо място — голяма къща като тази, с детски люлки и пързалки, които се виждаха от пътя. Ако провери, историята ѝ ще има някакво бегло потвърждение.

— Щом си сестра, защо не си намериш работа в някоя италианска болница? — попита я той.

— Опитах. За всяко място има по хиляда молби и една чужденка няма много шансове. Още повече, когато италианският ѝ е наполовина испански.

— Испански ли?

— Последната ми работа беше в болница в Лос Анджелис. През по-голямата част от времето говорех повече испански, отколкото английски.

— Разбирам — каза той, без да откъсва очи от нея. Дали се върза на историята ѝ?

— През лятната си отпуска отидох да се катеря — продължи тя, — но всичко се обърка. Счупих си крака. И не само крака. Дойдох в Италия, за да се отърся от всичко това. Тук се чувствам много добре. Щастлива съм. Хората много ми харесват, страната и историята ѝ също. Не искам да се прибирам вкъщи с подвита опашка. — Тя преглътна, чудејки се дали звучи убедително. Смесваше в една правдоподобна бъркотия и истината, и лъжата. — Искам само да имам къде да живея и да разполагам с достатъчно пари, за да се прехранвам.

— Шпионирането и залагането на капани не е най-добрият начин да ми спечелиш доверието.

— Не съм смятала, че това е шпиониране и залагане на капани. Щеше да е много по-добре, ако се бе получило, както го бях замислила. А именно — невинно да ви разкажа за себе си и вие да

кажете: „Хей, имам работа за теб.“ Но предполагам, че нагазих направо с обувките, нали?

Тъмните му очи не се откъсваха от нейните, пръстите му тихо барабаняха по стегнатото бедро.

— Едно от децата ми... се нуждае от помощ.

— Каква помощ? — попита тя и сърцето ѝ внезапно заби.

— Тя има специални проблеми. И специални нужди.

— Колко е голяма?

— На тринайсет.

— А другото ви дете?

— Тя е на петнайсет.

Ребека се наведе напред.

— Какво имате предвид под „специални нужди“?

Флорио, изглежда, се колебаеше. За първи път погледът му бе насочен навътре, а не я пронизваше.

— Терез е необикновено дете. Тя е много интелигентна. Но също така е много уязвима. Изживява тежък период. Майка ѝ почина тази година.

Каза го без следа от мъка.

— Почина? — не се въздържа да повтори тя.

— В Сан Франциско избухна ужасен пожар.

— О, колко ужасно! Безкрайно съжалявам.

— Момичетата са били в къщата. Не бяха наранени физически, поне не сериозно, но получиха емоционални травми. Особено Терез.

— Тогава не трябва ли да си отиде вкъщи, сред приятелите, където ще може да получи професионална помощ? Като държите дъщеря си погребана сред горите в чужда държава, няма да ѝ помогнете особено. — Не искаше гласът ѝ да прозвучи авторитетно, но така стана.

— Така са защитени — отвърна той лаконично.

Ребека бавно кимна.

— Вижте какво, господин Флорио, не ме отписвайте, защото опитах да се направя на хитра. Наистина имам нужда от работата, а може би вие имате нужда от мен. Ако... — Тя преглътна, преди да произнесе името. — Ако Терез е болна или самотна, аз мога да помогна. Сериозно ви говоря.

Той пресуши чашата си. Мразеше го, защото го държеше отговорен за това, което бе причинил на Терез не само през последните месеци, а през всичките години. Също така се боеше от него. Но точно сега трябваше да гледа на него като на нетърпеливо кученце, молещо за бисквитка.

— Освен това — продължи тя — бих могла да ви помагам в домакинската работа, както правя у госпожа Фиорентини, където съм отседнала. И със сигурност се нуждаете от човек, който да ви пазарува. Плащате колкото ви поискат и те ви грабят безобразно.

— Какво е аутизъм? — попита той внезапно.

Кръвта на Ребека замръзна във вените ѝ.

— Защо питате?

— Просто ми отговорете на въпроса.

— Аутизъм е болест, подобна на детската шизофрения. В основни линии става въпрос за разстройство в комуникацията. Симптомите са пълно затваряне в себе си, неспособност за развитие на речта, маниакално поведение, повтарящи се действия като люлеене и подскачане. Някое от децата ви показва ли подобно държане?

Тишината зейна като тъмна бездна.

— Не — каза той накрая. — Никое.

Тя се взираше в него и чувстваше как кръвта ѝ отново потече в жилите ѝ, защото разбра, че въпросът беше, за да я изпита.

Флорио извади писалка от джоба си и бутна една книжна салфетка към нея.

— Дай ми телефонен номер, на който мога да те намеря.

Ръката ѝ трепереше толкова силно, че писецът скъса меката хартия. Имаше някаква надежда, но тя бе изпробвала късмета си докрай. Още малко и щеше да провали всичко. Сега трябваше да се маха от него. Веднага щом свърши да пише, стана на крака и си взе кошниците.

— Трябва да се връщам. Приятно ми беше да се запознаем. И съжалявам, че бях толкова непохватна.

Той също стана.

— Ще те закарам.

Тя категорично поклати глава.

— О, не, благодаря. Някой ще трябва да се връща да вземе веспата ми. Всичко е наред наистина. Коляното ми е много по-добре.

Въпреки протестите ѝ, той настоя да ѝ помогне да занесе кошниците до мотора. Не си казаха нито дума. Под сянката на катедралата, в алеята, която миришеше на котки и италианска храна, той ѝ помогна да натовари покупките. Кошниците натегнаха силно веспата от двете страни.

— Можете да направите нещо за мен — каза тя, като изправи мотопеда.

— Да?

— Можете да ми запалите мотора. Ще го направите ли? Той сложи ботуша си върху педала и натисна два пъти надолу. Веспата оживя. Тя му се усмихна двусмислено.

— Благодаря! До скоро виждане... може би. — Тя яхна мотопеда и се изстреля надолу по павираната алея. Остави го, без да се обръща назад.

Лек дъждец миеше мъгливия пейзаж, докато тя караше към къщи. С усилие балансираше натоварените кошници, коляното ѝ пулсираше, беше ѝ студено и трепереше от слабост. Всичките ѝ предварително планирани схеми се бяха задействали. Беше заложила всичко на една карта и все още не знаеше дали бе спечелила, или бе загубила.

Когато за първи път чу, че Майкъл Флорио е долетял от Сан Франциско, веднага инстинктивно си помисли за Терез. Доколко беше травмирана? С какви вътрешни защитни сили разполагаше, за да предпази психиката си в такава ужасна ситуация? Ребека си бе имала работа с прекалено много травмирани деца и нямаше как да не се страхува от последствията.

Според общественото мнение изчезването на Флорио бе публично признаване на вината, бягство от правосъдието, което завършва или с постоянно изгнание в чужбина, или с кървав разстрел в някой долнопробен хотел. Но чия беше вината — негова или на Терез?

Ребека веднага бе разбрала, че само доброто на детето има значение за нея. Въпросите за вината дойдоха след това.

В Сан Франциско изглеждаше, че няма надежда да види Терез отново. Но все пак в тъмния тунел проблесна светлина, една случайно изпусната забележка от Барбара Флорио преди тринайсет години, която бе останала в подсъзнанието на Ребека през всичките тези години.

Разговорът, чиято цел бе Ребека да се успокои за бъдещето на детето, се бе въртял основно около имоти. Барбара Флорио бе разказвала с гордост за многото къщи, които притежават: ранчото в планините на Марин Каунти, вилата за ски в Австрия, селската къща в Ирландия.

А когато Майкъл наистина иска да се махне от всички и от всичко, бе казала тя с ироничен смях, той отива в онази стара мелница, скрита в горите край Урбино. Оттам произхожда семейството му. Това е единственото място, където не кани никого, а и повярвай ми, никой, който е сума си, не би отишъл. Тя дори не е реставрирана както трябва и аз мразя това място, но то си е неговото убежище и той обича да се усамотява там. Погрижил се е никой да не знае за него.

Ребека още помнеше самодоволната усмивка на лицето на Барбара Флорио. Нещо повече, ясно помнеше начина, по който тази жена снижи гласа си, за да изрече тези думи, защото споделяше с нея не само нещо за мъжката абсурдност, но и някаква тайна.

Няколкото изречения за Урбино бяха потънали в дъното на паметта ѝ. Но пак бяха изплували оттам. И когато ѝ казаха, че Майкъл Флорио е избягал от Сан Франциско в деня на погребението на жена си, като е взел със себе си Терез и сестра ѝ, пред очите ѝ изникна самодоволната усмивка на онези бляскави устни и дочу името Урбино.

Това беше подаръкът на Барбара за нея. Тя бе отнела детето на Ребека, но в замяна ѝ бе дала следа, по която отново да открие Терез.

Никой друг нямаше никаква представа къде би могъл да е Флорио. Много се чуди дали да не каже на полицията. Но още от самото начало осъзна, че целите им бяха различни. Дори Флорио, а не Терез, да е виновникът, момичето щеше да бъде прибрано в психиатрично заведение. Като биологична майка, която се е отказала от нея при раждането ѝ, тя никога нямаше да получи достъп до детето.

Отлетя до Рим, водена единствено от инстинктите си, като се надяваше, че Урбино е достатъчно малко градче и ще има възможност да открие мелницата на Майкъл Флорио. Стигна там по тъмно в понеделник в полунощ и стоя будна на автогарата, докато изгрее слънцето и бе в състояние да продължи търсенето си.

Мелницата на Майкъл Флорио бе по-усамотена, отколкото съпругата му бе предполагала. Нямаше телефон и, изглежда, никой не бе чувал за нея. Отне ѝ дни, докато намери малката пощенска станция,

в която знаеха нещо за нея, и съпругата на пощальона, която каза как да стигне дотам.

При първото си отиване забеляза кален джип, скрит в хамбара, а знаеше, че наследството на Барбара беше чисто злато. Плака от облекчение, скрита в папратта. Но как би могла да проникне в крепостта? Единственият начин беше да го остави той да я намери и по своя воля да я заведе в къщата. Реши, че той сигурно ще има нужда от помощ при отглеждането на двете си пораснали дъщери. Точно в този ден се роди и планът ѝ.

Известно време отлежаваше в ума ѝ, но прие окончателен вид, докато лежеше скрита в папратта. Разбра точно какво трябва да направи.

Щеше да му отнеме Терез.

Знаеше, че това ще е отвличане, но Флорио достатъчно бе прегрешил пред детето. Каквато и да бе истината, Терез не трябваше да бъде оставяна да страда по време на ужасните полицейски процедури, които щяха да последват.

Щеше да се сближи с Терез, да спечели доверието ѝ, да спечели и сърцето ѝ. После, когато настъпеше подходящият момент, щеше да ѝ каже истината. И щеше да отведе Терез далеч, далеч, на слънце и на чист въздух, на някое по-добро място. Имаше достатъчно пари да започне нов живот в Австралия или Нова Зеландия, някъде на чисто, някъде, където никой не знае за ужасите от миналото ѝ.

И там, започвайки на чисто, щеше да излекува Терез. Заедно щяха да разрешат проблемите ѝ, каквито и да бяха, щяха да премахнат тъмната сянка, която бе паднала над живота на детето.

Щом тя бе открила къщата в Урбино, и други можеха да я намерят. Времето ѝ беше ограничено. Единственото, което имаше значение, бе да изведе Терез от капана. Когато копоите надушат Майкъл Флорио, тя трябва отдавна да е заминала. Трябва да е взела Терез и да е избягала далеч, където осиновителят ѝ не би могъл да я стигне. Каквото и да е направила Терез, тя никога вече няма да остави да ѝ я отнемат.

Ребека вдигна лице към небето и премигна срещу студения дъждец. Мъглата беше гъста и обгръщаше залесените хълмове. Прекалено много искаше да успее, твърде отчаяно се стремеше към непознатото си дете. Дали се бе получило?

Сега ѝ оставаше единствено да чака. Да чака и да се моли той да я потърси.

На следващия ден Ребека не отиде в Урбино, нито на последващия. Остана във фермата на Фиорентини, като безмилостно търкаше всяка повърхност, която ѝ попаднеше подръка, сякаш се опитваше да намери спасение в тежката физическа работа. Така можеше, усещайки нуждата ѝ от усамотение, госпожа Фиорентини да я остави на спокойствие.

След два дни безплодно чакане у нея започна да се надига паника. Бе превърнала връщането на Терез в смисъл на живота си. Ами ако Флорио пак изчезне и отиде на някое друго, дори още по-недостъпно място? На Ребека ѝ се искаше веднага да тръгне към мелницата и да огледа, но знаеше, че така би провалила всичко.

Започваше да ѝ става ясно, че си е поставила ултиматум. Ако Флорио не се хване на въдицата ѝ, нямаше да има друг избор, освен да каже на полицията къде се намира.

Трябваше да върши нещо, иначе щеше да полудее. Въпреки студа, каза на Фиорентини, че ще отиде да вземе зеле. Качи се на веспата и пое по калната алея към голямото поле, засято със зеле зад хълма. Беше мъгливо и леденостудено, мястото не миришеше приятно, но ѝ беше хубаво, че усеща студения въздух по лицето си и вижда небето. Тя се поразходи енергично край полето, за да се стопли, преди да започне работа.

На това място отглеждаха зеле от ломбардски сорт, любимо ястие по тези места, зелките бяха масивни и тежки като камъни. Първите слани вече бяха попарили огромните зеленчуци отвън. Тя белеше почернелите външни листа, когато чу рева на голяма машина, и се извърна. На пътеката спря джипът на Майкъл Флорио.

Сърцето ѝ болезнено се сви в гърдите, когато видя тъмната му фигура да слиза от колата. Изведнъж съжали, че е дошла на това призрачно място, където той може да направи с нея каквото си науми. Но го очакваше твърдо решена.

— Хазайката ти ми каза, че си тук — поздрави я той. Носеше тежкия си овчи кожух. Лицето и косата му бяха мокри от мъглата. — Какво има? Приличаш на подплашен заек.

— Просто ми е студено.

Флорио леко махна с глава.

— Колата ми е там. Да тръгваме.

— Защо? — попита тя и този път не успя да скрие страха в гласа си.

— Ти започна този разговор — отвърна той. — Да го довършим.

Сърцето на Ребека натеза като олово в гърдите ѝ. Дали вече не е проникнал под прозрачното ѝ прикритие и е открил всичките ѝ пробойни? Чакаше я. Тя пое с натезала стъпка към големия джип.

Той ѝ отвори дясната предна врата. Тя влезе и се огледа из спретнатата чиста кабина. Той седна до нея и затръшна вратата. Извисен над нея, в такава близост той изглеждаше заплашително едър. Тя притисна гръб към вратата, опипвайки за дръжката, като се чудеше колко бързо ще може да избяга, ако се наложи. Но държеше брадичката си изправена и дръзко го гледаше в очите.

— Е? — попита тя.

Той се взираше в нея известно време.

— Ако си мислиш, че съм някакъв саможив милионер, забрави.

— Простете? — каза тя искрено озадачена.

— Ако наистина те взема, ще бъде срещу квартира и храна плюс петдесет долара на седмица. Това е.

Невярваща на ушите си, Ребека усети, че пулсът ѝ внезапно се учестява.

— Петдесет долара на седмица?

— Каза ми, че искаш само място, където да отседнеш, плюс малко допълнителни пари.

— Точно това имах предвид.

— Повече от петдесет не мога да ти давам. Ще можеш да спестяваш деветдесет процента от тях. Тук няма много глезотии.

— Свикнала съм да живея без глезотии. — Все още невярваща, тя пое дълбоко дъх. — Да не би да ми предлагате работата?

— Предлагам ти една седмица изпитателен срок — каза той. — Ако не се справиш, изхвърчаш.

— О, ще се справя — увери го тя тихо. — Ще се справя! Не се тревожете.

Пръстите му барабаняха по волана, докато той преценяваше реакцията ѝ.

— Предложението зависи от много неща — каза той. — Най-важното от тях е да се спогодиш с момичетата. Обсъдих го с тях. Те с

нетърпение чакат да се запознаете. Утре сутрин. Преди единайсет. Ела в къщата. Няма нужда да ти казвам как да стигнеш.

— Не, няма — отвърна тя. — Ще дойда.

— Току-що бях подложен на едночасов разпит за теб от страна на хазайката ти.

— Госпожа Фиорентини? — Ребека се усмихна. — Разбираме се.

— Мисли, че си чудесна. Изглежда си спасила живота на сина й.

— Поряза си ръката, това беше всичко.

— Поразпитах и другаде за теб — продължи той с тих, леко дрезгав глас. — Никой не каза лоша дума за теб. Всички мислят, че си чудесна. — Той млъкна. — Но никой не е виждал никакво доказателство за това, което твърдиш, че си.

— Защо трябва да съм това, което твърдя, че съм?

— Мисля, че си лъжкиня — отвърна той спокойно. — Но в днешно време кой не е? Имаш право на малките си тайни, колкото и горчиви да са те. Не ми пука за миналото ти. Интересува ме само доброто на децата ми. Ако можеш да им помогнеш, получаващ работата. — Гласът му стана малко по-нисък и по-дрезгав. — Но ако по някакъв начин някога им навредиш, тогава аз от своя страна ще ти навредя.

— Никога не съм наранявала дете, господин Флорио — отвърна тя стегнато.

Той леко кимна. Изражението на очите му й казваше, че говори съвсем сериозно — той виждаше в нея средство, което може да използва, средство, което би изхвърлил, ако се окаже, че създава проблеми.

— Ще живеем заедно — каза той. — Предлагам ти следната сделка. Върши си работата и не задавай въпроси за нас. В замяна ние няма да задаваме въпроси за теб. Когато всичко свърши, обръщаме си гръб и всеки по пътя си. Това приемливо ли е за теб?

Тя се насили да се усмихне.

— Напълно приемливо.

Беше заваляло. Капките барабаняха по покрива на джипа в такт с пръстите му по волана.

— Още две неща. Първо: безопасността на децата е от първостепенна важност. Всичко друго, което вършиш, минава на втори план. Разбра ли?

Ребека кимна.

— Второ: докато си моя служителка, очаквам да правиш каквото ти кажа. Което предполага, че не искам неподчинение и в най-малкото нещо. Имаме си установени правила на живот. Като ги научиш, ще ги следваш безпрекословно. Без изключение. Никакви велики идеи или импровизации. Всичко става по устав. Разбра ли ме?

— Искате много за петдесет долара — каза тя.

— Затова ти го казвам предварително. Ако не е приемливо за теб, няма смисъл да си губим един друг времето.

— Не съм казала, че не е приемливо — каза тя, принудена да преглътне яда си. — Работила съм в болници. Знам какво значи да се спазват правила. Но от това, което казахте, разбирам, че искате робиня, а не бавачка.

— Няма да вършиш по-тежка работа, отколкото в дома на Фиорентини — отвърна той. — Няма да имаш разходи и ще вземаш джобни пари. Това не е робия.

Ребека кимна.

— Прав сте. — Трябваше да бъде сговорчива с този властен параноичен човек. Ако не се вместише в мрачните му представи, нямаше шанс да се добере до Терез. — Много добре. Приемам условията.

Очите му се спряха на устата ѝ, сякаш се опитваше да познае по устните ѝ дали наистина се съгласява или не.

— Добре — каза той, без да променя тона си. Пресегна се през нея и отвори вратата. Вътре се втурна студена и влажна въздушна струя.

— Утре в мелницата. Преди единайсет.

Тя слезе от джипа. Той не я дочака да затвори вратата, а я затръшна вместо нея. Двигателят забоботи и голямото превозно средство се заклатушка по пътя. През замъглените прозорци ѝ се мярна тъмният му силует. После всичко потъна в мъглата, с изключение на глъхнещия рев на двигателя.

Имаш право на малките си тайни, колкото и горчиви да са те. Той за каква я вземаше? Някаква дребна престъпница или наркоманка? Да приеме мисълта да работи под погледа на тези надменни очи, бе все едно да преглътне назъбен камък. Заседна в гърлото ѝ и я задави.

После изведнъж ѝ хрумна, че успешно му бе пробутала измисления си образ. Помисли си за Терез и си спомни, че току-що бе постигнала голяма победа. Печелеше тя, а не Майкъл Флорио. Тя контролираше положението, а не той. Флорио просто не го знаеше. Утре щеше да се срещне с детето си. Чак не ѝ се вярваше.

Мина ѝ през ума, че Флорио трябва да върви против всичките си инстинкти, против всичките си правила за оцеляване, за да я допуска в живота си. Сигурно е сериозно загрижен за Терез, щом е поел такъв риск. Но сега всичко, което тя искаше, бе да е с дъщеря си.

Тананикаше си, докато се бореше с хлъзгавия път и опиянението я носеше като на криле.

По пътя за мелницата Ребека се поколеба веднъж-дваж дали да продължи по-нататък.

На закуска не бе в състояние да сложи и зальк в устата си, стомахът ѝ бе свит на твърда топка и не приемаше никаква храна. На загриженото семейство Фиорентини разказа лъжата, че предния ден е яла нещо тежко в Урбино. Но усещането за нервно гадене продължи и след закуска. Когато това, което бе желала най-силно, се приближаваше, то започна да я ужасява.

Трудно се стигаше до мелницата, беше достъпна само през лабиринт от кални пътища. Без указания никога не можеше да бъде намерена. А къщата се издигаше на високо, нямаше начин превозно средство да се приближи незабелязано.

Флорио сигурно бе избрал къщата преди години. Като някой прастар рицар си бе осигурил убежище. Дали винаги си бе мислил, че някой ден ще има нужда от това тайно място? Предчувствал ли е, че нещо ще го прогони тук?

Паркира пред мелницата и се спря за миг. Къщата бе по-голяма, отколкото ѝ се струваше — бе построена в Г-образна форма около павиран вътрешен двор. Красива сграда от сиви камъни, обсипани с кафяви лишеи, с прозорци и врати, опасани с тежки дъбови греди.

Беше десет без четвърт и бе много тихо. Ребека отиде до вратата и видя като насън как ръката ѝ се пресегна към тежката метална халка и потропа на дървото. След безкрайна пауза вратата се отвори и в рамката ѝ застана Майкъл Флорио.

— Здравейте — чу се тя да казва ведро. — Не съм подранила, нали?

— Не — каза той. — Влизай.

Тя се насили да му се усмихне и пристъпи вътре.

Първото ѝ впечатление от интериора беше за мълчалива пустота. Къщата миришеше на восък, пушек и ленено масло, смесица от аромати, които ѝ се сториха натрапчиво познати. Единствената мебел беше шкаф от осемнайсети век в коридора, в ключалката му бе пъхнат масивен бронзов ключ.

— В кухнята сме — каза Флорио и я поведе. Стените бяха от гол камък. Подобно на повечето тоскански фермерски къщи, приземният етаж бе първоначално проектиран за обор. От високите сводести тавани висяха свещници от ковано желязо. В халките им имаше свещи, а не електрически крушки, забеляза тя. Някои от тях бяха запалени и хвърляха трептяща светлина.

— Нямате ли електричество? — попита тя.

— Още не — отвърна той. — Може би до края на месеца. — Беше облечен в карирана риза и избелели джинси, на краката си имаше маратонки. Без тежкия овчи кожух фигурата му не беше толкова едра, колкото бе предположила. Той бе строен и се движеше с лекота и грация, напълно различен от здравеняшкото присъствие, което излъчваше с палтото. Вървейки след него, тя забеляза, че гъстата му тъмна коса пада над яката.

Поведе я по дълго стълбище, което стигаше до семейната кухня — огромна светла стая с големи прозорци. Както в къщата на Фиорентини, голяма пещ с купол заемаше основна част от кухнята и разпръскваше уют. В средата на стаята имаше кръгла чамова маса. А на нея зад множество отворени книги седеше момиче.

Ребека изгуби ума и дума, като актьор, на когото са подали грешна реплика и той безпомощно се е объркал.

Момичето вдигна поглед. Косата ѝ бе блестяща и русолява. Бе много хубава, почти жена. Тъмнокафявите ѝ очи срещнаха погледа на Ребека.

— Здравей — каза тя. — Аз съм Девън.

Девън. По-голямата дъщеря. Къде беше Терез? Ребека успя леко да се усмихне.

— Над какво работиш? — попита тя с небрежност, която дори на нея ѝ прозвуча фалшиво. — Прилича ми на алгебра.

Девън обърна учебника така, че Ребека да види редовете с алгебрични формули.

— Диференциално смятане. Тази седмица го започнах.

— Наистина ли? Изглежда, добре се справяш — каза Ребека, загледана в стройните редици от цифри и символи.

— Имам някои проблеми. — Момичето сви рамене. — Не е чак толкова трудно. В основата си е само логика.

— Трябва да си добра по математика, щом можеш сама да се учиш на това смятане — каза тя ведро. — Това е чудесно.

Видя, че Флорио направи физиономия заради баналния ѝ разговор. Беше се облегал на един от чамовите шкафове, ръцете му бяха скръстени на гърдите.

— Някакъв шанс да ѝ помогнеш? — попита той.

— Със смятането? — Ребека взе учебника на Девън и се опита да се съсредоточи. — Моята сила е в биологията и химията. Никога не съм била отличничка по математика. Ако искате, по-нататък ще го погледнем, става ли?

Девън се оживи.

— Разбира се. — Беше много уравновесена, забеляза Ребека. Притежаваше способността на Флорио да бъде себе си, без да го увърта.

— Деви — каза Флорио, — защо не предложиш на гостенката нещо за пиене?

— Искаш ли сок? — попита сериозно Девън.

— С удоволствие — отвърна Ребека.

— Къде е Терез? — Флорио попита Девън.

— Още е в леглото — каза момичето, потънало в работата си.

Флорио си погледна часовника.

— Спа зле. Уморена е.

На Ребека ѝ се стори, че улови някакъв лек заговорнически поглед между двамата, Флорио се изправи.

— Ще отида горе да я видя, оставям ви за малко двете да се поопознаете.

— Добре.

— Повикай ме, ако ти трябва — каза той и разроши лъскавата коса на Девън, като мина покрай нея.

Ребека наблюдаваше как Девън изстиска плода. Оглеждаше изваяния профил, леко стиснатите от старание устни. Момичето бе облечено в тесни джинси и черна тениска с „Ред Хот Чили Пепърс“. Фините й ръце бяха почти женски и заоблеността на гърдите и бедрата показваше, че пубертетът вече бе дошъл и преминал. Ребека примираше от желание да види Терез.

— Къщата ви е много усамотена.

— Малко е изолирана — отвърна Девън. — Но е хубава, нали?

— Прекрасна е. — Наум си каза колко отчайващо самотно трябва да е това място за две момичета на тийнейджърска възраст.

— Баща ми направи всичко това — каза Девън и махна с ръка из кухнята.

Ребека се огледа. Стаята беше майсторски обзаведена с разкошен изпъстрен с фигури бор. Имаше газова печка, но на местата, на които би трябвало да са електрическите уреди, зееха дупки и празни контакти. Нямахме хладилник. Нямахме миялна машина и пералня. Животът тук трябва да е тежък.

— Кой готви? — попита тя.

— Редуваме се.

— И тримата ли?

— Ами, аз и татко. Терез — това е сестра ми — не обича да готви и да чисти, изобщо мрази домакинската работа.

— Така ли? Добре ли готвиш?

Момичето приключи с двете чаши сок. Избърса ръцете си в кърпа.

— Когато тръгнахме от Сан Франциско, взех със себе си китайска готварска книга. Обожавам дим сум. Ти обичаш ли дим сум?

— Разбира се, въпреки че никога не съм го готвила.

— Това е най-любимата ми храна на света. Преди татко ни водеше всяка седмица в ресторант, където приготвяха дим сум. Тогава си мислех, че ще се науча как се готви. Имаш ли представа колко е трудно да приготвиш дим сум?

— Изглежда трудно — каза Ребека усмихната.

— Доста по-трудно е от смятането. — Постави чашата сок пред Ребека и сама седна. — Трябваше да избира нещо по-просто.

— А като няма дим сум, какво ядете?

— Когато е мой ред, приготвям риба тон и салата. А баща ми приготвя салата и риба тон.

Ребека се засмя.

— Не мога да готвя дим сум, но мога повече от риба тон и салата.

— Това е добре. Но трябва да внимаваш. Терез е алергична към много неща.

Ребека не се въздържа да погледне през рамо, за да провери дали Терез не идва.

— Знаеш ли защо баща ти ме покани тук тази сутрин, Девън?

Кафявите очи срещнаха нейните.

— Нямаме нужда от бавачка — каза тя спокойно.

— А какво ще кажеш за приятел?

Настъпи тишина.

— Наистина ли си била добра по биология и химия — попита Девън, — или просто така си говореше?

— Не, не си говорех просто така.

— Важно е — продължи момичето. — Трябва да се представя добре по тези предмети. Искам да уча медицина.

— Искаш да станеш лекар?

— Да.

— Мога ли да попитам защо?

Девън сви рамене.

— Защото така искам — отвърна тя.

— Е, аз съм учила за сестра. Мисля, че мога да ти помогна за природните науки, въпреки че с диференциалното смятане се справяш сама. Но ти скоро ще се върнеш на училище, нали? Искам да кажа, че това е само ваканция, нали?

— Не точно.

— О? Какво е тогава?

— Оттегляне — каза момичето.

— Оттегляне?

— Да.

— Добре. Разбрах какво имаш предвид. Учителка ти е необходима много повече от бавачка. Така ли е?

— Баща ми каза, че сте много интелигентна — каза Девън.

— Така ли каза? Поласкана съм.

— Искаш ли да погледнеш програмата ми? — предложи Девън.

Ребека кимна. На петнайсет години Девън, изглежда, вече бе придобила част от властните маниери на осиновителя си. Момичето подаде на Ребека някакви напечатани листове. Ребека прегледа програмата. Някъде от дъното на къщата дочу звук, който приличаше на детски плач. Сърцето ѝ сякаш спря. Наложих си да остане спокойна.

— А сестра ти Терез и тя ли учи усилено като теб?

— Когато е в настроение — отвърна Девън, — което не е точно всеки ден. Не е много дисциплинирана. От друга страна, коефициентът ѝ на интелигентност е сигурно с двайсет точки по-висок от моя. — Девън се усмихна. — Някой ден тя ще вземе Нобелова награда или нещо такова, докато аз вадя сливици.

Ребека продължаваше да излъчва безразличие.

— Е, мисля, че ще мога да ти помогна за това. Обучението вкъщи е по-различно от училището. Може да научиш доста повече, ако си интелигентна. Но е много лесно да се отклониш по безсмислени странични пътеки, да се оплетеш в подробности, от които нямаш нужда. Може би най-голямата опасност е да не се преумориш. Разбираш ли за какво говоря?

Девън кимна.

— Мисля, че да.

— Предлагам ти да не учиш повече от два часа сутрин и два следобед. Тогава мога да съм около теб и да ти помагам, ако имаш нужда. По този начин няма да си изпуснала нищо, докато твоето „оттегляне“ приключи. Как ти звучи това?

Девън изглеждаше доволна, причината като че ли беше деловият тон в гласа на Ребека.

— Бихме могли да опитаме.

— Добре. Това, което ти казах, беше съвсем сериозно. Мога да ти бъда и приятел, и учител. Надявам се да се получи.

— Аз също — съгласи се Девън по-сърдечно. — Искаш ли да се качиш горе? Терез трябва вече да е станала, така че ще можеш да се запознаеш с нея. И ще ти покажа стаята, в която ще се настаниш.

— Добре.

Докато вървеше зад Девън по стълбите, Ребека видя, че момичето придобиваше отлична фигура. И все пак ѝ се струваше, че Девън не бърза да порасне. Лицето ѝ не познаваше грима. Не си

скубеше веждите, нито си лакираше ноктите и не си правеше труда да подчертава тялото си чрез дрехите. Имаше нещо успокоително, че Терез има за по-голяма сестра това уравновесено и умно момиче.

Стигнаха до площадката.

— Това е стаята на баща ми — каза Девън и посочи към една голяма двойна врата в дъното на коридора. — Моята стая е до нея. А твоята ще е тук. — Тя отвори вратата и отстъпи, за да влезе Ребека първа.

Стаята беше хубава. От нея се влизаше в баня с душ. Имаше вградени гардероби, малко писалище и легло, което изглеждаше удобно и очевидно направено от самия Флорио от същото изпъстрено чамово дърво. Прозорецът гледаше към воденичния вир, панорамата бе насечена от железните пръчки, забити здраво в камъка, против крадци.

Девън проследи погледа ѝ.

— Баща ми има охранителна фирма — каза тя. — За такива неща е истински фанатик. Не е лесно да се проникне тук.

Или да се избяга, помисли си Ребека. Тя се сети за думата, която Девън използва, за да опише присъствието им тук. Оттегляне. Дали имаше предвид бягство от враг, който ги е победил, или отдръпване от света? Може би и двете.

— Стаята е много хубава — каза тя на глас.

— Мислиш ли, че ще ти хареса?

— Отсядала съм в много по-лоши места.

— Наистина ли? — Спокойните очи на Девън я огледаха.

Ребека се чудеше как точно Майкъл Флорио я бе описал на момичетата. Не ѝ се искаше да минава за някакво хипи.

— Искам да кажа, като студентка. Делях с други хора някои доста долнопробни квартири.

— Не си ли живяла в сестринско общежитие?

— За малко.

— В коя болница си се обучавала?

— Всъщност съм обучавана в няколко болници. Най-вече в психиатрии за деца. Всичките в Лос Анджелис. — Тя се измъкна от темата бързо. — Тази стая е направо прекрасна. Гледката е чудесна.

— Искаш ли да видиш моята стая?

— Да, моля.

Девън я поведе по коридора. Стаята ѝ беше голяма, с два прозореца. И двата бяха защитени с тежки решетки. И тук Флорио бе майсторил дървениите, но нивото бе повече от занаятчийско. Беше си направил труда да украси сглобките. Леглото бе красиво резбовано с цветя и листа. Ребека се огледа из спретнатата стая. Имаше пухкави препарирани животни, колекция от стъклени животински фигурки и морски раковини, както и няколко плаката с един и същ млад мъж, сгърчен и нацупен.

Голямата библиотека бе пълна с книги. Всичките бяха подредени. Всъщност и последното мече, и последният стъклен охлюв си бяха на мястото. Дървените мебели блестяха като косата на Девън, а покривката на леглото бе безупречно опъната. Беше подредено като в казарма. Изведнъж Ребека си спомни за себе си, когато беше на петнайсет. Тогава притежаваше същата самодисциплина, същата всепоглъщаща сериозност, същата решителност да стане лекар.

— Много си подредена.

— Благодаря. Да отидем ли сега да видим Терез?

Девън се спря.

— Виж какво, със сестра ми невинаги е лесно да се разбереш.

— О? И защо?

— Ами сама ще разбереш. Не искам да те плаша, но понякога тя може съвсем да откачи.

— Да откачи ли?

— Понякога ни плаши. — Големите кафяви очи гледаха тържествено. — Ако се отнасяш с нея както ти кажем с татко, нищо няма да се случи. Но ако я ядосаш, може да стане... опасна.

Ребека леко се сви.

— И как точно?

— Може да нарани някого — отвърна спокойно Девън. — Да отидем да видим дали се е излюпила. — И тя поведе Ребека към съседната стая.

Тя беше по-малка. Също така тъмна. Пердето все още бе спуснато и през него проникваха само тънки лъчи светлина, промъкнали се през тежките завеси. По стените нямаше плакати, нито полици с играчки, но доста неща бяха разпуснати по пода. В мрака Ребека видя, че навсякъде бяха разхвърляни мръсни дрехи. Една риза бе наполовина покрила чиния с недоизядена изсъхнала храна.

Кетчупът се бе просмукал в памучната тъкан. Наоколо бяха нахвърляни десетки книги, почти всичките бяха разтворени и сложени със страниците надолу. Ребека си спомни как мащехата ѝ мразеше този ѝ навик. Майкъл Флорио седеше на леглото. До него под одеялото бе сгушено момиче.

Първото впечатление на Ребека беше от гъста и тъмна разрешена коса, изпод която две сиви очи гледаха с погледа на подплашено животно. Не виждаше останалата част от лицето. Момичето бе прегърнало глезените си под завивката, брадичката ѝ бе притисната в коленете, беше в почти ембрионална поза. Сърцето на Ребека биеше лудо, толкова силно, че тя бе сигурна, че се чува из цялата стая. Ако сега се издадеше, беше загубена. Хипнотизирана от тези сиви очи, Ребека се насили да се усмихне. Устните ѝ бяха сухи като спечена пръст.

— Здравей, Терез. Аз съм Ребека.

Никакъв отговор.

— Поздрави, Терез — промърмори Флорио.

Момичето вдигна едната си ръка и започна да си играе с кичурите коса, пръстите ѝ бяха с къси нокти и мръсни. Явно не се бе къпала от доста време. Най-накрая каза „здравей“ със съвсем тих глас и пак скри устата си зад коленете. Не сваляше очи от новодошлата.

Ребека трябваше да си повтаря, че спонтанното ѝ желание да утеши и целуне детето беше налудничаво и неподходящо. Чувствата у нея бушуваха толкова силно, че без покана тя седна на леглото на Терез. Иначе щеше да се строполи.

— Май изкачих стълбите прекалено бързо — каза тя и се опита да се засмее. И тримата я гледаха и тя реши, че сигурно е преbledняла като платно. Не проваляй всичко, повтаряше си отчаяно тя.

— Добре ли си? — попита заинтригувано Флорио.

— Нищо ми няма.

— Може би е от коляното?

— Просто леко хранително отравяне — изломоти тя. — Спах зле. Не ми обръщайте внимание. — Не можеше да откъсне очи от Терез. — Чух, че и ти си спала зле.

— Сънят ѝ не е много здрав — каза Девън. Терез не отговори. — Трябваше да вляза и да ѝ дам чаша вода, нали, Трий?

Терез леко кимна.

— Сънувах ужасни кошмари — каза тя.

— Какви? — попита Ребека.

Терез вдигна глава иззад прикритието на коленете си и подпря брадичка на ръцете си. Ребека забеляза, че доскоро е плакала, по бузите ѝ имаше мокри пътечки. Лицето ѝ беше бледо и изпито. Тъглчетата на месестата ѝ уста, поразително приличаща на устата на Райън, се обърнаха надолу.

— За мама — каза тя.

— О, съжалявам — отвърна Ребека. Знаеше, че дъщеря ѝ е на тринайсет, но инстинктът ѝ диктуваше да се отнася с нея като тричетири години по-малко дете. — Всичко през нощта изглежда ужасно, нали? Но сега навън слънцето свети ярко. Ако станеш, може да се почувстваш по-добре.

— Сигурно — каза неубедително Терез.

Девън се бе навела да вдигне мръсната чиния.

— Трий, тук е страхотна бъркотия. — Тя въздъхна. — Мирише на зоологическа градина.

Флорио сложи длан на рамото на Девън.

— Ще ви оставим да се опознаете — каза той. — Когато свършите, защо не доведеш Ребека навън да види мелницата, Терез?

— Добре — каза Терез едва чуто.

Двамата с Девън излязоха от стаята. Ребека се изправи, мразеше тъмнината и тъгата, които витаеха в тази стая. Отиде до прозореца и разтвори пердето. Слънчевата светлина нахлу вътре и изненада Терез, която мушна лице под одеялото.

— Май имаш нужда от чисти дрехи — каза Ребека. Започна да събира разхвърляните предмети. Изглеждаше делово, но чувстваше, че не контролира себе си. Светлината, която пусна в стаята, направи хаоса още по-очевиден. Тук беше потискащо като в клетка на шимпанзе.

Размазаната снимка на Терез в списанието ѝ бе дала малко информация за това как изглежда дъщеря ѝ. Имаше бегла прилика с нейното детско лице. Но момичето беше толкова занемарено, че беше трудно да се различи каквото и да било. Чувстваше отчаяно съжаление към това потиснато мърляво дете. Ще те измъкна, закле се тя наум. Ще избягаме на свобода.

След адреналина, който се разля във вените ѝ, сега се чувстваше като насън, физическата ѝ сила бе изцедена. Значи това беше краят на

търсенето? Тогава осъзна, че истинското търсене едва сега започваше. Пред нея се бе ширнала цяла вечност.

Докато събираше дрехите, Ребека хвърли поглед на заглавията на книгите, лежащи на пода. За нейна изненада всичките бяха сериозни викториански романи — Дикенс, Тролъп, Такъри. Не мислеше, че това е обичайно четиво за тринайсетгодишно момиче, но, изглежда, Терез ги бе преполовила всичките.

Бе събрала цял наръч от дрехите ѝ.

— Имаш ли някакъв кош за пране?

— Ще го донеса. — Тя провеси крака от леглото и отметна кичурите от очите си. Тогава Ребека видя, че тя бе напълно облечена. Носеше джинси и сива риза, която не бе изгладена и висеше неугледно на слабите ѝ рамене. Босите ѝ крака бяха мръсни. Мушна ги в едни вехти скъсани чехли. Това не беше калифорнийска negliжираност, това си беше чисто занемаряване. Ребека почувства, че се разгневява. Не трябваше да оставят това момиче да стигне дотук, без значение колко е трудна.

Терез донесе една плетена кошница и я протегна, за да сложи дрехите вътре. Ребека пусна мръсната купчина вътре. За миг застанаха лице в лице. Разрошената гъста коса на Терез имаше наситен кафяв цвят, също като на Ребека. Не можеше да се въздържи да научи още, да открие собствените си черти по лицето на Терез, но засега не виждаше нищо такова. Ала Терез много приличаше на Райън, особено по месестата си инатлива уста. Това се оказа шок, от който още не можеше да се съвземе. Очите на момичето бяха най-красивото нещо от лицето ѝ, големи и очертани от дълги мигли.

Ребека се взря питащо в тях. *Ти ли подпали пожара? Искала си да я нараниш, дори да я убиеш? Не е ли било всичко една ужасна грешка? Мога да ти помогна!*

Но не можеше да изрече тези думи, поне не сега. Терез се обърна и занесе коша с прането в коридора. Тя застана пак с лице към Ребека и заотмята косата си от очите с жест, който очевидно се беше превърнал в тик.

— Ще останеш ли да живееш с нас?

— Ако с Девън ме искате.

— Искаш да кажеш, че ние трябва да решим?

— Всъщност, предполагам, че баща ви ще вземе решението. Но се съмнявам, че ще настоява, ако със сестра ти решите, че съм ужасна.

Терез се замисли.

— Не си ужасна.

— Е, благодаря ти.

— Нищо.

Момичето бе полуобърнато на другата страна, но разглеждаше Ребека с кос поглед изпод кичурите коса.

— Ти си медицинска сестра, нали?

— Да, така е.

— Имаш ли нещо общо с психиатрията?

— Не много. Аз съм детска сестра в болница. Всичките ми пациенти са пострадали физически. — Тя млъкна. — Защо питаш? Не обичаш ли психиатрите?

Видя как устата ѝ, прекалено голяма за слабото лице, се разтяга в горчива физиономия.

— Не.

— Е, обещавам да не ти давам да разглеждаш безформени мастилени петна.

Беше го замислила като шега, но тя увисна във въздуха.

— Мастилени петна ли?

— О, това беше просто един популярен тест, когато бях дете. Дори не знам дали още го правят.

— Сигурно е от тези, които още не са ми правили — каза Терез сухо.

— Много ли са ти правили?

— Много — отвърна лаконично Терез.

Ребека реши засега да остави тази тема.

— Сигурна ли си, че не искаш да закусиш? Видях много апетитни плодове в кухнята.

— Не съм гладна — отвърна Терез. — Не закузвам.

— А би трябвало. Закуската дава добро начало за деня.

— Не съм анорексичка — отвърна хладно Терез.

— Не съм си го и помислила. Просто мащехата ми винаги така казваше. Предполагам, че ми се е набило в главата.

Терез килна глава.

— Мащеха ли?

— Истинската ми майка почина, когато бях на десет. Баща ми се ожени повторно година след това.

— Това е нечувано — каза Терез отвратена.

— Е, случва се.

— Мъжете са противни.

Ребека се усмихна.

— О, мисля, че донякъде го направи заради мен. Може би си е мислил, че имам нужда от майка.

— Имала си нужда от истинската си майка, а не от някакъв сурогат.

Сурогат? Не беше зле за тринайсетгодишно момиче. Ребека си спомни коментара на Девън за интелигентността на сестра си.

— Всъщност, не, имах нужда от каквато и да е майка.

Момичето се облегна на вратата, слабичкото ѝ тяло застана в поза, която ѝ напомни за хилядите подрастващи бунтари. Деколтетото на ризата ѝ се отвори и Ребека видя, че носи тънка златна верижка, на която виси златно ключе.

— Ти харесваше ли я?

— Мащехата ми ли? Всъщност и двете се ненавиждахме.

— Защо?

— Аз бях груба, а тя хладна.

— А сега? Сега разбирате ли се?

— Не. Аз все още съм груба, а тя хладна. Но не спираме да се усмихваме. — Тя демонстрира ухилената мъртвешка маска, която пазеше за мащехата си и бе възнаградена, като видя как за миг очите на Терез светнаха развеселено. — Но сега ми е жал за нея. Сигурно не е лесно да се впуснеш в живота като мащеха. Това върви с определението зла, нали? Човек веднага се сеща за отровни ябълки и гадни сестри.

— Трябвало е да покажеш повече разбиране.

— Не е лесно да се разбере какво е да загубиш майка си, докато не ти се случи и на теб.

Очите на Терез заблестяха от напиралците сълзи. Тя се извърна, сякаш беше ядосана.

— Хей, извинявай. — До болка ѝ се искаше да прегърне Терез и да я притисне силно. За миг се поколеба да ѝ каже истината точно тук и сега, да я утеши, като разкрие самоличността си. Думите за малко

сами да излязат от нея. Но преглътна и успя да овладее налудничавия си инстинкт.

— Хайде да се отървем от този кош. Къде перете и гладите?

— Носим всичко в обществената пералня в Урбино.

— Тук нищо ли не перете?

— Имаме каменна мивка, ако обичаш да търкаш на ръка — каза Терез. — Скоро ще имаме пералня. Когато татко пусне колелото.

— Колелото ли? — попита Ребека.

Терез кимна.

— Знаеш ли какво прави баща ми отзад? — попита тя.

— Представа нямам.

— Ще ти покажа. Страхотно е.

Ребека не искаше да ходи никъде. Искаше да остане тук, близо до Терез, да я изпива с поглед. Но се съгласи.

Терез навлече един дебел вълнен пуловер. Взе една бяла бейзболна шапка на „Джайънтс“ от закачалката на вратата, както забеляза Ребека — единственото нещо, което си бе направила труда да постави на мястото му, и я нахлупи на главата си. Нахлупи я ниско, така че козирката скри очите ѝ от света, оставяйки отвън само онази голяма месеста уста и острата брадичка.

Ребека последва Терез навън. Момичето беше високо и слабо. Под раздърпаните дрехи се виждаха леки признаци на напъпваща женственост, достатъчно ясни, за да подскажат на Ребека, че пубертетът започва. Умът и тялото ѝ сигурно са пълни с въпроси, пълни с напирани недоразумения. Ребека си спомни как самата тя израсна без майка и сърцето я заболя за Терез. Само ако детето я допуснеше до себе си, би могла да направи толкова много за него!

Засега, помисли тя с известно учудване, всичко вървеше много добре. Чувстваше стомаха си свит на топка, но се държеше мъжки. Или поне ѝ се искаше да е така. А Терез беше като всички онези пациенти тийнейджъри, които лекуваше всеки ден. Не беше нито бавноразвиваща се, нито необузdana. Не се бе опитала да изкорми Ребека с джобно ножче. Откачената дивачка, описана от Девън, не се бе материализирала, пред нея беше само едно бъдещо съжаление момиче с шапка на „Джайънтс“. Вече бе започнала да се чуди защо бяха всичките тези приказки.

— Казах, че ще помагам на сестра ти за уроците — осмели се тя.
— Може би бих могла да помагам и на теб? — Не бе видяла никаква следа от ученолюбие в стаята на Терез. — Имаш ли учебници?

— Няколко — каза Терез без следа от ентузиазъм.

— Бихме могли да се занимаваме по един-два часа на ден, ако искаш.

— Може.

Излязоха през задната врата. Зад къщата имаше ограден двор, там беше мястото за простиране, но личеше, че кипи още строителна работа. Газов генератор „Хонда“ бръмчеше пред големия хамбар, а кабелите му се виеха до отворената врата. Терез въведе Ребека в хамбара.

Вътре беше мрачно и студено, бучене на вода изпълваше помещението. Майкъл Флорио режеше дъски от трупи с циркулярен трион, миризмата на прясно отрязано дърво беше много силна. На стената зад него бе подпряно голямо дървено колело. В дъното на хамбара от пет-шест метра с грохот се изливаше вода, която се поемаше от улей и след това през широк и дълбок канал, тъмна и буйна, отиваше до средата на сградата.

— Това е воденичното колело — каза Терез, повишавайки глас, за да надвика шума на водата и виенето на триона, а Ребека осъзна, че водопадът и каналът бяха отбити от реката, потокът се събираше във водоем през дига, а през друга дига излизаше от другата страна на сградата. — Колелото някога е задвижвало воденичните камъни в избата отдолу и така са мелели жито и царевица. Татко го преустройва, за да захрани с ток къщата.

Ребека се взираше наоколо. В ъгъла имаше машина с надпис „ТРАНСФОРМАТОР: ВНИМАНИЕ — ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ“ и знак с череп и кръстосани кости. До колелото стоеше промишлен електрически генератор, все още покрит с машинно масло. Ребека оглеждаше всичко и виждайки новите машинарии, интуитивно започна да си представя проекта, Флорио преустройваше воденичното колело така, че да задвижва компактна електростанция. Беше респектирана от мащаба на начинанието и от очевидното познаване от страна на Майкъл Флорио на техниката и материалите. Воденичното колело бе видимо на няколко десетилетия, многобройните кръпки от ново дърво

показваха къде Флорио бе усилил и променил първоначалния механизъм.

— Охо — каза тя.

— Казах ти, че е страхотно.

Флорио чу гласовете им. Изключи циркуляра и се обърна към тях. Косата и лицето му бяха покрити със стърготини.

— Здравейте. — Изглеждаше изненадан, че вижда Терез. — Както виждам, успяла си да изкараш поспаланката от леглото. Каква е тайната ти?

— Просто дръпнах пердето — отвърна Ребека и се усмихна на Терез.

— Просто дръпна пердето? — каза Флорио. — Имаш късмет, че си останала жива. Как е? — попита той Терез.

— Добре — отвърна безразлично Терез.

— Двете разбирате ли се?

Терез просто сви рамене, лицето ѝ бе скрито под козирката на шапката. Затова Ребека отговори с решителен глас:

— Даже много добре.

Флорио премести поглед от едната на другата, тъмните му очи бяха сериозни. Избърса дървените частици от големите си ръце.

— Ела да поговорим в кухнята с Девън. Може ли? — попита той Ребека.

— Разбира се — каза тя. — Аз ще се поразходя.

С чувството на бездомно куче, което очаква да му надянат повода на врата, Ребека се пошла около турбината на Флорио. Когато той завършеше работата си, къщата щеше да има свой собствен източник на енергия, безплатен, вечен и необвързан с външния свят. Домът щеше да стане напълно независим. Страхотен план за един параноик.

Излезе навън в ясната зимна утрин. Тъмното воденично езеро се разстилаше до къщата. След като се стичаше към воденичното колело, потокът се гмуркаше дълбоко под земята и изчезваше от поглед, въпреки че се чуваше как ромоли буйно под скалите.

Ребека се чувстваше странно, че собствената ѝ дъщеря я обсъжда с новото си семейство, обсъждат дали да я вземат като прислуга. *Не забравяй*, каза си тя настойчиво, *че си тук като служител, а не като гост*. Ребека винаги си бе носила последствията от прекомерната си гордост. Дори като дете беше такава — прекалено горда, което не беше

добре за нея. Познаваше тази си черта. Също така знаеше, че понякога лекарите си въобразяват, че са богове. Силата на живота и смъртта, молещите очи на пациентите и семействата им подхранваха обилно егото. Сега ѝ се налагаше да потисне силно това его.

Най-накрая чу стъпки зад себе си и се обърна. Към нея се приближаваше Майкъл Флорио.

— Какво гледаш? — попита той, когато стигна до нея.

— Гледката. — Тя сви рамене. — Сигурно е красиво през лятото.

Той също леко сви рамене, сякаш искаше да каже, че тя няма да е тук, за да види.

— Е, готова ли си да започнеш?

Раменете ѝ увиснаха.

— Това значи ли, че получавам работата?

— Ако още я искаш.

— Искам я.

— Кога можеш да започнеш?

— Утре — каза тя веднага.

— Ще обсъждаме ли работното време, какво трябва и какво не трябва да правиш?

— Можем да уточним детайлите в хода на работата. Обещах на Девън, че ще ѝ помагам с уроците. С моето медицинско образование бих могла да съм ѝ полезна в най-важните предмети. Също така ще помагам в ученето и на Терез, когато тя е готова за това.

— Тя съгласи ли се? — попита Флорио, очевидно изненадан.

— Е, каза „може“. Ще се включа в пазаруването, чистенето и готвенето. Няма да работя преди осем сутринта и след осем вечерта и бих искала в неделя да съм свободна, за да се занимавам с личните си неща. Това са условията ми.

Никога преди не бе използвала този тон пред Флорио. Той я беше виждал само като притеснено бездомно момиче. Стоеше съвсем неподвижен и за миг ѝ се стори, че ще се ядоса. Но той само кимна.

— Изглежда ми приемливо. Но запомни, че тук всички правят това, което аз кажа.

— Няма да го забравя — каза тя сухо.

— Надявам се всичко да върви гладко — каза Флорио повече на себе си. С гъвкаво движение той свали карираната си риза през глава и изтупа стърготините във водата. Тялото му беше издължено и стройно.

Коремът му беше стегнат, гръдният кош и раменете — широки, ръцете излъчваха сила. Господи, помисли си Ребека и нещо в нея се обърна. Изведнъж си спомни какво беше да гледаш в захлас мускулесто мъжко тяло. Той я улови, че го гледа, и тя почувства как към лицето ѝ се надига гореща кръв.

Тя се извърна. Изчервяването така я засрами, че тя се ядоса на себе си.

— Ще се връщам в Урбино — каза тя строго. — Ще се видим утре.

— Довиждане — отвърна кратко той и отново си навлече ризата. Тя заобиколи къщата и се върна при веспата си.

Като мина покрай кухненския прозорец, надникна вътре. Ребека зърна бледото лице на Терез, засенчено от бейзболната шапка. Махна ѝ. Терез не отвърна, но мрачният ѝ поглед я проследи, докато изчезне.

САН ФРАНЦИСКО

Детективите Ал Рейгън и Карла Бианки дочакаха търпеливо аудиенцията си при Рандолф П. Монтроуз III. Бяха зарязани в приемната пред кабинета на великия мъж и оставени да седят там цял час. Присъствието на възрастната секретарка, която очевидно нямаше много работа, им пречеше да разговарят. И на двамата им стана до смърт досадно да разглеждат старомодните мебели, подвързаните с кожа книги и маринистките маслени платна, когато нещо на бюрото на секретарката иззвъня и тя ги въведе във вътрешните покои.

Монтроуз ги чакаше, големите му длани бяха скръстени върху лъскавото празно махагоново писалище. Очите му не бяха зачервени като последния път, когато полицаите го видяха, но докато ставаше и се ръкуваше с тях с кокалестата си ръка, на Бианки отново ѝ заприлича на хищна птица.

— Надявам се, че ми носите положителни новини — каза той зловещо, докато им посочваше столовете. — Предупреждавам ви, че не очаквам нищо по-малко.

Това не беше сводка специално за Монтроуз и Рейгън се намръщи. Но Бианки се усмихна мило на стареца.

— Напредваме, господин Монтроуз — каза му тя, — и аз ви обещавам, че скоро ще имаме новини за вас. Надяваме се посещението ни тази сутрин да попълни някои празнини.

— Празнини? — избухна той. — Къде е Флорио? Това е най-голямата празнина, която виждам, детектив.

— Работим по въпроса — каза тя търпеливо.

— Това означава ли, че имате някаква представа къде са той и внучките ми?

— Не — призна тя, — не означава.

— Значи, като казвате, че „напредвате“ — изсумтя старецът, — лъжете, така ли?

Бианки преглътна обидата. Монтроуз вече бе упражнил натиск на високи нива в полицейското управление и този натиск бе стигнал по

йерархията до техния отдел. Човекът имаше влиятелни приятели и обидите към него нямаше да доведат доникъде.

— Смятаме, че господин Флорио и момичетата са отлетели за Канада в деня на погребението — каза тя равно. — Мислим, че оттам са продължили със самолет за Европа, като са използвали подправени паспорти. В момента канадците проверяват архива в компютъра на авиокомпанията и се опитват да проследят къде евентуално са отишли. Изглежда, господин Флорио внимателно е планирал заминаването, а това означава, че откриването им ще отнеме известно време. Но ще го направим, господин Монтроуз. Имате думата ми. И веднага щом имаме информация, ще ви уведоим.

— Очаквах нещо по-добро от това — каза хладно Монтроуз. — Възнамерявам да подам оплакване срещу това бавене.

— Това е ваше право, господине — отвърна тя.

— Може ли да поговорим за финансовите условия на брака на дъщеря ви? — попита Рейгън, без да се впечатлява от заплахата на Монтроуз. — Говорихме с адвокатите на дъщеря ви, но те ни препратиха при вас.

— Разбира се, че ще ви препратят. Аз им наредих така — каза Монтроуз. Тонът му беше остър. — Доколкото ми е известно, не покойната ми дъщеря е заподозряна. Не виждам причина да се ровите из делата ѝ.

— Това е полицейско разследване — каза раздражено Рейгън. — Ние не сме никакви клюкари.

— Никой не се опитва да хвърли подозрение върху госпожа Флорио — каза помирително Бианки. — Тази информация е много важна за нас, господин Монтроуз.

— Имате предвид, за да откриете мотив за убийство? — натърти Монтроуз. — Зет ми не внесе нито пени в този брак. Всичко, което имаше, бе издоил от нея. Ако се бе развела с него, той щеше да бъде запратен в тинята, от която бе изпълзял. Как ви се вижда това като мотив за убийство?

Старецът излъчваше отровна енергия. Бианки хвърли бърз поглед към партньора си.

— Може ли да бъдете малко по-конкретен? — попита тя.

Монтроуз я изгледа за миг, след това извъртя стола си и се обърна с лице към стената. Отсреща в него се вираше цяла редица,

оградени в златни рамки, мрачни маслени портрети на мъже от миналия век.

— Той не се интересуваше от нищо друго, освен от пари — започна рязко Монтроуз. — Нямаше и цент. С майка й я умолявахме да размисли, но той я беше омагьосал. Беше я хипнотизирал. Заби зъбите си в нея като пираня и нищо не можеше да го накара да я пусне. Нищо.

Бианки се зачуди дали това означава, че Монтроуз се бе опитал да плати на Флорио, за да се откаже от брака, и не бе успял.

— Чувствали сте, че той всъщност не обича дъщеря ви? — попита тя.

Монтроуз се взираше в предците си. Без съмнение всички тези грозни старци бяха от семейство Монтроуз и това ставаше ясно от носовете им като клюнове, смръщените очи и от факта, че отдавна несъществуващата фамилна фабрика се виждаше във фона на няколко от картините.

— Той беше боклук — каза Монтроуз накрая. — Твърдеше, че е италианец, но господ знае какъв беше наистина с тези очи и с тази кожа. Какъвто и да беше, идваше от тинята.

Доколкото Бианки знаеше, родителите на Флорио бяха трудолюбиви почтени хора, които бяха емигрирали от Италия след войната. Майкъл Флорио имаше няколко братя и сестри и всичките живееха добре. Каквито и да бяха недостатъците му, сигурно не му е било лесно да има за тъст злобен двуличник като Рандолф П. Монтроуз III. Тя се покашля.

— От думите ви ни стана ясно, че не сте харесвали зет си — каза тя. — Сигурно чувството е било взаимно, предполагам?

— Той ме презираше. Презираше всички ни. В това имахме взаимност.

— Казахте, че господин Флорио не е донесъл никакви пари в семейството. Значи успехът му се дължи на парите на дъщеря ви? — попита Бианки.

— Успех ли? — изсумтя Монтроуз. — Нека ви кажа колко се измъчихме с този Флорио. След сватбата се опитахме да заровим томаховките. Най-вече защото искахме Барбара да е щастлива. Предложихме на Флорио работа в нашия бизнес. Дори да стане член на борда. Тлъста заплата, кола, и то да ги получи без никакви усилия. Той ни ги захвърли в лицето. Каза ни, че иска да следва собствения си

път. Знаете ли какво означаваше това? Да използва името Монтроуз, за да изтръгне всеки кредит, който може, законно и незаконно. Взе назаем цяло състояние, като заложи имотите, принадлежащи на дъщеря ми, и ги наля в онази рекетъорска охранителна фирма. Искаше нашето име да прикрие истинското лице на грозния му насилнически бизнес.

— Мислех, че бизнесът на Флорио е златна кокошка — каза Рейгън.

— Лесно е да правиш печалби, когато имаш зад гърба си нечие чуждо име и чуждо богатство — каза презрително Монтроуз. — Но Флорио все още дължи доста пари в този град, детектив. Според вас как щеше да се разплати, ако Барбара го беше изритала?

— Да не би да говорите за терена на „Южният пазар“, който дъщеря ви е възнамерявала да дари на католическата църква? — попита предпазливо Бианки.

Монтроуз се обърна и застана с лице към нея.

— Това беше най-важният фамилен имот, който той се опита да ипотекира.

— Дъщеря ви сигурно го е насърчила да вземе пари срещу този имот — каза Рейгън. — Всъщност би трябвало да му е дала разрешението си. Да не искате да кажете, че след това се е отказала от решението си?

— Повечето кредити бяха уредени чрез частна банка, над която семейството ми има влияние — каза Монтроуз. Очите му блеснаха. — Барбара позволи имотът да се използва като гаранция за най-големия заем, като си запази правото да се отърве от него, когато и по какъвто начин иска. После реши, бих прибавил с моето пълно одобрение, да дари терена на църквата.

— Да го дари — каза дълбокомислено Рейгън, — а не да го продаде?

Монтроуз наклони глава.

— По този начин имотът излиза от семейството, но пари не влизат. Което означава, че кредитът на господин Флорио вече не е гарантиран. Няма земя, няма пари в брой, нищо.

Рейгън се облегна назад и се взря в стареца.

— Това не е ли като да убедиш един човек да се качи на бурето и да си надене примката на врата, а после да му ритнеш бурето под краката?

Лицето на Рандолф Монтроуз почервения. За миг на Бианки ѝ се стори, че ще последва избухване. После яркият цвят по хлътнолите бузи на стареца се разсея. Той дори се усмихна и показа жълтите си зъби.

— Моето семейство, детектив, уважава гаранциите. Това беше полица, която получих още в началото на брака на дъщеря ми. За нейна защита. Разбирате ли ме? Знаех, че ще дойде време, когато ще имаме нужда от тази гаранция, дори и тя да не го знае.

Бианки се покашля и каза:

— Значи без подкрепата на семейство Монтроуз господин Флорио е рискувал да изгуби собствеността над бизнеса, който сам е създал?

— Освен ако не изстиска няколко милиона от инвеститори, и то скоростно — каза Монтроуз.

— Знаете ли дали е опитвал?

— Нито знам, нито ме интересува. Но се съмнявам, Флорио не беше от хората, които биха позволили някой друг да притежава бизнеса им. Беше прекалено самоуверен, прекалено надменен.

— Доколкото разбирам, дъщеря ви не е успяла да направи дарението, както е планирала? — поинтересува се Бианки.

Монтроуз поклати глава.

— Не. Тя умря часове преди да го узакони.

— Значи имотът?...

— Всичката собственост на Барбара остава за децата при условия на попечителство.

— Заедно с терена на „Южният пазар“?

— Да.

— И те ще ги наследят пълноправно... кога?

— Когато навършат двацет и пет.

— Кое то дава на господин Флорио отсрочка от десет години, нали?

— Иначе защо според вас ще я убива? — каза презрително Монтроуз. — Като техен законен настойник той запазва контрола над имението за още едно десетилетие. И още по-дълго, ако успее през това време да помъти невинните им умове.

— Искаме да ви помолим да ни позволите да разгледаме подробностите около тези кредити — каза Бианки.

— Утре ще наредя да подготвят писмено съгласие — каза Монтроуз. — Ще го получите веднага. Банковите ми мениджъри ще ви покажат всичко.

— Вие сте го държали в ръцете си от самото начало — каза Рейгън и се изсмя дрезгаво. — Когато му е дошло времето, просто сте обяснили на дъщеря си как да го довърши, нали?

Устните на Монтроуз се сгърчиха от презрение, но той не отрече грубия коментар на Рейгън. Бианки се чудеше дали на Рандолф Монтроуз някога му бе хрумвало, че опитвайки се да кастрира по този начин Майкъл Флорио, може би сам е осъдил дъщеря си на ужасна смърт.

— Винаги съм правил каквото е необходимо, за да защита децата си.

— Може би и господин Флорио е чувствал, че прави каквото е необходимо, за да защити своите деца — предположи тя, извивайки глас, за да прикрие неприязънта си към Монтроуз.

— Кога?

— Когато е отвел Терез и Девън далеч от Сан Франциско.

Гласът на Монтроуз стана гневен.

— Надявам се, че вече сте се отказали от налудничавата хипотеза, че Терез по някакъв начин е отговорна за смъртта на майка си. Няма как да не виждате, че това е невъзможно.

— Когато открием господин Флорио и момичетата, ще се наложи да поговорим и с тримата — отвърна неутрално Бианки.

Монтроуз се наклони напред.

— Не може да приемате сериозно думите на Терез — каза той остро. — Дори да ви даде писмено признание за убийство, то би било без значение. Бедното дете е побъркано.

— Побъркано? — повтори Рейгън.

Монтроуз осъзна, че е избрал неподходяща дума.

— Объркано. Тя не може да контролира думите и поведението си.

— Тогава как знаете, че няма пръст в избухването на пожара? — попита Бианки. — Нали е подпалвала и други неща?

На лицето на Монтроуз се изписа силна болка. Той се отдръпна назад.

— Не ми се обсъжда това.

Бианки се опита да заговори, но той вдигна ръка и я спря.

— Нямам намерение повече да обсъждам този въпрос с вас — каза Монтроуз. Той извади шишенце от джоба си и взе две хапчета от него. Мушна ги под езика си и затвори устни. Извади носна кърпа и попи устата си, а подпухналите му клепачи се затвориха за миг.

Рейгън едва се удържаше да не заговори, но Бианки поклати глава. Двата детективи изчакаха Монтроуз да преглътне лекарството. След малко синкавите му устни си върнаха естествения цвят.

— Добре ли сте? — попита Бианки.

Старецът поклати глава и отвори очи. Сега тя видя, че ирисите му бяха сиви по краищата. Този арктически цвят донякъде му придаваше надмения като на хищна птица поглед. Но в действителност беше симптом на болест. Монтроуз постави ръка на гърдите си.

— Върнете ми дечицата — прошепна.

Трябва да бе натиснал някакъв бутон под писалището, защото вратата се отвори и възрастната секретарка влезе, за да ги изведе навън.

Като излизаха от офиса на Монтроуз, Бианки се чувстваше едновременно потисната и напрегната. Рейгън, за разлика от нея беше възбуден.

— Какво ти казах? — попита той, докато палеше цигара на улицата. — Казах ли ти, че имаме значим мотив? Флорио е щял да загуби бизнеса си.

— Мен финансовият аспект не ме притеснява, Ал — отвърна му тя. — Но не забравяй, че Барбара Флорио не е била светица. А Монтроуз е зъл старец. Ясно е, че е обичал да поставя Флорио на мястото му.

Бианки имаше странното предчувствие, че истината лека-полека започва да изплува — тъмна, зловеща истина.

— Бедните деца! — каза тя нежно. — Може да са в ужасна опасност, Ал.

— Те винаги са били в опасност — отвърна Ал Рейгън и отвори вратата на колата им. — От мига, в който са влезли в семейството, те са били в опасност. Всеки, пресякъл пътя на Майкъл Флорио, е в опасност. Да вървим.

УРБИНО

Когато Ребека пристигна на следващата сутрин, Девън учеше в кухнята, която очевидно беше любимата ѝ стая. Тя помогна на Ребека да си занесе нещата на горния етаж. Нямаше и следа от Терез. Вратата ѝ бе затворена и тя очевидно си бе в стаята.

Не беше нужно много време, за да си подреди дрехите и да си сложи четката за зъби в чашата. Сложи чантата с лекарствата под леглото. Имаше достатъчно боклуци, за да излекува двайсет различни болести и не можеше да понесе да се раздели от оръдията на труда си. Слезе обратно в кухнята и се захвана да приготвя вечерята — първият ѝ ангажимент в къщата на Флорио.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Девън.

— Не, благодаря, трябва ми само минутка — обеща Ребека и отвори вратите. — Когато съм за първи път в някоя кухня, си имам специална техника. Разтварям всички шкафове широко, за да виждам какво има вътре.

— Да не си избиеш зъбите — предупреди я Девън, гледайки към множеството чамови врати, които Ребека бе отворила. Тя седеше тихо на масата и се потеше над уроците си, докато Ребека разглеждаше и бърникаше.

Намери чесъна, дафиновия лист и босилека в един от шкафовете. С тях приготви доматиен сос, като използва част от сушените на слънце домати на госпожа Фиорентини, които хазяйката ѝ набута тази сутрин в ръцете. Пусна парчета пушена наденица в ароматната смес, после я изля в квадратно керамично блюдо, което намери в дъното на шкафа. Сосът стана пикантен и тежък и тя реши да го използва като добавка към доста семейни обеди и вечери по-нататък. Пусна сухите макарони направо в същото блюдо. Те щяха да поемат влагата на доматиите при печенето, така *pasta al forno* щеше да стане достатъчно гъста, за да се реже като пай, и достатъчно хранителна за това мразовито време. Ако не друго, в къщата на Фиорентини поне се бе научила да готви селска храна по тоскански!

Девън вече я гледаше внимателно и дъвчеше края на молива си.

— О, това мирише прекрасно.

— Най-лесната за приготвяне храна на света.

— Какво е това?

— Това ли? — Ребека вдигна големия стъклен буркан. — Това е сирене моцарела, виждала си го разтопено върху пицата си.

— Не съм предполагала, че има такъв вид — каза Девън озадачена.

— Трябва да се държи във вода, иначе изсъхва. — Тя извади няколко меки бели топчета и затвори отново буркана. — Прави се от млякото на водни биволици.

— Майтапиш се. Имали водни биволи в Италия?

— Нагоре по долината на река По живеят много. Там има и оризища.

Кафявите очи на Девън бяха широко отворени.

— Жестоко. Почти нищо не знаем за тази страна.

— Баща ви не ви ли е водил тук преди? — попита тя разсеяно.

— За пръв път ни е. Идвали сме в Европа много пъти, но обикновено ходехме в Австрия на ски или пък в Ирландия. Имаме къщи и на двете места. Но досега за татко тази къща беше негово лично убежище.

— Убежище ли?

Девън се усмихна.

— Нали разбираш, бърлогата на лисицата, гнездото на орела, нещо такова. Дойде тук малко след като с мама се разделиха.

Ребека режеше моцарелата за макаронената смес и поръсваше парчетата сирене допълнително с риган.

— Сигурно тежко сте понесли раздялата.

— Беше единственото нещо, което можеха да направят — каза Девън. — През цялото време само се караха.

— И това явно не е било лесно.

— Не беше. Но сега всичко свърши.

Ребека долови нещо в гласа на момичето и се обърна. Очите на Девън бяха плувнали в сълзи.

— О, съжалявам — каза с угризение Ребека. — Не исках да те разстроя.

— Няма нищо. — Издуха си носа и се върна към уроците си. Но Ребека виждаше, че очите ѝ са замъглени и пълничката ѝ долна устна

трепери. Тъй като не знаеше как да я утеши, сложи ястието в печта с дърва, като го бутна чак в дъното, върху тлеещата жар.

Апетитният аромат на печаци се макарони скоро изпълни къщата. Ястието беше превъзходно и тя се надяваше да хареса на Терез. Правеше го заради нея, следвайки теорията, че пътят към сърцето на детето минава през стомаха.

Майкъл Флорио се върна от работата си, покрит с дървени стърготини. Той подуши миризмата.

— Тук мирише като в петзвезден ресторант.

— Мирише като в истински дом, татко — отсече Девън рязко, както понякога говореше. На Ребека ѝ идеше да я прегърне за тази кратка забележка.

Флорио погледна във фурната и изсумтя.

— Във всеки случай изглежда по-добре от риба тон със салата.

— Ще отида да повикам Трий — каза Девън. Тя опразни масата от учебниците си и се качи горе.

Флорио отвори бутилка вино със сламена обвивка, докато Ребека нареждаше масата.

— Как се справяш? — попита я той.

— Опипвам си пътя. Още не съм видяла Терез.

— Обича да си седи в стаята — каза лаконично Флорио.

— По цял ден ли е там? — попита Ребека с вдигнати вежди.

— Горе-долу.

— Води самотен живот.

— Най-добре е да свикнеш — отвърна Флорио. — Не се опитвай да се сближаваш прекалено много с нея.

Съветът изнерви Ребека. Звучеше като рецепта за отблъскване и пренебрежение. Но не каза нищо. Извади керамичното блюдо от фурната. Макароните се бяха опекли идеално. Сиренето бе станало златисто и цвърчеше, а всичко миришеше невероятно приятно.

Девън слезе сама.

— Терез не иска да вечеря — докладва тя.

Ребека хвърли презрителен поглед на Флорио и зачака да започне да настоява малката му дъщеря да слезе. Но той само леко поклати глава.

— Добре. Да започваме.

— Закусвала ли е? — попита Ребека.

— Дори не е ставала от леглото — отвърна Девън. — Чете.

— Наистина ли чете онези томове? — поинтересува се Ребека.
— Дикенс и Тролъп?

— И двете четат такива книги — каза Флорио.

— Разликата е, че Терез ги чете по шест-седем наведнъж — допълни Девън. — Тя работи с неколкостотин мегахерца по-бързо от всички нас.

Ребека бе до болка разочарована, че Терез не е тук да сподели първото ѝ ястие.

— Но тя не е закусвала и не е обядвала. Сигурно е прегладняла.

— Ще се промъкне долу, когато няма никой — каза Флорио, — и ще омете половината блюдо. Не се тревожи за нея.

— Така е — потвърди Девън. — Наричаме я госпожица Плъх. — Тя стана и дръпна стол за Ребека. — Защо не седнеш, Ребека?

Ребека бе отвратена от мисълта, че Терез ще мишкува след тях като някакво отхвърлено дете. Тя безмълвно сложи чиниите пред Девън и Флорио. После сипа трета порция и я сложи на табла заедно с чаша вода и парче хляб.

— Къде отиваш с това? — попита Флорио. Тъмните му очи бяха впити в нея.

— Ще го занеса в стаята ѝ. Поне ще може да му се наслади, докато е горещо.

— Забрави.

— Не ми струва нищо — каза Ребека решително и вдигна подноса.

— Ребека, остави го — каза той. — Щом не иска да яде с нас, значи няма да яде с нас.

— Тогава може да яде в стаята си — каза тихо Ребека. И излезе.

Качваше се по стълбите и тихо гореше от гняв. Не ѝ трябваше много, за да разбере как Терез се бе оказала в такова окаяно положение. Беше парий в собственото си семейство. Никой не се интересуваше дали сутрин е станала от леглото, дали се е измила като хората, дали се справя с уроците си, нито дори дали се храни достатъчно, за да оцелее. Каквато и вина да бе изпитвала относно плана си да отвлече Терез, сега тя бързо се изпаряваше. Дисциплинираният, винаги успяващ Флорио и неговата дисциплинирана по-голяма дъщеря се справяха идеално, докато

малката Терез изглеждаше не на място. Немирна и непокорна. Наричаме я госпожица Плъх.

Стиснала ядно зъби, Ребека стигна до вратата на Терез и почука. Никакъв отговор. Почука по-силно и чу гласа на Терез.

— Какво?

— Донесох ти храна. Ребека е.

— Не искам никаква храна.

— Приготвила съм я специално за теб.

Не последва отговор, затова тя отвори вратата и влезе. Пердетата бяха спуснати и стаята беше тъмна като първия път, когато влезе там. Миризмата на зоологическа градина и бъркотията отново се бяха възцарили и Ребека се зачуди как момичето бе успяло да изцапа толкова много дрехи за толкова кратко време.

Терез се бе свила на леглото, навсякъде по измачканото одеяло имаше книги. В ръцете си държеше дебел том, беше го навряла в лицето си, за да може да вижда буквите под слабата светлина. Тя погледна гневно Ребека.

— Казах ти, че не искам никаква храна — каза тя хладно.

— Дори не си я опитала. — Ребека постави подноса на леглото и отиде до прозореца. Дръпна пердето, както бе направила преди. Зимната светлина се втурна в стаята. Терез извика леко и зарови лицето си в одеялото.

Ребека отиде при нея и я докосна по рамото. Усети, че мускулите на момичето са стегнати и треперят.

— Няма нужда да слизаш долу, щом не искаш. Просто изяж храната, докато е топла. Като изистине, няма да е вкусна.

Терез се претърколи в леглото. На Ребека ѝ се стори, че го направи със скоростта на диво животно. Дебелата книга прелетя покрай ухото ѝ и страниците прошумоляха.

— Остави ме на мира! — изръмжа Терез с глас, който не приличаше на нищо, което Ребека бе чувала преди. — Как се осмеляваш да влизаш в стаята ми без покана?

Поразена, Ребека отстъпи няколко крачки назад. Погледна книгата, която Терез бе хвърлила по нея. Беше обемиста и с твърда подвързия.

— Терез, с това можеше да ме нараниш. Моля те, не хвърляй вече нищо по мен.

Момичето се сви назад, като кобра, готова да ухапе. Голямата ѝ уста бе разтегната от напрежение.

— Не ми казвай какво да правя! — каза тя с треперещ глас. — Изчезвай оттук!

— Виж сега... — Ребека се връщаше към леглото и протягаше към нея ръце, когато Терез се надигна. Сграбчи подноса и с неподозирана сила го метна по Ребека. Той се удари в гърдите ѝ и я заля с храната, чашата се разби на пода.

Дълбоко шокирана от грубостта ѝ и наранена от нападението, Ребека се погледна. По нея се стичаше разтопено сирене и я пареше през дрехите. Ако я беше улучила в лицето, щеше да стане голяма беля.

Терез дишаше тежко и се олюляваше на ръба на леглото. Бледото ѝ лице бе изкривено от гняв.

— Махай се — просъска тя. — Махай се.

Ребека от години работеше с деца, но никога не бе виждала подобно поведение. Децата, с които бе свикнала, болните деца, показваха необикновен кураж и самоконтрол, търпеливо понасяха болката и безкрайната скука. Никога не се бе чувствала така обидена и ядосана. Едва се удържа да не зашлеви момичето.

Тя свали парещия пуловер и ризата. Застана срещу Терез само по сутиен.

— Стани от леглото и почисти тази мръсотия — каза тя тихо.

Очите на Терез блестяха.

— Гледай си работата.

— Хайде. Веднага. — Тя сграбчи тънката ръка на Терез и я вдигна нагоре. — Ти го счупи. Ти ще го чистиш.

— Няма!

— О, да! — Терез се съпротивляваше с неподозирана сила, дърпаше се настрана и дишаше тежко през носа. Но Ребека бе твърдо решена да не се плаши от едно избухване. Тя измъкна Терез от леглото. Момичето бе облечено само с тениска, слабите му бледи крака бяха боси. Тя избълва цял куп ругатни през стиснатите си зъби. Ребека сграбчи и другата ѝ ръка и я разтърси.

— Престани — каза тя рязко. — Вече не си дете.

Терез започна да се бори с плашеща ожесточеност и я заблъска с ръце. Вече не ругаеше, но Ребека едва я удържаше. На Ребека започна

да ѝ става ясно, че се бе опитала да поеме по-голям товар, отколкото може, и гневът у нея отстъпи място на паниката. Едва отблъскваше Терез да не ѝ издере лицето и очите. Тя залитна назад и ѝ се прииска да повика Флорио и Девън, но се уплаши какво ще си помислят, като видят тази сцена.

Безмълвното боричкане продължи още няколко ужасни секунди. После драценето на Терез се промени и стана по-малко целенасочено. Ребека видя как жилите на врата ѝ изпъкнаха, очите ѝ вече не гледаха зло, а започнаха да се претъркалят навътре.

— Терез! — извика тя тревожно.

Ударите ѝ се превърнаха в безцелно повтарящо се махане. Ребека се опита да я върне в леглото, но преди да успее, гръбначният стълб на Терез се изви и главата ѝ се отметна назад. Тя се свлече на пода. Спазъмът бе извил тялото ѝ на дъга, а крайниците ѝ продължаваха конвулсивно да се свиват. Дишаше на пресекулки през стиснатите си зъби. Ребека видя, че по устните ѝ избиха кръв и пяна. Терез сигурно си бе прехапала езика, но тя не можеше да я накара да си отвори устата. Какво, за бога, беше това? Епилептичен припадък? Успя да пхне пръст между стиснатите зъби на Терез и да издърпа езика ѝ. Отчаяно се мъчеше да си спомни всичко, което знаеше за епилепсията. Голите крака на Терез бяха мокри. Беше се изпуснала.

Флорио и Девън вече бяха дотичали от кухнята.

— Помогнете ми да я кача на леглото — каза тя задъхано.

Вдигнаха заедно Терез и я сложиха на леглото. Ребека я обърна на една страна в безопасно положение. Повдигна клепачите ѝ. Очите ѝ още бяха с бялото навън.

— Какво ѝ направи? — попита Девън.

— Дръпнах пердето — каза Ребека, докато мереше пулса на Терез. — Тя изпадна в ярост и запрати подноса по мен. Опитах се да я накарам да го почисти и тя ме нападна. После се случи това.

— Казах ти да я оставиш на мира — каза рязко Флорио.

Тя вдигна поглед към него, вцепенена от яд и страх.

— Откога има тези припадъци?

— От няколко години.

— Тя е болна. Има нужда от лекар.

— Ходила е при цяла дузина лекари — отвърна Флорио. — Няма никакъв физически проблем. Просто има нужда да бъде оставена на

мира да живее както иска. Казах ти, но ти не ме послуша, по дяволите. — Той седна на леглото и взе главата на Терез в скута си. Погали разчорлената коса на момичето с големите си ръце. — Наранена ли си? — попита той Ребека.

— Малко съм изгорена — отвърна тя и изведнъж си спомни, че е полуразсъблечена. — Трябваше да ме предупредиш.

Девън събираше счупените парчета.

— Терез може да бъде опасна — намеси се тя. — Казах ти го. Предупредих те.

Под ласките на баща ѝ треперенето на Терез започваше да намалява. Ребека притвори очи. Каква ужасна бъркотия. Първият ѝ ден в къщата. И ето я, разсъблечена и трепереща, всичко около нея се разпада.

— Съгласи се да правиш каквото ти кажа — каза мрачно Флорио. — Защо ме излъга?

Ах, *ти, копеле*, за малко не изстреля тя срещу него. Започваше да реагира на случилото се. Кожата ѝ бе настръхнала.

— Не може да прекара живота си в тъмна стая, четейки Дикенс.

— Не ти си човекът, който ще реши това — каза Флорио, гласът му режеше като бръснач. Видя, че погледът му се насочва към гърдите ѝ. Твърдите им зърна изпъкваха под тънкия сутиен. Чувстваше се изложена на показ и от това ѝ призля. Страхуваше се, че той ще я изгони още сега, ще ѝ каже да се маха от живота им.

Тя скръсти ръце и се прикри.

— Съжалявам — каза тя, като с мъка намираще думите. — Не исках да стане така.

Флорио се изправи и Девън зае мястото му, прегърна сестра си, притисна бузата си в лицето ѝ и започна да шепне успокоителни думи. В ръцете на Девън Терез започна да се отпуска. Тежкото ѝ дишане се превърна в уморен плач. Обви ръце около сестра си и се притисна в нея.

— Излез оттук — заповяда с тих глас Флорио. — Просто ни остави на мира.

Почти разплакана, Ребека веднага излезе от стаята. В огледалото мярна собственото си лице. Имаше същото изражение, което бе виждала у жертвите на катастрофи.

Извади медицинските си принадлежности и ги прерови. Имаше шишенце транквиланти, които бяха стандартното лечение за такова нещо. Но не искаше сега да дава на Терез от тях. Можеха да помогнат по-нататък.

Дали Флорио щеше да я уволни утре и да ѝ каже да се разкара от живота им? Лежеше на леглото, покрила лице с ръцете си.

На другата сутрин Ребека стана рано. Къщата бе тиха и неподвижна. Слезе в кухнята. В огнището бе останала само жарава, затова тя хвърли още дърва вътре и след малко огънят весело запука. Беше дори по-студено от вчера. Тя видя, че по тревата и дърветата има слана.

Замисли се над събитията от вчера и изпита ужас от това, което щеше да ѝ донесе днешният ден. Започна да приготвя фокация — правеше се от тесто за пица със зехтин и домашно смяно брашно. У семейство Фиорентини се бе научила как да я изпече, за да стане лека и с хрупкава коричка, с парчета шунка и настъргано сирене. До огнището висеше и една типична дълга и плоска лекарска лопата. Помисли си, че семейство Флорио гледат на нея като на декоративна украса, но всъщност беше полезна вещ. Използва я, за да метне фокацията в пещта, и след това зареди машината с току-що смяно кафе. После седна и се замисли в какво, по дяволите, се беше забъркала.

Когато чертаеше грандиозния си план, си представяше как бързо установява контакт с Терез, спечелва доверието ѝ и ѝ казва коя е, после я отвлича надалече. Но защо, за бога, си бе втълпила, че ще е лесно да спечели доверието ѝ? Само защото беше биологичната ѝ майка? Това бе глупаво. И след като Терез е била преглеждана от най-добрите специалисти, как щеше тя да я излекува с ограничените си познания по психически болести? Би дала всичко да има сега подръка няколко добри учебника по психиатрия, но това бе невъзможно.

Чу стъпки и вдигна поглед. Беше Терез. Носеше синя джинсова рокля, черен вълнен клин и черна риза с дълги ръкави. Бялата шапка на „Джайънтс“ бе нахлупена над очите ѝ и скриваше по-голямата част от лицето ѝ, освен онази тъжна уста. Под едната ѝ мишница имаше книга.

Ребека се опита да звучи небрежно.

— Здравсти. Как спа?

— Добре — каза Терез с тих глас. Мушна ръце в джобовете си и надникна във фурната.

— Това е фокация — каза Ребека. — Типичната закуска за тази част на горския район.

— Какво е това?

— Ами нещо като пица без плънка.

Терез леко вдигна глава, така че едното ѝ сиво око да се види изпод козирката. Не гледаше Ребека в очите, а покрай нея.

— Какъв е смисълът да се прави пица без плънка?

— Една от причините е, за да не става прекалено тежка за закуска. Може да ти хареса.

Терез обърна гръб на Ребека без коментар и се загледа през прозореца в сланата. Подръпваше тънката верижка около врата си и си играеше с малкото ключе на нея. Напрежението между двете беше болезнено. На Ребека ѝ се струваше почти трагично.

От горния етаж долетя ясният смях на Девън, Флорио каза нещо с дълбокия си глас, после се чу весел писък и отново смехът на Девън. Ребека погледна Терез. Момичето не бе помръднало, но може и да си въобразяваше, стори ѝ се, че слабите му рамене се бяха свили болезнено. Искаше ѝ се да се приближи и да я погали, но знаеше, че това би било глупаво. Стоеше права и се вслушваше в стъпките на Флорио и другата му дъщеря, които приближаваха, вслушваше се във веселото им бърборене.

Точно преди да влязат, Терез полуобърна глава и откри едната си страна на лицето.

— Вчера не исках да те нараня — каза тя с толкова тих глас, че Ребека по-скоро усети думите ѝ, а не ги чу.

— О, Терез — отвърна тя, — и аз не исках да те разстройвам. Може ли да обявим примирие?

Видя как козирката на шапката кимна едва доловимо. Тогава влезе Девън, която все още се смееше на нещо, казано или направено от баща ѝ.

— Здравсти — каза тя на Ребека и в този миг видя сестра си. — Терез, ти си станала и си се облякла! — Целуна я по бузата. — Хей, тук мирише страхотно!

Влезе и Майкъл Флорио, тъмната му коса бе още мокра от душа. Кимна сериозно на Ребека за поздрав. После и той прегърна Терез.

— Как е малкото ми момиченце? — попита той нежно.

— Добре — каза Терез. Ребека видя, че тя не реагира на прегръдката на баща си. Просто стоеше там с ръце в джобовете и гледаше към сланата навън, Флорио вдигна шапката, целуна я по слепоочието и после пак я нахлупи на главата ѝ. Не изглеждаше разстроен от безразличното ѝ държание.

Закуската продължи дълго, защото никой, освен Терез не се въздържа да си поиска втора и трета порция от фокацията. Дори Терез изяде няколко хапки и изпи чанта портокалов сок, докато тихо седеше и четеше от книгата си — „Мидълмарч“ на Джордж Елиът. Ребека се чудеше как момиче на нейната възраст може да е така погълнато от толкова претенциозна книга, но Терез обръщаше страниците така, сякаш вдишваше буквите.

Райън някога четеше така, спомни си тя изведнъж. Той толкова бързо поглъщаше книгите, че тя го обвиняваше, че прескача, но после той можеше да ѝ цитира цели откъси наизуст. Може би бе наследила от него този невероятно ненаситен интелект.

Девън, помисли си Ребека, беше дъщерята, за която всички родители мечтаеха — ученолюбива, уравновесена, зряла. Изведнъж се зачуди какъв ли би бил животът на Терез, ако Барбара и Майкъл Флорио не бяха осиновили и другото момиче. Засега, доколкото Ребека можеше да прецени, Терез не беше нищо повече от сянка на жизнерадостната Девън. Това много я натъжи.

След закуска момичетата излязоха от кухнята и оставиха Ребека сама с Флорио. Тя пое дълбоко въздух.

— Ако искаш да ме уволниш, не мога да те упреквам — каза тя тихо. — Постъпих глупаво. Просто искам да ми повярваш, че намеренията ми бяха добри.

— Да. — Той бутна кафеварката към нея и тя си сипа още кафе. — Пас съм и по двата въпроса.

Тя се опита да се отпусне.

— Колко често се случва това?

— Понякога по цели месеци нищо не става. Друг път припада по три-четири пъти за кратък период от време.

— Объркана ли е след това? Сънена?

Флорио поклати глава.

— Не, не е епилептичка. Това е хистерия, според повечето лекари, въпреки че според един от тях може и да е аутизъм.

Ребека си спомни съскащия бяс, животинската ожесточеност и внезапния припадък. Тя потръпна.

— Не е аутизъм. Винаги ли става агресивна преди това?

— Не. Може да стане много агресивна и без да получи припадък. А понякога може да изпадне в такъв спазъм без никакво предупреждение.

— Проявявала ли е подобни симптоми преди смъртта на майка си?

— Един-два пъти. Когато с майка ѝ решихме да се разделим.

Тя отпи от кафето си.

— Това ли е една от причините, поради които искаше да я отведеш далеч от Сан Франциско?

Изражението му се промени.

— Току-що приключи с извиненията си. Не задавай прекалено много въпроси, Ребека. — Той стана и излезе, като я остави да разчисти кухнята.

На следващия ден в Урбино имаше пазар, затова Ребека предложи да отиде на покупки, Флорио я заведе в гаража и ѝ показа как да отвори ролетната врата. Вътре, до един мотоциклет, беше огромният джип.

— Джипът е с автоматични скорости — каза ѝ той. — Погрижи се да заключиш капачката, след като заредиш с бензин. Ако заседнеш в калта или в чакъла, ето така ще задействаш и четирите колела.

Когато ѝ показа лостовете, той извади една купчина италиански банкноти от джоба си.

— Това са около петдесет долара. Достатъчни ли са?

— Повече от достатъчни — каза тя, опитвайки се да звучи приятно. — Казах ти, че съм добра в пазаруването.

— До скоро тогава — каза той. Не ѝ се усмихна и се отдалечи.

Тя запали джипа и пое надолу по пътя. Зимата вече беше в разгара си. Небето тъмнееше, а сланата образуваше бели дантели по живите плетове. Джипът беше тежък, но проходим, големите му гуми

пореха замръзналата кал. Тя стигна до портата на имението и спря, за да отвори. Слезе и отключи катинара на веригата. Тъкмо се канеше да се върне в колата, когато чу слаб вик.

Обърна се назад. Видя тичащ силует, който се приближаваше към нея. Разпозна бялата бейзболна шапка и почувства смесица от страх и приятно свиване на сърцето.

Терез се приближи запъхтяна. Беше облечена в дънков гащеризон върху пуловер на райета, маратонките на краката ѝ бяха кални.

— Какво си намислила? — попита я Ребека.

— Искам да дойда с теб — отвърна Терез.

— Баща ти знае ли, че си тук?

— Разбира се — отговори Терез.

Ребека се пресегна и вдигна бейзболната ѝ шапка. Лицето на Терез бе сгърчено от студ.

— Наистина ли?

— Разбира се — отвърна раздразнено Терез. — Не бих се измъкнала, без да му се обадя.

Ребека се замисли, разкъсвана от противоречия. Не вярваше на Терез. От друга страна, това беше уникална възможност да бъде насаме с нея.

— Ако не ми казваш истината, и двете ще бъдем обезглавени.

— Истината ти казвам.

Ребека импулсивно реши да поеме последствията, каквито и да са те.

— Добре. — Тя се усмихна. — Качвай се на борда.

Накара Терез да си сложи колана и потеглиха. Хвърли поглед към спътницата си, която се взираше през прозореца.

— Странно ми е да те видя без книга в ръка. Да не би това да са симптоми на отдръпване?

Терез не се усмихна.

— Току-що довърших „Мидълмарч“.

— Колко време ти отне четенето?

— Няколко дни.

— Охо, помня, че на мен ми трябваша седмици, когато бях ученичка. Не е много лека за четене.

— Преди това съм я чела два пъти — каза Терез безизразно. — Някои книги ги препрочитам вече за четвърти път.

Ребека премигна.

— Искаш да кажеш, че препрочиташ тези книги отново и отново?

— Докато не получа нови — отвърна Терез.

Ребека беше едновременно впечатлена и разтревожена.

— Имаш изключителен мозък, Терез. Но не мислиш ли, че от време на време би трябвало да се занимаваш и с нещо друго?

— Какво?

— Да се разхождаш. Да дишаш чист въздух.

— Като сме у дома, татко ме води на мачове на „Джайънтс“.

— Обичаш ли бейзбола?

— Не — каза Терез.

— Тогава защо ходиш?

— Той мисли, че си прекарвам страхотно. А и Девън мрази бейзбола.

— Разбирам — каза бавно Ребека. Значи това обясняваше привързаността към шапката на „Джайънтс“. Бейзболните мачове бяха единственото място, на което Терез можеше да има баща си само за себе си.

Имаше нещо, което ужасно много ѝ се искаше да направи, и това беше да свали шапката на Терез, да оправи разрешените ѝ коси и да изпие с поглед лицето ѝ. Откакто се бе запознала с дъщеря си, имаше само бегла представа как изглежда. Терез и беше там, и не беше, като някое горско същество винаги успяваше да замаскира присъствието, с каквото ѝ попаднеше подръка. Косата ѝ наистина беше ужасна: удобен гъсталак, зад който да се скрие.

— Знаеш ли какво? Днес фризьорката ходи у госпожа Фиорентини да ѝ подстригва косата. Това е бившата ми хазяйка. Къщата ни е на път и имаме много време. Какво ще кажеш да се отбием и да видим дали няма да те измие и да ти направи прическа?

— Не — долетя безизразен отговор.

Ребека за миг се замисли.

— Чуй ме, Терез. Баща ти жива ще ме одере, когато се върнем. Знаеш го. Направи ми само тази услуга и аз няма да се чувствам толкова зле, когато той извади бича. — Хвърли поглед към Терез, която

рисуваше нещо с пръст по прозореца. Никакъв отговор, но нямаше и отказ. — Госпожа Фиорентини е много мила. Мисля, че ще ти хареса. — И на следващия разклон тя зави към къщата на Фиорентини.

Бусът на Марчета бе паркиран пред къщата. Госпожа Фиорентини бе увита в найлон в кухнята, зарадва се да види Ребека и така се засуети, сякаш не я бе виждала от седмици, а не от няколко дни. Ребека представи безмълвната Терез като едно от новите си задължения и обясни какво иска. Марчета се съгласи на драго сърце. Тя довърши прическата на госпожа Фиорентини и я изсуши. После махна на Терез.

— Хайде — подкани я Ребека с усмивка, като видя, че Терез се колебае. С напрегнато и измъчено изражение тя остави Марчета да свали шапката ѝ.

— Нормална ли е? — госпожа Фиорентини попита Ребека на италиански, гледайки озадачено.

— Тя е самотно и странно момиче — отвърна Ребека. — Но не мисля, че ѝ има нещо. — Тя не спомена за предположението, че Терез е подпалила пожара, в който е загинала осиновителката ѝ.

Марчета накара Терез да се наведе над мивката и ѝ насапуниса хубаво косата, като цъкаше с език на всеки възел. Ребека видя как кокалчетата на Терез побеляват от стискането на мивката. Дано да не стане сцена, замоли се тя. Последното нещо, което желаше, бе Терез да направи припадък точно тук. Когато косата ѝ бе измита, Марчета я уви в кърпа и я настани на стола.

Ребека бърбеше с Фиорентини, докато ножиците на Марчета тракаха, но вниманието и бе съсредоточено изцяло в Терез, а не в празните разговори. Тя тайно разглеждаше лицето на момичето. Не беше и наполовина хубава колкото Девън, но имаше много поинтересно лице от стандартната красота на сестра си. Носът ѝ беше дълъг и прав, с деликатно извити ноздри. Имаше хубави очи, изглеждаха големи и спокойни, когато си направеше труда да те погледне, но краищата на клепачите ѝ имаха онази бледосинкава отсянка, която Ребека свързваше с изтощението, а отдолу се очертаваха тъмни сенки. Най-изразителната ѝ черта беше голямата подвижна уста. Само ако можеше поне веднъж да я накара да се усмихне, вместо тъжно да виси, знаеше, че приликата с Райън ще е още по-голяма, болезнено силна. Терез стискаше облегалките на стола също толкова

отчаяно, колкото бе стискала ръба на мивката. Ребека внезапно се изпълни със съжаление. Животът на това момиче, изглежда, се бе оказал дълга поредица от изпитания.

— Добре ли се отнасят с теб? — попита загрижено Фиорентини.

— Мъжът си пада малко тиранин, но другото момиче е много сладко. Карам я както дойде.

— Ако не потръгне, винаги можеш да се върнеш тук — увери я Фиорентини. — Никой няма да заеме стаята до средата на зимата. И дори и да настаня някого, винаги можем да се сместим заради теб.

— Оценявам жеста, госпожо Фиорентини — каза Ребека.

Без да изпуска от очи действията на Марчета, Фиорентини скръсти длани под големите си гърди.

— И ако този мъж те пипне и с пръст, само кажи, моите момчета ще го накарат да съжалява, че се е родил.

Ребека виждаше как Терез буквално скърца със зъби, докато я подстригват. Марчета непрекъснато ѝ бърбореше, но очевидно момичето нищо не възприемаше. Но когато свърши и започна да я изсушава, резултатът беше вълнуващ.

— Изглеждаш чудесно — каза зарадвана Ребека. — Толкова си хубава, Терез! Погледни!

Терез хвърли бърз поглед към отражението си в огледалото, което Ребека ѝ бе поднесла. Изглежда, не беше впечатлена от преобразяването, но на Ребека ѝ носеше дълбоко удовлетворение. Сплъстената грива се бе превърнала в множество блестящи къдрици. Отстраняването на мръсните възли коса от страните и тила сякаш бе променило изцяло формата на лицето. Беше разкрило широките ѝ скули и бе премахнало свития миши вид, като показваше дългата стройна шия. Изглеждаше прекрасно.

Марчета извади флакона с пяна за коса, но Ребека поклати глава.

— Така е идеална, Марчета. Много ти благодаря.

— Прилича на теб, все едно ти е дъщеря — каза Фиорентини през смях. Случайната забележка накара Ребека да трепне и тя бе доволна, че думите минаха покрай ушите на Терез. Каквото и недоволство да я чакаше, като се прибере в мелницата, никой не би могъл да се противопостави на тази градивна промяна във външността на Терез.

Плати на Марчета и се сбогува с Фиорентини, после с Терез тръгнаха към джипа.

— Преди изминавах това разстояние на веспата си — каза ти на Терез, доволна от това, което бе постигнала. — С джипа на баща ти е доста по-забавно.

Терез седеше с шапката в скута си и гледеше напред. Изглеждаше толкова различна, сякаш прическата я бе освободила от някаква магия. Изправената ѝ тънка шия изглеждаше уязвима, но и някак си дръзка.

— Много добре се вписваш сред тези хора — каза Терез.

— Е, те са много мили.

— Да, но те не са ти никакви, нали? Ти си им непозната. Аз никога не мога да се отпусна така с хора, които не познавам.

— Трябва да им дадеш нещо от себе си — каза Ребека. — Ако ти направиш първата крачка, хората обикновено откликват.

Терез обърна към нея тъжните си очи.

— От твоята уста звучи толкова лесно. Иска ми се да бях като теб.

Ребека не отговори на това, защото си нямаше доверие.

— Може би вече трябва да се връщаме. Наистина ли каза на баща си, че идваш с мен?

— Оставих му бележка — каза Терез.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм — каза твърдо Терез. — Няма нужда да се връщаме. Да отидем на пазар, както беше решила.

— Добре.

Стигнаха в Урбино и по древните улици успяха да намерят място за паркиране, като се набутаха между вратата на църквата и мраморния водоскок с преплетени фигури на делфини. Терез слезе и се огледа с широко отворени очи.

— Можеш ли да носиш едната кошница? — попита я Ребека.

Терез взе кошницата, сякаш тя беше някакво непознато животно. Ребека я поведе по стръмните каменни улици, като ѝ посочваше забележителностите. Терез се озърташе с пребледняло лице. Ребека виждаше, че я очароват най-необичайни неща: забързана монахиня в черно-бяло расо, витрина, пълна с хляб, дори малките фиатчета

костенурки, които бяха идеалното превозно средство за тези тесни улици.

— Какво пише тук? — попита Терез, като се спря пред един каменен надпис на църковната стена.

— На латински е — каза Ребека. — Нещо за някакъв строеж, осъществен от понтиф на име Инокентий. Това е един от папите.

Терез разчете латинската дата.

— Било е през 1468-а, нали?

— Да.

— Преди петстотин и трийсет години.

— Невероятно, нали? Обожавам този град — каза весело Ребека. — Не мислиш ли, че е красив?

— Всичко е толкова старо — каза Терез колебливо.

— Е, ти предпочиташ да живееш някъде около 1860 година, няма как да ти хареса.

Стигнаха до гъмжащия пазар. Дори и в най-ужасното време планините от плодове и зеленчуци придаваха наситен колорит на мястото. Продаваше се всичко, което човек можеше да си представи — приличащи на цигани мъже предлагаха съмнителни уокмени и дори още по-съмнителни дискове, темпераментни сенегалски амбулантни търговци излагаха африкански мъниста и странни дрехи втора употреба, бегълци от Босна и Македония хвалеха пъстри килими от бог знае къде.

Терез се сви при тази врява, но Ребека здраво я стисна за ръката.

— Хайде — засмя се тя. — Да се гмуркаме в бъркотията.

На пазара се вдигаше оживена и задъхана гюрултия и ако човек знаеше кои са най-добрите места за покупки и как да се пазари, можеше да си купи всичко на по-малко от половината от цената му в супермаркета, но ако не бе наясно с тези неща, можеше да бъде хубавичко обран. Тя се опита да покаже на Терез колко интересен е пазарлъкът, но момичето не прояви особен интерес. Опита се да я научи, че по тези градски пазари търговията бе далеч от официалните взаимоотношения между потребителите и организациите. Тук се водеше ръкопашна схватка, дуел, от който всяка от страните можеше да излезе без дъх, но победител. Ребека бе започнала да обича тези отношения и се надяваше забавлението да се предаде и на Терез.

Флорио ѝ бе дал повече от достатъчните пари за това, което бе необходимо. Натоварена с натежали от плодове и зеленчуци кошници, тя се спря пред сергията на цветаря, силно изкушена от букетите бели зимни лилии. Къщата при воденицата беше хубава, но някак си гола. Една ваза с цветя щеше много да разведри обстановката.

— Какво ще кажеш? — попита тя Терез.

Терез сви рамене.

— Татко никога не купува цветя, но на Девън ще ѝ харесат.

Ребека взе импулсивно решение.

— Добре, хайде да профукаме десет хиляди лири.

Тя купи голям букет лилии, чийто лек меден мирис беше завладяващ. Терез пъкна нос в цветята и вдъхна аромата. Тичинките оставиха жълта прашна следа по брадичката ѝ. Продавачът избра една роза и им я подаде с усмивка.

— За красивата ви дъщеря — каза той на Ребека.

Терез взе розата с малко по-силно от обичайното си кимване, а Ребека засия. Докато си проправяха път през сергиите обратно към джипа, изпитваше нещо непознато досега, специалното удоволствие да получиш комплимент за детето си. Мислеше, че знае какво ѝ бе липсвало през всичките тези години. Днес започваше да осъзнава какъв огромен период бяха тринайсет години в живота на едно дете. Но дори и тези черни мисли не можеха да помрачат щастието ѝ. Предобедът мина прекрасно.

Докато пътуваха към къщи, Терез бе мълчалива както винаги. Ребека знаеше, че тази сутрин бе голям успех за нея, но не бе толкова глупава, че да очаква някакво потвърждение за това от Терез.

— Сега какво смяташ да четеш? — попита тя.

— Пак започвам книгите за семейство Палисър.

— Те са на Тролъп, нали? — попита Ребека. Терез кимна. — Колко бяха?

— Шест. И всичките за едно и също семейство.

— Колко време ще ти трябва да ги прочетеш?

— Зависи. Ще се опитам да го удължа колкото може повече.

— Ти си страшно погълната от тях, нали? — каза Ребека.

— Тролъп е великолепен — отвърна Терез с повече ентузиазъм, отколкото Ребека я бе виждала да проявява към каквото и да било

друго. — Той прави така, че героите му оживяват, наистина са като живи.

— Така ли? Винаги съм харесвала повече Дикенс, отколкото Тролъп.

— Аз също, когато бях по-малка — каза Терез като че ли не беше нищо особено. — Когато Тролъп изгражда характер, той стига до самото сърце на личността. В продължение на три-четири страници може да ти описва някоя старица и когато ги изчетеш, си казваш: „А, тя сигурно съществува.“ Искат ти се да се върнеш и да го препрочетеш отново.

— Е, това е страхотно — каза лаконично Ребека. Беше поразена от патоса, с който едно тринайсетгодишно момиче вижда повече познати неща в героите на стогодишен роман, отколкото в заобикалящия го свят. — Ще трябва да ми покажеш.

Терез вдигнал поглед, очите ѝ светеха.

— Искаш да ти покажа най-добрите пасажии?

— Да, бих искала.

— Добре. Като се върнем въкъщи. — Предложението, изглежда, още повече бе оживило Терез. — Говоря си за книги с Деви, но двете мислим толкова еднакво, че почти няма нужда да казваме каквото и да било. Деви ми е поръчала много нови книги от една книжарница в Оксфорд в Англия. Трябва скоро да пристигнат.

— Двете с Девън мислите еднакво? — попита Ребека. Тонът ѝ бе неутрален, но в същото време се чудеше доколко интровертен човек като Терез може да се сравнява с уравновесена личност като Девън.

— Разбира се. Знаеш ли, че не сме истински сестри? — Тя хвърли поглед към Ребека. — И двете сме осиновени.

Ребека си прочисти гърлото.

— Баща ти не ми е казал.

— Но сме много близки. Тези биологически глупости нямат никакво значение, нали? Искам да кажа, че най-важното е кой те е отгледал. С кого растеш. — Тя все още се взираше в Ребека с ясните си сиви очи. — Не мислиш ли?

— Да — каза сухо Ребека. — Предполагам, че си права. Кой те е отгледал, вероятно е най-важното нещо за оформянето на характера ти. Но това, което наричаш „биологически глупости“, също е важно.

— Изобщо не искам да се срещам с биологическата си майка — каза Терез сприхаво и се извърна.

— Така ли? — попита Ребека, чувствайки се сякаш някой я стисна за сърцето.

— Никога — каза с леден тон момичето. — Девън не може да се срещне с истинските си родители, защото и двамата са починали. Моите са живи, но аз изобщо не искам да ги виждам. И защо? Не са ме искали, когато съм се родила. Едва са дочакали да се отърват от мен. Защо тогава да се интересувам от тях?

Устата на Ребека беше суха.

— Може би не е било толкова просто — започна тя, но Терез я пресеке с желязната логика на тринайсетгодишно дете.

— Била съм на осем дена, когато майка ми ме е дала за осиновяване. На осем дена. Както вече казах, едва са дочакали. Когато човек знае такова нещо, то остава да го боли до края на живота му. Не можеш да простиш.

В джипа настъпи кратка тишина. Ребека продължаваше да кара с каменно изражение. Но беше на автопилот, като вцепенена. Дали Барбара Флорио бе насадила тези мисли у Терез?

— Е, предполагам, че има логика — каза тя накрая, гласът ѝ звучеше кухо. — Откъде знаеш, че истинските ти родители са живи?

— Баща ми ми каза преди няколко години. Предложи ми да се опитаме да се свържем с тях. Но аз не проявих интерес.

— И защо той го направи? — попита тя.

— Тогава започнах да правя странни неща. Той си мислеше, че такава среща може да помогне.

— А ти не мислеше ли, че може да... помогне?

— Тогава щях още повече да откача. Мама се е срещала с биологическата ми майка, преди да се родя. Каза ми, че тя изобщо не се интересувала от мен. Сякаш дори не желала да си признае, че е бременна. Просто искала да продължи да си гледа живота.

— Майка ти каза ли на колко години е била тази жена? — попита тихо Ребека.

— На достатъчно, за да има дете — каза Терез. — Ако си достатъчно голям, за да имаш деца, значи си достатъчно голям, за да знаеш какво правиш.

— Двете не са непременно свързани — каза Ребека.

— Разбира се, че са. Тя е трябвало изобщо да не ме ражда.

— Е, алтернативата е аборт, а това е много, много тежко решение.

— Аз съм за правото на избор — каза Терез с твърд глас. — Ти да не си от защитниците на живота?

— Не мисля, че подобни квалификации могат да помогнат при изясняването на такъв сложен проблем. Аз съм здравен работник и ние сме се ктели да закриляме живота.

— Дори когато някой е в агония? — отвърна Терез. — Дори когато трябва да заставиш майките да раждат деца, които мразят? Лекарите трябва да позволяват на жените да абортират бебетата си, вместо да ги принуждават да ги раждат, когато не ги искат.

— В такъв случай тебе сега нямаше да те има, Терез.

— Точно за това говоря — каза Терез с тих и хладен тон.

Ребека бе шокирана.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ да не си се раждала? И при всичко, което представляваш, при цялата си интелигентност, при всичката си жизненост и ум — точно ти ми казваш, че предпочиташ това да не се е случвало?

— Ти не разбираш — каза Терез със същия тих глас. Тя дърпаше нервно златното ключе, което висеше на шията ѝ. Ребека се почувства изпразнена и изтощена. Тя жестоко бе подценила трудностите, които щеше да срещне, докато се сближих Терез и спечели доверието ѝ.

След последвалото дълго мълчание тя каза:

— Терез, ти си специално, безценно, прекрасно същество. Светът щеше да обеднее, ако ти не се бе родила. Ти ще обогатиш живота на безброй много хора. Може би ще станеш учител, който ще показва на учениците как да ценят великата литература. Или може би ще правиш прекрасни филми, ще композираш чудесна музика, ще пишеш великолепни книги. Може би ще станеш любяща майка, каквато биологическата ти майка не е успяла да стане, а това е най-великото от всичко. Но недей да говориш, че е по-добре да не си се била раждала. Това е все едно да предпочиташ тъмнината пред светлината.

Но Терез започна още по-силно да дърпа златното ключе и верижката се вряза в бледата ѝ шия. Ребека се чудеше дали изобщо я слуша. Дали изобщо нещо би могло да проникне в този мрак. Искаше

й се да избухне в красноречие, но сега не му беше времето, а и на нея не й стигаха думите.

Спряха пред къщата и започнаха да разтоварват покупките. Ребека бе започнала да се изнервя от предстоящата среща с Флорио, но първият човек, когото видяха, беше Девън. Тя изтича от кухнята да ги посрещне в коридора.

— Трий! Какво стана с теб?

— Нищо не е станало с мен — отвърна Терез. — Отидох на пазар с Ребека.

— Как може да си толкова безотговорна? — каза задъхано Девън. — Знаеш ли какво му беше на татко?

— Оставих му бележка къде отивам — каза Терез, влачейки кошницата след сестра си. — Той знаеше къде съм.

— Да не си откачила? — каза Девън. Тя се взря в Терез. — Какво е станало с косата ти?

— Заведох я при госпожа Фиорентини за измиване и подстригване — отвърна Ребека. — Къде е баща ти?

— Излезе да ви търси с мотора — отговори Девън.

Сърцето на Ребека се сви.

— Това наистина не беше необходимо.

Девън нервно кършеше пръсти.

— Не трябваше да постъпваш така, Ребека — каза тя тъжно. — Предполагам, че Терез те е излъгала, нали?

Ребека хвърли поглед към Терез, която нареждаше плодовете и зеленчуците в панерите и очевидно се наслаждаваше на композицията си.

— Нямаше нужда никой никого да лъже — каза тя хладно. — Беше просто една разходка по пазара. Терез много ми помогна.

Девън поклати глава.

— Ти нищо не разбираш — каза тя.

— Всички все това повтаряте — каза Ребека и се насили да се усмихне.

След няколко минути чува рева на калния мотор, който спря отпред. Последва тропот на ботуши нагоре по стълбите. Целият мръсен, вътре влетя Майкъл Флорио. На Ребека й се стори, че се стовари като гръмотевица отгоре й. Без да й обръща внимание, той се спусна право към Терез.

— Добре ли си? — попита той тихо.

— Добре съм — каза Терез. Тонът ѝ беше небрежен, но Ребека усети метална нотка в него.

— Какво си направила с косата си?

— Ребека ме води при едни нейни приятели. Там имаше и фризьорка. — Лицето на Терез се сгърчи при вида на изражението на баща ѝ. — Нищо не е станало, татко. Нали ти оставих бележка?

Флорио се взря за миг безмълвно в дъщеря си.

— Върви в стаята си. По-късно ще поговоря с теб.

— Ако ще се караш на Ребека, не си прави труда, татко. Всичко стана по моя вина.

— Не виждам защо изобщо се обсъжда въпросът за нечия вина — каза Ребека и пристъпи напред. — Беше съвсем безобидна разходка.

Флорио дори не я погледна.

— Моля те, върви си в стаята, Терез. Ти също, Девън.

Терез хвърли поглед към Ребека, после сви рамене, взе си книгата и излезе. Девън я последва, обикновено свежото ѝ лице сега бе бледо от напрежение. Когато и двете излязоха, Флорио се обърна към Ребека. Очите му бяха толкова студени, че тя потрепери.

— Седни.

— Бих предпочела да остана права — каза тя сухо.

Той посегна към ципа на якето си и го отвори с едно движение. Пружината издаде грозен звук.

— Тук си от два дни и вече два пъти се издъни — каза той зверски, а очите му проблеснаха.

— Не ми крещи — отвърна тя. — Тази сутрин Терез се забавлява. Нищо не се е случило. Нищо не се е объркало. Нямах право да ми държиш този тон.

— Нямам право ли? — попита той, повишавайки още повече глас. — Ти за коя се мислиш, по дяволите? Да не мислиш, че ти ще определяш правилата тук?

— Знам кой ги определя — каза тя. — Няма нищо необичайно, че сме отишли да пазаруваме, излезли сме в реалния свят.

— Тя не е обичайно дете — каза той напрегнато. — Нормалните неща са забранени за нея.

— И не може да излиза? — попита невярващо Ребека. — Никога ли?

— Не и без мое разрешение. Никога, без да знам аз. Повече никога не прави така, Ребека. Не я извеждай от къщата. Не ѝ подстригвай косата. Не се опитвай по никакъв начин да я манипулираш. Това, което направи, беше глупаво, безотговорно и необмислено повече, отколкото можеш да си представиш.

— Да я манипулирам? Я почакай малко. Не съм я карала да идва. Тръгнах от къщата сама, а тя трябва да ме е чакала. Дотича при мен на портата.

— Тогава е трябвало да я върнеш обратно тук.

— В затвора, така ли? — Каза го от гняв, но се оказа грешка. Той тръгна към нея, сякаш да я нарани физически. Тя вдигна брадичка. — Вече ме наруга. Няма ли и да ме удариш сега?

— Ти си нахално, самоуверено нищожество — каза той тихо.

— Не съм длъжна да търпя това — каза тя и се завъртя на пети.

— Не, не си — чу го да казва след нея. — Също така не си длъжна да оставаш тук.

Тя се спря и бавно се обърна с лице към него. Челюстите му бяха изпъкнали от гняв.

— Добре — каза тя. — Предполагах, че ще се разстроиш. Трябваше да откажа да я взема със себе си. Истината е, че изпитвам огромно съжаление към нея. Мислех, че желанието ѝ да излезе с мен е положителен знак.

— Положителен?

— Тя е затворена в малък тъмен свят, Майкъл. Желанието ѝ да подиша чист въздух може да се тълкува само като положителен знак.

— Ами ако е била намислила нещо повече, отколкото да подиша чист въздух? Какво щеше да стане, ако се бе извърнала, след като си купила патладжани, и бе открила, че е изчезнала, избягала, изпарила се е във въздуха?

— Не би го направила! — каза Ребека с широко отворени очи.

— За детска сестра си много наивна — отвърна той хладно.

— Е, тя не направи нищо откачено, нали? — предизвика го Ребека. — А аз си мислех, че ще си доволен от прическата ѝ. С нея изглежда толкова по-добре. Не мога да повярвам, че един баща ще остави детето си да стане толкова... мърляво.

— Никой не се интересува какво вярваш — каза той презрително.

Настъпи тишина.

— Искаш ли да си отида? — попита тя тихо накрая.

— Просто искам да правиш каквото ти се казва — каза той, сякаш говореше на олигофрен. — Разбираш ли това?

— Правя каквото мога, за да помогна, Майкъл. Мисля, че преувеличаваш с реакциите си.

— Казах ти да не се сближаваш прекалено много с нея — отвърна той. — Ще пострадате и ти, и тя, гарантирам ти. Стой настрана, Ребека. Ако не можеш да го направиш — каза той тихо, но властно, — по-добре да си тръгнеш още сега.

— Позволи ми да кажа само още едно нещо — отвърна тя. — Терез прекарва двайсет и три часа в денонощието в затъмнена стая, поглъщайки романи от деветнайсети век. Аз пък като медицинска сестра ти гарантирам, че това не е здравословен начин на живот за никое дете, още по-малко за проблемно. Тя има нужда от развлечения. Има нужда да бъде извадена от самовглъбението си, дори това да стане с едно пазаруване в близкия град!

— Ти не си лекар и тя не е твой пациент.

Той се извърна и се отдалечи от нея. В къщата се възцари зловеща тишина. От горния етаж не се чуваше нито звук. Като се бореше с напирещите сълзи, Ребека разтреби и приготви обяда. Бе предвидила да празнуват с миди, скариди и маслини. Имаше чувството, че в стомаха ѝ има цял гранитен камък.

В кухнята влезе Девън, която още изглеждаше бледа.

— Ребека, не му се сърди — каза тя. — Той прави всичко, което е по силите му, за нея. Както всички ние.

— Не се сърдя — отвърна Ребека, без да се притеснява, че това си беше чиста лъжа.

— Трябва да разбереш, че отведохме Терез далеч от Сан Франциско, за да я защитим. Татко просто иска да е възможно в най-голяма безопасност, докато е тук. Не иска да се излага на никакви опасности.

— Опасности ли? В Урбино?

— Ти не разбираш — каза Девън и поклати русата си главица.

— Добре, обясни ми тогава — каза Ребека и пое дълбоко дъх, за да потисне гнева си. — Каж ми какво се е случило в Сан Франциско.

— По-добре е, че не знаеш — каза Девън и пак излезе.

Ребека се чувстваше все едно газеше река и усещаше, че с всяка крачка водата става все по-дълбока, а течението — все по-силно.

Процесът щеше да е бавен и дълъг и най-вероятно много объркан. Но след като беше нагазила дотук, не си и помисляше за връщане, иначе течението щеше да я отнесе и да я унищожи.

Качи се в стаята на Терез. Момичето лежеше на леглото си. Пердето беше спуснато както винаги и книгите бяха разхвърляни в безпорядък около нея.

— Когато дойде с мен в града — започна Ребека, — имаше ли намерение да избягаш?

Терез не вдигна поглед от книгата си.

— Не знам за какво говориш.

— Баща ти мисли, че се каниш да се измъкнеш оттук.

Терез погледна към нея. Физиономията ѝ беше кисела, но изглеждаше сто пъти по-добре с прическата, която Марчета ѝ направи.

— Креция ли ти?

— Не беше много мил — отвърна лаконично Ребека.

— Прави каквото може.

— Терез, ти ме постави в ужасно положение. Не обичам да ми се карат. Ако видя, че мога да ти имам доверие, бих могла да направя много за теб. Но ако разбере, че ме правиш на глупачка, ще започна да се държа с теб като всички останали.

— И как?

— Като с човек, който не може да поеме и най-малка отговорност.

Преди това никога не бе чувала Терез да се смее. Беше безизразен, невесел смях.

— Не искам да поемам никакви отговорности, но все пак благодаря.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ до края на живота си да живееш в затвор?

Тялото на Терез леко се стегна. Още я побиваха тръпки от спомена за нападението на момичето през първия ѝ ден в къщата.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Тази къща е затвор — каза Ребека. — Баща ти и сестра ти смятат, че трябва да бъдеш държана под ключ. Според мен това е ужасно. Не мога да повярвам, че има някаква полза за теб.

Терез гледаше напрегнато.

— По-добре семейството ми да ме държи под ключ, отколкото някой кретен в бяла престилка.

Ребека седна на леглото ѝ.

— Хората в бели престилки могат да помогнат. — Видя, че лицето на Терез се изопна още повече, но тя продължи да я притиска. — Бягството от проблемите не може да ги разреши. Те винаги те настигат и тогава са по-големи и по-страшни отпреди. Все някога трябва да се изправиш лице в лице с тях.

Терез придърпа към себе си коленете си, както бе завита с одеялото, и ги обгърна силно със слабите си ръце. Изражението ѝ беше ожесточено.

— Баща ми никога няма да позволи да ме затворят.

— Прекалено много книги на Дикенс си чела. Вече не затварят децата — каза внимателно Ребека.

— Ти май не живееш в този свят — каза горчиво Терез. — Защо мислиш, че дойдохме тук?

— Нямам представа.

— Аз убих майка си.

Дъхът на Ребека секна. Тя сложи длан на рамото на момичето.

— О, Терез — простена тя. — Не мога да го повярвам!

— Но много други хора могат!

— Кои?

— Полицията и социалните работници, психиатрите и съдиите — тези, които си мислят, че знаят всичко. Винаги казват „моля“ и „благодаря“ и живеят в стаи с тапети на цветя и пухкави играчки, но всъщност искат да ти бръкнат в мозъка и да извадят всичките ти малки тъмни тайни. — Терез говореше бързо, почти неразбираемо, цялата трепереше. Ребека си помисли, че тя всеки миг ще получи нов припадък.

— Чуй ме, Терез — каза настойчиво. — Спомняш ли си, че си убила майка си? Или това е нещо, което другите са ти втълпили?

— Не знам. — Терез трепереше, пръстите ѝ се забиваха в прасците. — Ако знаех, щях да съм нормална, нали? Но аз не знам. И това значи, че съм луда.

— Нищо подобно не значи — каза Ребека, на която ѝ стана ужасно мъчно за момичето. — Ако не си направила нещо лошо, тогава

няма защо да се страхуваш от когото и да било. А ако ти се струва, че наистина си направила нещо лошо, тогава имаш нужда от помощ. Можеш да решиш проблема само ако се изправиш лице в лице с него.

— Да не си една от тях? — попита Терез тихо. Тя се взираше напрегнато в Ребека.

— Имаш предвид от хората, които искат да те затворят? Не, Терез, не съм една от тях.

— Казала си на баща ми разни неща за себе си, които не са верни. Девън казва, че може да си ченге под прикритие.

Много трудно беше да излъжеш пред очите на Терез. Ребека успя леко да се засмее.

— Нищо такова не съм. Всъщност не съм много по-различна от теб. Аз също имам проблем, от който бягам.

— И татко така казва.

— Баща ти е много проникателен.

— Какъв проблем?

— Все още не мога да ти кажа, но един ден обещавам да го направя.

— Тогава поне кажи от какъв характер ти е проблемът.

Тя се пресегна и погали с върха на пръстите си Терез по бузата. Кожата на момичето беше нежна като розов лист.

— Голям проблем. Половината от живота ми се обърка, защото не исках да застана лице в лице с него. Преди много време направих ужасна грешка. Сега се опитвам да събера кураж да оправя нещата. Но няма да е лесно.

— Няма лесни неща — каза уморено Терез. Тялото ѝ полека се отпускате. Като видя, че момичето се е поуспокоило, Ребека се наведе и внимателно я целуна по челото.

— Всичко ще се оправи, Терез — каза тя. — Никога не бих те наранила, кълна се. Дойдох тук, за да те помоля да ми имаш доверие, това е всичко.

— Аз на себе си не мога да имам доверие. Затова не съм много доверчива към другите.

— Добре — каза Ребека, след като помълча. — Радвам се, че си поговорихме. — И си тръгна, страхувайки се, че вече бе казала прекалено много на Терез.

Ребека слезе долу в пералното помещение. Мразеше физическите усилия от прането на ръка. Из цялата къща бяха прекарани кабелите, навсякъде имаше контакти, а на таваните бяха монтирани халогенни лампи с датчици, но нямаше ток, животът беше примитивен и електрическите уреди бяха само за украса.

Флорио усърдно работеше по турбината, явно искаше да я завърши, преди да настъпят първите големи студове. За присъствието му напомняше само бученето на бетонобъркачката и виенето на инструментите.

Още не си бе направила труда да подреди големия букет лилии, който бе купила от пазара. Просто ги бе пхнала в кофа с вода и ги бе зарязала. Събра мокрите стръкове и ги аранжира в голяма ваза. Занесе я във всекидневната и я сложи на масата далеч от камината, в която всяка вечер Флорио стъкваше огън. Точно дооправяше лилиите, когато чу стъпки от коридора. Хвърли бърз поглед през рамо и видя Майкъл Флорио. Не се обърна повече, докато той се приближаваше зад нея.

— Много са красиви — каза той тихо.

Болката и ядът гризяха Ребека отвътре като рана. Не отговори, но гърбът ѝ се стегна.

— Ребека, бях много притеснен. — Гласът му беше дрезгав. В него вече нямаше гняв. — Не знаех какво се е случило с Терез, а напоследък все си мисля за най-лошото.

Тя пак не отговори, а само довърши подреждането на цветята.

— Бях груб с теб. Не исках да те обидя.

— Не си — отвърна тя със сподавен глас, пак без да се обръща.

Той се поколеба.

— За краткото време, през което те познавам, започнах да изпитвам уважение към теб. Момичетата също. Всички смятаме, че си специален човек. Просто те моля да ми имаш доверие, че знам кое е най-добро за Терез.

Присъствието му зад нея беше толкова осезателно, че по гръбнака ѝ пробягваха тръпки. Ако беше котка, досега козината ѝ щеше да настръхне като четка. Изведнъж ѝ хрумна, че ще пристъпи напред и ще обвие ръце около кръста ѝ, че ще почувства как тялото му се притиска към гърба ѝ и ще усети устните му върху шията си.

Боейки се, че мислите ѝ могат да предизвикат това наистина да се случи, тя рязко се извърна и срещна мрачния му поглед.

— Да не би да се опитваш да се извиниш?

Това като че ли заседна на гърлото му.

— Говорех съвсем сериозно. Но признавам, че може би се изразих малко неподходящо.

— И аз така си помислих — отвърна тя рязко. — Но това никого не интересува. Каза каквото си беше намислил и аз се съгласих да се подчинявам. Да не започваме пак.

— Не искам да започваме пак. Просто искам да си върнем нормалните взаимоотношения.

— Че кога сме имали нормални взаимоотношения? — Тя се усмихна с онази гримаса, която пазеше за мащехата си. — Всичко е наред. Неизвинението ти се приема.

Той я погледна отгоре с тъмните си очи.

— Изглеждаш уморена — каза той нежно. — Да не би работата да ти идва в повече?

— Разбира се, че не — отвърна тя и вирна брадичка.

— Казах ти, че Терез може да бъде трудна.

— Не тя е трудната — отвърна тя, без да мисли. После се изчерви от собствените си думи, обърна се и трескаво започна да оправя стръковете.

След последвалото мълчание Флорио каза:

— Купувай цветя, когато ти се прииска. Тази къща има нужда от такива неща.

Прогнозата на Терез, че от Англия ще пристигнат още книги, се изпълни на следващия ден. Пощальонът направи едно от редките си посещения до къщата и донесе бележка на името на Девън, с която ѝ известяваха, че има колет и може да го получи от Централната поща в Урбино. Девън помоли Ребека да я закара и те отидоха заедно с джиपा.

Девън беше по-различен тип спътник от сестра си, бърбеше и кипеше от впечатления. През последните няколко дни бе валил лек сняг и пейзажът бе зацапан с бяло. Но по улиците на Урбино кипеше оживление.

— Татко беше ли строг с теб онзи ден? — просто попита Девън, докато вървяха към пощата.

— Разменихме си няколко думи, както би казала мащехата ми.

— Казах му да се извини. Надявам се, че го е направил.

Ребека не отговори, въпреки че ѝ стана леко неприятно, като разбра, че Майкъл бе дошъл при нея само по настояване на Девън.

— Терез може съвсем да издвее — продължи Девън. — Може да си мислиш, че установяваш контакт с нея, но това обикновено не продължава дълго. Изведнъж тя губи всякакви задръжки. Никога не се знае какво ще направи след малко. — Девън погледна Ребека. — Казах ти, че може да стане опасна. Говорех сериозно. Мама го разбра по най-ужасния начин.

Ребека си наложи да остане спокойна.

— Какво имаш предвид?

— Полицията смята, че Терез го е направила. Че е убила мама. Затова татко ни отведе от Сан Франциско. Тя ти каза, нали? — попита тя Ребека.

— Да. Защо са решили, че Терез е способна на такова ужасно нещо?

— Защото е правила много пожари. И защото мама имаше склонност към малтретиране.

— А ти, Девън? Ти какво мислиш?

Девън се усмихна.

— Няма особено голямо значение какво мисля аз, нали? Никога не съм се страхувала от Терез. Тя никога не ме е наранявала. Никога не би го направила.

— Полицията не подозира ли баща ти?

— Защо? — каза рязко Девън. После се засмя и тръсна русата си коса. — Може би си права. Татко би могъл да убие човек. Но в никакъв случай не би убил мама. Майка ни ставаше много груба, особено когато се напиеше, но той и с пръст не я е докосвал. Обичаше я чак до края, когато тя се превърна в съвсем друг човек. Ако добре познаваш баща ми, ще разбереш, че никога не би направил такова прикрито нещо като да запали пожар. Той е най-честният и откровен човек в света. Когато иска да каже нещо, го казва право в очите. Нали знаеш, че повечето охранителни фирми се държат подмолно? Спестяват си пари, като слагат малки камери навсякъде и оставят двама души да следят стотици монитори. Представата на татко за сигурност е обучени и въоръжени патрули и пазачи. Той лично ги тренира. Затова е най-добрият. Прави само това, което е необходимо. — Тя извърна лице към

Ребека. — Знаеш ли какво имам предвид? Човек, който подпалва пожар, за да убие някого, е потаен. А татко не е потаен.

— Терез потайна ли е?

Погледът на Девън охладня. Тя извърна очи от Ребека.

— Ето го и моя колет.

Пакетът беше голям и много тежък. Носеше стикер на книжарницата „Блакуел“ в Оксфорд.

— Какво има вътре? — попита Ребека. — Събраните съчинения на Дикенс?

— Тя вече ги има — каза Девън. — Повечето са книги на Тролъп. Не може да му се насити. Написал е над петдесет книги и, слава богу, почти всичките са огромни тухли.

— Но ти не си ги чела всичките, нали?

— Цял живот няма да ми стигне да прочета това, което Терез прочита за половин година. Но знам какво харесва. Просто се грижа да не ѝ свършат запасите. — Страните на Девън бяха зачервени от студа и усилието от носенето на книгите. Косата ѝ чаровно се спускаше изпод шапката.

Спряха в бара на Алфредо за капучино и препечени сандвичи. Заведението както винаги беше препълнено със студенти. Сгущени в дебелите си палта и завити в колежанските си шалове, те бяха заели почти всички маси, спореха и пиеха кока-кола, докато дойдеше време за лекции. Девън вдишваше атмосферата като тежък парфюм.

— Нямам търпение да отида в колеж — въздъхна тя.

— Имаш ли си приятел? — попита я Ребека.

Очите на Девън блестяха.

— Имам една страхотна фантазия за Брад Пит. Искаш ли да я чуеш.

— Щом трябва.

— Той слиза от един огромен ревящ мотор. Хваща ме за ръка и побягваме към плажа. Разкъсваме си дрехите. Той има една кофичка с карамелен сладолед. Размазва го по цялото ми тяло и после го облизва. След това ме прегръща и се любим диво и страстно, а вълните се разбиват в телата ни. Какво ще кажеш?

— Звучи интересно — каза без ентузиазъм Ребека. Но беше поразена от откровения еротизъм на въображението на Девън.

— Ами ти? — попита Девън. — Някой маже ли те с карамелен сладолед, за да те оближе после?

— От време на време — усмихна се тя.

— Някой по-специален?

— В момента не.

— Как така?

— Не мисля, че точно сега съм готова за сериозна връзка. Девън, може ли да ти задам един въпрос, който би могъл да ти се стори нахален и глупав?

— Давай.

— Терез някога казвала ли ти е нещо за пожара? Признавала ли е направо, че е отговорна за него?

Усмивката на Девън бързо се изпари.

— Боже, тя се е превърнала в идея фикс за теб.

— Не ми е идея фикс. Просто съм загрижена.

— Защо?

В кафявите очи на Девън проблясваше някаква твърдост, която Ребека не бе виждала преди. Спомни си как Терез каза: „Девън мисли, че може да си ченге под прикритие.“

— Нямам задни мисли, Девън. Но на сестра ти ѝ се струва, че е убила майка ви, а това е непосилен товар за едно тринайсетгодишно момиче.

— Да — отвърна лаконично Девън.

Между тях се настани недвусмислена хладина. Ребека се опита да стопи леда с усмивка.

— Казах ти, че може да ти се сторя нахална и глупава — извини се тя. — Забрави всичко.

— По-добре да се прибираме — каза Девън, без да отвърща на топлотата ѝ.

Преди да поемат към къщата, Ребека, която не можеше да забрави молбата на Майкъл, купи цветя, този път жълти и червени лилии. Също така взе една торба кестени, които да изпече на огъня вкъщи, и една традиционна за този край бадемова торта. Можеше да се опита да създаде малко коледно настроение.

САН ФРАНЦИСКО

Името на отец Тимъти Дийн бе изписано на шесто място в класацията по скуош в клуба му. Той беше отличен играч и само църковните му задължения го спираха да напредва по стълбицата нагоре. Засега рядко успяваше да затрудни на приспособлението от дъб и месинг по-напред класираните от него, а се задоволяваше да играе с по-нискостоящите. Това го поддържаше в достатъчно добра форма.

Тази сутрин играеше със седмия — слаб и сръчен млад застрахователен агент, който се бореше мъжки, но беше подценил настоящата си задача. Отец Тим се потеше, но владееше играта от самото ѝ начало и можеше да си позволи да поразсъждава, докато блъска гумената ракета.

Мислеше си за Барбара Флорио, която собственоръчно изпрати в последния ѝ път и която бе погребал с истинска мъка.

Вярно беше, че бе флиртувал с нея. Също така беше вярно, че на нея този флирт ѝ харесваше, въпреки че знаеше, че когато бе давал обет, той бе пожертвал не утехата на топли женски тела като нейното, а на атлетичните мъжки тела като неговото собствено или като на смуглия застрахователен брокер, който сега напразно се хвърли да спасява един хубав прехвърлящ пас и се строполи на дървения под със сумтене.

— Добре ли си? — Отец Тим се ухили, докато брокерът се вдигаше от пода и изтупваше зачервените си колена.

— Разбира се — каза той задъхан и приклезна, за да посрещне следващия му сервис.

Отец Тим заби топката в стената и пъргаво се придвижи след нея. Смъртта на Барбара остави у него дълбоко чувство на гняв. Харесваше тази жена. Беше алкохоличка и токсикоманка. У нея, както и у всички от семейство Монтроуз, имаше доста злоба. Не се съмняваше, че е била трудна съпруга и кошмарна майка. Но знаеше колко упорито се опитваше да победи демоните си, колко отчаяно искаше да раздава любовта си. Причината за провала ѝ не беше изцяло

нейна. И със сигурност не заслужаваше да умре, още повече да се мъчи в пламъци.

Замахна с ракетата достатъчно силно, за да накара топката да прехвърчи покрай стъписания си противник, на когото не му стигнаха десетина сантиметра, за да посрещне рикошета. Отец Тим вдигна топката и я огледа за поражения.

Почувства, че някой го гледа отзад, и се обърна. Двамата полицаи бяха пристигнали. Седяха на празните пейки и го следяха внимателно през стъклената стена. Той им махна с ракетата за поздрав, после се върна към играта. Сега вече бе решен на победа и моментално изчисти ума си от всякакви други мисли.

След пет минути излезе от корта с праметната през зачервения си врат кърпа. Поздрави любезно Рейгън и Бианки.

— Дайте ми няколко минути да взема душ и веднага се връщам при вас — каза им той. — Защо не седнете на терасата? Ще дойда там.

Под пронизващите иглички на душа отец Тим отново се замисли за огненото мъченичество на Барбара Флорио. Неговото религиозно възпитание беше сравнително изчистено от страха от телесни наказания. Но от дете изпитваше ужас от смъртта чрез изгаряне. Да чувстваш как мазнините под кожата ти буквално се стопяват и подпалват, да се пържиш и да цвърчиш като пържола на скара, да усещаш как нервите ти изгарят, очите ти се сваряват, органите ти се изпичат...

Барбара Флорио не беше светица. Но дълбоко у себе си беше мъченик. Той не се съмняваше в това. Бе изгорена жива от някой тиранин езичник, точно както раннохристиянските мъченици — заради вярата си.

Детективите го чакаха на терасата. Той се здрависа и с двамата. Добре помнеше жената, брюнетката с латински вид, която го бе прекъснала по време на погребението. Имаше приятно лице и приятно поведение. Което не можеше да се каже за партньора ѝ, мъж, прехвърлил четирийсетте.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате — каза той извинително, като намести бялата якичка на врата си.

— Няма нищо — отвърна Карла Бианки. — И без това подранихме.

Той седна и сложи на масата мобилния си телефон и ключовете за колата заедно с електронния бележник и черните очила. Улови погледа на Рейгън, който разглеждаше купчината презрително. Този човек сигурно не бе ходил на църква от двайсет години, предположи отец Тим, но беше пълен с предразсъдъци как един свещеник трябва да се облича и да се държи. Той им се усмихна.

— С какво бих могъл да ви помогна? — попита.

Карла Бианки отвори един дебел бележник. Отец Тим отбеляза гъстия равен почерк, който покриваше страница след страница. Методичен, подреден ум, реши той.

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса около проблемите между вас и Майкъл Флорио точно преди смъртта на госпожа Флорио — каза Бианки.

Веднага на въпроса, хвана бика за рогата. Одобрението на отец Тим нарасна.

— Разбира се — каза той. — Питайте.

— По това време госпожа Флорио е възнамерявала да дари на католическата църква голям имот.

— Точно така.

— Искала е на земята ѝ да се построи църква, така ли е?

— Надяваше се — съгласи се отец Тим. — С Барбара обсъждахме с известни подробности такава възможност.

— Аха. Имахте ли представа, че имотът е бил заложен като гаранция за банков заем на съпруга на госпожа Флорио?

— Не и по това време — отвърна отец Тим. — Барбара не го спомена. По-късно ми казаха.

— Кой ви каза? — намеси си Рейгън, като следеше строго свещеника.

Отец Тим се изсмя.

— Ами всъщност самият Майкъл Флорио ми даде тази информация.

— Тогава ли ви заплаши? — поинтересува се Рейгън. Отец Тим пак се засмя и махна на келнера.

— Да. Тогава ме заплаши.

Детективите изчакаха, докато той си поръча чаша прясно изцеден гроздов сок. И двамата отклониха предложението за почерпка.

— Почувствали сте се принуден да поискате съдебно решение срещу Флорио — продължи Рейгън.

— Заради собствената си сигурност. Да.

— Надникнахме в съдебните архиви. Изглежда, господин Флорио е обвинявал вас за неудачите си.

— Точно така. Господин Флорио обвиняваше мен.

— Може бе сте в състояние да разберете реакцията му? — попита Бианки.

Отец Тим имаше друго мнение за хората, които заплашват живота на свещеници.

— Гневът и злото не са трудни за разбиране, доколкото имам опит — отвърна той лаконично. — Но за почтените хора е трудно да ги приемат. Няма никаква мистерия относно произхода и развитието им.

Бианки кимна сериозно.

— Може ли да ни кажете какво точно се случи между вас?

— Стана точно тук, в клуба — каза свещеникът и се огледа. — Донякъде затова ви предложих да се срещнем тук. Така спомените ми ще бъдат най-свежи. — Млъкна, докато сервитьорът му поднасяше сока. — Намери ме в салона, където тренирах на уредите. Дойде при мен, беше много възбуден, много ядосан. Обвини ме, че искам да го унищожа. Отначало нямах представа за какво говори. Майкъл Флорио е католик — каза им той, — но откакто познавам семейството, той изобщо не си е правил труда да крие атеизма си или недвусмисленото си презрение към религията на жена си. Но това беше нещо ново. Бях в неизгодно положение и когато ми каза, че дарението на жена му ще му донесе финансови проблеми, аз отказах повече да обсъждам този въпрос с него. Поне не там и тогава. Казах му да се отбие в кабинета ми. Той побесня. Точно тогава заплаши, че ще ме убие.

По грубата физиономия на Рейгън се появи лека усмивка, въпреки че отец Тим за нищо на света не би се сетил защо.

— В съдебната зала сте заявили, че той ви е нападнал.

Отец Тим отпи от гроздовия сок и се замисли.

— Опитах се да се измъкна покрай него и да отида в съблекалнята. Той ме сграбчи доста внезапно и ме притисна върху един уред. — Отец Тим премести погледа си от каменната физиономия на Рейгън на загриженото лице на Бианки. — В добра форма съм. Смятам себе си за физически силен и нямам морални задръжки, когато

един свещеник трябва да се защити от непредизвикано нападение, въпреки че никога, разбира се, не бих отвърнал на удара. Но нищо не можех да направя. Майкъл Флорио е изключително силен. А у него има и нещо друго. — Започна да чертае фигурка по изпотената стъклена чаша. — Познавате ли творчеството на У. В. Йейтс, ирландския поет?

Бианки потупа с писалката си по бележника.

— Бегло.

— В едно от стихотворенията си за злото той казва: „Добрите нямат мании, лошите са изпълнени с демонични страсти.“ Точно това го има и у Майкъл Флорио. Демоничната страст на злото.

— Аха — каза учтиво Бианки.

Рейгън изглеждаше отегчен.

— Майкъл доближи устата си до ухото ми и каза: „Ще ти извия врата, чернодрешко.“ Сигурен съм, че би го направил. Уплаших се за живота си.

— Имаше ли свидетели? — попита Рейгън.

— В салона имаше и други хора. Но всичко стана много бързо. Във всеки случай Майкъл Флорио би могъл физически да сплаши повечето от тях. Нали познавате военното му досие?

— Да.

— Когато ме пусна, аз се затътрих към съблекалнята. Чувствах се... гол. Докато се облека, той си беше тръгнал.

— И вие отидохте право при адвоката си? — попита Рейгън.

— Първо отидох при епископа. И двамата бяхме на мнение, че имам нужда от защита.

— Изглежда, съдията не е бил много впечатлен — каза Рейгън.

Свещеникът се опитваше да разчете израженията им. За тях наръгванията с нож и престрелките бяха ежедневие. Вероятно не бяха впечатлени от разказа му, но не искаше да го вземат за смотаняк.

— Чувах как прешлените ми пукат — каза той кротко. — Чувствах, че мозъкът ми ще експлодира. Краката ми бяха като парализирани. Няколко дена след нападението имах ужасно главоболие и трудности при ходене.

— Отец Дийн — каза любезно Бианки, — и за миг не сме се усъмнили, че нападението е било сериозно. Говорихте ли с госпожа Флорио за този инцидент?

— Съвсем бегло — отвърна той. — Тя беше бясна, но аз не исках да я замесвам в това безобразие. Но едно нещо ѝ казах.

— Какво по-точно? — попита Рейгън.

— Предупредих я, че съпругът ѝ може да представлява заплаха за живота ѝ. — Ръцете му трепереха и той бе принуден да остави чашата, за да не я разлее. — Оттогава не съм спрял да се обвинявам, че не бях по-настоятелен, че не... — Трябваше да замълчи, защото очите му се замъглиха, а гърлото му се давеше от сълзи и той не можеше да продължи.

Този път и Рейгън изглеждаше впечатлен от нещастieto му.

— Спокойно, отче — каза той. — Вие нямате вина за тази бъркотия.

Свещеникът овладя чувствата си.

— Трябваше да предвидя, че ще се случи — каза той. — Това беше трагичен дом. Имаше нарушено силово равновесие, което бе невъзможно да се възстанови. Сигурен съм, че някога Барбара и Майкъл наистина са се обичали. И са искали да бъдат добри родители на момичетата. Но Барбара държеше властта над парите, а Майкъл — над чувствата. И никой от тях не желаше да отстъпи и сантиметър от териториите си. Майкъл цял живот ламтеше за пари, а Барбара — за емоционално осъществяване. Никой не получи това, което искаше. Но успяха взаимно да се унищожат.

— Напрегнато ли беше в този дом?

— Ужасно напрегнато. Дори и след раздялата им нещастieto беше осезателно. А трудностите с Терез още повече влошаваха нещата.

— Била е доста проблемно дете, нали?

— Меко казано — отвърна печално отец Тим.

— Лъжи, подпалвачество — това не са признаци на щастливо детство, не мислите ли?

— Не. Терез нямаше щастливо детство. — Той срещна погледа на Рейгън. — Знам, вие вярвате, че тя е подпалила леглото на майка си.

— Така ли? — каза Рейгън невъзмутимо.

— Мислите, че предишните ѝ подпалвачески опити го потвърждават. Но аз ви моля да разберете, че едно дете, което драсва клечката на кола или на купчина кукли, е нещо съвсем различно от дете, което убива родител.

— Аха — каза Бианки. — Има предположения, че господин Флорио може да се окаже заплаха за живота на момичетата. Че те са единствената пречка между него и парите.

Отец Тим направи пауза.

— Майкъл е алчен човек. За него парите са начин на самоутвърждаване и той ги преследва безмилостно. Това донякъде е причината за последвалото пренебрежение и презрение към Барбара. Но като баща... — Той поклати глава. — Отглеждането на две толкова трудни деца в такава нездрава обстановка е ужасно, ужасно трудно. Той всъщност беше по-добър родител от Барбара. Доста по-добър родител. Аз дори настоявах пред Барбара да му позволи да вижда децата по-често и може би дори да му даде настойничеството.

— Така ли? Въпреки че беше враждебно настроен към църквата?

— Децата ходеха в католическо училище. Получаваха здраво религиозно възпитание. И отчаяно искаха да са с баща си, не с Барбара. Тя се бореше с тежките пороци на алкохола и зависимостта от лекарствата и, честно казано, напълно се беше провалила като майка, доколкото можех да забележа. Но тя винаги отказваше да обсъжда този въпрос. — Той поклати глава. — А той би могъл да бъде грижовен и любящ баща. Би направил всичко за момичетата. Всичко.

— А може би те биха направили всичко за него? — предположи тихо Бианки.

На отец Тим му трябваше малко време, за да разбере намека ѝ. Когато го осъзна, той премигна.

— Ако Терез по някакъв начин е отговорна, което дълбоко в сърцето си не мога да приема, тогава или е било нещастен случай, или шега, която е завършила трагично.

— Току-що казахте, че родителите им са били във война, отче. Това щедро дарение на госпожа Флорио за църквата е било стратегическото ядрено оръжие, нали така? То е щяло да унищожи Майкъл Флорио. Нали точно това е било предназначението му?

— Не това беше предназначението му, детектив Бианки — каза твърдо отец Тим. — Казах само, че в това семейство имаше трагичен антагонизъм. Проблемът се коренеше в това, че Барбара се прекланяше пред Бога, а Майкъл пред парите. Бог и Мамон не могат да съществуват под един и същ покрив. Затова Барбара трябваше да умре. Тя не се отказваше от църквата, а Майкъл не се отказваше от парите.

Като наричате дарението оръжие, вие разсъждавате точно като Майкъл Флорио.

— Опитвам се да вляза под кожата на всички замесени, отче.

— Той я превърна в мъченица — не преставаше да настоява той.

— А тя се канеше да превърне него в страдалец, нали?

Отец Тим бе разстроен.

— Детектив, вие изопачавате значението на свети думи. Майкъл вероятно би претърпял финансов колапс. Може би дори щеше да изгуби контрол над бизнеса си. А Барбара беше изгорена жива заради престъплението, че остана вярна на църквата си. Ето това е мъченичество.

Рейгън отново изглеждаше отегчен. Той се покашля, за да привлече вниманието на партньорката си, и вдигна вежди. Бианки въздъхна. Колкото и да беше изтънчен на външен вид, отец Тим виждаше всичко пречупено през догмата, в черно и бяло. Беше убедена, че истината се крие някъде в онази мрачна зона на здрача, която прикрива човешкото поведение.

— Бяхте откровен и ние сме ви благодарни. Смятам, че получихме каквото искахме, нали?

— Засега — каза Рейгън. Детективите станаха и сърдечно се сбогуваха с отец Тим. Той погледа след тях, докато си тръгваха, и почувства, че сърцето му натежава от мрачни спомени, събудени от разговора.

На изхода жената внезапно се обърна и тръгна обратно към отец Тим. Той учтиво стана, за да я посрещне. Тя сваляше капачката на писалката си.

— Простете — каза тя. — Едно последно нещо. Онзи израз, който използвахте. Нещо за злото.

— Демоничната страст — каза той.

— Демоничната страст на злото — повтори Бианки и си записа. — Благодаря. Харесва ми. Искам да го запомня. — Тя се усмихна на отец Тим и си тръгна.

УРБИНО

През нощта Ребека се събуди и ѝ се стори, че чува плач. Тя седна в леглото и се опита да избистри мозъка си от обърканите сънища, които сънуваше. Някакво слабо скимтене се носеше през дебелия каменни стени. Тя заопипва по нощното шкафче за кибрит и запали свещта. Жълтата ѝ светлина разпръсна хиляди бягащи сенки из тъмнината. Тя стана от леглото и тръгна боса по ледения под към коридора.

През нощта тази къща ставаше по-тъмна от всички, които беше виждала. След като всички свещи и лампи бяха угасени, мракът ставаше пълен. Нямаше указателни светлини и фосфоресциращи устройства. Това беше също и най-тихата през нощта къща, в която бе живяла, тишината ѝ не се нарушаваше дори от бръмченето на хладилник. Тя се спря пред стаята на Терез и се заслуша. Изглежда, никой в къщата не се бе размърдал. Тогава чу гласа на Терез, която шепнеше нещо нечленоразделно. Тя бутна внимателно вратата и влезе вътре.

Терез се бе проснала на пода до леглото. Отначало Ребека си помисли, че има припадък, но видя, че ръцете ѝ се движат отпуснато, и разбра, че сигурно е паднала от леглото в съня си. Коленичи тихо до нея и я погали по челото.

— Добре ли си, миличка?

Терез отвори очи.

— Мамо? — промълви тя ядосана и уплашена.

— Всичко е наред — прошепна Ребека. — Това е само лош сън.

Аз съм тук.

Чу зад себе си звук и се обърна. Високата фигура на Майкъл Флорио се бе надвесила над нея. Тя затаи дъх.

— Ох — прошепна тя, — уплаши ме!

Лицето на Майкъл бе в сянка.

— Какво става?

— Чух я да плаче. Трябва да е паднала от леглото. Имаше кошмари, но сега се успокои.

Той коленичи до нея и нежно погали Терез.

— Добре ли си, скъпа? — промълви той.

Терез кимна. Майкъл я вдигна на ръце с лекота и я сложи обратно на леглото. Сърцето на Ребека още биеше силно от шока.

— Може ли да получа чаша мляко? — попита Терез.

— Разбира се — каза Майкъл. — Ще ида да донеса. Ребека ще остане с теб.

Ребека седна до момичето, докато той отиде за мляко. Терез бе потна и кожата ѝ бе лепкава. Под меката светлина на свещта лицето на детето изглеждаше ангелско. То затвори очи. Сънят бе изгладил всичките ѝ обичайни гримаси и мръщениа. Сега лицето ѝ беше като разбунена водна повърхност, която най-накрая се е успокоила. През прозрачните пластове можеше да се видят най-скритите дълбини. Ребека се наведе и попи образа с очи. Сега, когато беше спокойна, по лицето на Терез тя можа да различи собствените си черти и чертите на Райън. Приликата я имаше, по-силна, отколкото бе предполагала. Но генетиката бе удължила някои линии, други бе загладила, бе създала нещо, което и приличаше, и не приличаше на нея. Чудеше се дали Майкъл или Девън щяха изобщо да забележат тази прилика и да се досетят коя е. Ребека се наведе и докосна с устни лицето на Терез. *Аз съм я родила, но не е мое дете*, помисли си тя.

Майкъл се върна с чаша топло мляко в ръка. Тя помогна на Терез да седне и да го изпие. След това момичето се претърколи на една страна и приближи юмруците си към устата, движение, останало от детското смучене на палците. Клепачите на Терез потрепнаха, когато през мозъка ѝ премина нов кошмар, тя се размърда неспокойно ѝ отново потъна в спокоен сън.

За момент Ребека и Майкъл постояха един до друг, гледайки огряното от свещта лице на възглавницата. Почти като истински родители, помисли си тя. Както би трябвало да бъде.

Майкъл се обърна към нея.

— Пригответе топло мляко и за нас. Ела долу да го вземеш.

— Благодаря, но не обичам топло мляко.

Светлината на свещта трептеше в тъмните му очи.

— Това ще ти хареса. Всичко е готово.

Предложението не беше добре дошло и тя би предпочела да откаже. Накрая въздъхна.

— Само да отида да си взема халата.

Отиде до стаята си и си сложи халата и чехлите. Мярна отражението си в огледалото, овалното ѝ лице бе обградено от тъмен облак коса. Сърцето ѝ още биеше силно.

Майкъл беше в кухнята и наливаше някакво питие, което миришеше на алкохол. Бе облечен в тъмночервен халат, който му придаваше величествен вид под светлината на керосиновата лампа.

— Какво е това? — попита тя.

— Ром и мляко.

— Страхотно питие за преди лягане.

— Пия го, когато ми се струва, че няма да мога да заспя.

— Още ли не си си лягал? — попита тя.

Той поклати глава.

— Работех по едни изчисления. Искам да пробвам турбината след два дни. Трудно е да се пресметне силата на напора на тези стари мелници. Водната струя е много променлива.

— Аз не бих се сетила дори откъде да започна.

— Трябват ми двайсет конски сили, за да получа десет киловата. Конската сила се изчислява, като умножиш височината на водната струя във футове по дебита във футове в секунда. След това умножаваш резултата по 62.4 и разделяш на 550. Това ти дава в груби линии очакваната мощност в конски сили. За да получиш конските сили на киловат електроенергия, трябва да разделиш числото на 0.746. Кажете ми, когато очите ти изхвъркнат от орбитите.

— Вече изхвърчаха — призна си тя. — Ще стане ли?

— Скоро ще разберем — каза той веднага. Подаде ѝ чашата. — Внимавай. Топло е.

Тя я взе развеселена, чукна чашата си в неговата и отпи.

Охо.

Харесва ли ти?

— Придава изцяло нови измерения на безсънието.

Пренесоха лампата във всекидневната и плуващите сенки се втурнаха след тях. Както бе казал Майкъл, в камината още тлееше топъл пламък. Тя се сви с чашата ром в едно кресло, а той хвърли още едно дърво в жарта.

— От колко време проектираш тази турбина? — попита тя.

— От години — отвърна той. — Една от причините тази къща да се руши, е, че е прекалено далеч от далекопроводите. Свързването би струвало цяло състояние. Изглежда, никой не се е сетил, че тук има идеални условия за генериране на безплатна екологично чиста енергия.

— Значи си го взел на безценица?

— Направо без пари. Веднъж да получим електричеството, всичко останало ще последва. Нормални комуникации, светлина, топлина, енергия, западна цивилизация.

— Електрифицирани огради? — предложи тя.

Той я погледна.

— Ти си убедена, че съм някаква откачалка, нали?

— Не съм казала такова нещо. Просто говориш така, сякаш това ще стане постоянното ти убежище. И се чудя дали това е най-подходящото място за отглеждане на две момичета.

— Не смятаме да оставаме тук завинаги, Ребека.

— Тогава докога? Кога ще стане безопасно да се върнете? Какво трябва да се случи, за да сте в безопасност?

— Ти си разговаряла с децата. Знаеш защо сме тук. Знаеш колко сложно е всичко.

— Знам, че има един въпрос, който отчаяно се нуждае от отговор — каза тя. — И той е дали Терез е причинила пожара, или не.

Той я погледна пронизващо.

— Разбира се, че не е причинила пожара — каза той и гласът му ставаше все по-дълбок.

— Тогава трябва да си ти. — Ребека чувстваше как ромът я прави заядлива, въпреки че осъзнаваше, че това е безсмислено.

Но Майкъл изглеждаше развеселен.

— Така ли мислиш?

— Мисля, че си способен — каза тя.

— Грещиш — отвърна той.

— Тогава защо бягаш?

— Защото полицаите и техните дресирани психиатри искат да разкъсат Терез на парчета като някакъв евтин предмет.

— „Искат да ти бръкнат в мозъка и да извадят оттам всичките ти малки тъмни тайни“ — цитира тя.

— Какво?

— Терез така го определи. Малко грубо описание на психиатричната помощ.

— Може би опитът ти е различен от нашия — каза той сухо. — Психоаналитикът, на когото плащаш, е утеха. Психоаналитикът, когото полицаите водят да разпитва детето ти, е съвсем друго нещо.

— Предполагам, че си прав — каза тя неутрално.

Той не откъсваше очи от нея.

— Все още не си ми простила, че ти се разкрещях онзи ден — каза той, — нали?

— Каза доста гадни неща — отвърна тя с равен тон.

— Поех голям риск с теб — каза той. — След всичките лъжи, които наговори, само луд човек би те взел. Но аз съм луд. Отнесох се с теб различно от начина, по който се отнасям с останалите хора. Аз съм подозрителен и предпазлив. Но с теб... От първия миг реших, че си по-специална. А когато изчезна с Терез, се уплаших, че съм направил най-голямата грешка в живота си. Бях много ядосан и уплашен.

Тя стоеше напрегната и стискаше чашата си, без да знае какво да мисли.

— Момичетата също те смятат за специална. Виждаш, че Терез е трудно дете. Но и аз, и Девън от години не сме я виждали толкова спокойна с някой друг. Разходката ти с нея до Урбино би била нещо прекрасно, но не по начина, по който я предприе и който изкара акъла на всички.

— Майкъл — каза Ребека, — съжалявам за глупавите лъжи, които ти наговорих. И наистина искам да ми имаш доверие.

— А ти имаш ли ми доверие? — контрира я той.

Думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Ти ме плашиш — каза тя накрая.

— И как?

Усети, че главата ѝ се замая, и искрено искаше да не бе пила горещото мляко с алкохола, който развързва езика.

— Не мога да реша какъв си. Дали си добър, или си лош.

Огънят леко припукваше в тишината.

— У всички нас има и добро, и зло — каза той накрая. — Две страни на личността, които се борят, докато сме живи. Понякога надделява тъмната ни страна, понякога не. Няма прост отговор.

— При повечето хора има. Повечето хора са добри.

— Само защото никога не са се изправяли пред истинска необходимост или истинско изкушение да станат зли — отвърна той.

— И коя от двете ти страни надделява в момента? — попита тя.

Улови по лицето му сянка от усмивка.

— Да кажем, че моят характер е къща с много стаи — отвърна той. — И ти си имаш твоите малки тайни, нали? Нещо, което искаш да скриеш?

— Не е нищо незаконно или опасно.

— Защо не ми кажеш какво е?

— Защото засяга... други хора.

— Аз си изкарвам прехраната, като се грижа за проблемите на другите хора. Знам много начини за решаването им. Може би ще мога да ти помогна.

— Съмнявам се.

Той я гледаше изпод спуснатите си клепачи.

— В деня, в който те срещнах, ми се стори, че те познавам отпреди. Точно сега, докато седим тук, чувството е по-силно от всякога. Усещала ли си подобно нещо някога?

— Не знам — отвърна тя неспокойно. — Много се привързах към момичетата.

— И към мен ли?

Нямаше отговор на този въпрос.

— Целият ми живот е изтъкан от недоверие към хората, Ребека. Но това не може да продължава вечно. Един ден срещаш някого, на когото просто трябва да се довериш. — Той леко се усмихна. — Обикновено тогава ударът те изненадва неподготвен. — Майкъл се обърна към огъня, който весело гореше зад решетката. Взе един ръжен и бутна горящото дърво навътре. — От дълго време не съм се любил с жена — каза той като насън. — Не и откакто нещата започнаха да се объркват. — Пламъците галеха лицето му, като оставяха едната му половина в тъмнината. — Но сега искам да се любя с теб, Ребека.

Втрещена, Ребека облиза пресъхналите си устни.

— Това би било лудост и за двамата, Майкъл.

— Това „да“ ли значи?

Ребека усети, че сърцето ѝ подскочи. Кръвта се блъскаше във вените ѝ. Не бе спала с мъж от дълго време. Гласът ѝ едва се чу.

— Не. Това е „не“.

Той я погледна, а пламъците се отразяваха в очите му.

— „Не“ завинаги? Или „не“ засега?

— Не знам — каза тя с хладен тон. — Предполагам, че е „не“ завинаги.

— Защото мислиш, че съм убил жена си? Така ли?

— Няма защо да обяснявам причините си, Майкъл.

— Ако мислиш, че аз съм изгорил жива Барбара, ти си луда, Ребека. Не съм способен на това.

— Господи, имаш огромно его — каза тя мрачно. — Не ти ли хрумва, че може да не те намирам за привлекателен?

— Не — каза той с усмивка. — Не ми е хрумвало. Защото знам, че ме намираш за привлекателен. Бедата е, че в твоето въображение аз съм чудовището. — Майкъл се пресегна и я докосна по ръката. Тя усети как по нея пробягнаха тръпки. — Би ни било хубаво заедно — каза той нежно.

Тя стана, защото знаеше, че ако сега не избяга, никога няма да го направи.

— Благодаря за предложението, но не. Ще си лягам, Майкъл. Ще се видим сутринта.

Докато се отдалечаваше от него, бе почти уплашена, че той ще посегне да я спре. Но не го направи. Просто я гледаше как си тръгва, лицето му бе наполовина огряно от пламъка, наполовина потънало в тъмнина.

ТРЕТА ЧАСТ
ВОДА

УРБИНО

След това тя спа лошо и сънят ѝ бе смутен от тежки сънища. Бягаше от Майкъл през тъмните коридори на къщата и не знаеше дали той иска да я убие, или да спи с нея. Събуждаше се отново и отново задъхана, докато най-накрая към седем и половина потъна в дрямка. След около час гласовете на семейството я събудиха и тя стана, чувствайки се съвсем крехка.

Облечена в джинси и дебел пуловер, Ребека слезе в кухнята и намери и тримата там. Майкъл бе сложил престилка и пържеше бекон с яйца на газовия котлон. Обърна се и се усмихна, докато тя влизаше. Усмивката му се заби право в сърцето ѝ и я накара да затаи дъх. Беше толкова хубав и когато лицето му нямаше онова мрачно, заплашително изражение, сякаш огряваше цялата стая. Чудеше се какво ли би станало, ако ѝ бе отправил предложението в някоя огряна от слънце стая, а не в онази тъмнина със зловецко проблясващ огън, където всичко, което у него я плашеше, се умножаваше.

Терез седеше и държеше в ръка чаша. Тя се усмихна срамежливо на Ребека.

— Погледни навън.

Ребека хвърли поглед към прозореца и видя, че е навалял дебел сняг, от който всичко наоколо бе побеляло.

— Хей, кога се случи това?

Майкъл сервира закуската и те започнаха да ядат. Двете момичета изглеждаха щастливи и възбудени от снега. Терез дори си бе сресала косата, освен ако Девън не го бе направила вместо нея, и носеше бежово-зелен пуловер с висока яка, който караше тъмната ѝ коса да блести.

— Днес ще ходим в града — обяви Майкъл. — Трябва да купя някои неща.

Момичетата скочиха и започнаха да разчистват масата. Ребека стана да им помогне. Доколкото можеше, избягваше погледа му, усещайки как по тялото ѝ се разлива топлина. Страхуваше се, че ако срещне очите му, ще се изчерви и ще изглежда като глупачка.

Урбино беше станал много красив. В стария град се носеше приказна атмосфера, за която допринасяха снегът, глъчта и миризмата на печени кестени. Улиците бяха оживени и шумни. Витрините на магазините, които обграждаха виещата се павирана улица, бяха препълнени с всякакви видове изкушаващи стоки, в производството на които италианците, изглежда, бяха най-добри.

Ребека изведнъж остана сама с Терез пред примамливата витрина на магазин за дамска мода.

— Погледни тази рокля. — Тя въздъхна жадно. — Италия е невероятна страна. Дори в малък магазин в малък град като този можеш да намериш дрехи на Валентино, Армани, Версаче.

— Да, страхотни са. — Терез се притисна в Ребека. Без да се замисля, тя обви ръце около раменете на момичето и я притегли към себе си.

— Благодаря ти, че дойде снощи при мен — каза Терез.

— Няма нищо. Сигурно си сънувала някой лош сън.

— Сънувах, че всички сме мъртви и хора в черни дрехи идват да ни отнесат.

— Звучи ужасно — каза съчувствено Ребека.

Терез гледаше витрината със сериозни очи.

— Често сънувам такива неща.

Някъде в тълпата се чу звънливият смях на Девън.

— Татко е в добро настроение тази сутрин — коментира Терез.

— Да, нали? — каза неутрално Ребека.

— Какво правихте с татко, след като аз заспах снощи?

— Поговорихме малко, после си легнахме. Отделно — добави Ребека, без да се замисля, и се почувства глупаво.

— Вие се харесвате, нали? — попита Терез, все още взирайки се в дрехите.

Ребека първо изстина, после ѝ стана горещо.

— Той е мой работодател, Терез. Няма нищо повече от това.

— Ти нищо ли не изпитваш?

— Много съм привързана към теб, ако това имаш предвид.

В настъпилата тишина Терез облегна глава на рамото на Ребека. Беше лека като перце.

— Толкова добре се контролираш — каза Терез тихо. — Искан ми се да бях като теб!

Ребека се замисли.

— Обикновено много педантично планирам живота си — каза тя накрая. — Но напоследък всичко ми се случва по начин, който не бих могла да контролирам.

— Страхуваш ли се от чувствата си? — попита Терез.

— Понякога.

— Дори когато са добри?

— През повечето време съм уравновесена и контролираща се. Когато чувствата ме връхлетят изневиделица, изпадам в паника.

— Трябва да се научиш от време на време да се отпускан — каза сериозно Терез.

Ребека се засмя и я целуна по слепоочието. Косата на момичето миришеше на нещо хубаво и странно.

— Права си. Трябва да се науча да се отпускам.

Пак бе започнало да вали сняг, малките блестящи снежинки се въртяха във въздуха, като че ли бяха прекалено леки, за да паднат на земята. Майкъл и Девън пристигнаха натоварени с пакети.

— Странна двойка сте двете — каза Майкъл на Ребека. — Бихте могли да сте майка и дъщеря.

Ребека усети, че сърцето ѝ се сви. Той винаги ѝ се бе струвал строг човек, с мрачни очи, които нищо не пропускат. Сега, когато беше отпуснат и весел, изглеждаше доста по-различен. Подаде ѝ нещо.

— Взех това за теб.

Тя несръчно пое мекия пакет.

— О, благодаря.

— Отвори го — нареди ѝ той.

Ребека усети, че страните ѝ пламват, докато отваря красивата опаковка. Вътре имаше кашмирнен шал, богато обагрен с есенно злато.

— О, Майкъл! Много е красив.

Той ѝ се усмихна.

— Сложи го.

Тя го уви около шията си. Беше мек и галювен като докосването на любим човек.

— Не трябваше да ми го купуваш, Майкъл. Много е скъп.

— Някоя жена не трябва да излиза пред хората незабрадена — каза той. — Добре, фамилия, да тръгваме. — Когато излизаха от Урбино, той хвърли поглед към Ребека. — Добре ли прекара?

— Страхотно, благодаря — отвърна тя и докосна мекия шал около шията си.

— От студа бузите ти са поруменели.

Изражението му беше недвусмислено. Майкъл посегна и я хвана за ръката. За миг тя почувства топлината на дланта му. После го отблъсна бързо и твърдо.

Когато пред тях се показва воденицата, голяма и успокоителна, Ребека се зачуди дали няма и среден път, изпратено от бога разрешение, което можеше да се роди тук. Възможно ли е всичко да стане толкова приказно лесно, колкото ѝ се иска?

Не, помисли си тя недоверчиво. Не е възможно. Не и докато не се увери, че Майкъл не е убиец.

През следващите дни Терез видимо се промени. Прекарваше по-малко време заключена в стаята си със своите книги. Изглежда ѝ харесваше да е около Ребека и тихо се приближаваше към нея, за да ѝ помогне в някоя домакинска работа. Дори си събра всичките неща от пода и ги нареди спретнато по полиците. Приличаше на напъпило цвете.

Ребека бе изпълнена с радостно вълнение. Най-накрая чувстваше, че постига нещо — бе преодоляла агресията и объркването, които затискаха дъщеря ѝ, и се бе приближила до красивата същност, скрита дълбоко у нея — интелигентна, мила, уязвима.

Дори веднъж, докато седяха заедно в стаята ѝ, тя накара Терез да говори за майка си.

— Не трябваше да знаем нищо около причините за раздялата им — каза Терез, — за да не бъдем наранени или нещо подобно. Но в общи линии знаехме, че тя го обвинява, че ѝ изневерява с друга жена. Така и не разбрахме с коя. Може наистина да ѝ е изневерявал. С Девън не се интересувахме особено.

— Може би майка ти е изпитвала друго? — предположи Ребека.

— Ами той искаше да ни вземе, но мама не ни пускаше. Доставяше и удоволствие да ни държи разделени. Накара адвокатите да заплашват татко с какво ли не. Той не искаше да ни мъкне по съдилища. Казваше, че всичко можело ужасно да се изроди. Затова

трябваше да се задоволи с това, което можеше да изтръгне, защото се страхуваше, че може да ни загуби, и защото беше много по-хитър от нея. Така и направи. Тя не знаеше, че се виждаме с него всеки ден. Трябваше да се храним в училищната столова, но татко омая учителките, въпреки че повечето от тях бяха монахини. Много му се удава.

— Мога да си представя — каза сухо Ребека.

— Взимаше ни всеки ден на обяд. Понякога се хранехме в апартамента му. Или пък ни водеше в най-добрите ресторанти, които знаеше. — Тя леко се усмихваше на спомена.

— Щастливи ли бяхте при майка си? — попита тя.

— Искахме да живеем при татко.

— Защото майка ви се държеше лошо с вас ли?

— Тя беше болна — отвърна Терез.

— В какъв смисъл болна?

— Пиеше алкохол и хапчета. Искаше само да наранява хората.

— Наранявала ли е теб? — попита Ребека много тихо.

— Всички нараняваше.

— Физически ли?

— Както дойде. Когато беше трезва, го правеше с думи. Когато беше прекалено гипсирана, за да може да говори, ставаше агресивна. Веднъж наби Девън с шнура на лампата. Тя още има белези по гърба си. Искаше да унищожи татко.

— Да го унищожи ли?

— Да му съсипе бизнеса. Да направи така, че той да загуби всичките си пари.

— Разводът може да бъде ужасен. Съжалявам.

— Татко никога не ни е наранявал. Никога. На теб ти се струва, че е студен и безмилостен, нали?

— Не бих употребила толкова силни думи — каза с неохота Ребека. — Той е властен човек. Предполагам, че най-напред съм опознала лошата му страна. Напоследък го харесвам много повече.

— Той е прекрасен баща. Ще ме защити каквото и да се случи. Той е единственият човек на света, с когото се чувствам напълно сигурна. Понякога ми се иска да изпъля в джоба му и да остана там. — Тя вдигна замъгления си поглед към Ребека. — Аз съм болна, Ребека, но искам да оздравея.

— Ще оздравееш — обеща ѝ тя.

Голямата ѝ тъжна уста се изви в кисела гримаса. Неочаквано Терез протегна ръце към Ребека.

— О, Терез — прошепна тя и прегърна момичето. Чувстваше я как се притиска към нея, като изморен плувец, повлечен от мощно течение. — Тук съм, с теб — прошепна тя. — Завинаги.

На следващия ден наваля още сняг и след закуска момичетата тръгнаха да търсят коледно дръвче. Излязоха увити до ушите и носеха лента, която да вържат на избраната елха. Ребека ги чуваше как се смеят.

Майкъл си довършваше кафето.

— Това е твоя заслуга, Ребека — каза той.

— Кое?

— С децата. Ти си цяло чудо.

— Не, не съм. Само защото момичетата са радостни, не означава, че проблемите ви са решени. Как биха могли? Докато не стигнеш до дъното на това, което става в мозъка на Терез, как биха могли проблемите ви да се разрешат, и то тук, на края на света?

Той се намръщи.

— Започваш да ми звучиш като онези хора, от които измъкнах Терез.

— Онези хора само са се опитвали да помогнат — каза тя.

— Те разбират помощта като натиск. А на Терез малко ѝ трябва, за да се прекърши. Като неин баща смятам за свой дълг да я защитавам от всякакъв натиск, който би могъл да я нарани. Точно затова сме тук, на края на света. Просто осигурявам на Терез мир и спокойствие, които да ѝ помогнат да се излекува.

— Как би могла да се излекува сама?

— Терез може да се излекува единствено сама. Никой друг не би могъл да го направи вместо нея. Ние можем само да създадем среда, в която това да се случи.

— Майкъл, щом си отхвърлил тяхната помощ, ти си поел цялата отговорност.

— Аз съм поел тази отговорност в деня, в който съм я осиновил — отвърна Майкъл.

Ребека бавно кимна.

— Мога ли да попитам защо с жена ти решихте да осиновите деца?

— Барбара имаше няколко спонтанни аборта — отвърна той. — Всеки следващ увреждаше тялото ѝ още повече, докато накрая ни казаха, че никога няма да имаме деца.

— Не искам да си навирам носа — каза Ребека. — Знам, че жена ти отчаяно е искала деца. Но дали и ти си ги искал толкова много? Или просто си се съобразил с желанието на съпругата си?

Той я погледна с тъмните си очи.

— Мислиш, че не обичам децата си ли?

— Не съм казала такова нещо.

— Обичам ги повече, отколкото можеш да си представиш — каза той дрезгаво, стисна юмрук и го притисна до гърдите си. — Те са част от мен, Ребека. Както сърцето ми е част от мен. Не бих могъл да живея без тях.

Беше впечатлена, дори изпита известно страхопочитание от страстта, изписана на лицето му.

— Това е нормално родителско чувство.

Видимо той леко се отпусна.

— Хората имат всякакви погрешни представи за осиновителите. Мислят, че не сме истински родители, разбираш ли какво имам предвид? Че не изпитваме това, което „истинските“ родители изпитват. Когато Терез беше малка, аз ѝ казах, че е осиновена. Тя ме попита какво означава това. Казах ѝ, че това означава, че е била по-голяма късметлийка от другите деца, защото баща ѝ толкова много я е искал, че е направил нещо много специално заради нея. Нещо повече от това, което правят другите бащи. И наистина вярвах в това, Ребека.

— Предполагам, че се е наложило да ѝ кажеш, когато сте взели Девън. Терез трябва да е изживяла голям шок.

— Наистина беше шок — съгласи се той кротко. — Но всеки път, когато се ражда брат или сестра, е шок, нали?

— Може би при вас е било малко по-силно от обичайното.

— Може би. Ние искахме и други деца. Искахме Терез да има брат или сестра. — Погледът му се вгълби. — Никога не съм виждал майката на Терез. Барбара се срещна с нея. Каза, че била сериозно, интелигентно и красиво момиче. Беше впечатлена от нея. Докато Терез

беше бебе, доста дълго обсъждахме една идея — да я помолим да ни дари с още едно дете. На което аз да съм бащата.

Ребека усети как в главата ѝ нахлува гореща кръв. Той не гледаше към нея и не забеляза реакцията ѝ.

— Това е странна идея — каза тя със сподавен тон.

— Не е толкова странна — отвърна той, очевидно още вгълбен в миналото. — Беше създала прекрасно дете — Терез. Заедно можехме да създадем още едно такова.

— Тя със сигурност никога не би се съгласила — каза Ребека и се извърна, за да не може да види лицето ѝ.

— Смятахме да ѝ предложим пари.

— Защо не се свързахте с нея?

Той помълча за известно време.

— Барбара накрая не можа да го понесе — отвърна Майкъл. — Разви някакви фантазии, че съм щял да се влюбя в момичето и да избягам с нея и децата. Много добре знаеше, че всичко щеше да стане по клиничен път. Осемняване от донор. Никакви емоции. Дори нямаше нужда да се срещаме. Но Барбара изпитваше дълбок ужас да не ме загуби. Нямаше да го преживее.

— Но най-накрая те е изгонила — отбеляза Ребека.

— Знаеш много малко за живота ни. Ще ти трябва време, за да ни разбереш. Но повярвай ми, Барбара беше лош човек. Отначало не, но после стана лоша. Беше вманиачена и жестока. Отправяше ми невероятни обвинения. Изпитваше удоволствие да ни наранява до кръв. Измъчваше Девън и Терез години наред. Най-накрая се освободихме от нея, въпреки че никой не е искал тя да умре. Сега Терез има шанс да оздравее.

— Тя още държи снимката на Барбара до леглото си — каза Ребека с тих глас.

— Някога Барбара беше любяща съпруга и майка. Много отдавна. — Майкъл стана и отиде до нея. — Какво има? Изглеждаш разстроена.

— Не съм разстроена.

— Изглеждаш разстроена. Какво има, Ребека? — той посегна да я прегърне, но тя бързо се отдръпна. — Ребека, мисля, че не разбираш какво изпитвам към теб — каза той тихо. Очите му излъчваха топлина.

— Току-що ми казваше каква отговорност изпитваш спрямо Терез — отвърна тя. — Е, сега не можеш да я изоставиш заради някакъв глупав флирт.

— Чакай малко — каза той. — Първо, никога не преставам да мисля за Терез. Ако не смятах, че си подходяща за нея, никога не бих те погледнал. И второ, това, което изпитвам към теб, е много по-различно от флирт. — Ребека усети как сърцето ѝ подскочи, когато той я взе в прегръдките си. Този път тя не се противопостави. Той я притисна плътно към тялото си и зарови устни в буйните ѝ кестеняви къдрици. — Миришеш страхотно — прошепна той.

Ребека искаше да го отблъсне, да се освободи от тази прегръдка, която ѝ се струваше толкова желана, но все пак невъзможна. Ала тялото ѝ я предаде.

— Това не може да продължава винаги — каза тя с треперещ глас. — Рано или късно ще ви проследят.

— Тогава ще се изправим срещу тях. И ти ще си с нас.

— Не мога да ви помогна.

— Ти вече много ни помогна. И продължаваш да помагаш на Терез да закрепне и да се изправи срещу обвинителите си. Когато му дойде времето, ще ги оставим да задават каквито си искат въпроси. Но не преди това.

Ръцете му нежно я галеха. Вдигна поглед към него, овалното ѝ лице беше бледо и напрегнато. Той хвана лицето ѝ в шепи и докосна с устните си нейните.

— Това вярно ли е?

— Кое?

— Че когато Терез стане по-добре, ще се върнете и ще се изправите срещу тях?

— Да, разбира се.

Целувката му беше малко по-силна от докосване. Топлината на тялото му я обгърна само за миг, не повече. Но тя усети как реакцията ѝ заля цялото ѝ тяло като гореща вълна, от която я побиха тръпки. Майкъл прошепна името ѝ и я придърпа по-силно към себе си.

Този път целувката му беше брутално силна. Устните ѝ се разтвориха под напора на неговите. Почувства как той взе долната ѝ устна между зъбите си и жестоко я захапа, докато тя не се отдръпна и не се защити със собствените си зъби. Веднага след това езикът му

сякаш я помоли за прошка, обходи устата ѝ и срещна порива на нейния.

Усети как решителността ѝ се стопява като в пещ. Тя сложи ръце на шията му и придърпа главата му към себе си, искаше още, искаше той да не си спестява нищо.

Ръцете на Майкъл се плъзнаха под мекия вълнен пуловер, с който беше облечена, и дланите му погалиха ребрата ѝ. Под докосването му кожата ѝ започна да пари. Не носеше сутиен и голите ѝ гърди непоносимо се втвърдяваха в очакване на приближаващата ласка. Тя леко се отдръпна и го погледна унесено в очите. Не можа да прикрие реакцията си, когато дланите му покриха гърдите ѝ, започнаха да гаят копринено меката кожа и да опитват тежестта им.

— Желая те — каза той дрезгаво. — Каж ми, че и ти ме желаяш.

Не можа да изрече тези думи. Но се притисна към бедрата му и почувства твърдостта на възбудената му плът. Видя как изражението на очите му се промени.

— Ребека, желая те до болка от първия миг, в който те видях.

Преди да може да отговори, отвън се чуха гласовете на момичетата, които тичаха към къщата. Двамата бързо се отделиха. Ребека се обърна към шкафа, отвори го рязко и се зарови сляпо в него.

Вратата на кухнята се отвори и вътре се втурна Терез. Страните ѝ бяха порозовели, очите ѝ блестяха, кафявата ѝ коса се спускаше от шапката. Ребека никога не я бе виждала толкова весела.

— Намерихме! — каза тя задъхано. — Най-красивото коледно дръвче на света. Ей там е, на хълма. Хайде, татко. Хайде!

Гласът на Майкъл звучеше неравно.

— Добре — каза той. — Да отидем да отсечем горкото беззащитно дърво.

Дървото, което момичетата бяха избрали, не беше голямо, но иначе бе идеално. Майкъл сложи борчето в голяма кофа и го подпря с камъни. Беше добра, макар и не съвсем естетическа подпора, но момичетата го увиха в кухненско фолио и го украсиха с блестящи нишки, за да прикрият подръчните материали. Девън се върна към уроците си, а Терез прекара следобеда затворена във всекидневната и

твореше чудеса, украсявайки елхата. Дори след като свърши, тя отказа да пусне когото и да било да види какво е направила.

— Не и преди да светнат лампичките — каза тя решително и затвори вратата.

По-късно вечерта, докато лежеше в леглото си, Ребека притвори очи и видя лицето на Майкъл. Чувстваше се като във водовъртеж. Нямахше доверие на този мъж, дори в много отношения не го харесваше. Отчаяно искаше да му отнеме Терез. Но в чисто физически план той я възбуждаше. Онези кратки мигове тази сутрин я разтърсиха. Рядко бе отвърщала на мъж по начина, по който отвърна на Майкъл.

Дори да успееше да му отнеме Терез, какво щеше да постигне? Трябваше да признае, че не притежава онази безмилостна сила, която Майкъл бе демонстрирал. Когато бе почувствал, че дъщеря му е заплашена, просто я бе отвел надалеч. Бе изоставил бизнеса си, живота си, бе рискувал да се изложи на криминално преследване. И изобщо не му пукаше. Както бе казала преди Девън, просто правеше това, което е необходимо, направо и понякога грубо. Притежаваше сила, от която тя се възхищаваше. Вдъхваше страхопочитание у всеки, който се изпречеше на пътя му. Ребека не искаше да се замисля какво би могло да се случи, ако той усети, че тя се опитва да му отмъкне Терез.

Ребека се събуди от дълбокия сън от разтърсване по рамото. Претърколи се в леглото и напразно се взираше в тъмнината, за да види кой е.

— Кой е? — промърмори тя.

Един тих глас ѝ отговори.

— Аз съм, Терез.

— Терез? Какво има?

— Можеш ли да ми помогнеш? — каза тихият глас.

Ребека седна в леглото и драсна една клечка кибрит. Светлината огря лицата им и те премигнаха. Запали свещта на нощното шкафче и погледна Терез.

— Кажи ми какво има.

— Мисля, че съм неразположена — каза тя и лицето ѝ се сгърчи от неудобство.

Ребека провеси крака от леглото, отиде при Терез и я прегърна леко.

— Толкова се радвам, че дойде при мен — прошепна тя.

— Имаш ли болки?

— Да, по целия корем и в кръста.

— И мен там ме боли — каза Ребека. — Искаш ли нещо за болките?

— Да, мисля, че искам.

Ребека извади изпод леглото малка чантичка и даде на Терез аспирин и чаша вода.

— Имаш ли превръзки?

— Девън има. Но не искам да я будя.

— Добре. Аз ще ти дам. — Тя отвори нощното шкафче и извади превръзки за Терез. — Да отидем в банята ти.

Отидоха в пълно мълчание до стаята на Терез.

— Поздравления — усмихна се Ребека. Терез я гледаше уплашено. — Разстроена ли си?

— Е, всичко ми е малко непознато.

— Това не може по никакъв начин да ти навреди. Всъщност е нещо прекрасно. Сигурна съм, че майка ти е обяснила всичко, нали?

Терез кимна несигурно.

— Каза ми за проклятието.

— Наистина мразя тази дума — каза весело Ребека. — Тя е средновековна, пълна с предразсъдъци негативна дума. А в това няма нищо лошо. Абсолютно нищо. Само в никакъв случай не се приближавай до мляко, защото със сигурност ще се кисне.

Ребека бе възнаградена със слаба усмивка.

— Знаеш ли как да ползваш превръзките?

— Разбира се.

Терез очевидно се гордееше със себе си, но не беше съвсем сигурна що за явление е това. А Ребека изобщо не бе сигурна, че Барбара или Девън са си свършили добре работата и са обяснили биологичния феномен по позитивен начин.

— Как са болките? — попита Ребека.

— Продължават.

— Аспиринът постепенно ще те отпусне. Защо не си легнеш обратно? Ще поседя при теб.

Терез послушно се вмъкна в леглото. Погледна Ребека и задържа завивката отметната.

— Защо не легнеш при мен? — покани я тя неуверено.

Ребека изведнъж усети огромната самота на момичето.

— Готово. Тук е леденостудено. — Легна под завивката при Терез. Леглото не беше достатъчно голямо и за двете, но Терез се сви до нея. Ребека чувстваше, че се разтапя. Тя прегърна Терез с една ръка.

— Всичко ще е наред.

— Да — каза Терез и облегна глава на рамото на Ребека. — Благодаря ти, Ребека.

— Няма защо. Това не е проклятие, Терез, защото без него никоя жена не може да създаде живот. А много малко човешки постижения могат да се сравняват с това чудо.

— Милиони жени имат деца. Не е кой знае какво.

— Когато пораснеш, ще разбереш, че най-важните неща в живота са най-простите.

— Е, засега ще чакам следващия път... Какво? Колко дълго ще продължи?

— Може би четиридесет години.

— Четиридесет години? Мама е била права. Наистина е проклятие.

Ребека се усмихна.

— Едно от нещата в живота. Ще свикнеш.

— Мама имаше ужасен предменструален синдром — каза Терез. — Нахвърляше се на всичко и на всички.

— Може да се окаже тежък кръст — каза Ребека и погали нежно косата на Терез.

— Тя не е могла да има собствени деца. Нещо не е било наред с нея. Затова са ни осиновили.

— Знам — каза внимателно Ребека.

— Странно — каза отнесено Терез. — Мама не казваше за осиновяването на никого. Искам да кажа, че всички знаеха, че сме осиновени. Всичките ни приятели, цялото семейство, всички. Нямахме как да се скрие — Девън дойде при нас на шест години. Но мама не обичаше да говори за това нито с нас, нито с когото и да било. Когато се запознавахме с нови приятели или с други хора, веднага им казвахме, че сме осиновени. Така беше по-лесно, защото понякога се задаваха неудобни въпроси. А мама много се ядосваше, направо побесняваше. Искаше да се преструваме, че сме нейни биологически деца.

— Това показва, че много ви е обичала.

— Така ли? Ако някога се решах да попитам за истинските си родители, дори най-безобиден въпрос, тя полудяваше. Започваше да ги обижда, да ми казва как не са ме искали, как едва са дочакали да се отърват от мен. Същото беше и с Девън, въпреки че нейната истинска майка беше мъртва.

Ребека прегърна по-силно момичето и се зачуди какво да й каже и как е могла Барбара Флорио да бъде толкова глупава. От егоизъм и суета бе създала на момичето комплекс за малоценност.

— Вече веднъж ти казах, Терез. Грешките на другите нямат никакво значение. Те са в миналото. Важното е, че ти не си грешка. Животът ти е в собствените ти ръце. Трябва само да го вземеш и да го превърнеш в нещо красиво. Ще видиш колко е вярно това веднага щом цялата тази бъркотия приключи.

Момичето притисна бузата си в рамото на Ребека. Скоро Терез заспа. Ребека стана от леглото й внимателно, за да не я събуди, и я зави хубаво. Погледна спящото лице. В ума й властно изникна образът на бебето, което бе държала в ръцете си преди толкова много години. Гърдите я заболяха, като си спомни как го бе кърмила. Дали Терез също носеше, погребан дълбоко в подсъзнанието й, образа на майчиното лице, което тогава се надвесваше над нея? Имаше ли някаква, дори и минимална, частица от него някъде в заключените тайни на мозъка й? Нямахте как да разбере.

Взе свещта и се върна в стаята си.

Сутринта в коридора най-напред й се наложи да се изправи пред напрегнатата физиономия на Девън.

— Терез ми каза, че снощи е била неразположена — започна тя без въведения.

— Точно така — кимна Ребека.

— Защо не ме събуди?

Ребека се усмихна.

— Терез не беше толкова притеснена, Девън. Дадох й превръзки и малко си поговорихме, после си легнахме. Тя беше добре.

— Аз имам превръзки за нея — каза троснато Девън. — Аз трябваше да поговоря с нея. Не трябваше да идва при теб.

— Но тя дойде при мен — каза делово Ребека. — Каза, че не иска да те безпокои.

— Не ти вярвам — каза Девън. Беше бледа, очите ѝ бяха широко отворени и гледаха втренчено. Ребека започна да осъзнава, че тя наистина е ядосана. — Това беше нещо специално. Нещо важно.

— Ами, знам това, Девън...

— Нямах право да се месиш!

— Аз не се меса — каза Ребека и се обърна лице в лице с момичето. — Тя ме помоли за помощ и аз просто откликнах.

— Но ти не си никаква на Терез — каза Девън с бесен тон. — Ти не си от семейството, ти си никоя. Някаква си жена, която татко е взел от улицата!

— Това е съвсем вярно — каза Ребека спокойно, не искаше да се ядосва. — Но аз обичам Терез. И съм медицинска сестра. Не мисля, че ситуацията беше извън компетенциите и опита ми.

— Не знаем дали наистина си сестра. Нищо не знаем за теб. — Девън бе стиснала дланите си в юмруци и кокалчетата ѝ бяха побелели. — Трябваше да ме събудиш. Нямах право да се месиш. Толкова чаках това. Не разбираш ли? Чаках го. Бях съвсем готова. И щях да бъда до нея. А ти провали всичко!

В очите на Девън светнаха сълзи на гняв и мъка. Ребека се оказа неподготвена за силата на тази атака. Постара се да запази спокоен тон.

— Не мисля, че съм провалила всичко. Ти пак можеш да говориш с Терез. Не се тревожи за нея.

— Че кой друг би се тревожил за нея, ако не аз? — отвърна горчиво Девън. — Ти ли? Веднага щом тази работа ти писне, ще отидеш да слугуваш в някое друго семейство някъде другаде. Ти си временно тук и си никоя. Терез има само мен. Тя има нужда от мен. И аз ще съм пак до нея, когато теб отдавна няма да те има.

— Девън...

— Нямах право да се натрапваш. Трябваше да ме събудиш. Повече никога не прави така. Или... — Тя млъкна, пълните ѝ устни трепереха.

— Или какво? — попита Ребека.

— Или ще изхвърчиш оттук толкова бързо, че краката ти няма да докоснат земята.

Ребека си представи как Барбара Флорио казва същите думи със същия леден тон. Тялото на Девън беше изопнато. Ребека почувства, че и най-малкото увеличаване на напрежението ще я направи агресивна, а не се чувстваше особено привлечена от идеята да се защитава физически срещу такова силно момиче като Девън.

— Съжалявам, че ти се е сторило, че се натрапвам в отношенията между теб и сестра ти — каза тя тихо. — А що се отнася до това, че съм временно тук и съм никоя, може би си права. Но нямаш право да намекваш, че не ме е грижа за Терез или за теб. Грижа ме е и за двете.

Думите ѝ очевидно усилиха клокочещия бяс на Девън.

— Забрави за хитричките си планове чрез подмазване да се намъкнеш в семейството ни. Няма да докопаш баща ми. Преди това ще те убия.

Докато изстрелваше последното изречение, от очите на Девън потекоха сълзи. Обърна се рязко и избяга от коридора. Ребека бавно пристъпи в кухнята. Къщата беше зловецко безмълвна. Терез очевидно още беше в стаята си, четеше или спеше. Ребека имаше намерение да отиде да я види как е, но не искаше повече да разстройва Девън.

Беше шокирана от дълбочината и силата на чувствата ѝ. Не можеше да предположи, че такава спокойна личност е способна на такъв гняв. У Девън имаше повече от Майкъл, отколкото Ребека бе предполагала.

Обидните думи, които Девън изля върху нея, бяха инфантилни и злобни, но въпреки това я бяха наранили. Опита се да не мисли за тях, но те непрекъснато звучаха в ума ѝ като развалена плоча.

Залови се с кухненска работа. Беше разтреперана и потисната и не можеше да се отърси от тъмната буря, която Девън бе оставила след себе си.

След час Девън се върна. Ребека се стегна, страхувайки се от нова атака. Но лицето на момичето беше спокойно. Тя се приближи към Ребека.

— Аз съм единствената майка, която е останала на Терез — каза тя без предисловия.

— Всичко е наред, Девън — каза предпазливо Ребека. — Разбирам.

Девън вдигна поглед към нея.

— Трябва да я защитавам. Трябва да съм до нея, когато има нужда от мен.

— Ти си до нея, когато тя има нужда от теб.

— Толкова се тревожех за неразположението ѝ. Обидих се, че е дошла първо при теб, а не при мен.

— Разбирам те. Съжалявам за обидата ти. Но аз просто направих каквото мога за сестра ти, това е всичко.

— Да, знам. — Тя се усмихна ведро — типичната ясна усмивка на Девън. — Приятелки ли сме отново?

Девън протегна ръце за прегръдка и Ребека се почувства принудена да отвърне. Тя леко целуна Девън по бузата.

— Да, приятелки сме — каза тя.

— А това за теб и татко — каза Девън и отстъпи от Ребека. — Просто се опитвах да те уязвя. Но изобщо не е моя работа и няма да се разстроя каквото и да стане. Обещавам. Това си зависи от теб и от татко.

Ребека нямаше думи.

— Това е много зряло отношение — каза тя накрая. — Знам, че баща ти ще бъде откровен с теб. Аз също.

Девън въздъхна дълбоко и сякаш се отърси от цялата си обида.

— Ох, радвам се, че всичко свърши. Мразя да се ядосвам така. Тогава започва да ми се гади и да ми призлява.

Ребека отвърна на усмивката ѝ колкото може по-сърдечно.

— Аз също.

Девън се обърна и хвърли поглед към тенджерите, които Ребека бе сложила на печката.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Можеш да наредиш масата, ако искаш — каза Ребека. Изглежда, бурята внезапно се бе разминала и слънцето отново бе блеснало силно. Но докато работеха заедно, Ребека се замисли, че внезапната промяна на Девън към предишната ѝ чаровна личност толкова приличаше на характера на Майкъл, колкото и шокиращият ѝ гняв. А свадата, колкото и неприятна да беше, бе увеличила неимоверно уважението ѝ към Девън Флорио.

— За какво бяха крясъците тази сутрин? — Майкъл попита Ребека по-късно същия следобед.

Беше ясен ден, но студен заради снега. Срецнаха се в градината.

— Не мислех, че си чул — каза тя и бързо го погледна.

— Чух. Девън ти се беше развикала за нещо, нали?

— Беше обидена, че Терез снощи е дошла при мен за помощ. — Ребека сви рамене. — Обаче, изглежда, вече й мина.

Той я погледна загрижено.

— Там има пейка. Да седнем да поговорим.

Пейката беше в слънчев кът и един стар изкорубен дъб я пазеше от вятъра. Седнаха един до друг и се загледаха в тъмните неподвижни води на воденичното езеро.

— Искам да ти благодаря за това, което направи за Терез. Тя си няма кой да я съветва в пубертета, а бог ми е свидетел, че един баща не може да замести майката в тези неща. Свърши много добра работа.

— Е, Терез си има Девън.

— Девън никога не може да бъде майка на Терез. — Той погали Ребека по бузата и тя трепна. — Ти си истинска благословия — каза той сериозно. — Да гледаш чужди деца, е неблагоприятна работа. Децата могат да се превърнат в груби експлоататори на бавачките си.

— Не се чувствам като експлоатирана — каза тя. Изпитваше неудобство от похвалите му. — И наистина искам да помогна. Особено на Терез.

Той кимна.

— Терез е много специално дете. Обичам и двете, но съм наясно, че Терез има по-голяма нужда от Девън. А в живота си често е получавала твърде малко.

— От теб ли?

— Да — призна той. — Но особено от майка си.

— Барбара предпочиташе Девън?

— Барбара отчаяно искаше да има деца. Но отглеждането на бебе не се оказа сладкият рай, който си бе представяла. Дразнеше я, че трябва да прекарва толкова много време с Терез. Смяташе го за досадно. Когато взехме Девън, вече на шест години, Барбара сякаш си намери нова играчка.

— Искаш да кажеш, че е прехвърлила цялото си внимание на Девън? — попита Ребека и почувства хлад и гняв дълбоко у себе си, както често ставаше, когато се заговореше каква майка е била Барбара Флорио.

— Барбара заряза Терез и се зае да превърне Девън в принцеса. Втурна се да ѝ купува дрехи и играчки, записа я на всички уроци, които можеш да си представиш, а някои дори не можеш да си ги представиш. Майката на Девън е била много болна жена през целия си живот, всъщност неизлечимо болна. Не е могла да даде нищо на Девън. Когато дойде в нашия дом, тя беше интелектуално и емоционално жадна. Барбара нямаше търпение да я моделира.

— Мислиш ли, че това е било нечестно спрямо Терез? — попита Ребека сподавено.

— Разбира се. — Той кимна. — Но гневът към Барбара нямаше да помогне. Тя самата беше разглежено момиче от богато семейство. Аз съм се борил за мястото си в обществото. Имах четирима братя и две сестри, с които делях всичко, и няхах време за глезотии. Семейните ценности ми бяха втъпнени от ранна възраст. Аз съм дълбоко привързан към семейството. Но Барбара не беше такава. Така че нямаше смисъл да ѝ показвам гнева си, въпреки че ме разкъсваше.

— Терез сигурно се е чувствала пренебрегната.

— Да, пренебрегната и объркана. Не можеше да разбере защо майка ѝ изведнъж е загубила интерес към нея.

— Ти не се ли опита да компенсираш липсата?

Той сви рамене.

— Правех каквото можех. Но доколкото знам от опит, за малките деца най-важна е майката.

— Тогава ли започнаха проблемите с Терез? Когато Девън дойде в семейството?

— Не точно. Дълго време се държеше, докато нещата в семейството не тръгнаха на зле.

— На зле?

— Девън влезе в пубертета и стана много сприхава. Барбара бе започнала да се налива с алкохол и да се тъпче с хапчета. Това много бързо се превърна в голям проблем. Успях да я настаня в клиника за алкохолици няколко пъти, но това отключи у нея някаква маниакална параноя. Мислеше си, че заговорничим да я затворим в лудница. Отказваше всякаква терапия. Започна да ми отправя налудничави обвинения. Точно тогава Терез започна да получава припадъци и да излиза от релси.

— Какви обвинения? — намеси се Ребека.

Лицето на Майкъл се сгърчи от отвращение.

— Не искам да се впускам в подробности. Въображението ѝ не беше съвсем здраво. Събра цяла армия адвокати и ми постави ултиматум: или се изнасям от къщата и оставям двете момичета при нея, или ще започне агресивно бракоразводно дело на базата на обвиненията си. Обеща, че ще направи живота ми ад, и знаех, че говори сериозно. Момичетата искаха да дойдат при мен, но Барбара беше непоколебима. Възможността да се боря за тях по съдилища ме плашеше. Наистина се страхувах, че ще ми отнеме децата завинаги. Затова поговорих кротко с тях и се изнесох.

— И ти се погрижи да се виждаш с момичетата.

Той леко се усмихна.

— Те ли ти казаха това? Да, монахините проявиха голямо разбиране.

— Не мисля, че одобрявам прелъстяването на учителки, особено на монахини.

— Никого не съм прелъстявал. Нямахше нужда. Барбара сбърка. Отиде в училището с обвиненията си. Директорката не ѝ повярва, а освен това знаеше, че тя злоупотребява с алкохола и лекарствата. Аз отидох да се срещна с нея. Признах си всичките грехове и когато тя видя, че те не включват това, в което ме обвиняваше Барбара, ми позволи да вземам момичетата всеки ден за обяд. А през уикендите правехме специални неща. Понякога ходех с Терез на мачове на „Джайънтс“ или с Девън в природонаучния музей. Обикновено правехме нещо заедно. Беше почти като нормален семеен живот.

— До пожара.

— До пожара — съгласи се той и усмивката му се стопи.

— Ти всъщност не познаваш тъмната страна на Терез, нали? Пожарите, които е причинила. Откачените неща, които е правила. Ти не разбираш докрай това. Или може би го разбираш, но криеш какво знаеш?

— От полицията изпратиха психиатър да разпита момичетата. Тя накара Терез да припадне. Трябваше да видиш триумфа, изписан на лицето ѝ, Ребека. Мислеше си, че е разрешила случая. Когато излезе, Терез бръщолевеше глупости, а тази жена реши, че това е пълно самопризнание за вина. Втурна се да иска съдебно решение, за да

поеме попечителството и на двете момичета. Това ли имаш предвид под „тъмната страна на Терез“?

— Преодоляването на припадъците и намирането на истината са жизненоважни, Майкъл.

— Вярваш ли, че Терез е убила майка си? — попита я той, като внимателно я наблюдаваше за реакция.

— Не знам — отвърна тя тъжно.

— Е, аз не бях готов да ги оставя да я мъчат, докато изтръгнат от нея признание. Затова я отведох. Истината е, че тя просто не знае дали е запалила пожара, или не е.

— Може да е блокирала спомена в мозъка си — каза Ребека мрачно.

— Тогава един ден този спомен ще се върне — отвърна той, като все още я гледаше.

— Да — съгласи се тя. — Обикновено се връщат, по един или друг начин. Но могат да се натрупат и да я подлудят.

Майкъл не проговори известно време.

— От припадъка в първия ти ден тук Терез не е имала други.

— Аз не съм лечителка, Майкъл — каза тя меко. — Моля те да не гледаш на мен по подобен начин. Не се надявай, че ще стане някакво чудо само защото Терез е намерила в мен някакъв заместител на майка.

— Точно това си ти — каза той. — Заместител на майка. Ако Барбара беше като теб...

Тя се взря в него и усети как емоциите ѝ се разбунтуваха. Настояваше Майкъл да търси истината, а тя самата криеше една от най-важните. Как щеше да запази самоличността си в тайна? Колкото повече отлага, толкова по-разрушително ще е разкриването ѝ накрая.

Тя си призна, че вече бе започнала да се отказва от първоначалния си план за отвличане. Майкъл обичаше момичетата и те изпитваха същите чувства към него, както и помежду си. Трябваше да приеме това. Ако смяташе да се изправи пред Терез и да ѝ каже, че е истинската ѝ майка, ще трябва да го направи, като се съобрази с новото ѝ семейство.

В такъв случай не беше ли най-добре да каже истината още тук и сега?

— Майкъл — чу се тя да казва, — има нещо, което трябва да ти кажа.

— Ти си зодия Близнаци и за нас няма надежда.

— Не се шегувам, Майкъл. По-добре се приготви.

— Добре — каза той, полуусмихнат на сериозния ѝ тон. — Готов съм. Кажи ми.

— Аз...

Тя се поколеба, гласът ѝ се задави в гърлото, докато търсеше подходящите думи, с които да му каже. Когато тъмните му очи се взряха в нейните, тя забеляза в тях топлотата и дори нещо повече, което избуяваше между тях от първия миг, в който се бяха видели.

Изведнъж се почувства напълно разголена. Разбра, че няма да може да му каже, не сега. Не ѝ стигаше кураж. Тя му се усмихна пресилено.

— Някой друг път — каза тя измъчено.

Той я погледа още малко.

— Както решиш — каза той безгрижно. — Нямам намерение да се ровя в тайните ти. Въпреки че си мисля, че съм разгадал някои от тях вече.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя и гласът ѝ се извиси нервно.

— Била си омъжена, но не се е получило — каза той. — Познах ли?

Тя кимна.

— Как разбра?

— Създаваш ми такова усещане. Знаеш какво е да имаш брак, който те унищожаваш.

— Да — съгласи се тя тъжно, — знам.

— Деца? — попита Майкъл между другото.

— Не — каза тя, но знаеше, че лицето и очите ѝ я издадоха. — Е, бях бременна.

— Но не го износи? — попита той внимателно.

— Загубих бебето — каза тя, за да спечели време.

— Съжалявам — отвърна ѝ той с искрено съчувствие. — Помятането имаше ли нещо общо с разпадането на брака ти?

— Нещо такова — каза тя. Лицето и шията ѝ горяха, езикът ѝ бе надебелял. Мразеше да лъже. Не смееше да го погледне в очите.

— Няма нужда да ми разказваш — каза той и пак я погали по бузата. — Искаш ли да чуеш и другите ми предположения за теб?

— Прекалено си прозорлив, за да съм спокойна — отвърна му тя. — Но давай.

— Отишла си да се катериш в планината с някого, когото си харесвала. Но когато си паднала и си счупила коляното си, той те е изоставил подло. Което те е наранило и огорчило.

— Да — каза лаконично тя. — Напълно вярно е.

— Следващото предположение е по-скоро изстрел в тъмното. Не ми каза пълната истина за професията си.

— Така ли? — попита тя уплашено.

— Каза, че си сестра, но според мен вероятно си лекар.

— Защо мислиш, че съм лекар? — попита тя и заби поглед в ръцете си.

— Когато се запознахме, ти се опитваше да внушиш определен образ. Искаше да изглеждаш като онези хипита без корени, които се скитат из Европа и работят каквото им падне. Смятала си, че ако ми кажеш, че си лекар, никога няма да те взема на работа. Ще задавам неудобни въпроси, като например защо един лекар ще трябва да си търси работа като бавачка. Затова си променила професията си на медицинска сестра. Но през последните седмици образът на хипи започна да ти се изплъзва малко по-малко.

— Така ли? — тя ругаеше наум собствената си небрежност.

— Свикнала си да се ползваш с авторитет и да поемаш отговорност. Всеки професионалист има черти, които придобива от работата си. Ти имаш маниерите на лекар и гледаш като такъв на живота.

Тя мълчеше и слушаше, а сърцето ѝ силно биеше в гърдите.

— Не си далеч от целта — каза тя накрая.

— Така си и мислех — каза той весело. — Ако се съди по характера ти и по твоя доста праволинеен идеализъм, предполагам, че по-скоро си работила в болница, отколкото в някоя хубава печеливша частна клиника. В правилна посока ли съм?

— Да.

— Мразиш да лъжеш, значи вероятно каза истината, че практикуваш в областта на педиатрията. И че живееш в Лос Анджелис. Моето предположение е голяма детска болница в Лос Анджелис.

— Да — каза тя почти безнадежно.

— Което ни връща на въпроса, който ти се стремеше да избегнеш, когато се сблъска с мен. Защо ще му трябва на един лекар да търси работа като бавачка в този затънтен кът на Италия?

Тя се насили да го погледне в очите. Да не би отдавна да бе отгатнал коя е и сега да си играеше с нея на котка и мишка. Устните ѝ изтръпнаха.

— Защо според теб?

Той посегна към ръцете ѝ и пръстите му стоплиха нейните.

— Мисля, че нещо драстично се е объркало в работата ти. Грешка, сбъркана диагноза, неточно лечение на пациент. Сигурно си уволнена или отстранена от работа. Може би на главата ти виси съдебно дело за погазване на лекарската етика. Макар че ми е трудно да си представя ти да проявиш небрежност. Но всички знаят, че в медицината понякога става не така, както бихме искали. Нещо се е объркало и затова ти си тук.

— Е, ами... — Тя поклати глава в несвяст, без да знае дали от това ѝ стана по-добре или по-зле.

— Няма значение — каза той нежно и вдигна дланта ѝ към устните си. — Не ме интересува какво си направила или какво не си направила, Ребека. Каквото и да те е довело в моя дом, мога само да съм му благодарен.

— О, Майкъл — въздъхна тя. — Гледаше го как целува външната страна на пръстите ѝ, после обърна ръката ѝ и я целуна по дланта, интимна ласка, която я накара да пламне. Тя издърпа ръката си от неговата и стана.

— Имам работа.

— Винаги ли така бягаш? — каза той и вдигна поглед към нея. — Докога можеш да бягаш, Ребека?

— И аз мога да ти задам същия въпрос — отвърна тя.

Той кимна.

— Права си. Но един ден ще се изправя срещу проблемите си.

— Аз също — обеща тя и бързо се отдалечи от него в сгрянния от слънце мразовит следобед.

В ранната вечер Ребека седеше до Девън и ѝ обясняваше някаква биологическа диаграма, когато Терез влезе в къщата. Цялата грееше и очите ѝ блестяха.

— Татко е готов да пробва колелото — каза тя. — Иска да отидеш да му помогнеш, Ребека. Каза да си сложиш мушамата и гумени ботуши. И шапка.

— Тъкмо работа за мен — изсумтя Ребека. Облече си мушамата и гумените ботуши и отиде до големия каменен хамбар, в който се помещаваше колелото. Майкъл я чакаше.

— Нека първо да ти обясня — каза той и я хвана за ръката. Заведе я до воденичния поток, дълбокия канал, в който с грохот се изливаше водата. — Трябва да повдигнем колелото и да го сложим на мястото му. Но преди това трябва да спрем водата.

— Как ще го направим? — попита тя, взирайки се в пенливия воден порой, който изглеждаше така, сякаш би могъл да пробие дупка през стената и да излезе от другата страна на къщата.

— Там, където водата се влива, има дига. — Той ѝ показа един много стар механизъм, чиито пръчки и колела бяха станали оранжеви от многогодишната ръжда. — Като завъртим това колело, и водата ще спре.

— Работи ли още? — извика тя през грохота.

— Има само един начин да разберем — извиси той глас в отговор. — От една седмица всеки ден го смазвам. Мислиш ли, че можеш да ми помогнеш?

— Ще опитам.

— Ако не си сигурна, ще повикам Девън. Тя е силна като кон.

— Няма нужда да викаш Девън — каза му Ребека. — Аз ще го направя.

Белите му зъби лъснаха.

— Добре. — Той ѝ подаде чифт дебели брезентови ръкавици, които тя веднага навлече, след това вдигна качулката на мушамата си.

— Добре, готова съм.

— Хайде тогава.

Вдигнаха заедно колелото. Чувстваше как мускулестото му тяло се напруга до нея. Колелото изпука, помръдна няколко сантиметра, после изскърца ръждиво толкова силно, че сигурно се чу надалеч въпреки рева на водата.

— Дърпай — нареди ѝ Майкъл. — Започва да се помръдва.

Задъхана, Ребека се подчини, като се опитваше да синхронизира усилията си с неговите. Виждаше как металната дига започва да се плъзга през отвора.

— Успяхме! — каза тя едва дишаща, учудена от собствения си успех.

— Хайде заедно. Вдигай!

Почувства как коляното ѝ зловецко изпука и изпрати режеща болка по целия ѝ крак. С цялата си сила тя се опитваше да повдигне колелото. То се завърташе сантиметър по сантиметър и малко по малко желязната дига се преместваше. Когато пресече пътя на потока, отвсякъде започна да пръска и те се измокриха до кости. Колкото повече дигата се спускаше, толкова повече вода шуртеше навън. Грохотът се превърна в страховито свистене. Струята ставаше толкова силна, че започна да бута Ребека назад като противопожарен шланг.

— Не се предавай — чу Майкъл да ѝ вика. — Само още една крачка.

Тя продължаваше да повдига едната страна на колелото. Водата я биеше в лицето, гърдите и ръцете. Ледена вода. Това ще ме убие, помисли си тя. Но проклета да беше, ако отстъпеше на Девън мястото си.

Накрая водният напор започна да отслабва. Успя да повдигне главата си и да хвърли кос поглед на това, което бяха направили. Дигата беше почти затворена. През последните свободни сантиметри водата извираше напористо.

Майкъл се метна като замаян върху колелото и с последно усилие затвори дигата. Водата продължаваше да се просмуква и да пръска през всички сглобки.

Ребека се опита да успокои дъха си, но Майкъл вече беше скочил в твърдото гнездо, което сам бе конструирал.

— Помогни ми да изправа колелото.

Тя прецапа разстоянието до него, от всяка нейна дреха се стичаше вода.

— Не ми каза какво ме чака — каза тя през тракащи зъби.

— Ако ти бях казал, нямаше никога да дойдеш — отбеляза той.
— Хвани онзи край. Сега вдигай!

Цялата се тресеше от студ и единственото налично средство против това беше физическото усилие. Помогна му да изправи колелото. То бе подпряно на два автомобилни крика над воденичния поток. Докато тя го държеше, Майкъл развиваше криковете и колелото се наместваше в гнездото си. Когато се стабилизира, той махна криковете. Измокрен до кости, той също се тресеше силно от студ.

— Остана още едно нещо — каза Майкъл. — Предавката.

Тя нагази до кръста и обгърна треперещото си тяло, докато той нагласяше веригата на зъбците и свързваше колелото с динамото. След това дойде при нея и я прегърна.

— Ти си страхотна!

— Не ми го казвай — промърмори тя. — А сега трябва пак да отворим дигата, нали?

— Ще е много по-лесно отпреди — обеща той.

— Посред зима е, Майкъл. Ще хванем двойна пневмония. Не можа ли да го подготвиш в по-топло време?

Отварянето на дигата се оказа доста по-лесно. Този път водата започна да шурти от отвора и се стовари върху лопатите на колелото с оглушителен шум. Като погледна през рамо, Ребека видя, че колелото започна бавно да се задвижва. Дигата се отмести и водопадът изскочи през отвора, като увеличи напора си върху лопатите. Механизмът се задвижваше все по-бързо и Ребека чу как динамото лека-полека заработи. Чудото се случваше. В голата електрическа крушка, която висеше от тавана, изведнъж просветна червена искра. Докато те с мъка преместваха колелото, искрата се превърна в тлеещ блясък и накрая в ярка светлина.

— Работи! — извика тя.

Той кимна с мократа си глава и се засмя.

— Работи.

Най-накрая дигата напълно се отвори. Колелото се завъртя стабилно и динамото весело забоботи. Големият квадратен сандък на трансформатора, който бе поставен в ъгъла и имаше надпис „ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ“, развълнувано бръмчеше. А хамбарът бе изпълнен със светлина.

— Не мога да повярвам — каза задъхано тя. — Майкъл, ти си гений!

Той я взе в прегръдките си и целуна ледените ѝ устни.

— Хайде — каза той и я повлече след себе си. — Да отидем да видим.

Докато се измъкваха от хамбара, пред очите на Ребека се появи невероятна гледка. Старата къща винаги беше тъмна през нощта. В един-два прозореца се мяркаше пламък на свещ или на вратата висеше керосинова лампа, ако някой имаше работа навън.

Но сега всеки прозорец грееше с ярка светлина. Пътеката от кухнята до хамбара бе оградена с прекрасни лампи, които хвърляха отблясъци върху снега. Тя беше поразена, домът изведнъж бе придобил великолепиe като на искрящ в тъмнината замък.

Майкъл я прегърна.

— Нали е хубаво?

— Прекрасно е. Не мога да повярвам колко е прекрасно!

— Светнали са всички лампи в къщата. Надявам се, че дворецът няма да се подпали. Хайде — каза той и я погледна загрижено. — Трепериш като лист.

Момичетата тичаха из къщата и запалваха, всяка лампа, която се изпречеше пред тях. От стълбата се втурна Девън.

— О, татко! — възкликна тя. — Не съм си и мечтала, че ще стане толкова хубаво!

Къщата бе преобразена. Ребека гледаше с широко отворени очи, трепереца и подгизнала. Сумракът го нямаше и всеки ъгъл бе облян в светлина. Изведнъж воденицата бе станала съвременна и великолепна, дом за семейство от двадесети век. Когато бъдат инсталирани и хладилникът, фризерът, пералнята и миялната машина, както и всички други електрически апарати на модерното време, което със сигурност щеше да стане скоро, средновековната атмосфера щеше да си отиде веднъж завинаги. Но все пак нещо вече липсваше, онази старинна романтика, която се излъчваше от пламъка на лампите и свещите, когато те бяха единственото средство за осветление.

— Не включвайте нищо повече, докато не проверим напрежението — Майкъл предупреди Девън. — Може да е опасно. Не беше планирано така. — Силна музика от горния етаж го прекъсна, Терез бе включила някаква стереоуредба. — Терез! — извика Майкъл.

Къдравата глава на Терез надникна над парапета.

— Какво?

— Веднага изключи това и не се докосвай до никакъв електрически уред, докато не ти кажа — нареди ѝ той настойчиво. После се обърна към Ребека. — Трябва бързо да свалиш тези мокри дрехи. Има достатъчно топла вода. Деви, заведи Ребека в моята баня и ѝ покажи всичко.

— Охо, оказва ти се чест — каза Девън. Хвана ледената ѝ ръка и я поведе бързо нагоре по стълбите.

Въпреки че вече беше в къщата от няколко седмици, Ребека никога не бе надниквала в стаята на Майкъл. Както бе очаквала, тя беше най-голямата и най-величествената, въпреки че бе подредена почти аскетски. На стената над огромното легло бе окачен двуметров гранитен воденичен камък, който представляваше живописен, но семпъл акцент. На другата стена висеше арбалет, средновековно строг, но и заплашителен. Друга украса нямаше. Девън я заведе в банята. Тя също бе голяма и просто подредена. Подът беше покрит с мрамор, а в средата имаше вана, наполовина вкопана в него. Девън ѝ даде огромна хавлиена кърпа, явно също специален аксесоар на господаря на къщата, и пусна кранчетата. Във ваната нахлу силна струя. Девън щедро посипа водата под кранчето със зелена пяна за вана.

— Сапунът и всичко необходимо е там — каза Девън. — По-добре да отида да помогна на татко. Приятно прекарване.

Като остана сама, Ребека свали прогизналите си дрехи и седна на ръба на ваната, за да я изчака да се напълни. Чувстваше се зле и изпитваше съжаление към себе си. Бе измръзнала до костите и винаги бе мразила да е мокра и да ѝ е студено.

Ваната скоро се напълни с приятно гореща вода. Като премигна от смяната на температурите, тя се потопи в пенливата вода и бледата ѝ кожа порозовя. Ваната бе толкова голяма, че тя направо плуваше в нея. Затвори очи и усети как мускулите ѝ се отпускат.

Бе почти заспала, когато чу почукване на вратата. Отвори лениво очи и видя Майкъл да наднича зад вратата. Тя бързо се потопи под пяната.

— Махай се!

Показа ѝ отворена бутилка шампанско и две чаши.

— Шампанско във ваната, мадам?

— Щом изляза, благодаря — каза тя. — А сега се махай.

— Не източвай ваната — предупреди я той, — аз съм следващият.

— Искаш да се къпеш в мръсната ми вода?

— Това ще е почти като секс, след като друго не ми позволяваш — каза той кисело. — Освен това нямаме друга топла вода. Ще те изчакам отвън.

Той я остави на спокойствие. Къщата бе съвсем друга, осъзна тя, живееше нов живот. Дочуваше тихото бръмчене на халогенните лампи на тавана, слабия шум на парното, което полека заработваше, почти физически усещаше как електричеството постепенно завзема дома. Сякаш за една вечер той бе влязъл в нова епоха.

Тя излезе от ваната, увита старателно в кърпа, и влезе в спалнята. Майкъл седеше на леглото гол до кръста. Вдигна поглед и се усмихна.

— Всичките ми изчисления излязоха до последната цифра.

— Никакви проблеми? — попита тя.

— Засега няма. — Той наля шампанско в двете чаши. — Да го отпразнуваме.

Тя чукна чашата си в неговата и отпи. Шампанското беше съвсем сухо и студено.

— Поздравления — каза тя.

— Ти беше страхотна — отвърна той. — Благодаря ти, Ребека. — Остави чашата и обгърна с длани мокрото ѝ лице, после я целуна леко по устните. Тялото му още бе леденостудено, а нейните крайници се бяха затоплили. От контраста, а може би от шампанското главата на Ребека се завъртя.

— Много си умен — каза тя тихо.

— Аха — съгласи се той и я погледна изпод натежали клепачи. — Много. Но не достатъчно, за да разбере коя си.

— Майкъл, аз те излъгах — каза тя. — Но засега мога само да ти обещавам, че когато съм в състояние, ще ти кажа цялата истина за себе си. Повярвай ми, че в момента не мога. Наистина не мога.

— Вярвам ти. — Той се усмихна. Никога преди не ѝ се бе струвал толкова силен, като сега, помисли си тя. Изведнъж разбра, че го желае толкова много, че повече не може да се съпротивлява. Въпреки цялото ѝ недоверие и несигурност, сега бе моментът. Той я взе в прегръдките си ѝ продължаваше да я гледа със строгите си очи.

Ребека прокара длан по силните мускули на гърдите му и почувства как твърдите му зърна още повече се стегнаха под ласката ѝ.

— Ти си много специален мъж — каза тя нежно.

— А ти си много специална жена — прошепна той.

— Някога направо те мразех, Майкъл. Била съм сляпа и глупава.

— А сега?

— Сега... сега изпитвам нещо друго. — Чувстваше как сърцето му бие силно под дланта ѝ. Той разхлаби кърпата и тя се свлече от бялата ѝ гърд. Наведе се и я целуна, студените му мускулести гърди докоснаха горещите ѝ зърна. Почувства как през цялото ѝ тяло премина силна тръпка.

— Майкъл — прошепна тя, — момичетата...

— Момичетата са прекалено заети да включват уредите — каза той. — Освен това вече заключих вратата.

— Много си сигурен в себе си.

— Обикновено съм. Но не и с теб. — Той целуна мократа ѝ шия. — Миришеш прекрасно — каза задъхано.

— А ти си замръзнал. — Тя потръпна и почувства как кожата и настръхна от докосването на студеното му тяло.

— О, Ребека... — Той се плъзна от леглото и коленичи пред нея, а ръцете му обгърнаха талията ѝ. — Не ме е грижа коя си — прошепна той и се взря в лицето ѝ. — Толкова дълго те чакам.

— Майкъл...

— По подобен начин някога копнеех за наркотици — прошепна той. — Но пристрастяването към теб може да е много по-силно.

Силните му ръце се разтвориха и погалиха ханша ѝ. Тя докосна косата му с пръсти. Беше мокра и студена и се виеше надолу по мускулестия му врат. Бавно плъзна ръце по раменете му и почувства твърдите мускули под ледената кожа.

— Толкова съм щастлив, че те срещнах — каза той и размърда рамене под ласката ѝ. Кърпата се смъкна по краката ѝ и той прокара устни по бедрото ѝ. — Желая те толкова много.

Кожата ѝ гореше. Тя притвори очи, когато той раздели бедрата ѝ и устата му се зарови в тайните къдрици. Усети студените му устни да се прилепват към топлата ѝ плът. Те жадно се притиснаха и езикът му започна да си прокарава път още по-навътре. Сякаш искаше да я изпие до дъно. После намери огнения център на възбудата ѝ и настойчиво и

сръчно изтръгна от гърдите ѝ дрезгав стон на удоволствие. Тя коленичи до него на дебелия килим и понечи да го прегърне. Той я притисна към себе си, беше толкова едър и толкова силен. Тя знаеше, че ще е прекрасен любовник, въпреки строгостта и външната му необузданост. Дъхът ѝ спря, като си помисли колко ужасен би бил гневът му, ако разбере как го е измамила.

Напоследък животът ѝ беше като плаващ пясък. Майкъл бе стабилен, истински, единствената реалност, която имаше. Сега той искаше да удължи нещата, да опита всеки сантиметър от тялото ѝ. Но тя го желаше с дива, животинска страст. Толкова много го искаше, че цялото тяло я болеше, все едно горящ огнен език свързваше гърлото, сърцето и корема ѝ и се стрелваше към слабините и горящата точка между бедрата ѝ. Тя жадно хвана с ръка твърдата му мъжественост.

— Не мога да чакам — каза тя подканящо. — Сега, Майкъл.

Той се надвеси над нея и тъмната му фигура се извиси на фона на светлината. Тя го насочи и задъхано се изопна, докато той влизаше в нея.

— Моля те — простена тя.

— Ребека! — прошепна той. Беше много влажна и той с лекота проникна. Със следващия тласък я изпълни и тя се отвори за него, стигайки до границата на болката.

— О, Майкъл, Майкъл! — простена тя.

— Боли ли те?

— Не, моля те, Майкъл.

Той проникваше все по-дълбоко в нея, толкова дълбоко, че почти можеше да го вкуси. Сливането им беше така пълно, че тя започна да се изкачва към върха веднага щом той, подпрян на лакти, започна да се движи и да покрива лицето ѝ с диви целувки. Спря и остана неподвижен, докато тя се гърчеше отдолу, наслаждавайки се на плътта му вътре в нея.

— Не спирай, Майкъл — нареди му тя страстно. — Да свършим заедно.

Той я взе в прегръдката си, прошепна името ѝ и сега ѝ се отдаде без остатък. Беше силен и едър мъж и почти я смачка. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се притиска към него, преобразена от страстта му. Преди никой не я беше любил така. Не бе преживявала нищо

подобно. Чувстваше се сякаш се рееше извън тялото си и душата ѝ се гърчеше в греховен танц под ритъма на неговата любов.

Слети, те потръпнаха и след това се отпуснаха, милвайки се един друг. Миг на пълно съвършенство. Сексът рядко се оказвал такова чисто изживяване като сега, просто и в същото време пълно със смисъл.

И все пак дълбоко у себе си тя чуваше слаб вътрешен глас, който ѝ казваше, че току-що двамата разрушиха всичко, постигнато до момента.

Тя затвори очи и заплака по много причини. Претърколиха се на една страна, застанаха лице в лице и все още прегърнати, се погледнаха в очите.

— Ти си най-красивата жена, която познавам — прошепна той.

Тя изтри мокрите си клепачи.

— Съжалявам, че така избързах. Исках всичко да стане с необходимото въведение.

— Ще си спестим въведението за следващия път.

— Не може да има следващ път, Майкъл — отвърна тя нежно.

— Какво говориш?

— Говоря за момичетата. При всичко, което преживяват, няма да могат да се справят и с това. Не е честно спрямо тях.

Той помълча известно време.

— Не искам да го обсъждаме сега — каза той тихо. — Искам само да мисля за това колко прекрасно е, че се намерихме. Не можем да променим това, което току-що направихме.

Незнайно защо, но думите отекнаха зловещо в ушите на Ребека. Дивата страст на секса вече отшумяваше. Започваше да осъзнава, че е направила нещо наистина ужасно.

— Не — съгласи се тя. — Но ми се иска да можем.

Видя как лицето му потъмня.

— Не си търся лесна бройка, Ребека. Това, което направих, за мен означава обвързване.

— А за мен не — бе принудена да му отвърне тя. — Направих го, защото съм луда.

Майкъл се изправи на лакът. Сграбчи ръката ѝ с такава сила, че тя почувства как пръстите му хлътват в мускулите ѝ.

— Ще избягаш ли? — попита той гневно.

— Боли ме, Майкъл.

— Само ми кажи, че няма да избягаш от мен.

Тя отблъсна пръстите му от ръката си и разтърка болното място.

— Трябва да ставаме — каза тя с леден глас, — преди момичетата да открият какво направихме тук.

— Наистина ли си толкова студена? — попита той и се взря в нея. — Господи, Ребека, това нищо ли не означаваше за теб?

— Беше грешка — бе всичко, което може да му отговори тя. След като желанието ѝ бе утолено, тя се изпълни с угризения заради липсата си на отговорност, заради лекотата, с която захвърли толкова много за няколко огнени мига. Стана от леглото и започна да се увива в хавлията, мразеше себе си и слабото си тяло.

— Облечи се — помоли го тя. — Заради тях, облечи се, Майкъл.

Лицето му бе изопнато от някакво тъмно чувство, вероятно гняв или може би дори омраза.

— Аз май наистина не те познавам, нали? — попита той.

— Не — съгласи се тя и срещна погледа му. — Не ме познаваш, Майкъл.

За миг ѝ се стори, че и двамата се вглеждат в душите си, без да разбират нищо един за друг. Той беше толкова тъмна личност и криеше всичко дълбоко. А тя по необходимост бе заставена да играе толкова много чужди ѝ роли. Откъсна очи от него, отключи вратата и излезе от стаята, в която току-що бе загубила толкова много.

На другата сутрин Ребека се събуди от дълбок сън и в ума ѝ се мярна първо споменът за вчерашната лудост. Тя се завъртя в леглото и погледна часовника на нощното шкафче. Беше почти десет. Отметна завивката и отиде под душа.

Тази сутрин вместо обичайната тънка хладка струйка се изля истински порой от гореща вода. Излезе от душа и се облече. В къщата бе топло. През нощта парното бе работило, хранено от турбината. Керамичните плочи под босите ѝ крака вместо ледени, както преди, сега излъчваха топлина.

Облече джинси и лек пуловер и уви около врата си кашмирения шал, който Майкъл ѝ бе купил от Урбино. Преди да слезе долу, мина покрай стаята на Терез и почука леко.

— Кой е? — чу тя гласа на Терез.

— Ребека.

— Влез.

Тя бутна вратата. Терез се бе свила в леглото с една книга, както Ребека толкова често я бе виждала. Но този път беше по-различно: пердето бе отворено и откриваше синьото небе, стаята бе топла и подредена. Терез погледна над книгата към Ребека.

— Здравсти.

Ребека си спомни първия път, когато видя Терез и чу това тихо „здравсти“.

— Добре ли спа?

— Не беше зле.

Ребека се приближи и седна на леглото, после целуна Терез по бузата. Посочи към корема ѝ.

— Как е?

— Бива — отвърна Терез и направи физиономия. — Гадно е някак си.

— Недей да мислиш по този начин. Трябва да се гордееш с тялото си, че така добре знае какво да прави.

— Да — каза Терез, — гордея се, но се надявам скоро да свърши.

— Ще свърши — увери я Ребека. — Майка ти обясни ли ти всичко? С подробности?

Терез сви рамене.

— Мама не говореше много с мен. Цялото ѝ внимание беше насочено към Девън.

Ребека отново почувства прилив на гняв.

— Сигурно ти е било трудно.

— И за Девън беше трудно — каза с делови тон Терез. — Мама много се занимаваше с нея. Аз не ѝ се струвах достатъчно добър материал за моделиране.

— Много тъжна констатация.

— Изобщо не е тъжна — каза сериозно Терез. — Благодарях на Бога за това. Девън се чувстваше ужасно. Аз си гледах живота. Правех каквото си поискам. Но мама упражняваше страхотен натиск върху Девън. С татко се разделиха основно заради Девън.

— Не знаех — каза разтревожена Ребека. — Как стана?

— Накрая Девън предпочете татко пред мама. Това ѝ разби сърцето.

Без да е сигурна, че разбира думите ѝ, Ребека се взираше в Терез.

— Девън предпочете баща ти?

— Обичаше го повече от мама. И мама разбра. — Терез поклати глава, сякаш не искаше повече да си спомня. — Ще се ожениш ли за татко, ако той ти предложи?

Поразена от въпроса, Ребека само успя бавно да поклати глава.

— Той няма да ми предложи, Терез.

— Ще ти предложи — отвърна Терез. — Така е, защото той е идеален за теб.

Ребека стана и отиде до прозореца. Навън всичко бе по-, крито със снежно одеяло и искреше от белота. Небето бе перлено синьо. Но в сърцето ѝ бе мрачно.

— Не мога да говоря за това, Терез — каза тя накрая. — Прекалено много неща пречат.

— Имаш предвид мен — каза тихо Терез.

— Може и така да е — отвърна равно Ребека.

Терез скочи импулсивно.

— Искам да видиш нещо. — Тя клекна и се зарови под леглото. Ребека я гледаше озадачена и се чудеше какво ли ще последва. Терез се надигна с една подвързана с кожа тетрадка и ѝ я подаде. Ребека я погледна и видя, че бе затворена с малка ключалка. Терез разкопчаваше златната верижка, която носеше на шията, после извади миниатюрното ключе.

— Значи това се отваря с ключето — усмихна се Ребека.

Но лицето на Терез бе непроницаемо и сериозно. Тя протегна към нея малкото златно украшение.

— Това съм истинската аз — прошепна тя.

Ребека колебливо пое ключето.

— Сигурна ли си, че искаш да ми го покажеш, Терез?

Терез кимна.

— Опитай се да разбереш — прошепна тя.

— Ще се опитам — отвърна Ребека. — Обещавам.

— Ти си загрижена за мен, нали?

— Разбира се.

— Защо? Защо си толкова загрижена за мен? — попита тя.

— Защото ти си специална.

— Не е само това — каза Терез.

— Не — отговори ѝ Ребека. — Това е.

— Има още нещо. Сигурно имаш някаква особена причина, някаква... особена... — Терез млъкна и протегна ръка. Ребека усети, че я стиска много силно, почти болезнено.

— Може и да има особена причина — каза Ребека с тих глас.

— Тогава ми я кажи.

— Ще ти я кажа. Скоро.

Толкова се бяха приближили към истината, че тя сякаш вибрираше във въздуха между тях, можеше да ги погуби, но въпреки това ги теглеше с ужасна сила. Терез хапеше устната си почти до кръв.

Когато се върна в стаята си, Ребека отвори тетрадката с помощта на малкото ключе. Паянтовата ключалка беше слаба защита за тайните на Терез, но Ребека знаеше колко важни бяха тези символи за девойки на нейната възраст. Тя носеше почти фанатично ключето на шията си и Ребека беше трогната, че ѝ го даде. Хвана здраво тетрадката в ръка и я отключи. Почти половината от страниците бяха запълнени с едрия неравен почерк на Терез. Видя, че повечето от писанията бяха стихове с размесени из тях прозаични откъси. Прочете първата страница и леко настръхна. С главни букви Терез бе написала: КРЪЩАВАНЕ С ОГЪН. Под заглавието имаше проста рисунка на чаша, от която се издигаха стилизирани пламъци.

Тя отгърна страницата и прочете първото стихотворение.

*Опитах се да ти дам любовта си, но твоята религия
бе омразата.*

*Затова те кръстих с огън. Подпалих фантазиите
ти, мамо,*

и гледах как гориш.

И когато кожата ти изтля и плътта ти изтля,

и черепът под плътта се овъгли и рухна,

като го докоснах, тогава видях какво има вътре,

мамо.

Навсякъде червеи пълеха из пепелта,

ларви мърдаха в черния прах.

На Ребека ѝ призля, но препрочете, стихотворението и отгърна страницата. Следващото беше по-късо и Терез го бе обградила с

нарисувани пламъци.

*Ще те даря с огън, мамо,
който да изгори грозотата
и да те изпепели до последния орган:
червено сърце бие в сърцето на пожара.*

Ребека се вледени. Тя се взря през прозореца в перлено синьото небе, докато осмисляше думите и това, което те намекваха.

След като прочете и последната страница, тя дълго седя неподвижна, опитвайки се да се пребори с тежката като олово депресия, която я налегна. За известно време нямаше никаква представа какво да направи. Най-накрая взе тетрадката и отиде при Майкъл, който беше отзад в хамбара. Той се извърна, когато тя влезе. Лицето му веднага светна в усмивка. Приблужи се до нея и я прегърна.

— Ребека!

Тя го отблъсна.

— Пусни ме, Майкъл.

— Цяла нощ те сънувах — каза той, като доближи устни до слепоочието ѝ. — И цяла сутрин мислех за теб.

Тя за миг се отпусна в ръцете му.

— Майкъл, моля те. Трябва да поговорим.

— Какво има?

— Терез току-що ми даде това. — Тя пхна тетрадката пред лицето му. — Хвърли един поглед.

Майкъл избърса ръцете си и взе тетрадката.

— Какво е това? — попита той усмихнат.

— Дневник.

— Тогава редно ли е да ми го показваш?

Тя не отговори на закачливия му тон.

— Прекалено е важен, за да остане таен — каза тя сприхаво. — Прочети го, Майкъл.

Той разлисти няколко страници и започна да чете. Ребека наблюдаваше лицето му. Усмивката му бавно се изпари. Изражението му стана мрачно.

— Господи! — каза той тихо, когато най-накрая вдигна очи към нея.

— Цялата тетрадка е пълна с такива неща, Майкъл — каза тя. — Това си е живо самопризнание. Даже нещо повече. Обяснява и мотивите, чувствата, болката. Всичко е вътре.

Той се взря напрегнато в лицето ѝ.

— Това е момичешки дневник, Ребека. Да не мислиш, че всичко тук означава това, което изглежда на пръв поглед?

— Не знам какво друго би могло да значи — каза тя и усети отчаянието в гласа си.

Той бе очевидно разтърсен. Извърна се на другата страна и се облегна на една машина, като не откъсваше празен поглед от тетрадката.

— Правилно постъпи, като ми го донесе — каза той тихо. — Благодаря ти.

— Искаш ли да го прочетеш, преди да го върна на Терез?

Майкъл кимна.

— Кажи ѝ, че дневникът ѝ е у мен.

— Може да го сметне за предателство.

— Няма.

— Какво смяташ да правиш, Майкъл? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не знам — отвърна. — Точно сега не знам. Дай ми време да прочета цялата тетрадка.

Тя кимна.

— Съжалявам, Майкъл — каза тя тихо, преди да си тръгне.

Денят се стопи бял, студен и тих. Всичко наоколо така искреше, че дори след залеза на слънцето слаба светлина огряваше пейзажа. Снегът не спираше да вали от надвисналото сиво небе, необезпокояван от никакъв вятър. Дърветата и сградите посребряха, снежинките намираха всяка хоризонтална повърхност и се полепяха по нея.

Тази вечер атмосферата в къщата беше мрачна. Терез не слезе да яде, затова Ребека се качи в стаята ѝ. Намери я да лежи на леглото със затворени очи. Но Ребека знаеше, че не спи.

— Прочетох стихотворенията ти — каза тя, като седна до нея и я погали леко по косата.

Терез бавно отвори очи.

— Е?

— Обещах ти да се опитам да разбера. Наистина се мъча, скъпа.

— Не ме ли мразиш?

Ребека млъкна и целуна Терез по челото.

— О, Терез, никога не бих могла да те мразя!

Голямата тъжна уста на Терез се изкриви в кисела гримаса. Обгърна Ребека с ръце и се притисна към нея.

— Ще бъда до теб — прошепна Ребека. — Винаги.

Терез изскимтя нещо в отговор. Ребека леко се отдръпна от нея.

— Направих нещо, което може да те накара да ме намразиш, Терез. Дадох дневника на баща ти. — Усети, че Терез трепна. — Трябваше, мила — продължи тя тихо. — Той трябва да знае какво става вътре у теб. Наистина трябва.

Терез бавно кимна.

— Може би така е най-добре — прошепна тя. Претърколи се на една страна и пак затвори очи. — Не я мразех, знаеш ли — каза тя тихо.

— Знам.

— Според мен така и не можа да забрави, че не ми е истинска майка. Мисля, че докато бяхме малки, ни обичаше. Но когато пораснахме и престанахме да й бъдем кукли, се отегчи от нас. Накрая направо ни мразеше.

— Това казваш и в стихотворенията си.

— Вярно е. Често си мисля за истинската си майка.

— Така ли? — попита Ребека.

— Опитвам се да си представя каква е, какво е направила, след като ме е родила. Представям си как ме е погребала дълбоко в паметта си, направила е всичко възможно, за да ме забрави, за да продължи живота си. Мисля, че се е омъжила за някого и има законни деца. Вероятно не е казала на съпруга си за мен. Не иска да възкресява миналото. Но някъде дълбоко в ума си тя си мисли за мен от време на време. Вижда някое лице на улицата и се чуди дали не съм аз. Мъчи се да си представи дали понякога се сещам за нея, дали съм гневна заради това, което е направила. Дали бих могла някога да я разбера.

— А би ли могла някога да я разбереш? — попита дрезгаво Ребека.

— Може би, ако някога я срещна и тя си направи труда да се опита да ми обясни. Но дотогава как бих могла да я разбера?

— Може би някой ден тя наистина ще се опита.

— Погрижили са се по законов път никога да не мога да я намеря. Аз си мисля, че истинската ми майка нямаше да се съгласи с това, ако наистина е искала да ме види отново.

— Може да е била принудена — каза Ребека, снижавайки глас. — Може да е била много млада и обърквана. Може би цял живот ще се разкайва, че се е случило така.

Последва дълго мълчание. Ребека чу, че дишането на Терез се поуспокои, и почувства, че и нейното тяло се отпуска. Помисли, че момичето е заспало, но то проговори сънено.

— Може би трябва да изхвърля мама от живота си, за да мога да намеря истинската си майка. Може би затова...

Ребека не отговори. Нищо не можа да измисли. Нещата се изплъзваха от контрол. Терез беше готова да открие коя е тя, но какви ще са резултатите от разкриването на истината, Ребека не се наемаше да прогнозира. Съдържанието на дневника ѝ дълбоко я бе разтърсило.

Най-накрая Терез заспа. С усещане за емоционална изтощеност Ребека стана. Докато завиваше Терез, тя мислено изрече кратка молитва всичко да се нареди по някакъв начин.

Нещо я събуди от тревожния ѝ сън. Беше вик на момиче, нисък и продължителен. Тя се заслуша. След малко друг нисък стон се понесе във въздуха. Терез сигурно пак сънуваше кошмари. Стана от леглото, отиде до стаята ѝ и влезе. След като Терез бе започнала да си подрежда стаята, намирането на пътя в тъмното бе далеч по-безопасно. Чу равното дишане на Терез. Седна кротко на леглото ѝ и я погали по челото. Кожата на момичето беше хладна. Изглеждаше дълбоко заспала. Почти не помръдна от докосването ѝ. Каквото и сън да я е смутил, вече бе отминал. Ребека поседя известно време, като леко галеше къдриците на Терез с пръсти.

Накрая целуна хладното ѝ чело и излезе тихо от стаята. Когато затваряше вратата, чу отново момичешки вик, този път изпълнен с

болка, който постепенно заглъхна. Ребека усети, че настръхва. Стонът не бе издаден от Терез, а от Девън.

Отиде до стаята на Девън и дълго се колеба. Не беше толкова близка с нея, за да влезе в стаята ѝ късно през нощта, а и напоследък бе респектирана от надменността на момичето към нея. Но най-накрая се реши да отвори вратата.

Нощната лампа беше включена и приглушено осветяваше стаята. Но леглото бе празно, а завивките отметнати.

Ребека се взря озадачена в празното легло и се разтревожи. Къде ли бе отишло момичето? Дали не плачеше някъде на долния етаж съвсем сама? Излезе в коридора, спря се и се ослуша. Сега неподвижността на дома не бе смущавана от никакъв звук, но този заглъхнал последен вик не ѝ излизаше от ума и я изпълваше с ужас.

Тогава чу да се отваря врата. Обърна се и погледна надолу по коридора. Стаята на Майкъл се отвори. Ребека стоеше като вцепенена и биенето на някаква оловна камбана в сърцето ѝ подсказваше какво щеше да види.

Девън беше гола. В слабата светлина на коридора тялото ѝ изглеждаше съвсем женствено, с високи гърди и тъмен триъгълник в слабините. Тя се спря на вратата и погледна през рамо към стаята на Майкъл, едната ѝ ръка още беше на дръжката. Ребека я чу да промълвява нещо. След това затвори вратата, обърна се и видя Ребека.

И двете за миг замръзнаха, като се взираха една в друга през дългия каменен коридор. Сърцето на Ребека сякаш бе спряло да бие, а дробовете ѝ не можеха да поемат дъх.

Най-накрая Девън се размърда. Тя отиде до Ребека бавно и без срам, главата ѝ бе високо вдигната. Движеше се нахално с гордостта на млада жена от тялото и гъвкавата ѝ сила. Лъч светлина се спускаше по кожата ѝ и разкриваше снопче руси косми и мокро петно по плоския корем.

Тя спря пред Ребека. Пълните ѝ устни се разтегнаха в едва забележима усмивка.

— Реда ли си чакаш? — попита тя тихо.

— Не — каза Ребека, сякаш с чужда уста.

На пръстите на Девън бе опънат ластик. Тя вдигна ръце зад главата си и върза косата си на опашка. Гърдите ѝ нагло щръкнаха срещу Ребека.

— Е — каза тя, — сега вече знаеш.

— Да — каза Ребека със сух шепот. — Сега вече знам.

— Ако татко разбере, че знаеш, ще те убие.

— Няма да го разбере от мен — отвърна тя с равен глас. — Откога е това?

Девън пусна опашката си и плъзна ръце по гърдите си, докато не ги покри с шепи. В жеста ѝ нямаше свенливост, а чувственост.

— Откакто навърших девет — каза тя. — Но става все по-хубаво и по-хубаво.

Сухите устни на Ребека сами учленяваха думите без намесата на волята ѝ.

— Ами Терез?

— Терез? — повтори Девън и се засмя леко. — О, имаш предвид дали и тя е негова любовница? Не, аз съм единствената. Само аз.

— О, господи! — прошепна Ребека и я обзе пълен ужас.

— Шокирана ли си? — попита спокойно Девън. — Недей. Опитвах се да те предупредя. Ти си временно тук и си никоя. А аз ще съм тук, когато теб отдавна няма да те има. Само не си въобразявай нищо и няма да пострадаш.

— Не аз съм тази, която си въобразява — каза Ребека. — А ти, Девън. Имаш нужда от помощ.

Девън решително вдигна брадичката си.

— Това не е кръвосмешение. Ние не сме кръвни роднини.

— Това е престъпление.

Видя как очите на Девън се присвиха и силното ѝ голо тяло се стегна.

— Никой никога няма да ми го отнеме — каза тя много тихо. — Няма да позволя това да се случи. Харесвам те, Ребека. Можеш да останеш тук през зимата. Дори бих го споделила с теб за известно време. Но не ме предавай. Иначе всички ще пострадат повече, отколкото можеш да си представиш.

Девън се стрелна покрай нея и влезе в стаята си. Ребека усети мириса на кожата ѝ, аромата на сапуна ѝ. После вратата се затвори и тя остана сама в тъмното.

Отпусна се на каменната стена и обви ръце около тялото си, сякаш се опитваше физически да задържи сърцето си в гърдите. После силно ѝ се догади и бе принудена да се прибере в стаята си.

Завлече се до банята и се напъна над мивката. Не беше яла и нищо не излезе. Изглежда, не можеше да се отърве от миризмата на кожата на Девън, от невинния момичешки аромат на сапун. Той бе заседнал в гърлото ѝ и проникваше към ноздрите ѝ. Стовари се на ръба на ваната и обгърна главата си с ръце.

Напоследък често мислеше за Райън. Изведнъж отчаяно ѝ се прииска да го види, да го погледне в очите и да го попита: Защо я изоставихме? Защо нея задържахме? Толкова ли беше важно да правим кариера?

Много неща ѝ се изясниха сега. Много изолирани фрагменти изведнъж се наместиха в мозайката и разкриха тъмна, порочна картина, но и доста банална, както обикновено става със злото. Сега вече знаеше защо раздялата на Барбара и Майкъл е била „най-вече заради Девън“. Сега вече знаеше кое бе разрушило брака на семейство Флорио. Разбираше защо Барбара бе рухнала, каква е била тази огромна травма, която я е карала да притъпява болката с алкохол и лекарства.

Дали Девън лъжеше за Терез? Дали Майкъл бе съблазнил и Терез като нея? Ребека не можеше дори да понесе мисълта за това. Болката беше прекалено силна.

Припадъците на Терез, опърничавостта ѝ, смъртоносният ѝ флирт с огъня — дали зад всичко това не се криеше нещастieto на едно малтретирано дете? Или може би болката ѝ се пораждаше само от това, че е видяла как баща ѝ се превръща в любовник на сестра ѝ? Бъркотията беше погнусяваща, черна угар от някога красива сграда. Бяха останали само пепел и мрак. И дебнеща опасност.

О, Райън, помисли си тя, преди тринайсет години направихме нещо ужасно.

Залитайки, Ребека отиде до леглото си и легна, като покри очите си със скръстените си ръце. Чувстваше тялото си омърсено от докосването на Майкъл, сякаш любовната им нощ я бе заразила със злото.

Майкъл се бе отказал от съдебна битка с Барбара без бой. Но не защото е толкова добър баща, който поставя на първо място доброто на момичетата и е готов да изстрада всякакво унижение, вместо да ги подложи на грозен съдебен процес. Било е, защото Барбара е можела

да докаже, че прави секс със собствената си осиновена дъщеря, че се е наслаждавал на нейното гъвкаво тяло още преди да влезе в пубертета.

Болката от това трябва да е била невъобразима. Сега Ребека разбираше защо Барбара толкова го е мразела. Но Майкъл бе прекалено силен и прекалено хитър. Сигурно е знаел, че ще спечели. Бе намерил начин да се справи със съдебните атаки или поне да ги държи под контрол. И бе продължавал да се среща с момичетата. А Барбара бе продължавала да се измъчва. Страдала е и се е борила, крещяла е от гняв и от болка.

Докато не е била принудена да млъкне в пожара.

Ребека стана и си изми лицето. Сега вече напълно се владееше. Отиде до прозореца и се загледа в снега. Небето блестеше някак си зловещо, като одраскано олово. Новият ден настъпваше.

Тя отвори прозореца с разтреперени ръце и пусна вътре ледения въздух, който се спусна по трескавата ѝ кожа. Стоеше там, притисната в перваза, сякаш се надяваше, че студеният въздух ще я запази от метафизичните пламъци, които заплашваха да я погълнат.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ОГЪН

УРБИНО

Успя някак си да заспи след това, но сънят ѝ бе неспокоен, обливаше я студена пот, от която се будеше вир-вода и бореща се за въздух.

Отиде до банята и взе душ, изправена неподвижна под горещата струя. Докато бе сънувала кошмари, изпълнени с бели огньове, мозъкът ѝ не бе спрял да работи. Бе се събудила с дълбоко вътрешно убеждение. Вече знаеше какво трябва да направи. Трябваше отново да се изправи лице в лице с Майкъл и да успее да се държи нормално. Но не за дълго. Само за съвсем, съвсем кратко време.

Погледна се в огледалото и видя бледо и изпито лице. Нуждаеше се от козметика, за да имитира свежест. Заопипва под леглото за чантичката с лекарствата. Прерови съдържанието ѝ и намери шишенце успокоителни. Както много лекари, ги вземаше рядко, за да си помогне да заспи след преумора. Точно сега те можеха да ѝ помогнат да премине пропастта, която бе зейнала пред нея.

Дали Барбара Флорио бе започнала така? Беше толкова лесно да посегнеш към химикалите, за да укротиш непоносима емоционална болка. Върна малките жълти хапчета в шишенцето, засрамена от слабостта си. Седна на леглото и започна да си говори сама настървено, докато усети, че куражът ѝ започва да измества болката.

Когато слезе долу, беше осем и половина. Къщата бе спокойна. Отнякъде долиташе музика. Беше се овладяла напълно, чувствата ѝ бушуваха като развълнувано море под мазна пелена.

Отиде в кухнята, която бе топла и миришеше приятно на печено. Девън вадеше нещо от пещта, обърната с гръб към Ребека. Русата опашка, отметната върху рамото ѝ, предизвика силен пристъп на гадене, какъвто Ребека бе почувствала предната нощ.

Девън се обърна, ръцете ѝ с готварски ръкохватки държаха поднос с идеално изпечени кифлички. Видя Ребека и се усмихна.

— Здравсти! — каза тя весело. — Виж! Боровинкови кифлички.

— Откъде намери боровинки? — чу Ребека кухия си въпрос.

— В шкафа имаше консерва. Добре ли спа?

— О, да — каза Ребека. Долови свежия аромат на сапун, който се носеше от Девън.

— Седни — покани я тя. — Ще направя кафе. Коледа наистина ще бъде снежна! Не е ли страхотно?

— Да — каза Ребека. — Направо страхотно.

Девън се засмя.

— Терез и татко още спят. Можем да им занесем закуската в леглото, но това само ще насърчи мързела им. — Тя протегна ръце над главата си. — Чувствам се страхотно.

Ребека усети как мозъкът ѝ се бунтува срещу неадекватността на това весело бърборене след всичко, което се бе случило снощи. Дали Девън наистина си мислеше, че нещата са съвсем нормални?

Трябва да се махна оттук, помисли си тя. Трябва да отведе Терез надалеч.

Срещна Майкъл в коридора. Той я прегърна.

— Здравей, скъпа.

— Пусни ме — каза тя през стиснати зъби.

Той добродушно се засмя.

— Какво има?

— Не искам да ме докосваш — каза тя и се отскубна.

— Не мислеше така преди две вечери.

— Изобщо не трябваше да се случва — каза тя напрегнато.

В отговор той взе лицето ѝ в шепи и я целуна по устните. Устата му беше страстна и умела. Тя бясно го оскуба и откъсна устните си от неговите. После го бутна с отвращение.

— Казах, не! Уважавай волята ми, Майкъл.

Остротата на тона ѝ го накара да присвие очи.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Виж какво, Майкъл. Изобщо не трябваше да правим секс. Беше зле за мен, зле за теб, зле за дъщерите ти. Постъпихме животински и аз се мразя за това. Това повече няма да се повтори.

— Животински? — повтори той бавно и изражението му стана хладно. — Що за език е това?

— Моят език — каза тя приглушено. — Повече никакъв физически контакт между нас. Никога.

Той се взря в нея. Погледът му бе станал мрачен и я изгаряше като огън, но от него лъхаше студ. Спомни си докосването на кожата

му, когато се любеха. Тогава пак под външния хлад се разгаряше пожар.

— Коя си ти, по дяволите? — попита той. — Защо дойде? Какво искаш от мен?

Желанието ѝ да му каже заседна на гърлото ѝ, искаше да види как ще зяпне от учудване. Но думите не излизаха, отказваха да бъдат изречени. Успя само да придаде още по-голяма твърдост на гласа си.

— Говоря сериозно, Майкъл. Ако само с пръст ме докоснеш, ще си събера багажа и ще си тръгна.

Тя се извърна, но той се пресегна и я сграбчи за ръката, стисна я толкова силно, че дъхът ѝ секна. Когато се обърна, за да го погледне в очите, изражението му бе почти заплашително.

— Може да съжаляваш за малката си игричка — каза той почти шепнешком. — Може горчиво да се разкайваш за това някой ден.

Тонът му беше тракане на острие. Тя потрепери и плътта ѝ изстина.

— Заплашваш ли ме? — попита тя с пресъхнали устни.

— Предупреждавам те — отвърна той със същия тон.

Тя погледна за миг в очите му и се зачуди на какво ли бе способен. После издърпа ръката си от хватката му. Всеки негов пръст бе оставил след себе си огнена следа. Тя се обърна и се отдалечи от него.

САН ФРАНЦИСКО

Офисът на Пол Филипи, както подходеше на положението му, заемаше много скъпи квадратни метри на шестнайсетия етаж на престижна централна сграда. За себе си той бе избрал един ъглов кабинет, истинско орлово гнездо със стъклени стени и прекрасни гледки към залива, като почти отвсякъде се виждаше и синьото небе.

Не бе затрупал прекрасното пространство с много шкафове и полици. Вътре имаше само бюро, направено от подпряна върху стъкло базалтова плоча и по тази причина изглеждащо като окачено във въздуха. Имаше и дълбоки меки кресла, наредени в полукръг. Разстоянието между креслата и до бюрото беше доста голямо, затова Карла Бианки се намери на няколко метра от Ал Рейгън, когото не харесваше, а до Филипи, когото харесваше още по-малко, разстоянието беше още по-голямо. При това положение бе трудно да различи израженията на лицата им.

— Мога ли да ви предложа нещо? — попита Филипи. — Кафе, сода?

— Не, благодаря — отвърна Бианки. — Какво можем да направим за вас, адвокате?

— Няма да ви отнемам много време — каза щедро Филипи. Бианки и Рейгън бяха забелязали, че приемната му бе претъпкана с клиенти. — Как върви разследването?

— Като се има предвид, че не можем да говорим с нито един от основните свидетели — отвърна сухо Бианки, — върви много добре.

На бюрото на Филипи имаше чаша с обикновена вода, от която той отпиваше пестеливо.

— Разбрах, че сте говорили с всички врагове на Майкъл.

— Имате предвид тъста му и свещеника? — попита мило Бианки.

— Да не ставаме наивни. Двамата мразят Майкъл и в червата. Барбара си имаше много недостатъци и един от тях беше злият ѝ език. Може би ще ви е интересно да научите, че Майкъл Флорио е отказал да падне на нивото ѝ, въпреки че имаме цяла папка, пълна със

сериозни доказателства, че Барбара е малтретирала момичетата — говоря ви за медицински заключения, снимки, свидетелски показания. Става въпрос за побои, нападения, словесни мъчения. Много неприятно четиво.

— Ако момичетата бяха тук — каза тихо Бианки, — щяха сами да кажат истината.

— Ще я кажат — отвърна Филипи, — когато му дойде времето.

— Смятате ли, че момичетата са нормални?

— Бих нарекъл Девън свръхнормална.

— А Терез?

— Терез си има проблеми — сви рамене Филипи.

— Някаква представа за това къде се коренят тези проблеми?

— В напрежението между Майкъл и Барбара, разбира се. Тя започна да излиза от релси, когато семейният им живот се сгромоляса.

— Но Девън не излезе от релсите, нали?

— Не, Девън е образец за стабилен характер — каза Филипи.

— И на какво се дължи това?

— Кой знае? — Филипи леко докосна добре подстриганото си слепоочие. — И двете момичета са осиновени и в произхода на Терез може да има някаква генетична обусловеност.

— За да ни кажете това ли ни повикахте? — озъби му се Рейгън.

— Не, изобщо не бих желал да го обсъждам. Искане ми се да говорите за това направо с Майкъл и момичетата.

— Няма да е лесно, като се има предвид, че са изчезнали.

— Майкъл иска всичко да приключи. Повече от когото и да било друг.

— Тогава не трябваше да напуска града.

— И двамата прекрасно знаете защо напусна града — каза Филипи. — Вие се опитахте да влезете с танкове в семейството му, докато те още скърбяха за смъртта на Барбара. Канехте се да му отнемете децата. Доста се престаряхте и добре го знаете.

— Искане да говорим с цялото семейство — каза Бианки. — И все още искаме, господин Филипи.

— Поддържате ли връзка с Майкъл Флорио? — попита мрачно Рейгън.

Филипи го погледна за кратко.

— Защо? Да не би да искате да се извините?

Рейгън побесня.

— Той е беглец от закона. По-добре му кажете да се прибере вкъщи.

Филипи се наклони напред.

— Имате ли повдигнато обвинение? Или съдебна заповед?

— Не — отговори Бианки.

— Тогава Майкъл не е беглец от закона.

— А вие как бихте го определили? — попита Бианки.

— Като баща, защитаващ дъщерите си от непростимо груб полицейски тормоз — каза рязко Филипи.

— Да не се опитвате да постигнете някакво споразумение, адвокате? — попита Бианки.

Филипи се усмихна и заклати чашата с водата.

— Аз не правя споразумения, детектив Бианки.

— Тогава защо сме тук?

— Да го наречем опознавателно посещение.

— И какво опознаваме? — попита Рейгън.

— Условията, при които Майкъл Флорио може да обмисли да се върне в Сан Франциско.

Настъпи мълчание. Навън бе излязъл вятър. Бели облаци се спускаха по синевата на калифорнийското небе. Сенките им ту помрачаваха, ту осветяваха стъкления кабинет.

— Добре — каза Бианки накрая. — Да чуем условията му.

УРБИНО

След два дни дойде Коледа и за Ребека тя премина като досаден сън. Изтърпя всичко, целувките, семейните закуски, отварянето на подаръците. Самоконтролът държеше изкъсо емоциите ѝ и ѝ даваше възможност да играе ролята си безпогрешно, макар и с известно усилие.

Знаеше, че Майкъл също се опитва да прикрие мрачните си чувства под привидното спокойствие. Беше ѝ купил палто от тъмносиня ламска вълна, леко като перце и изключително топло. Сигурно бе изгубил доста време в някой лъскав бутик в Урбино, за да го избере. Тя едва се докосна до дрехата. Насили се да я облече веднъж и му благодари мило, доколкото можа. После захвърли палтото на един стол и го остави там почти през целия ден. Видя, че в очите му блесна гняв.

До средата на деня вече се чувстваше изтощена. Обядът беше тежко мъчение. Виното и шампанското, които пиha, не помогнаха и тя се чувстваше сякаш се бореше да задържи главата си над повърхността. Започваше да изчерпва запасите си от безсмислени теми за разговор и остроумни забележки. Вече не ѝ се играеше.

Някак си успя да докара до вечерта. И отново усети ледено докосване на огън до тялото си, което я накара първо да потрепери от хлад, а след това да се облее в пот. Може би бе хванала нещо, някакъв вирус. Лежеше в леглото си и се вслушваше в силното биене на сърцето си и хъркането на дробовете. Трябваше колкото може по-скоро да се махне. Не можеше да продължава още дълго този маскарад, без да се издаде. А започнеше ли веднъж да бяга, ще трябва да бяга по-силно и по-бързо от всякога. Трябваше да заведе Терез колкото може по-далеч.

На следващата сутрин Ребека се събуди спокойна, но твърдо решена. Повече никаква слабост, каза си тя, никакъв страх. Бе настъпил моментът да завърши това, което бе замислила в Непал.

Единствените магазини, които щяха да са отворени днес, бяха хлебарниците, затова под претекст, че отива да купи пресен хляб, тя

взе джипа и отиде в Урбино. Изгази през заснежените пътища до града. Беше почти единствената кола, която се движеше толкова рано в деня на св. Стефан.

В Урбино купи хляб и го хвърли на задната седалка, след това отиде до автогарата край града. Зад гишето седеше самотна жена с уморен вид и пушеше цигара. Ребека купи два билета за Римини през Пезаро за първия автобус на следващия ден, който според разписанието тръгваше в пет сутринта. Сгъна внимателно билетите и ги прибра в портмонето си.

След това отиде при автомата във фоайето на местната банка, откъдето знаеше, че може да вземе пари в брой. Пъхна картата си и започна да тегли по две хиляди лири. Когато дисплеят на автомата ѝ показва, че повече не може да ѝ даде, тя имаше в ръцете си цяла пачка банкноти. Вероятно бе изтеглила всичките налични пари. Преброи ги: бяха почти седемстотин долара. Не бяха достатъчно, но за начало щяха да стигнат.

Върна се в джипа и вдигна поглед към оловното небе. Само много силна снежна буря би могла вече да я спре. Тя се помоли набързо времето да е хубаво, за да улесни бягството ѝ.

Аргументацията ѝ беше свършено проста. Съобрази, че когато Майкъл разбере какво е направила, ще се досети, че е тръгнала на запад, към летището или гарата във Флоренция, откъдето щеше да поеме по главните пътища, водещи на север. Но тя щеше да хване точно обратната посока — на изток, към Адриатическо море, един на пръв поглед безсмислен маршрут за бягство.

Смяташе да вземе джипа и да направи всичко възможно да обездвижи мотора, преди да тръгне. Дори и Майкъл да намереше кола, с Терез дотогава щяха да са на стотици километри на другия бряг, вероятно дори вече в Римини.

От Римини щяха да хванат ферибота през Адриатическо море до Пула в Истрия, хърватската част на някогашна Югославия. Знаеше, че в Пула се намираще едно от малкото безопасни летища в разкъсваната от войни страна. Там дори имаше жалка туристическа индустрия, която се бореше за оцеляване, като организираше чартърни полети до някои европейски столици. Самолетите пътуваха наполовина пълни и тя не се съмняваше, че ще приемат с отворени обятия още двама пътници.

Беше смел план и тя се съмняваше, че Майкъл ще успее да го предугади — поне не докато бъде прекалено късно. Кой човек с всичкия си би избягал в Хърватска? Докато той предположи такъв маршрут, те отдавна ще са заминали.

От Пула с Терез щяха да хванат полет докъдето беше възможно — Лондон, Париж, Берлин, нямаше значение. И оттам щяха да отлетят към вкъщи. Като кацнеха веднъж в Лос Анджелис, тя щеше да е в относителна безопасност, каквито и законови действия да предприемеше Майкъл срещу нея. Дори и да се осмелеше да пристъпи в Америка, полицията беше по петите му и тя щеше да успее да отблъсне обвиненията в отвлечане, като хвърли унищожителните улики за връзката му с Девън.

Ако и тази заплаха не го спреше, можеше да се укрие заедно с дъщеря си. Щеше да се справи с юридическите последствия от действията си и да намери разрешение. Щеше да открие начин да придобие законни права над Терез. И ако това се оказеше трудно, можеше да постъпи като Майкъл: да отиде на някое затънтено място, където никой не би могъл да я намери, и да помогне на Терез да се излекува. След няколко години тя щеше да е голяма й да е в състояние да направи сама избора си. Сега най-важното бе да я измъкне от ужасния капан, в който бе попаднала.

Но първо трябваше да преодолее още едно препятствие. Днес й предстоеше да се изправи пред непредвидимо трудната задача да убеди Терез да тръгне с нея, Ребека не се съмняваше, че ще успее, но щеше да бъде много болезнено, особено за Терез.

Единственият, начин, по който можеше да я накара да й се довери, бе, като й каже пълната истина, а това щеше да я стресира. В болката и безпомощността си Терез бе избягала от истината в сигурното убежище на литературата. Докато караше джипа през снежните пътища към воденицата, Ребека наум съставяше плана си.

Всичко трябваше да стане внезапно и просто и в непосредствена близост до часа на тръгването. Не трябваше да дава на Терез време да размисли, да се затвори в обичайното си убежище от болката, което значеше да се свие в ембрионална поза и да се откъсне от света.

Първо, щеше да й каже коя е, защо я е изоставила преди години и какво е искала да направи.

Второ, щеше да я накара да осъзнае истината за това, което ставаше между Девън и баща им. Щеше да се постарее тя да разбере в какви страшни тръни се е оплела, какво мрачно бъдеще се отваря пред нея, ако не избяга, преди да стане прекалено късно.

Трето, щеше да ѝ обясни поне част от това, което се бе случило в Сан Франциско. На Терез щеше да ѝ се наложи да се изправи лице в лице със собствената си вина и да разбере, че като бяга от нея, ѝ дава възможност да я унищожи.

И най-накрая щеше да предложи на Терез изход, бягство към нов живот, в който няма вина, няма болка и няма порок, който да трови живота ѝ.

Зави край ъгъла и къщата се показва пред нея.

Внезапно Ребека отвори широко очи от изумление. Натисна спирачката и джипът занесе настрана. За миг през ума ѝ се втурнаха най-невероятни версии за бягство. След това раменете ѝ примирено се отпуснаха.

Беше забелязала, без да осъзнава какво значи това, че снегът по пътя е разбъркан и кален. Сега вече знаеше защо.

Пред къщата бяха паркирани две полицейски коли, черна патрулка и голямо бяло возило. Светлините на покрива на патрулката се въртяха и ленивата ротация на синята лампа сякаш отвяваше като студен вятър и изравняваше със земята пясъчните кули на Ребека.

Ребека паркира джипа и отиде до къщата с примряло сърце. В коридора поздрави двама млади италиански карабинери в зимни бежови униформи. Обясни им хладно коя е.

— Къде са децата? — попита тя.

— В кухнята.

— А господин Флорио?

— Говори с американските полицаи. Не може да ги прекъсвате — каза рязко единият от карабинерите, когато тя се шмугна пъргаво покрай тях.

— Отивам при децата — отвърна тя просто. — Аз съм тяхна бавачка.

Повече не се опитаха да я спрат. Тя се затича нагоре по стълбите към кухнята. Пред вратата на един стол седеше жена полицай. Девън и Терез бяха зад кръглата кухненска маса. И двете бяха пребледнели. Терез стискаше в ръце дебел роман, а Девън тракаше нещо със схванат

пръст на калкулатора си, но и двете не можеха да заблудят никого, че са спокойни.

Когато Ребека влезе, Девън вдигна поглед. Очите ѝ бяха студени като айсберги и Ребека почти физически усети погледа ѝ.

— Ти ли направи това? — попита тя тихо, но със зверска интонация.

— Не — отвърна Ребека и се обърна към Терез. — Добре ли си, Терез? — попита тя нежно.

Пръстите на Терез се впиха толкова силно в книгата, че корицата ѝ заплашваше да се скъса. Сивите ѝ очи гледаха упорито в страницата, но без да се движат! Тя не отговори. Ребека издърпа един стол до Терез. Слабото тяло на момичето беше напрегнато.

Тя леко целуна детето по слепоочието.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Тук съм. Обещавам, че няма да позволя повече да ти се случи нищо лошо. Никога вече. — Терез не реагираше по никакъв начин, само стискаше книгата и се взираше с празен поглед в нея, сякаш се опитваше да се пресели в някакъв друг свят, където би била в безопасност. Ребека се тревожеше до смърт за нея.

— Кой разпитва баща ви? — попита тя Девън.

— Някаква жена на име Бианки и някакъв мъж.

— От Сан Франциско ли?

Девън се облегна назад на стола си и уморено отметна опашката си.

— Да. Същите, които искаха да ни отнемат от татко и да ни хвърлят на психиатрите на полицията.

— Имат ли съдебно разпореждане? — попита Ребека.

— Не знам.

— Къде са?

— Седнали са до коледната елха — отвърна Девън и притвори очи.

В последвалата тишина се чу тих шум от скъсване. Книгата бавно се разпадаше под фанатичния натиск на пръстите на Терез. Ребека се чудеше след колко ли време, и крехката душа на момичето ще започне да се разпада.

— Не се тревожете — каза тя тихо. — Всичко ще се оправи. — Тя прегърна Терез и се замисли как да я измъкне от изпитанията, които

щяха да последват.

Мина близо час, преди да чуят раздвижване от всекидневната. Преди това Ребека бе почувствала как Терез започва бавно да се отпуска в ръцете ѝ. Вече не стискаше така силно книгата и бе отпуснала глава на рамото ѝ, притворила очи.

Но веднага се стегна, когато чу гласа на Майкъл, след което пред тях се появи раздърпан мрачен мъж и елегантно облечена жена.

— Детективи Бианки и Рейгън от Сан Франциско — представи ги троснато Майкъл.

И двамата полицаи се здрависаха набързо с Ребека. Жената се усмихна на момичетата.

— Няма за какво да се тревожите — каза тя с приятен тон. — Искаме само да помогнем.

— Точно така — каза Девън с недвусмислена ирония. Терез изобщо не реагира.

Детектив Бианки докосна за миг Терез по рамото. Лицето ѝ не беше много миловидно, но по него бе изписано състрадание.

— Много ми хареса елхата ви — каза тя. — Прекрасна е.

Мрачният Рейгън не направи никакъв опит да омекоти удара.

— Вие ли ще им кажете, господин Флорио, или искате аз да го направя?

— Аз ще им кажа. — Майкъл изглеждаше потиснат. — Връщаме се вкъщи. В Сан Франциско.

Ребека чувства как Терез конвулсивно потрепери. Девън изхлипа и се хвърли в прегръдките на баща си. Притисна се в него и зарови лице в гърдите му. Той я прегърна и механично я погали по косата. Ребека напрегнато чакаше той да продължи да говори.

Най-накрая Девън се отдръпна от баща си. Лицето ѝ бе измокрено от сълзи.

— Защо, татко? — попита тя.

— Всичко свърши, Девън.

— Господин Флорио арестуван ли е? — попита Ребека американските полицаи.

— Никой не е арестуван — каза Бианки. — Не са издадени никакви съдебни разпореждания.

— Засега — допълни Рейгън.

— Тогава защо се връщаме? — попита Девън.

— Защото се нуждаят от нашите отговори.

— Могат да си задават въпросите и тук!

— Искаме да се върнете вкъщи — обясни кратко Рейгън.

— Знаем какво означава това — каза Девън. — Не сме длъжни да се връщаме, татко!

— Много по-добре ще е, ако се върнете — каза внимателно Бианки. — Всичко това трябва да свърши.

— Права е — отвърна Майкъл. — Трябва да се върнем и да приключим с всичко. Аз постигнах каквото исках. Отведох Терез далеч от тях, когато прекрчиха всички граници. Но винаги съм имал намерение един ден да се върна. От сега нататък всичките разпити ще се провеждат в присъствието и на трима ни, на Пол Филипи и психиатър, когото ние посочим.

— Лъжат! — извика Ребека. — Не можеш да им имаш доверие!

— Трябва да им имам доверие. — Майкъл се обърна към Ребека. Тъмните му очи срещнаха нейните. — Искам да тръгнеш с нас, Ребека. През следващите месеци ще имаме голяма нужда от теб. Ще ни помогнеш ли?

Отвращението ѝ от него беше толкова силно, че едвам смогваше да го погледне.

— Да — каза тя уморено. — Разбира се, че ще дойда.

— Не!

Думата бе прошепната от Терез. Ребека я погледна загрижено. Книгата се изплъзна измежду пръстите на момичето. То се взираше в баща си с невиждащи очи.

— Не, татко — прошепна пак тя. — Моля те.

Гласът на Майкъл не търпеше възражения.

— Не можем да останем вечно тук. Всичко свърши.

— Не!

Ребека се опита да успокои Терез, но тя скочи на крака и всеки мускул по тялото ѝ трепереше. Сграбчи ръба на масата толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха, и се загледа диво в баща си.

— Не можеш да го направиш, татко — каза тя, а гласът ѝ все повече се повишаваше. — Не можеш да ги оставиш да ме отведат.

— Те няма да те отведат, Терез — каза Майкъл и тръгна към Терез, за да я прегърне.

— Ще ме отведат! — Гласът на момичето беше почти истеричен.
— Ще ме отведат и ще ме затворят. Ще ме унищожат.

Ребека също стана, Девън я последва. Всички се опитваха да утешат Терез. Но гласът ѝ се извисяваше в писък.

— Ще ме унищожат. Те знаят, че съм убила мама.

— Ти не си убила мама — каза настойчиво Девън. — Това беше нещастен случай, Трий.

— Аз я убих. Аз я убих.

— Спри — извика Ребека, опитвайки се да я усмири. Но Терез се бореше срещу всички с онази поразителна агресивност, която Ребека познаваше отпреди. Двамата полицаи се опитаха да се намесят, но Ребека рязко ги възпря. — Моля ви. Просто стойте настрана. Можете само да влошите положението.

Терез дереше Ребека с нокти и съскаше гневно срещу нея.

— Ти ги доведе. Ти ги доведе.

— Не съм — извика уязвена Ребека. — Кълна се, че не съм.

— Лъжкия!

Майкъл впрегна всичката си сила, за да задържи ръцете ѝ до тялото. Но тя се зъбеше като вълк и ръмжеше срещу Ребека със святкащи очи и разширени ноздри.

Ребека се сети за успокоителните горе в стаята ѝ. Едно хапче би могло да предотврати припадъка, ако успееше да го донесе на Терез навреме. Но сега не се осмеляваше да излезе.

Терез дишаше тежко и се бореше, без да казва нито дума. Майкъл я притисна до себе си и започна да ѝ шепне нещо. Девън гледаше безпомощно и лицето ѝ бе напрегнато.

За няколко тревожни секунди Ребека помисли, че Терез може и да не получи спазъм. Но борбата ѝ придоби характерната си безцелност, започна да маха с ръце като птица в капан. Ребека видя, че жилите на врата ѝ изпъкнаха. Очите ѝ се претърколиха назад.

— О, Терез! — каза тя измъчено.

Тогава започнаха конвулсивните, повтарящи се движения. С мрачно лице Майкъл вдигна дъщеря си. Гръбнакът ѝ бе извит на дъга, а главата ѝ — отметната. Беше застинала вцепенена в ръцете на баща си, но крайниците ѝ продължаваха да се тресат.

Ребека видя израженията по лицата на двамата полицаи. И изведнъж осъзна какъв гняв бе изпитал Майкъл, разбра отчаянието му,

което го бе накарало да отведе далеч от тях тези ужасяващо беззащитни деца.

— Занеси я на леглото, Майкъл — нареди му тя. Изтича напред, като първо се насочи към стаята си. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Намери успокоителните и изтърси едно хапче в дланта си.

Майкъл се бе качил на горния етаж и слагаше Терез на леглото ѝ. Тя се давеше за въздух, зъбите ѝ бяха стиснати. Ребека бръкна с мъка в устата ѝ и извади езика ѝ, за да не го прехапе или да го глътне и да се задуши. Счупи таблетката на нощното шкафче и я стри на прах, който поръси на езика на Терез и го размеси със слюнката ѝ. Момичето реагира инстинктивно и глътна лекарството, което потъна към стомаха ѝ. Скоро щеше да започне да действа.

Както и преди, Терез се подмокри, но Ребека не обърна особено внимание на това. Сега вече беше сигурна, че момичето не страда от епилепсия. Вдигна клепачите ѝ и видя, че зениците ѝ още са претърколени навътре.

— Добре ли е?

Ребека се обърна и видя, че детектив Бианки ги бе последвала.

— Ще се оправи — отвърна тя. — А сега, моля ви, напуснете.

— Ще чакаме долу — каза полицайката и се обърна.

Ребека преслуша сърцето и дробовете на Терез и вдигна поглед към Майкъл.

— Тя се нуждае от помощ.

— Всички се нуждаем от помощ — каза Майкъл с кух глас.

Тежкото дишане на Терез се превръщаше в тих плач на малко дете. Ребека я прегърна и я притисна към себе си.

— Моля ви — каза тя тихо. — Бихте ли излезли всички. Терез ще се оправи.

Девън започна да се дърпа, но Майкъл я хвана за ръката и наполовина я избута, наполовина я извлачи навън. После затвори вратата.

В настъпилата тишина Ребека залюля Терез и зачака плачът ѝ да престане. Накрая той започна да утихва, въпреки че сълзите продължаваха да се стичат под плътно стиснатите ѝ клепачи. После чу от гърдите ѝ да се изтръгва едно дълго „оох...“ и разбра, че лекарството е започнало да действа.

Почувства силно съжаление, че планът ѝ да избяга с Терез през Хърватска се е провалил. Какво щеше да стане с всички тях? Какво щеше да се случи с Терез? Ако я притиснеха и успееша да изтръгнат от нея самопризнание за вината ѝ, как щяха да постъпят после? Ще я пратят в затвора? В лудница? При други осиновители? Повече никога нямаше да може да води нормален живот. Щеше да бъде погубена завинаги.

Защо не се възползва от възможността да избяга с Терез още преди време? При следващия шанс, който ѝ се предостави, ще грабне момичето и ще избяга, както никога преди не е бягала, закле се мрачно Ребека.

Остана с Терез, докато тя потъна в дълбок сън. После я зави, дръпна пердето и слезе долу.

Жената детектив, Бианки, я чакаше.

— Господин Флорио каза, че сте лекар — започна тя. — Вярно ли е?

Ребека кимна с неохота.

— Да, лекар съм.

— И каква по-точно е връзката ви със семейството?

— Приятел съм.

— Не сте ли служител?

— Това също.

— Нещо друго?

Ребека я погледна. Кафявите очи на жената я гледаха настойчиво и интелигентно.

— Просто се старая да правя най-доброто за момичетата — отвърна тя кратко.

— Аха — каза тя и неутралното междуметие прозвуча като обвинение. — Вие не сте длъжна да се връщате със семейството в Съединените щати, доктор Бърнс. Няма защо да се замесвате.

— Вече съм замесена — каза троснато Ребека. Тя се шмугна покрай Бианки и се качи в стаята си.

Пристигнаха на летището в Милано под ескорта на двамата американски полицаи.

Ребека и преди бе идвала на „Леонардо да Винчи“ и го намираще за хаотично и шумно. Всички бяха изтощени от напрежение, но тя особено много се притесняваше за Терез. Детето се държеше тревожно нестабилно през последния половин ден. Получи още два припадъка, не толкова силни, но въпреки това достатъчно потискащи, особено на фона на това колко добре се чувстваше момичето преди Коледа. Също така почти не говореше. Няколкото думи, които произнесе, само показаха колко дълбок беше ужасът ѝ от завръщането в Сан Франциско. На Ребека ѝ приличаше на смъртник, чакащ реда си и смазан от чувство за безнадеждност.

Почуди се дали да не поддържа Терез с малки дози валиум, за да я предпази от нови припадъци, но накрая реши да не го прави.

Вместо това плътно следваше момичето. Не беше лесно, защото присъствието на двамата полицаи напругаше всички. Строгите им всевиждащи очи разклащаха доверието в декларациите им, че не става въпрос за арест. Всеки техен контакт с Терез видимо влошаваше положението ѝ и Ребека накрая ги помоли да не се приближават до нея и дори да не ѝ говорят, ако това е възможно.

Когато седнаха на масата в кафенето и започнаха мрачно да отпиват от кафетата си, за да убият времето до заминаването, Ребека се помъчи да не мисли за дългия полет до Сан Франциско. Терез вече бе показала раздразнение по време на сравнително краткия полет от Флоренция до Милано. Изпитваше клаустрофобия и, изглежда, не ѝ стигаше въздухът. Ако се наложеше, щеше да ѝ даде валиум, като се качат на борда на самолета. Така тя щеше да проспи поне част от полета.

— Добре ли си? — попита Майкъл.

Ребека вдигна поглед.

— Добре съм.

Той кимна. Обикновено беше пъргав и тъмният му поглед издаваше кипяща енергия. Последните два дни бяха хвърлили сянка върху него. Дори бяха повлияли на стойката му, по принцип изправена и горда, но сега доста напрегната.

Дни след разкритията на Девън Ребека още не можеше да го гледа. Чувстваше такова отвращение от това, което бе направил, че направо настръхваше, когато бе близо до него. Колкото и да се стараеше да се отнася към всичко като лекар, емоциите ѝ я предаваха.

Искаше да изгони Майкъл и Девън от съзнанието си, да ги изреже от мозъка си като хирург със скалпел.

Но как би могла да го направи и едновременно да защити Терез? Даваше си сметка, че нещата не са толкова прости. Като педиатър знаеше, че кръвосмешението и насилването на деца имаше дълбоко скрити корени. Ако Майкъл бе насилвал Девън, възможно ли беше наистина да не е посягал на Терез?

Ако се окажеше, че се е възползвал и от нея по такъв начин, тя се закле да направи всичко по силите си, за да го унищожи.

Тъмните очи на Майкъл срещнаха погледа ѝ, сякаш бе отгатнал мислите ѝ.

— Не се тревожи — каза той нежно. — Всичко ще се оправи.

— Ще се оправи? — повтори тя невярващо.

— Имай ми доверие.

Тя снижи гласа си, за да може да я чуе само той.

— Какво направи с дневника на Терез?

— Унищожих го — отвърна той със същия тон.

— Сигурен ли си?

— Изгорих го.

Тя кимна. Терез се взираше в празното пространство, изопнатото ѝ лице и стегнатото ѝ тяло подсказаха на Ребека, че не беше далеч от нов припадък. Ребека я погали по косата.

— Трябва да си изпиеш сока — каза тя нежно, — за да не се обезводниш по време на полета.

— Няма ли да си махнеш лапите от нея? — сопна ѝ се Девън. Изобщо не я оставяш на мира! — Тя коленичи пред Терез и ѝ подаде една пластмасова торба. — Виж какво купих, Трий — каза ѝ тя нежно. — С него полетът ще мине много по-леко.

Терез порови из торбата с безчувствени пръсти и извади яркожълт уокмен със слушалки. Девън бръкна в чантата и ѝ подаде няколко касети.

— Взех и това. Любимите ти. Както и допълнителни батерии.

Напрегнатото изражение на Терез се поотпусна и лека усмивка се разля по устните ѝ. Тя порови из касетите.

— Благодаря ти, Деви — каза много тихо.

Ал Рейгън хвърли на Девън уморен от света поглед, после го премести на Терез.

— Как е детето? — изръмжа той към Ребека.

Тя само поклати глава, за да му даде да разбере, че не е много добре. Погледна часовника си. След два часа щяха да се качват. Тъмнеещото небе бе обагрено в оранжеви петна. Бъдещето, каквото и да беше то, изникваше пред тях.

Местата в първа класа на самолета — платени от Майкъл Флорио — бяха на двойки. Бианки и Рейгън седнаха един до друг и започнаха тихо да си говорят. Девън се настани до баща си. Затова Ребека с облекчение се намери до Терез. Момичето бе заело мястото до прозореца и в момента се бе извило като болно дете, с чело, притиснато в стъклото. Ребека забеляза, че така силно кърши пръсти, че под ноктите ѝ не бе останала и капчица кръв.

— Защо не послушаш музика? — предложи ѝ тя.

Терез кимна. Сложи слушалките и пхна касета в уокмена. Ребека чу тихото бръмчене на музиката в слушалките. Терез отново се загледа неவிждащо през прозореца.

Ребека хвърли поглед през пътеката. Девън бе облегнала глава на гърдите на баща си. Силните ръце на Майкъл я бяха обгърнали и брадичката му бе облегната на златистата ѝ глава. Ребека усети, че ѝ се гади от отвращение. Как е станало? Как е могъл един мъж с толкова качества да затъне в такава порочна връзка?

Като педиатър се бе занимавала с насилвани деца в клинични условия. Никога не можеше да потисне гнева си към тези, които принуждават към подобни действия собствените си и чуждите деца. Сега, като гледаше как гъвкавото тяло на Девън се е сгушило до тялото на баща ѝ, как протягаше ръка по гърдите му, осъзнаваше, че и тя беше много дрзка сексуално. Но точно това искаха насилниците на деца да внушат на другите. Тя ме съблазни. Беше чувала тези думи от много бащи изнасилвали.

Девън бе казала, че сексуалните им отношения са започнали, когато е била на девет. Никое деветгодишно момиче не може да бъде съблазнителка. Девън бе научила тази, отвратителна сексуална арогантност от баща си. Майкъл, а не гените ѝ я бяха превърнали в това, което беше сега.

Терез изведнъж започна да дращи седалката пред нея и да се опитва да стане от мястото си.

— Какво има? — попита загрижено Ребека.

— Трябва да отида до тоалетната — каза Терез преbledняла и притисна длан към устните си.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Остави ме на мира.

Ребека се обърна и се загледа подир Терез, която се втурна към тоалетната в дъното на салона. Девън бе чула раздвижването. Тя стана и настигна Терез, като я сграбчи до сгъваемата врата. Размениха си няколко думи. После Терез се шумугна в тоалетната и Девън се върна. Тя изгледа зверски Ребека, сякаш по някакъв начин бе отговорна за гаденето на Терез.

Мина половин час, преди Терез да излезе, и Ребека бе започнала да се безпокои. Но момичето просто се тръшна обратно на седалката си и отново се загледа през прозореца, като стискаше уокмена в ръце.

Тъй като се почувства много уморена, Ребека пусна назад седалката си и си позволи да заспи.

Заспа дълбоко. Когато се събуди, усети вълчи глад. Погледна часовника си и видя, че е спала няколко часа. Мястото до нея беше празно. Изправи се в седалката си и погледна към Майкъл и Девън. Девън спеше, облегнала глава на рамото на баща си. Зад тях двамата полицаи четяха евтини романи.

— Къде е Терез? — попита тя тихо.

Майкъл се обърна и я погледна с празно лице.

— Отиде до тоалетната.

Ребека се протегна уморено. Оставаха още няколко часа до края на полета. Въпреки че се страхуваше от това, което ги очакваше в Сан Франциско, вече искаше пътуването да свърши.

Тя порови в чантата си за книгата. Ароматът на претоплена храна се носеше из салона и дразнеше стомаха ѝ. Почете, като се опитваше да се заинтригува от текста, но с част от мозъка си чакаше да се върне Терез.

Чу приятния глас на Бианки:

— Мирише ми на прегоряла вечеря — каза тя с усмивка. Но в погледа ѝ се четеше несигурност.

Ребека също се обърна и се огледа. И на нея ѝ замириса на нещо странно и видя, че някои от другите пътници бяха разтревожени, а други заинтригувани. Единствените, които не изглеждаха загрижени, бяха Майкъл и Девън, те продължаваха да спят.

— Доколкото мога да преценя по миризмата, нещо в кухнята не е наред — чу тя някой да казва на английски зад нея, забележката беше веселяшка, но в тона ѝ имаше някаква нервност. Ребека остави книгата и откопча колана си. Къде беше Терез?

Нещо привлече вниманието ѝ, нещо сиво, което пълзеше по пода пред краката ѝ. Тя погледна надолу. Беше струйка дим, идваща от дъното на салона. Докато я наблюдаваше, по-скоро учудена, отколкото уплашена, пушекът се завихри към предната част на помещението и се вдигна в душен облак.

Някой нададе кратък писък. Бианки, която продължаваше да наднича над облегалката си, сега вече изглеждаше угрижена.

— Във въздуха се носи дим — каза тя, като натисна един звънец, за да разговаря с някого от екипажа.

Ребека усети как сърцето ѝ заби. Опита се да остане спокойна. Стана и тръгна бързо назад към тоалетните. Като дръпна завесите, оттам се разнесе силна миризма на изгоряло. Едната кабина беше празна, а другата заета. Тя почука на заключената врата.

— Терез! Вътре ли си?

Вратата се отвори и през нея надникна непозната жена.

— Откъде мирише на изгоряло? — попита тя разтревожено.

Ребека почувства, че я обзема ужас, и се върна при полицаите.

— Не мога да намеря Терез — каза тя нервно.

— Може би се разхожда между редиците — предположи Майкъл, свали главата на Девън от рамото си и стана. — Понякога прави така по време на дълги полети. — Всички обърнаха поглед към салона. Сега вече цялото помещение беше определено задимено и пътниците бяха започнали да се въртят в начеваща паника.

— Ще отида да я потърся — каза спокойно Ребека.

Майкъл пристъпи на пътеката.

— Аз ще отида.

— Защо не останете при другата си дъщеря, господин Флорио — настоятелно каза Рейгън. Той се закашля, защото димът влезе в гърлото му.

— Терез има нужда от мен — отвърна Майкъл. — Тя не би искала да вижда вашето лице, детектив.

Бианки хвана Майкъл за ръката.

— Нека партньорът ми да дойде с вас, господин Флорио. Той може да ви е само от помощ.

Като се съгласи неохотно, Майкъл тръгна с каменно лице напред, а Рейгън го последва по петите. Те префучаха през червените завеси. Светлинният знак, който приканваше пътниците да затегнат коланите, се включи внезапно е пронизителен звук. Един мрачен стюард по риза се втурна по пътеката. По лицето му бе изписано заучено спокойствие.

— Моля, веднага седнете по местата си — извика той. — Командирът на полета е включил предупредителните знаци, които ви напомнят да не се пуши, затова, моля, загасете всичко. Всички да седнат и да затегнат коланите си, моля.

— Какво става? — попитаха десетина души с различни нюанси на тревога.

— Имаме съвсем малък проблем — отвърна той, като буквално избутваше хората по седалките им. — Няма за какво да се притеснявате. Скоро командирът ще направи съобщение. А сега ви моля да седнете по местата си.

Ребека се вмъкна на мястото до Девън и закопча колана.

— Къде е пожарът? — попита някой притеснено.

— Все още не знаем дали има пожар — каза спокойно стюардът.

— Е, тогава, ако прегарят вечерята ни, добре се справят — каза високо пътникът пред Ребека.

Стюардът не отговори, но започна да налива вода на всички.

Пулсът на Ребека вече бясно препускаше. Усети, че дробовете ѝ отказват, и се закашля. Въздухът ставаше все по-труден за дишане и тя имаше чувството, въпреки че можеше и да е истеричен пристъп, че все повече се сгорещява. Молеше се Майкъл да намери Терез и да я доведе обратно тук.

Тя погледна към невъзмутимото лице на Девън. Нямахше нужда да я буди, докато наистина не стане опасно.

Опасно? Тя хвърли поглед покрай клюмащата глава на Девън към прозореца. На почти десет километра над Атлантическия океан и на стотици от най-близката суша не беше най-подходящото място за избухване на пожар в самолета. *Терез, Терез*, помисли си тя, *какво си направила?*

От задния салон до ушите ѝ долиташе врява от различни гласове. Хората викаха, децата ревяха, някои дори пищяха. Сърцето ѝ се сви от

лошо предчувствие.

Най-накрая радиоуредбата се включи и успокоителен мъжки глас заговори провлачено.

— Здравейте, всички. Говори командирът на полета. Имаме незначителен проблем на борда, както някои от вас вече са се досетили. В момента той не излага на никакъв риск самолета и ние ще се справим с него възможно най-бързо.

Хората кашляха, някои от тях направо се давеха. Въздухът ставаше все по-задушен и димът добре се виждаше под лампите. Възрастните, изглежда, страдаха най-много. Ребека видя една белокоса жена, превита надве и видимо в шок, да притиска носна кърпа към устата си. Тя инстинктивно скочи и се затича към нея.

— Може ли да намерите кислород — извика Ребека към стюарда, като видя сиво-синкавия цвят на устните ѝ. Той се втурна да търси кислороден апарат, като затвори след себе си херметическата врата на салона.

— Тя е астматичка и има белодробна емфизема — каза придружителката на възрастната жена.

— Ясно. — Комбинацията беше прекалено трудна за овладяване при непрекъснато съгъстващия се дим.

— Ще умре ли? — попита спътницата ѝ.

— Разбира се, че не — отвърна твърдо Ребека. — Носи ли си лекарствата?

Жената започна да рови в чантата си за хапчета. Ребека далеч не беше толкова жизнена, колкото звучеше. Точно сега страхът беше най-големият враг на жената. Ребека успя да я накара да си вземе предписаните лекарства и да вдишва през многобройните си инхалатори.

Стюардът се върна с малка кислородна бутилка и маска. Ребека я постави на лицето ѝ, като не спираше да я успокоява, доколкото може. Кислородът подейства и синият цвят по ноктите на жената започва да избледнява.

Къде, по дяволите, бяха Майкъл и Терез? Като се изключеше краткото съобщение на командира, нямаше никаква информация, а сред пътниците бе настъпила истинска паника. Цветът на дима, който се носеше от дъното на салона, се променяше от бледосив в зловещо кафяво-черен. Изглеждаше отровен и най-вероятно беше. Тя погледна

през прозореца, мислейки за горчивата ирония да се намират сред стотици кубически километри разреден чист въздух, докато безпомощно се задушават в тази херметически запечатана алуминиева машина. В пристъп на клаустрофобия ѝ се прииска да заудря с юмруци по прозореца и да го счупи.

Някой я сграбчи за ръката. Беше Девън, вече събудена и ужасена.

— Какво става? — попита тя. — Ще се разбием ли?

— Не. Но изглежда на борда има пожар.

— Къде е Терез?

— Някъде назад в самолета. Баща ти отиде да я търси.

— О, господи — каза Девън и заби пръсти в ръката на Ребека. —

Тя го е направила!

— Това е невъзможно — каза Ребека троснато, въпреки че и нея я измъчваше същата мисъл.

— Тя го е направила — повтори Девън с пълна сигурност. — По-скоро ще ни убие всичките, отколкото да се върне в Сан Франциско.

Те се взряха за миг една в друга напрегнато. Девън избухна в давеща кашлица, когато димът влезе в дробовете ѝ. Обърна се настрана, приведе се и погледна през прозореца.

— Над океана сме — каза тя с висок и треперещ глас. — Няма къде да се приземим. В капан сме!

Заекваше и всичката ѝ балансирана зрялост се бе стопила. Сега бе просто едно дете, безпомощно и изплашено.

— Облегни се назад и си закопчей колана — подкани я Ребека, като изостави за малко възрастната жена и бутна Девън на седалката ѝ. — Виж какво, натопи салфетката в чашата с вода, изстискай я и я сложи пред носа и устата си. Ще помогне. Когато изсъхне, пак я намокри.

— Не искам да умра, Ребека — каза Девън тихо, пръстите ѝ силно трепереха, докато се опитваше да разгъне салфетката, както ѝ показа Ребека.

— Няма да умреш. Никой няма да умре. — Тя погали Девън по главата. — Затвори очи. Така няма да ти пари.

Освен да раздава упорито уверения, друго почти нищо не можеше да направи. Вдишването на дим и изгорели газове беше смъртоносно и ако положението се влошеше, скоро щеше да има доста

болни хора наоколо. Импровизираните маски от мокри салфетки помагаха само донякъде.

Девън притисна кърпата към лицето си и стисна очи. Ребека я остави и отиде при възрастната си пациентка, която изглеждаше доста зле. Спътницата ѝ, жена на средна възраст, която очевидно ѝ беше дъщеря, плачеше тихо в носната си кърпа.

Ако пожарът се разпространеше, всички щяха да умрат, да изгорят или да се задушат на тази ужасяваща височина и при тази невъобразима скорост. Дали щяха да паднат веднага, или самолетът щеше да продължи да лети, докато му свърши горивото и поеме надолу? Имаше ли къде да кацнат, някой остров, някаква спирка в океана? Можеше ли такъв самолет да кацне на водната повърхност, или щеше да се разбие на милиони парченца?

Тя се закашля силно, докато отиваше към дъното на салона да отвори вратата. Дробовете започваха ужасно да я болят. Не знаеше колко време щеше да мине, преди да започне да губи съзнание. Къде са Майкъл и Терез? Двете с Терез можеха да умрат, без да са си изяснили, че са майка и дъщеря. Това по някаква причина беше болезнена и горчива ирония на съдбата.

Тя размаха ръце през мрака на завесите и ги дръпна настрани. През димната стена отчаяно надничаха агонизиращи лица. Децата пищяха, възрастните се опитваха да ги успокоят. Няколко души лежаха на пътеката между седалките, явно търсеха чист въздух. Прозорците проблясваха приглушено в мрака. Димната пелена беше толкова гъста, че тя не можеше да види края на отделението. Нямаше и следа от Майкъл и Терез.

Червенокоса стюардеса изтича при нея и я бутна назад.

— Моля ви, върнете се на мястото си, веднага!

— Аз съм лекар — прекъсна я Ребека. — Има ли някой нуждаещ се от помощ?

— Благодаря ви, но ако имаме нужда, ще ви повикаме. А сега, моля ви...

— Търся дъщеря си Терез Флорио. Изчезна от първа класа. Баща ѝ и още един човек отидоха да я търсят преди доста време и още не са се върнали.

— Тук са — каза жената и посочи с ръка. — Самолетът е голям, госпожо, и аз съм сигурна, че и двамата са в безопасност. А сега, моля

ви...

По пътеката между седалките дотича един стюард.

— Намериха го! — каза той на червенокосата, гласът му излизаше с усилие от гърлото. — Запалени парцали в каналите на климатика в трето отделение. Намери пожарогасител!

— Господи — каза жената и се шмугна покрай Ребека.

С треперещи колене Ребека се върна в първа класа. Погледна какво става с възрастната жена, която изглеждаше доста омаломощена. Стюардът бе коленичил пред нея и държеше кислородната маска пред устата и носа ѝ.

Девън изтича при нея.

— Терез ли е била?

— Не знам. Все още я няма.

— Къде е татко?

— Търси я.

Радиоуредбата изпука. От нея се разнесе провлаченият глас на командира на самолета.

— Благодаря ви за търпението — каза той спокойно. — Бордовият инженер ми каза, че сме намерили причината за бъркотията и проблемът вече се решава. Започваме пречистването на въздуха в салона веднага. Доколкото знаем, самолетът не е пострадал. Въпреки това ще направим извънредно кацане някъде на източния бряг на Съединените щати, за да ви преместим в друг самолет. Веднага щом реша къде, ще ви уведомя. Междувременно всеки, който има неотложен проблем, трябва незабавно да го съобщи на екипажа.

Ребека чу, че съскането на въздушните клапи се усили, и почувства хладния полъх на свежия въздух по лицето си. Къде беше Терез?

В последвалите петнайсет минути възрастната жена започна постепенно да се възстановява. Въздухът се пречисти и проясни. Накрая се появи и Майкъл. Терез се притискаше към него с наведена къдрава глава. Рейгън ги следваше, изглеждаше много уморен и кашляше дрезгаво в носната си кърпа. Ребека скочи и тръгна към тях.

— О, слава богу!

Със свит на нервна топка стомах тя разгледа Терез. Момичето бе почти в безсъзнание, тялото му беше отпуснато. Миришеше на пушек

и Ребека чуваше как дробовете му свистяха. Бе нагълтала доста дим. Пулсът ѝ поне беше стабилен, макар и ускорен.

— Къде беше? — попита Бианки.

— Каза, че отишла да се изтегне на някакви празни седалки, за да поспи — отвърна Майкъл. Очите му бяха възпалени и зачервени. Изглеждаше измъчен. — Беше точно в най-гъстия дим и беше в несвяст, когато я намерих. Дадох ѝ кислород, затова се забавихме.

— Ще се оправи ли? — Рейгън попита Ребека.

— Ако дишането ѝ се влоши, ще ѝ дам още кислород. — Тя изтри лицето на Терез с мокра кърпа. — И вие не изглеждате добре — каза тя на полицая, чието лице бе посивяло и потно.

— Всички вдишахме доста дим. — Гласът му прозвуча като грачене.

— Разбрахте ли какво е причинило пожара? — попита тя.

Рейгън изгледа зверски Терез.

— Сигурно е натъпкала някакви тлеещи парцали в клапите над седалките — каза той мрачно.

— Не можете да сте сигурен, че е тя — сопна му се Ребека.

— О, така ли? — изграчи Рейгън. — Искате да кажете, че има двама подпалвачи на борда?

— И откъде, по дяволите, би могла да вземе тлеещи парцали? Може да е бил всеки, някой разсеян член на екипажа, кой ли не. Не виждам как Терез би могла да го направи.

— В тоалетната — каза без колебание Рейгън. — Разхлабила е някоя плоча и е набутала вътре някоя излишна дреха. Драснала е клечката. Колко му е.

— Нямате право да я обвинявате — каза Ребека почти разплакана от гняв.

— По-спокойно, Ребека — каза тихо Майкъл. Силната му ръка обгърна рамото ѝ и я притегли далеч от Рейгън.

Провлаченият глас на командира се разнесе от високоговорителите.

— Налага се да ускорим нещата, дами и господа. Най-близкият свободен самолет е в Маями, затова ще кацнем там. Ще се опитаме да ви закараме до вкъщи колкото се може по-бързо. След миг ще усетите как самолетът сменя посоката си и след това ще увеличи скоростта със

сто възела. Ще ви дам актуализирана информация след няколко минути. А сега искам всички да седнат по местата си, моля.

Чу се слаб смях, дори ръкопляскания. Пътниците се усмихваха един на друг в зараждащата се еуфория, типична за хора, спасили се от голяма опасност. В същия миг самолетът гладко се завъртя. Синьото небе подскочи и се премести долу вдясно.

Терез избухна в пристъп на кашлица. Задави се за миг, после успя да поеме въздух.

— Ребека — прошепна тя.

— Тук съм. Как се чувстваш?

— Толкова... ме боли — каза задъхано тя и се притисна в нея.

— Всичко свърши вече — прошепна Ребека. — Всичко свърши. Пътуваме към вкъщи.

Но знаеше, че още нищо не бе свършило. А домът беше много, много далеч оттук.

Самолетът започна да се спуска над Бискейния залив заедно с плъзгащата се по водната повърхност светлина на късния следобед. Градът изникна в мъглата, разпокъсан и огромен, насечен от канали и островчета тропическа зеленина. Бе прекарала последния половин час от полета приклепнала до възрастната си пациентка, чието състояние осезаемо се влошаваше. Цветът на лицето ѝ не беше добър и показваше, че имаше цианоза. Тъй като не можеше да направи нищо друго, освен да ѝ държи ръката, Ребека се чувстваше безпомощна.

Стюардът я докосна по рамото.

— Ще трябва да седнете на мястото си за приземяването — каза той любезно.

Тя стана неохотно и отиде да седне до Терез. Момичето почти не бе проговорило, след като се върна, изглеждаше затворено в себе си. Не искаше да отговаря на никакви въпроси. Притисна се в Ребека и на Ребека и се стори, че само тялото ѝ беше тук. Душата ѝ се намираще някъде другаде, сгушена в тъмния ѝ вътрешен свят, където никой не можеше да проникне. Ребека я прегърна силно, докато големият самолет се гмурна във въздуха към международното летище.

Беше кацане като по учебник, което изтръгна откъслечни изблици на възторг от пътниците. Докато машината се плъзгаше за последно, въпреки подканянията на екипажа, пасажерите се защураха панически за ръчния си багаж, отваряха шкафчетата над главите си и

се спъваха един в друг. След два часа относително спокойствие и ликуване изведнъж всички станаха изключително нетърпеливи да слязат от самолета. Терез нервно се впи в Ребека.

— Скоро ли ще слизаме? Какво става?

— В Маями сме — каза успокоително Ребека. — Ще слезем всеки момент.

Терез се закашля.

— Чувствам се... ужасно.

— Просто се отпусни. Всичко свърши. — Ребека остана притисната в Терез, загледана в гледката от палми и бензинови пари. Вратата се отвори и подвижната стълба се приближи. Най-напред на борда се качиха няколко души от Бърза помощ, които си проправиха път през тълпата до астматичната жена и провериха жизнените ѝ показатели. Ребека набързо обясни какво се бе случило. Линейката вече чакаше в основата на стълбата. Хората от Бърза помощ качиха жената на носилка и я изнесоха от самолета.

Рейгън се обърна към Майкъл.

— Някой нуждае ли се от медицинска помощ?

— Всички сме добре.

— Тогава да отидем в чакалнята на първа класа и да си починем.

Хайде.

Майкъл уморено кимна.

Най-накрая излязоха на светло. Топлият влажен въздух им се стори много приятен. Ребека погледна към небето и се почувства сякаш току-що бе напуснала затвора.

Бианки ги водеше. Рейгън вървеше отзад. Все още кашляше силно и си потриваше гърдите. Ребека забеляза, че наблюдава мрачно Терез. Стори ѝ се, че момичето направо бе подписало смъртната си присъда с това страховито произшествие.

Хвърли поглед към Терез. Усети същото отчаяние, което изпитваше с другите си малки пациенти, докарани със заплашващи живота симптоми без очевидни причини. Ужасна треска, спиране на жизненоважни органи, отравяне на системите. Откъде ли идваха? Дали някакъв микроскопичен вирус, фатално объркан процес или скрито огнище на инфекция причиняваха страданието? Ако отговорът не се намереше навреме, организмът умираше и загадките се разрешаваха чрез скалпела на патолога. Трябваше да разплете мистерията бързо,

преди да стане прекалено късно. Грозната болест трябва да бъде излекувана.

След като преминаха през митницата с помощта на полицейския си ескорт, те се отправиха към чакалнята за първа класа, последвани от източения силует на Карла Бианки. В спокойния оазис на лукса те си заградиха един ъгъл само за тях. Ходеха на смени в тоалетната, за да измият част от саждите и мръсотията на полета. После всички се отпуснаха уморени на креслата, за да чакат следващия полет. Майкъл донесе от бара на самообслужване напитки за цялата група. Хвърли нервна усмивка на Ребека, докато ѝ подаваше чаша сок, и седна на облегалката на фотьойла ѝ.

— Добре ли си? — Гласът му бе предрезгавял до шепот.

— Била съм и по-добре — отвърна тя.

— Мислиш ли, че онази старица ще оживее? — попита той.

Знаеше, че мисли за Терез и обвиненията, които можеха да ѝ повдигнат, ако се докаже, че е подпалила пожара.

— Всичко зависи от лечението, което ще получи. Господи, Майкъл, каква бъркотия.

Той се закашля дрезгаво. После неочаквано ѝ се усмихна леко.

— Казах ти да не се притесняваш. Всичко се нарежда.

— Нямам никаква представа какво имаш предвид — отвърна тя уморено.

— Просто ми имай доверие — каза той още по-тихо. — Това е всичко, което искам от теб, Ребека. Да ми имаш доверие, че ще оправя нещата.

— Ще оправяш нещата? — отекна тя след него. — Разбира се, Майкъл — каза тя, все едно иронизираше някой луд. — Ти всичко ще оправяш.

Той я докосна по бузата.

— Наистина ли ми вярваш? — попита той дрезгаво.

— Разбира се — каза тя равно, опитвайки се да се отдръпне от докосването му.

— Благодаря ти, Ребека — каза той, изпълнен с емоция. Загледа я упорито със зачервените си очи. — Обичам те.

Думите я пронизаха болезнено в сърцето. Тя извърна поглед, омерзена от него, но въпреки това ужасно я заболя, като чу от устата

му това изречение. Кръв ѝ капеше от сърцето. Той май наистина си е загубил ума, помисли си тя.

Майкъл се отдалечи от нея и отиде да седне до Девън. Тя се сгуши в него и русата ѝ глава отново се отпусна на гърдите му. Ребека усети как нещо в нея се обърна.

Ал Рейгън вече кашляше неудържимо, лицето му зловецко посиняваше. Бианки го удряше по гърба, но това, изглежда, не му помагаше. Ребека стана лениво и отиде при него.

— Как сте, детектив Рейгън?

— Не мога да дишам — процеди той, сграбчвайки яката си. — Гърдите ме болят.

Ребека притисна ухо към гърдния му кош и чу как сърцето и дробовете му се мъчеха. Под сакото видя полицейската значка, неудобно настанена върху дебелия корем. Измери пулса му.

— Някакви предишни оплаквания от сърце?

— Да, често имам болки в гърдите — каза задъхано Рейгън. — Но никога... като сега.

Ребека срещна погледа на Бианки. Жената беше пребледняла.

— Никога не ми е казал, че има проблеми със сърцето — каза тя на Ребека. — Добре ли е?

Пулсът на Рейгън беше много слаб. Беше се проснал на креслото и изглеждаше ужасно. По бузите му се стичаше пот.

— Откога имате болки?

— От час, предполагам. А може и от повече. Продължават... да се увеличават. Преминават по ръката и по челюстта ми.

Ребека се обърна настрани към Бианки.

— Мисля, че има сърдечен пристъп. Трябва бързо да бъде настанен в реанимация. Междувременно се опитайте да намерите кислород тук.

— Веднага. — Бианки не се поколеба и побягна с изопнато лице.

— Ще ви дам аспирин — каза тя и извади хапчетата от чантата си.

— Аспирин ли? — каза той и претърколи налетите си с кръв очи.

— Имате ли язва?

— Вероятно — промърмори Рейгън.

Въпреки всичко тя го накара да изпие хапчето. Съдоразширителните свойства на аспирина можеха да помогнат на

свитите му артерии, ако наистина имаше сърдечен пристъп.

— Какво му има? — попита Майкъл, когато се доближи до Ребека.

— Сърдечен пристъп — каза тя. — Шансовете му не са добри, ако скоро не получи спешна помощ.

— Слава богу, че не се случи преди три часа — каза мрачно Майкъл.

Карла Бианки дотича с малка бутилка кислород в ръце, придружена от двама служители на летището.

— Реанимационният екип ще е тук след десет минути — каза задъхано Бианки. Тя показа на Ребека кислородната маска. — Това ли искаше за него?

— Благодаря. — Тя докосна жената по рамото. — И моля ви, опитайте се да го разведрилите. Кажете му, че всичко е наред. Ако го успокоим, половината битка е спечелена. И стойте наблизко, да помогнете да го реанимираме, ако загуби съзнание.

— Добре.

Тя отвори кранчето и започна да подава кислород на Рейгън. Ако се съдеше по измъченото му изражение, той със сигурност беше в ранен стадий на миокарден инфаркт. Тя го докосна по челото. То беше потно и хладно.

— Идва помощ, детектив. Всичко ще се оправи.

Рейгън претърколи очи към Ребека. Лявата му ръка притискаше гърдите. Тя забеляза, че Карла Бианки стискаше здраво другата му ръка.

— Да, добре — промърмори той под прозрачната пластмасова маска.

— Имате ли още болки в гърдите?

— Сякаш... някой ми е стъпил на гърдната кост... с много тежки обувки.

— Най-доброто, което можете да направите, е да се опитате да се отпуснете, детектив Рейгън.

— Разбира се — каза той. Притвори очи и сграбчи ръката на партньорката си. Ребека забеляза, че устните и ноктите му бяха посинели. След няколко минути пак му измери пулса. Беше слаб и леко неритмичен. Махна му маската от лицето, за да види устните. Цветът им малко се бе върнал, но все още бяха синкави. Върна маската на

мястото ѝ. Колкото по-дълго сърдечните му мускули се мъчеха да изпомпват кислород, толкова по-голяма беше вероятността от постоянно увреждане.

Изведнъж Рейгън се изви на дъга. Ръцете му подскочиха и избиха малката кислородна бутилка от дланите на Ребека. Хвана се за гърдите с две ръце и изхриптя. Очите му се претърколиха. Лицето му посиняваше.

— Губи съзнание — извика Ребека. — Помогнете ми!

С Бианки започнаха да се мъчат да го накарат да легне пак по гръб. Той се бореше с тях сляпо и диво, тялото му се поддаваше на паниката от спирането на сърцето. После изпадна в безсъзнание. Ребека потърси сърдечен ритъм.

— Изгубих го — каза тя мрачно. — Направете му дишане уста в уста. Аз ще го масажирам.

Тя яхна едрото тяло на мъжа, докато Бианки притискаше компетентно устата си в устата на Рейгън. Поне бяха две и бяха обучени. Кръстоса ръцете си върху гръдната му кост и притисна последователно пет пъти, за да накара кръвта да потече пак в безжизненото тяло на Рейгън. Спря, а Бианки вдиша целия си обем на белите дробове в устата му, от което гръдният му кош видимо се повдигна. После повтори сърдечния масаж.

Усещаше, че около тях се събират зяпачи, които ги гледат заинтригувани и ужасени. Какво направи, Терез? — помисли тя с един затънт край на мозъка си. Двете с Бианки постигнаха добър синхрон. След около две минути почувства, че Рейгън се мъчи да диша сам. Спряха, за да го проверят. Сърдечният ритъм се бе върнал, но беше слаб и неравен.

Тогава реанимационният екип пристигна с трясък и провря между хората количка с носилка. Шефът им клекна до Ребека.

— Дайте да видя пациента.

— Сърцето му спря преди няколко минути — каза му Ребека. — Веднага започнахме да го реанимираме и сега има слаб ритъм. Има болки от повече от час.

— Добре, справили сте се страхотно. Нищо повече не можете да направите. Отдръпнете се, моля.

Тя отстъпи и започна да наблюдава реанимационния екип, който действаше по типичния бърз и спокоен начин. На шефа не му

трябваше много време, за да вземе решение. Ребека видя как извади спринцовка с голяма игла и се приготви да инжектира адреналин направо в сърцето на Ал Рейгън.

Тя се обърна, защото усети, че ѝ се завива свят. Звукоизолираният с плюшени дамаски салон сега гъмжеше от хора. Бианки стоеше загрижена над пострадалия си партньор. Майкъл и Девън бяха от другата страна на тълпата. Мярна Терез, превита на един стол и пребледняла. По жилите на Ребека се разля адреналин. Умът ѝ беше кристално ясен и работеше с пет минути напред, отколкото обикновено. Взе решение, преди да има време да го оспори наум.

Взе чантата си и я метна на рамо. Отиде при Терез, хвана я за ръката и я накара да стане.

— Не казвай нищо — нареди ѝ тя тихо. — Просто тръгни с мен.

Терез се заклатушка след нея обърквана. Ребека бързо се отправи с момичето към изхода.

В препълнения коридор тя вдигна глава към Ребека.

— Къде отиваме?

— Махаме се оттук.

Терез се спря зад нея и се опита да се измъкне от ръката ѝ.

— Искаш да кажеш, че оставяме татко и Девън? Не можем да го направим!

— Продължавай да вървиш.

— Не!

Ребека се извърна и я погледна строго в очите.

— Нали видя какво стана току-що с полицаия. И с възрастната дама. Какво според теб ще е наказанието за подпалване на самолет?

— Но аз не съм го направила... Не съм! — Терез преглътна и устните ѝ продължиха да се движат. — Аз... не мисля, че съм го направила!

— Истината е, че ти не знаеш какво си направила, нали? — каза ѝ остро Ребека.

Момичето погледна назад през рамо, беше отчаяно и разкъсвано от противоречия.

— Не мога да изоставя татко!

— По-късно ще му се обадим — излъга тя.

Терез приличаше на призрак.

— Но ние не можем да си тръгнем просто така!

— Да не би да искаш да прекараш остатъка от живота си в килия? — попита я троснато Ребека. Видя как очите на Терез се изпълниха с ужас. — Хайде, тръгвай! — Тя я дръпна грубо. — Да вървим — нареди й.

Този път Терез закрачи до Ребека, стиснала здраво дланта й. Вървяха към главния изход. Ребека хвърли бърз поглед през рамо. Салонът на първа класа бе задръстен с хора. През следващите минути вниманието ще бъде съсредоточено изключително върху драмата на Ал Рейгън и екипа, който се опитваше да му спаси живота. Нито Майкъл, нито другата полицайка вървяха след тях. Засега.

Тогава Ребека побягна, Терез също.

Следваха знаците към таксиметровата стоянка. Но когато стигнаха там, тротоарът беше препълнен. Дълга опашка си пробиваше път към лентата за багажа. Нямаше надежда да пробият редицата, без да предизвикат разбъркване.

— О, мамка му — промърмори Ребека. Тя се хвана за сърцето. Трябваше бързо да се измъкнат от летището. Нямаше време да наемат кола, не и тук.

— Виж — каза Терез с уплашен глас на малко момиченце. Ребека проследи погледа й. На около стотина метра чакаше автобусът на летището. На предното стъкло пишеше *МАЯМИ БИЙЧ*.

— Хайде — нареди й Ребека.

Те побягнаха. Зимното слънце напичаше, въздухът беше задушен и Ребека усети, че по лицето и шията й се стича пот. Тя продължаваше да стиска здраво ръката на Терез и когато момичето се препъна, я дръпна бързо, докато възстанови равновесието си.

— Не спирай — каза задъхано.

Бяха все още на петдесет метра от автобуса, когато тя чу пневматичния съсък на затварящите се врати и видя как возилото потегли. Стори й се, че ръцете на преследвачите им ги сграбчват и ги дърпат назад. Тя пусна ръката на Терез и изскочи пред потеглящия автобус с вдигнати ръце.

— Ребека! — извика Терез в паника.

Ребека видя замъглено лицето на водача през предното стъкло, устата му се отвори и той извика нещо. Натисна рязко спирачките и

превозното средство се наклони напред. Спря на сантиметри от нея и горещите изпарения на двигателя я поляха.

Сграбчи ръката на Терез и я замъкна до вратата. Започна да удря със свободния си юмрук по вратата. Тя се отвори и двете се строполиха на стълбите.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите? — каза гневно шофьорът, очевидно разтреперен. — Ако сте решили да се самоубивате, намерете си друг шофьор. Има автобус на всеки петнайсет минути.

— Искаме да се качим на този — отвърна Ребека, здраво стиснала парапета. — Колко струва?

— Зависи къде отивате.

— Първата спирка на Маями Бийч.

— Центърът за конференции?

— Да.

— Един възрастен и едно дете, дванайсет и петдесет — каза шофьорът и извади билетите. Ребека започна да рови в джоба си. Изведнъж се сети, че има само италиански пари и кредитни карти. Нямаше време дори да обменят долари. Започна да я обзема паника, когато Терез се обади тихо.

— Аз имам дванайсет и петдесет. — Тя извади малко портмоне и подаде една банкнота от десет и една от пет.

— Бог да те благослови — прошепна Ребека и я прегърна.

Докато автобусът потегляше отново, те си проправиха път надолу по пътеката между седалките, последвани от любопитните погледи на останалите пътници. Намериха две места в самото дъно и седнаха. Ребека усети, че краката ѝ са се подкосили. Много малко време трябваше на преследвачите, за да ги намерят. Трябваше да изчезнат незабелязано и завинаги през следващия час. Или иначе всичко щеше да свърши.

Терез се бе сгушила в нея и бе притихнала. Когато разтърсващите токове на адреналина започнаха да се успокояват, Ребека се изправи пред суровата истина: като измъкна по този начин Терез, тя прибави още една оловна тежест към и без това непосилното бреме на вината ѝ. Нямаше връщане назад. Не и сега.

Тя прегърна детето.

През целия път по магистралата и после по трикилометровата отбивка към Маями Бийч тя очакваше да чуе полицейски сирени и да види наоколо проблясващите им светлини. Отдавна бе разбрала, че Маями е възможно най-неподходящото място за бягство. Островът бе свързан с континента само с няколко шосета. Ако ги проследяха, щяха да ги хванат в капан. Трябваше да се махат от острова колкото може по-бързо и да продължат да се движат все по-надалеч.

Последните няколко часа бяха изтощителни. Но заради Терез трябваше да е нащрек. Момичето ровеше в раницата си.

— Какво търсиш? — промърмори ѝ Ребека.

— Нещо за ядене. Умирам от глад. И от жажда.

— Аз също. Веднага щом можем, ще си вземем закуски.

— Къде отиваме? Какво ще правим?

— Трябва да напуснем страната — каза равно Ребека.

— Завинаги? — попита Терез.

— Никога не бих те излъгала, Терез — отвърна Ребека и стисна пръстите ѝ. — Не знам дали завинаги или за малко. Но трябва да напуснем Съединените щати колкото може по-бързо. Ако не го направим, полицията ще ни хване и аз няма да мога да ти помогна. — Простото обяснение накара Терез да млъкне. — Ще им трябва известно време, за да се опомнят — продължи Ребека, — но няма да е дълго. Ще се сетят, че сме хванали този автобус. Знаят всички възможни подстъпи към Маями и ще разпратят описанията ни до всички полицаи, патрулиращи по летищата, автогарите и гарите.

Терез пребледня.

— Тогава къде ще отидем?

— Ще отидем в Мексико — каза Ребека. — Ще си починем там и ще решим какво да правим по-нататък. Оттам можем да отидем където си поискаме.

— Мексико? — Терез погледна Ребека в очите. — Може би трябва да останем, Ребека! Не е късно да се върнем!

— Няма да се връщаме! — каза решително Ребека. — Знам какво правя. — Тя притисна слепоочията си и се зачуди дали наистина беше така. Опитваше се да измъкне Терез от една ужасна бъркотия. Нямахше как да го направи по друг начин, без да нарани и без това крехката психика на момичето. — Моля те да ми се довериш, Терез — продължи тя по-тихо. — Има много важна причина, поради която

трябва да го направиш... просто сега не мога да ти я кажа. Но те умолявам, скъпа, имай ми доверие!

Терез извърна поглед. Започна да си гризе устните. Най-накрая проговори.

— Добре.

— Когато се измъкнем, ще взема колкото мога пари от някой банкомат. Но ще съм в състояние да го направя само веднъж. След това всеки път, когато използвам такъв апарат, кредитна карта или по някакъв друг начин заявя самоличността си, ще започнат да звънят телефони. Разбираш ли?

— Да — каза тихо Терез.

— Затова трябва да се махнем от страната.

Терез кимна. Ребека не знаеше колко още може да напруга детето, преди да му даде да си отдъхне. Взираше се през прозореца към огромните бели хотели, които задръстваха острова, кипящата тълпа, събрала се в разгара на туристическия сезон. Слънцето залязваше и обагреше в сладко розово равнината. Мексико дойде на устата ѝ, без да мисли. Райън беше в Мексико. Имаше ли право сама да реши дали да заведе Терез при Райън? Щеше ли да е честно спрямо двамата? И все пак Райън беше единственият човек, който би могъл да им помогне сега. През последните десет минути бе прехвърлила наум много хора. Адвокатът ѝ. Бившият ѝ съпруг Малкълм. Робърт. Баща ѝ. Никой от тях не би си и помислил да ѝ даде онова безусловно убежище, от което имаше нужда точно в момента. Никой от тях не би поискал да стане съучастник в престъплението ѝ. Оставаше само Райън.

Може би дълбоко у себе си винаги бе искала да отведе Терез при него. Може би той винаги е бил последната ѝ надежда.

Но засега трябваше да прекарат някак си нощта.

Слязоха от автобуса пред Центъра за конференции и бързо намериха банкомат. Ребека изтегли две хиляди и петстотин долара с помощта на две различни кредитни карти и след това автоматът обяви, че не може да ѝ отпусне повече. Операцията щеше да бъде засечена за часове, може би и за по-кратко. Като се прибавеха и парите, които бе взела за неосъществилото се бягство, имаше над три хиляди долара. Сега трябваше да се махат бързо от острова. Но Терез бе умърлушена от глад и умора. Вляха се в тълпата на претъпкан ресторант за бързо

хранене и натрупаха цял поднос с калорични храни, след което се настаниха с мъка в едно сепаре.

Топлата храна бе добре дошла. Ребека усърдно премисляше, докато гледаше как Терез поглъща с вълчи апетит бургерите и пържените картофи, сякаш това беше последното ѝ ядене на тази земя.

— Имаш ли паспорт, Терез? — попита тя.

Терез вдигна поглед.

— Истинският ми е у татко. У мен е фалшивият — каза тя с пълна уста.

— Кой фалшив?

— Татко ни извади фалшиви паспорти, за да излетим от Канада за Италия. Моят е още у мен.

— Дай да видя — нареди ѝ Ребека.

Терез бръкна в раницата си и извади един американски паспорт. Ребека го взе и го отвори. Снимката беше на Терез, но бе на името на Тереза Форбс и другите данни също бяха фалшиви. Ребека прехапа устни. Това добре ли беше или зле? Ако Майкъл е забравил да каже на полицията или не иска да им разкрие съществуването му, може би ще успее да прекара Терез през границата.

Нейният паспорт беше все още на моминското ѝ име Ребека Кери. Майкъл я знаеше като Ребека Бърнс. С малко късмет щеше да му трябва поне един ден, за да разбере коя наистина е тя и да даде истинското ѝ име на полицаите. Дълбоко в сърцето си чувстваше, че когато Майкъл открие самоличността ѝ, няма да го сподели с властите. Щеше сам да тръгне след нея и да се оправя както той си знае. От тази мисъл сякаш през стомаха ѝ премина ледена желязна кама. Но засега, докато нещата не се бяха променили, щеше да се наложи да се върне към моминското си име.

Терез я гледаше.

— Ребека — каза тя с треперещ глас, — защо правиш това?

— Заради теб.

— Но защо? Ти не си някоя отдавна загубена роднина или... или някоя... не си ли?

Ребека помълча. Голямата чувствителна уста на Терез бе изкривена от емоция. Виждаше, че момичето трепери силно. Те се възряха в очите си през бездната от време и пространство. Пропастта бе

прекалено голяма, за да се прекрачи наведнъж, прекалено дълбока, за да рискува. Но какъв избор имаше?

— Би ли искала да съм?

— Не! — каза Терез, в гласа ѝ имаше паника.

— Не?

— Не знам. — Тя покри очите си с длани. — Извинявай, толкова съм объркана. Просто искам да знам истината.

Ребека погледна разбърканата табла на Терез.

— Свърши ли?

Терез кимна, очите ѝ бяха замъглени.

— Тогава да отидем на брега да поговорим. Това място не е подходящо.

Те пресякоха Колинз Авеню и тръгнаха между извисяващите се хотели към брега. Огромната ивица гладък пясък беше относително пуста, само няколко двойки наблюдаваха залеза. Свалиха си обувките и тръгнаха към ширналото се ясно небе, чиято чистота сякаш поне временно изпълни Ребека с надежда. Чувстваше се като човек, прекарал прекалено дълго време в нелегалност.

— Когато бях на седемнайсет — започна да разказва Ребека, — се влюбих в едно момче на име Райън Фостър. Той беше на деветнайсет. Бяхме много млади, но вярвахме, че наистина се обичаме. Поне като погледна назад към живота си, знам, че никога не съм обичала някой друг така, както обичах него. Толкова много го обичах, че исках да се любя с него. Но не бяхме внимателни, а трябваше... и един ден разбрах, че съм бременна. И двамата много искахме да станем лекари. Знаехме, че ако задържим детето, никой от нас няма да успее да осъществи амбициите си. А и ако трябваше да бъдем честни пред себе си, бяхме прекалено млади, за да бъдем добри родители. Затова решихме да дадем детето за осиновяване. Не беше лесно да се решим, Терез. Сега, като погледна назад, разбирам, че направихме избора на базата на егоизма и слабостта си. Но на такава възраст хората често са егоистични и слаби.

Бяха стигнали до водата. Ребека се обърна към Терез.

— Разбираш ли какво ти говоря?

— Опитвам се — каза Терез едва чуто.

— Добре. С Райън потърсихме агенция за осиновяване, която да ни помогне. Намерихме една и задвижихме нещата. В определения

срок бебето ми се роди. Беше момиченце. Прекрасно момиченце. Първото нещо, което направих, след като се роди, беше да я сложа на гърдите си. Тя спокойно заспа. — Ребека погледна към Терез. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи. — Райън остана до мен. Той стоя при мен в болницата и ме гледаше как кърмя бебето. Не намирахме какво да си кажем. Беше прекалено тъжно, за да говорим. Понякога вземахме бебето на ръце и се вирахме в лицето му, а сърцата ни се късаха. И двамата толкова обичахме това бебе, но въпреки това не можехме да го задържим. Това бебе беше ти, Терез.

Чу я как заплака. Обърна се и взе детето в прегръдките си. Усети, че и нейните очи парят, но не можеше да освободи сълзите си. Не още. Имаше още много път пред тях.

Вълните бяха пропъззели с тихо шумолене до босите им крака.

— След това с Райън повече не можехме да продължим да се виждаме. Той замина и оттогава сме се срещали само няколко пъти. Бяхме прекалено наранени. От мига, в който те оставих, Терез, вече не се чувствах напълно жива. След това бях винаги като половин човек. Докато разбере какво наистина съм направила, вече беше прекалено късно да се върна назад.

— Защо не ми каза? — прошепна Терез.

— Като например: „Здрасти, аз съм отдавна загубената ти майка?“ Не ми беше лесно. И за теб щеше да е още по-зле.

Терез се опита да изтрие сълзите от лицето си.

— Защо се върна? Защо точно сега?

— Прочетох какво се е случило в Сан Франциско — отвърна просто Ребека. — Мислех, че ще мога да помогна. Никога не съм предполагала, че нещата ще се развият така.

— Татко знае ли?

— Не още.

— Трябва да му кажеш!

— Ще му кажа, обещавам.

— Обади се на татко. — Терез я сграбчи за ръката. — Обади му се, Ребека. Кажи му, че си истинската ми майка. Той ще уреди всичко!

— Няма да е толкова лесно — отвърна Ребека. — Не забравяй за полицаите. Ако се върнем, те вероятно ще ме арестуват. И ще се погрижат ти никога повече да не можеш да избягаш. Това е

единственият ти шанс, Терез. Ще намерим подходящ момент да кажем на баща ти, обещавам.

Трябваше да намери и начин да каже на Терез ужасната истина за Майкъл и Девън.

— Имаме да наваксваме тринайсет години, Терез. Но точно сега трябва да продължим пътуването. Чувстваш ли се достатъчно силна?

— Да — каза Терез.

— Ще се опиташ ли да ми имаш доверие? — попита тя и се вгледа изпитателно в очите ѝ. — Ще ми дадеш ли шанс следващите няколко дни?

— Да — повтори Терез.

Ребека я целуна по челото.

— Тогава да тръгваме. Искам да се обадя по телефона.

— На кого?

— На един човек в Мексико. В Монтерей.

— На истинския ми баща ли? — отгатна Терез с някакво магическо шесто чувство.

Ребека се поколеба, после кимна.

— Да. На истинския ти баща.

Наблюдаваше как Терез го възприема.

— Той знае ли за... всичко това? — попита момичето бавно.

— Не. Не сме се чували отдавна.

— Защо е в Мексико?

— Когато бяхме млади, преди ти да се родиш, пътувахме до там заедно на мотоциклет. Спахме в пустинята, спирахме навсякъде, където си поискаме. Райън се влюби в Мексико. Такова пътешествие можеш да направиш само когато си млад и изпълнен с романтика. Бяхме много щастливи заедно. Всичко ни се струваше толкова красиво. Луната, пустинята, планините. Но също така видяхме и много човешко нещастие. Тази страна влезе под кожата на Райън. Каза, че някой ден ще се върне да работи там. Знаех, че говори сериозно. Години по-късно ми изпрати картичка от Монтерей, в която пишеше, че си е намерил работа в една детска болница.

— Значи и двамата сте лекари?

— Да.

— Девън също иска да стане лекар — каза разсеяно Терез. — А аз не. Не е ли странно?

— Това не се предава по наследство, Терез.

Терез вдигна треперещи пръсти към устата си.

— Струва ми се, че вече нищо не е реално — каза тя отнесено.

— Сякаш изведнъж съм се превърнала в друг човек, живея чужд живот.

— Ужасно ми е неприятно, че трябва да те подложа на това, Терез. На мен ми се струва напълно нормално да те взема и да те заведа при истинския ти баща. Но може би на теб би ти дошло прекалено много в този момент.

Терез седна върху краката си и се подпря с лакти на коленете си.

— Той ще ни помогне ли?

— Мисля, че да. — Тя погледна часовника си. Времето им беше твърде ограничено. Но не трябваше да притиска Терез прекалено силно и прекалено дълго.

— Не съм сигурна, че мога да се справя с това точно сега — каза Терез със задавен от сълзи глас. — Трябва ли да се срещам с него?

— Не и ако не искаш — каза Ребека нежно. — Всъщност аз може и да се лъжа, че ще ни помогне. Представа нямам как ще реагира, дали изобщо ще иска да говори с мен, след като разбере какво става.

Небето вече беше алено, светлините на колите блестяха като диаманти в здрача. Те тръгнаха нагоре по брега. На Колинз Авеню имаше телефонна кабинка. Тя накара Терез да седне на един зид отвън и влезе вътре. Извади бележника от чантата си и погледна номера на Райън в Монтерей. Пое дълбоко въздух, за да се успокои, и набра номера.

След силно пукане телефонът извъня на другия край на линията. Някой вдигна слушалката и женски глас каза:

— Hospital Santa Clara, buenas tardes.

— Quería hablar con el Doctor Foster, por favor.

— De parte de quien?

— Soy una amiga suya.

— Momento, por favor.^[1]

Тя зачака, загледана в Терез през стъклото, чувстваше, че сърцето ѝ силно бие. После от другата страна на линията чу гласа на Райън.

— Райън Фостър.

Ребека отвори уста да заговори, но думите не излизаха.

— Фостър е на телефона — чу тя как Райън повтори нетърпеливо. — Кой се обажда?

Изведнъж се разтрепери и дланите ѝ се изпотиха. Не можеше да диша. Затвори слушалката, облегна се на стената на кабинката и затвори очи.

Защо не посмя да говори с Райън? Дали не чувстваше, че няма да е честно спрямо чувствата му, ако му изсипе всичко изведнъж, че няма да е етично да го замесва в нещо незаконно и опасно? Или беше просто страх, същият страх, който ѝ пречеше цял живот да се изправи лице в лице със собствените си чувства?

Изскочи от кабинката, защото ѝ се стори, че се задушаваше. И тя като Терез изведнъж се бе превърнала в друг човек, живееше чужд живот. Тя, която винаги беше толкова резервирана, толкова овладяна, сега бе заложила всичко на една карта. Тя, принципната, сега беше беглец от закона, в свободно падане, в което бе увлякла и незаконното си дете. Свободно падане с много, много дълга траектория.

— Нямах ли го?

Тя преглътна.

— Не, там беше.

— Не говори ли с него?

— Не.

— Как така?

— Не знам. Предполагам... Предполагам, че моментът не е подходящ. — Не искаше Терез да разбере, че се е уплашила да говори с Райън. — Ще говоря с него по-късно.

Последва дълго мълчание. Терез се взираше в океана и изглеждаше много крехка. Бризът развяваше заплетената ѝ коса. Движението ставаше все по-натоварено, превръщаше се в река от стомана и халогенни светлини. Десетки хиляди фарове се движеха покрай хотелите. Ярки витрини съхраняваха скъпи стоки. И над всичко това влажният нощен въздух разнасяше прастарите аромати на море и бласто, на растеж и гниене. Ребека избърса влажното си чело.

— Поне знаем, че е там. Когато стигнем в Мексико, ще решим дали да отидем при него.

— Как ще отидем до Мексико? — попита Терез.

— Току-що го измислих — каза Ребека. — Със самолет.

— Искаш да кажеш, че ще се върнем на летището? — промълви Терез. — Това е лудост! Защо не наемем кола?

— За да наемем кола, трябва да използвам кредитната си карта, Терез, а това ще остави топла следа. Всяко ченге оттук до границата ще търси тази кола. И пътят е дълъг, с много препятствия. Дори и пътуването с автобус означава, че доста хора ще ни видят. Ще трябва да рискуваме и да хванем самолет. Ще платя билетите в брой и за вътрешен полет няма да се налага да доказваме самоличността си. Ще тръгнем от другото летище:

— Има ли друго летище?

Ребека кимна.

— „Форт Лодърдейл“. Само на няколко километра оттук.

— Там няма ли да има много ченгета?

— Ще заложим на това, че ченгетата са нямали достатъчно време да се организират добре — каза Ребека, като се стараше да запази твърдостта в гласа си. — Дрехите ни са отличителен знак, но сега ще си купим нови заедно с няколко евтини чанти. Така ще сме по-малко подозрителни. Ако трябва да изчакаме известно време, ще се присъединим към най-близката група хора. Ще се държим все едно сме част от тях. Ако се наложи, ще заговаряме непознати. Ще бъдем две сърдечни, приказливи същества, които няма защо да се чувстват виновни. Ясно?

— Ясно — каза Терез. Гърбът ѝ ставаше все по-изправен, като слушаше уверения ѝ глас. Ребека само се надяваше да не започне да се досеща колко ужасена е тя въпреки решителността в гласа си.

— За всичко ще плащаме в брой. Повече няма да използвам кредитната си карта. Поне не в Маями.

— Ясно.

— Ако на летището има ченгета, ще трябва просто да не губим кураж, Терез. Ще трябва да си внушим, че не търсят нас. Много е важно наистина да сме тези, на които се преструваме. Наистина да си вярваме. Разбираш ли?

Терез кимна. Ребека пое дълбоко дъх.

— Ясно. А сега да отидем да напазаруваме набързо.

Когато пристигнаха на летище „форт Лодърдейл“, вече се бе стъмнило. Бе почти сигурна, че по улиците ще гъмжи от хванали

следите им полицейски патрулки, но огромният Маями бе безразличен към тях.

Слязоха от таксито, облечени в евтини нови дрехи и с пластмасови торби, в които бяха прибрали старите.

Пред входа бяха паркирани две полицейски коли, ченгетата се бяха събрали и обсъждаха нещо.

Ребека усети, че краката ѝ се подкосяват. Дали вече бяха известени да внимават за бегълките? Тя отстъпи към стената и дръпна Терез близо до себе си. Полицаяте пиеха кафета от пластмасови чашки. Погледнаха разсеяно към един минувач. Летището зад тях беше претъпкано и оживено. Веднъж да се шумгнеха сред стотиците хора, шансовете им щяха да са по-добри.

— Нас ли чакат? — прошепна тя.

— Не знам — каза Ребека. Някакъв див кураж се надигна у нея. — Има само един начин да разберем. Хайде. — Сграбчила чантата си, Ребека се стрелна напред, Терез я стискаше за ръката. Вървяха право към четиримата синембузи полицаи срещу тях. Двойка на средна възраст се движеше малко по-напред. Дърпайки Терез след себе си, Ребека ги настигна и се приближи до тях, за да изглежда, че са заедно. Говореше нещо безсмислено на Терез, без дори да разбира какво казва, но се усмихваше широко. Когато минаха покрай полицаите, тя усети, че паниката преминава през нея като електрически ток. Те се взираха точно в нея. Видя как един от тях посегна към нещо на кръста си, радиостанция или оръжие.

Не спираше да върви и да бръцолечи, устата ѝ беше суха като пръст. Не се осмели да погледне назад, докато не се сляха с тълпата. Тогава хвърли бърз поглед през рамо.

Две от ченгетата ги бяха последвали в коридора, единият говореше по радиостанция.

— Виж — каза с пресекнал глас Терез.

— Виждам — отвърна Ребека. — Не спирай да вървиш. — Тя я дръпна напред почти грубо. Ако полицаите не следяха тях, нямаше нужда да им привличат вниманието, като се държат истерично. Взря се напрегнато в таблото със заминаващите самолети. Имаше полет до Далас, Тексас, след два часа. Това беше идеално за тях. В Далас щяха да направят смяна за Сан Антонио. Но от другата страна на коридора

бяха застанали други двама полицаи със скръстени ръце и наблюдаваха тълпата. Ребека се чувстваше като в кошмар.

— Там има още — каза Терез разтреперено. — Тук е пълно с ченгета!

— На летищата винаги е пълно с ченгета — отвърна тя с ледено спокойствие. — Не ни обръщат никакво специално внимание. Ако наистина търсеха нас, досега да са ни спрели.

— Може би чакат да се опитаме да си купим билети.

— Може би — каза Ребека. — Скоро ще разберем. Усмихни ми се, Терез.

— А?

Наредиха се на опашката, Ребека сложи ръка на рамото на Терез и я обърна така, че да я погледне в очите.

— Усмихни ми се — каза ѝ тя нежно.

Очите на Терез бяха изпълнени с ужас. Но като погледна Ребека, изглежда, се успокои малко. Успя да се усмичне несигурно.

— Страхотно — каза Ребека.

— Какво стана с онзи полицай, който пътуваше с нас? Инфаркт ли получи?

— Така изглеждаше.

— Ще умре ли?

— Реанимационният екип дойде много бързо. Статистически това значи, че шансовете му да оживее са се увеличили доста.

— Но би могъл да умре, нали? — Лицето на Терез беше напрегнато. — Тогаваше ме търсят за убийство!

— Само ако ти си предизвикала пожара — каза равно Ребека. — А ти каза, че не си, не помниш ли?

— Никога няма да ми повярват — каза Терез, взирайки се ужасена в полицаите.

— Направи ми една услуга — заговори ѝ спокойно Ребека. — Не предизвиквай пожар на този самолет, става ли?

Терез направи гримаса.

Стигнаха до гишето и тя се чу като че ли отдалеч как поиска три билета до Сан Антонио, Тексас, със смяна в Далас. Служителката се усмихна леко и ги попита къде биха желали да са местата им, но после продължи да си върши работата без повече коментари. След това двете се отдалечиха, а полицаите още не ги бяха последвали.

— Защо купи три билета? — попита Терез.

— За да не е прекалено явно, че сме били ние, ако после проверяват архива — обясни набързо Ребека, — и за да имаме повече пространство по време на полета. — Преброи остатъка от парите си. Бяха малко под две хиляди долара. Зачуди се дали щяха да им стигнат.

— Гледат право в нас — каза Терез с изтънял глас.

— Стегни се — сопна ѝ се Ребека толкова високо, че и двете се стреснаха. После сниши глас. — Опитай се да запазиш спокойствие, Терез. Сега трябва да се съсредоточим единствено върху това как ще се качим в самолета. Ясно ли е?

— Ясно — прошепна Терез.

— Полетът е в десет и половина. Това означава, че имаме само час преди да започнат да пускат пътниците. Хайде, Терез, ти можеш да се справиш.

— Страх ме е — каза Терез с треперещ глас.

— Нищо не може да ти се случи, докато си с мен — отвърна Ребека.

Изглежда, за този полет нямаше много запазени места и те се присъединиха към групата, чакаща пред терминала. Седнаха една до друга на една пейка. Тук нямаше полицаи. През стъклената витрина се виждаше как самолетите се плъзгаха през блесналите светлини.

— Мисля, че винаги съм знаела коя си — каза кротко Терез, гласът ѝ бе почти заглушен от шума наоколо. — Още от мига, в който влезе в стаята ми. Познах те.

Ребека я притегли към себе си и Терез облегна глава на рамото ѝ.

Бяха прекарвали нощта на летището в Далас, очаквайки първия полет за Сан Антонио на следващата сутрин. Когато се качиха на борда, Терез спа, облегната на рамото на Ребека, през по-голямата част от пътя. Ребека се зарадва на това. На детето му предстоеше да понесе още толкова много.

През изминалия час си бе мислила за Райън. Той така напълно се изпари от живота ѝ през последните тринайсет години, че дори възкресяването на спомена за него ѝ се струваше странно.

Райън бе две години по-голям и доста далечен за нея през детството ѝ в Южна Калифорния. Но винаги го бе забелязвала,

чувстваше онова вълнуващо греховно присъствие на лошото момче на квартала, с което родителите ти забраняват да дружиш, което има проблеми с полицията и се движи по ръба на хорското търпение.

Произлизаше от разбито семейство. Произходът му бе първото нещо, което привлече Ребека. И нейното семейство се бе разпаднало след ранната смърт на майка ѝ. Скорошният втори брак на баща ѝ само я направи още по-нещастна. У Райън Фостър тя видя сродна душа.

Но дори Райън да изпитваше същите мъки и несигурност като нея, той го показваше по различен начин. Докато Ребека беше затворена, хладнокръвна и прилежна, той бе олицетворение на бунтаря, безразличен към правилата и притежаващ дива, непредвидима сила. Толкова много истории за прегрешенията му се разпространяваха, че бе трудно да се отдели истината от легендата.

Докато навърши петнайсет, за нея той не беше нищо друго, освен един мит. Бе го виждала как прогърмява с мотора си по улицата, дочувала бе и скандализиращи истории за неговите грехове. Но не бе срещала необикновените му сини очи повече от веднъж-дваж. Възхищаваше му се от разстояние.

Тогава в живота на Райън настъпи неочакван обрат. Изведнъж необузданото момче, което никога не бе забелязвано да отваря по собствено желание книга, се представи поразително добре на теста за колежа и спечели стипендия за Станфорд. Бунтарят с коженото яке бе искал да стане лекар.

Яростната амбиция на Ребека също да стане лекар тлееше у нея от детството. Сега имаше още една причина да чувства Райън близък. Вече го гледаше с други очи. И един ден, вместо да профучи покрай нея на мотора си, спирачките изпищяха, той се извърна на седалката и я погледна с невероятните си очи.

Сега, след тринайсет години, тя се бе втурнала към него заедно с тяхното нещастно родено дете.

Спускаха се към Сан Антонио. По платото се прокрадваше розова светлина, а хълмовете хвърляха километрични сенки. Градът бе разположен сред гънките на неравен пейзаж, който от тази височина изглеждаше напълно мъртъв, въпреки че тя знаеше, че отдолу има храсти и трева. През наклоненото крило на самолета надничаше лъч, идващ от изгряващото слънце. Светлината се разля по спящото лице на Терез и я накара да простене и да се размърда.

После изведнъж стреснато се събуди.

— Къде сме? — попита тя, а в гласа ѝ имаше паника.

— Спускаме се над Сан Антонио.

— Сънувах нощта, в която умря мама.

Ребека нежно я погали по къдравата коса.

— Какво сънува?

— Сънувах, че я изгарям.

Ребека мълчеше и притискаше силно Терез.

— Така ли? — попита тя накрая. — Ти ли я изгори?

Усети, че слабото телце на Терез се стегна и започна да трепери.

— Не знам — каза Терез с изнервен глас. — Когато се опитвам да си спомня, започвам да губя контрол. Завихрям се в някаква спирала на лудостта и не мога да изляза. Ужасявам се дори да опитам.

— Ако ми се довериш, може би ще успея да ти помогна.

Ребека си спомни за пожара в самолета, видя пак ужасените лица на пътниците. Драмата на това преживяване щеше да я преследва до края на живота ѝ. Не можеше да се отърси от мисълта за заплашващата ги клаустрофобична смърт. Много по-жестока от начина, по който бе умряла Барбара. Стотици живи човешки същества можеха да полетят като огнено кълбо в океана. Не можеше да понесе дори мисълта за това.

Беше отвела Терез далеч от извращението, което се случваше между Майкъл и Девън, но изпитанията им още не бяха свършили. И доста време нямаше да им се види краят. Тя притисна момичето още по-силно към себе си.

— Терез, каквото и да е станало в Сан Франциско, искам да знаеш, че обвинявам себе си за страданията ти. Мисля, че никога няма да мога да си простя.

Терез бе започнала да трепери още по-силно.

— Не говори така. Всичко е по моя вина.

Терез каза това с такъв тънък и кух глас, че Ребека изтръпна. Тя хвана брадичката ѝ в дланта си и я погледна в очите.

— Започваме нов живот, Терез. Само това има значение. Не миналото. Сега не мисли за него. Виж, не е ли красиво?

Терез не сваляше очи от Ребека.

— Как да ти викам сега?

— Можеш да продължиш да ми викаш Ребека, ако искаш.

— Не искаш ли да ти викам „мамо“?

Ребека се усмихна горчиво.

— Ако ти искаш. Изчакай и виж.

— Добре — съгласи се Терез. — Ще изчакам и ще видя.

Ребека бе леко замаяна от умора, когато стъпиха в коридора. Малка група хора посрещаше пристигащите, лицата им бяха сънени в този ранен час. Поне не ги чакаше полицейска хайка.

— Сега какво ще правим? — попита тревожно Терез. — Трябва да продължим.

— Права си — каза Ребека, като се мъчеше да избистри мислите си въпреки умората.

— Е, хайде тогава — отвърна Терез на висок глас.

Ребека погледна с копнеж към банкоматите, където хората нетърпеливо пристъпваха на опашки. Още пари щяха да им дойдат добре. Но бяха минали часове, откакто с Терез избягаха от полицията в Маями. Сан Антонио бе много далеч, но в този странен свят компютрите комуникираха на километри един от друг само за хилядни от секундата. Сигурно картата ѝ бе вече взривоопасна като бомба. Нямаше да успеят да излязат от сградата и някой печен полицай щеше да ги настигне. Помъчи се да се усмихне ведро.

— Хайде, да отидем да хванем автобуса за града.

Пред сградата на летището слънцето вече напичаше, а пустинният вятър изсушаваше всичко по пътя си.

Автобусът спря, те се качиха и седнаха в дъното, притискайки се една към друга. Пневматичните врати трепнаха и със съскане се затвориха, рейсът потегли и остави летището зад тях. Ребека се мъчеше да мисли трезво. Тексас ослепително блестеше, бурният вятър вдигаше облаци от розов прах по шосето. След мрачната интимност на Умбрия небето тук изглеждаше необятно. Пътят от летището до града минаваше през разпокъсано наредени къщи. Зад тях се ширеше пустош.

— Как ще минем през граничните власти? — попита Терез.

— Аз ще използвам паспорта си с истинското ми име, Ребека Кери. На твоя паспорт пише, че си Тереза Форбс. Това може да заблуди някой невнимателен или нищо неподозиращ полицай. Може би ще извадим късмет.

— Може би? — отекна след нея Терез, гласът ѝ се бе извисил почти до писък. Ребека бе усетила, че през последните няколко часа доверието на Терез към нея спада. Настроението на момичето се променяше.

— Когато пътувахме с Райън, преминаването на границата беше много лесно. Почти не ни проверяваха, като излизахме от страната. Дори и да са ги вдигнали по тревога, тя няма да е заради хората, чиито имена пише на нашите паспорти.

— Но полицаите няма ли да търсят жена с дете, независимо как се казват?

— Не знам.

— Много успокоително, нали? — каза раздражено Терез почти като възрастна. На Ребека незнайно защо ѝ се стори, че е научила този тон от Барбара.

— Да, успокоително — каза уморено тя. — Фактът, че сме с различни фамилии, може да представлява проблем. Нямаме основателна причина да пътуваме заедно. Трябва да си измислим история за прикритие. — Тя помисли малко под изпълнения със съмнение поглед на Терез. — Най-добре да кажем, че сме леля и племенница — реши тя накрая. — Ти си дъщеря на сестра ми, която живее в Сан Франциско, и си на почивка с мен, докато родителите ти приключат с ужасния си развод. Ще изясним подробностите, преди да преминем. Ясно?

— Ясно — каза Терез и сви рамене. — И какъв е по-нататък великият ти план?

Ребека се извърна в седалката си, за да погледне един пътен знак, на който пишеше „МЕКСИКО 145 КМ“. Усети как чувството за нереалност я обгърна отвсякъде. 145 километра. Не повече от два часа път с кола.

Какъв бил великият ѝ план? Да продължат с кола от някое автомобилно гробище? Евтина трошка, която едва ще успее да ги закара в Мексико? Но дори боклуците струват пари. Покупката би източила и последните им пари. Ами ако им се наложи да пътуват още много, по-далеч, отколкото трошката можеше да ги закара?

Автобусът спря на автогарата и вратите се отвориха. Двете с Терез слязоха. Хората вървяха на потоци около тях. Това беше каубойски щат. Всеки носеше нещо на главата си и тежки чизми на

краката — гласовете наоколо звучаха провлачено, по ботушите имаше бродерии, рекламите по бил бордовете пред чакалнята бяха крещящи. Ребека се почувства като бяла врана, затова отиде до едно разписание в рамка със стъкло и се загледа в него. Красивите печатни букви се размазваха пред погледа ѝ и тя присви очи, за да се съсредоточи върху заминаващите автобуси. Едно име привлече вниманието ѝ. Ларедо. Ларедо беше на границата с Мексико. Веднъж да се доберат дотам, щяха да са на крачка от свободата. Погледна си часовника. Имаше автобус за Ларедо след половин час.

— Хайде — каза тя на Ребека, — трябва да си купим билети.

— За къде?

— За Ларедо.

— Къде, по дяволите, е Ларедо?

— Ларедо е почти в Мексико — каза тя на Терез. — Намира се на Рио Гранде.

— И какво ще правим — ще преплуваме на другия бряг ли?

— Надявам се, че няма да се наложи — каза Ребека спокойно, като се насилваше да звучи ведро, уверено и овладяно. Подозираше, че Терез я познава прекалено добре, за да разбере преструвката ѝ.

— Не си ли чувала за американските гранични власти? Ако не измислиш сигурен начин да преминем границата, по-добре да се връщаме в Маями.

— Е, може наистина да преплуваме до другия бряг — каза Ребека и усети, че и в нейния глас се е появила метална нотка. — Едно по едно, Терез.

Купи билети, провери къде чака автобусът им и забърза натам с Терез. Сигурно бяха купили последните два билета, защото рейсът беше пълен. Повечето пътници говореха бърз и кръшен испански. С Терез си проправиха път през автобуса и се наместиха сред купчина багаж.

Ребека хвана Терез за ръката.

— Извинявай, че ти се сопнах. Как се чувстваш? — попита тя.

— Уморена — каза Терез троснато. Обърна гръб на Ребека, лепна се на прозореца и се загледа навън.

Стигнаха в Ларедо късно следобед. Под тлеещите светлини на залеза градът изглеждаше по-голям и по-модерен, отколкото Ребека бе очаквала. От движещия се автобус тя мярна реката, широка и обляна в

оранжево от снижаващото се слънце. Сред течението имаше островчета, а градът от другата страна беше в Мексико.

Гледката на мексиканска земя повдигна смачканото настроение на Ребека и тя усети как сърцето ѝ заби бързо в гърдите. Терез също се изправи в седалката и се загледа в Рио Гранде. Ребека се опита да отгатне какви мисли минават през главата ѝ. Чудеше се дали Терез наистина разбира каква важна крачка предприемат. Дали беше направила достатъчно, за да обясни на Терез в какво се е забъркала? Не искаше да вдига много шум. И във всеки случай досега не бяха имали достатъчно време за това. Но Ребека разбираше, че като извежда Терез от Съединените щати, за да я защити, тя също така пресича пътя ѝ към всичко, което е била досега.

Не беше ли и тя като онези заблудени егоистични хора, които отвличат собствените си деца от бившите си съпрузи? Изведнъж си представи нея и Терез напред във времето, как живеят като скитници в някой затънтен град, забравили кои са в действителност, без бъдеще и без минало.

Тя рязко се стегна. Не беше така. Терез имаше нужда да бъде защитена от баща си и от полицията. Който и да я пипнеше, тя беше обречена. И който и да докопаше Ребека, също щеше да стане доста грозно. Тя леко потрепери, като си представи гнева на Майкъл. Може би затворът беше за предпочитане пред него.

От другата страна на улицата срещу автогарата имаше модерен хотел, който се казваше „Гуадалупе“. Денят беше към края си. Имаха нужда от малко удобства, реши тя, топла вода и чисти чаршафи. Влязоха във фойето. Нае стая с две легла на името на Ребека Блейк.

Стаята беше голяма и чиста, с картина на стената и изглед на юг към Рио Гранде и Мексико. В гаснещата светлина Мексико изглеждаше примамливо, страна от пурпур и злато, като на корицата на роман от Луис Л'Амур. Ребека знаеше обаче, че реалността не носи толкова романтика.

Терез дойде при нея до прозореца и сякаш бе прочела мислите ѝ, каза:

— Ще се върнем ли някога в щатите?

— Още не сме ги напуснали — отвърна Ребека, като се опитваше да звучи леко.

— Знаеш какво имам предвид.

— Винаги можеш да се върнеш, ако искаш. — Ребека замълча. — Това, което направих, се смята за сериозно престъпление. Ще извадя голям късмет, ако не отида в затвора. Сигурно повече няма да мога да работя като лекар. Или поне за доста дълго време. — Пое дълбоко дъх, опитвайки се да овладее замайването си. — Мисля, че известно време не ще мога да се върна. — Видя, че Терез плаче. — Какво има?

Терез си изтри очите.

— Ще видя ли някога пак татко? — попита тя.

— О, Терез! Не знам отговора на този въпрос.

— Трябва да го знаеш — каза Терез със задавен глас. — Каза ми, че знаеш какво правиш, Ребека. Затова тръгнах с теб. Татко сигурно вече се е побъркал. И Деви също. Никога не сме се разделяли.

Ребека се опита да си събере мислите. Опитваше се да намери думите, които да каже на Терез.

— Няма да е лесно. Ние сме на кръстопът. Много си малка, за да се изправяш пред такива решения, но по една или друга причина скоро ще трябва да го направиш. Ще трябва да вземеш решение. Когато те взех от онова летище в Маями, аз просто се опитвах да те измъкна от полицията. Искрах също така да те отведа и далеч от семейството ти. Мисля, че там става нещо ужасно извратено, и аз трябва да те държа надалеч от него.

— Какво? — попита Терез с безизразен глас.

Тя се поколеба за кратко, като се чудеше как да започне такава мрачна тема.

— Между баща ти и Девън има отношения, които са неестествени — каза тя накрая. — Те са доста зад границата на това, което един баща и една дъщеря би трябвало да правят.

Очите на Терез се разшириха.

— Имаш предвид секс? — попита тя.

— Да. Имам предвид секс.

— Девън ли ти каза това?

— Да. Девън ми го каза.

Лицето на Терез почервения.

— Не разбирам! Тя и преди е лъгала за това, Ребека. Излъга и мама.

Ребека усети, че стомахът ѝ се свива.

— Какво искаш да кажеш?

— Каза на мама, че татко прави разни неща с нея. Но когато повикаха лекарите да я прегледат, казаха, че не е вярно. Тя измисли тази лъжа, за да нарани мама!

— Кога стана?

— Преди две години.

— Не мисля, че това повече е лъжа — каза Ребека. Пухкавите облаци в небето се обагряха в алено. — Освен всичко друго се тревожех, че тези отношения между тях могат да наранят теб. Така им е по-лесно да те изолират. Да те използват. Може би дори да ти прехвърлят вината за това, което те са извършили. — Тя докосна Терез по рамото. — Разбираш ли ме?

— Грещиш! Трябваше да ми кажеш всичко това, преди да тръгнем от Маями — каза настойчиво Терез.

— Е, тръгнахме набързо — отвърна Ребека. — Нямахме много време за приказки.

Терез пак бе започнала да кърши ръце.

— Не ти вярвам — каза тя с несигурен глас.

— Истина е.

— Не е. Ти си се объркала, Ребека. Ужасно си се объркала.

— Не мисля, че съм се объркала.

— Девън е лъжкиня — каза Терез. По бледите ѝ страни се търкулнаха сълзи. — Трябва да си се побъркала, за да ѝ вярваш!

— Веднъж ми каза, че родителите ти са се разделили заради Девън. Каза, че Девън предпочела баща ти. Според мен това е била истинската причина. И не е лъжа.

Искам да говоря с татко! Искам да го чуя от неговата уста!

— Съжалявам, Терез.

— Мислех, че си влюбена в татко! Как си могла да повярваш в нещо толкова ужасно за него?

Ребека се поколеба.

— И аз си мислех, че се влюбвам в Майкъл. Но му нямам доверие. Не мога да му имам доверие. Това, което прави с Девън, просто не мога да го приема. Като майка, като лекар, като човешко същество го намирам за отвратително повече, отколкото мога да изразя с думи. Според мен той е пропилял шанса си с теб. Аз те дадох на него преди години и му се доверих. Той потъпка това доверие и сега всичко свърши. Повече никога не искам да ви виждам заедно.

— Трябва да се върнем при татко — каза Терез високо — и да оправим тази бъркотия. Заради мен.

— Терез, не можеш да искаш това от мен.

— Искаш да кажеш, че просто трябва да забравя татко, да забравя Девън, така ли?

Ребека въздъхна.

— Не. Ти не можеш да ги забравиш. Но аз вярвам, че за теб е най-добре да започнеш на чисто. А това обикновено означава да оставиш нещо зад себе си. Дори и само временно.

— Грещиш за татко. Но това за теб няма значение. На теб просто ти трябва извинение — каза Терез. Изведнъж бе започнала да трепери от бушуващата в нея емоция. — Просто искаш да изхвърлиш татко на боклука, за да си уредиш живота. Точно както си направила и с мен.

— Не!

— Така е — каза Терез с ожесточение. — Ти не можеш да се привързваш. Не си искала да си вземаш беля на главата да гледаш бебе. Затова просто си ме захвърлила.

Ребека се разкъсваше от болка.

— Не разбирам защо се чувстваш така и ужасно, ужасно съжалявам.

— Не, ти искаш да захвърлиш и татко. Но аз повече няма да бягам — каза Терез. — Не искам да съм като теб.

— Това означава ли, че ще се върнеш в Сан Франциско? — попита дрезгаво Ребека.

— Не знам! — каза Терез с тънък глас.

Мълчанието им бе заредено с напрежение. Ребека искаше да прегърне момичето, но се страхуваше от реакцията му.

— Само ми обещавай, че ще ми кажеш, когато решиш. Ще ми кажеш, преди да предприемеш нещо крайно. Става ли?

Терез кимна безмълвно.

Ребека протегна ръка, но Терез или не я видя, или я пренебрегна. Отиде до едното легло и се хвърли на него възник.

Ребека остави Терез вторачена в някакъв филм по телевизията и слезе долу във фойето. На гишетото имаше лавици с проспекти, а под един знак, рекламиращ местна компания за коли под наем, стоеше момче с отегчен вид. Изглеждаше толкова измамно лесно да вземе кола и да отпрати към Мексико. Дали щеше да успее да ги убеди да плати в

брой, като им разкаже някаква история как е загубила кредитната си карта? С разтуптяно сърце Ребека се приближи до гишетото. Като я видя да идва, момчето се изправи и потри пъпката на брадичката си, сякаш се опитваше да я изтрие.

— Здравейте! Какво мога да направя за вас, госпожо?

— Искам да наема кола — чу се тя, сякаш гласът ѝ идваше отдалеч.

— Разбира се — отвърна той ведро. Разпери една брошура. — Това са цените ни.

— Искам нещо по-компактно — каза тя, загледана в проспекта. — Нещо по-малко.

— Имаме специална оферта за такива коли — каза ѝ момчето и посочи снимките със сдъвкания край на химикалката си. — Ще ви е още по-изгодно, ако я наемете за повече от седмица. Но колата е малка. Зависи колко далеч искате да пътувате.

— Тук сме на кратка почивка — каза Ребека и посегна към брошурата. — С дъщеря ми. Мислехме да отидем до Мексико за няколко дни.

— Ааа — каза момчето. Пръстът му затисна проспекта и не ѝ позволи да го вземе. Той поклати глава. — Това може да се окаже проблем.

— Как така? — попита тя, като се чудеше защо бе постъпила толкова глупаво, че да спомене Мексико.

Той сложи мургавата си ръка на гърдите.

— Вярваме ви, честно. Но става въпрос за американските гранични власти. Те проверяват документите на превозните средства, които напускат Щатите. Най-вероятно няма да ви позволят да напуснете страната с кола под наем. Не и ако не е наета в Мексико. Ще трябва да получите нотариално заверено пълномощно. Ще имате нужда и от специална застрахователна полица. Нашият застраховател не покрива щетите при по-малките коли. Но може да го направи за някоя от тези.

Той посочи снимката на огромна каравана, истинска къща на колела. Ребека видя, че струваше повече от хиляда долара на седмица.

— Разбирам — каза тя безизразно.

— С такава кола ще е много по-лесно — увери я момчето. — Но уреждането все пак ще отнеме известно време. Шефът ще трябва да ви

провери. — Той се ухили. — Звучи ужасно, нали? Освен това имаме нужда от международно призната шофьорска книжка, кредитна карта, тримесечна виза и цял куп други неща. Ще подготвим всичко за два дни.

Най-накрая ѝ позволи да вземе брошурата.

— Ще си помисля — каза му тя. — Но тази кола е доста голяма за нуждите ни.

— Може би някоя от едрите компании би могла да ви помогне — предложи той. — „Авиз“ или „Хертц“. Ние сме доста по-дребни риби.

— Благодаря — каза тя и се усмихна насила.

— Много автобуси пътуват на юг — добави той. — Те са съвсем евтини.

Излезе на улицата и се почувства празна. Ругаеше се наум за наивността си. Трябваше да се досети, че пресичането на границата е свързано с много формалности и мерки за контрол. И че не можеше да си стои спокойно, докато някаква фирма за коли под наем я „проверява“. Но пък и не искаше да хваща автобус. Инстинктът ѝ подсказваше, че общественият транспорт може да се окаже по-опасен от частното возило. Мисълта да седи приклепена в някой влак или рейс, докато полицаите ѝ проверяват документите, я изпълваше с клаустрофобия. Опасяваше се, че и нейните, и нервите на Терез няма да издържат изпитанието. Не, би се чувствала безкрайно по-добре, ако стои зад волана.

Погледна към прозореца на стаята им. Беше тъмен. Терез бе на предела на силите си, а и не можеха да останат в този град завинаги и да гледат Мексико през реката. Трябваше да я преминат, и то скоро.

Тръгна към пропускателния пункт. Явно беше важен подстъп към Мексико, защото по моста пъплеше върволица от коли. Автомобилите бяха едно на ръка, но властите едва ли можеха да проверят всеки един от шофьорите и пътниците. Може би невинна на вид жена с дете няма да привлече вниманието им?

Отиде до книжарницата и си купи пътеводител за Мексико. Първата глава беше за изискванията за преминаване на границата и тя уби всичките ѝ надежди за влизане в страната без проверка, както бе станало с нея и Райън, когато пътуваха заедно. Хубавите дни очевидно бяха свършили.

Стомахът ѝ се сви на топка и тя пхна книгата в чантата. Ако се обадеше на Райън, дали той можеше да дойде и да им помогне? Но инстинктите ѝ отново се разбунтуваха. Не още. Тя самата вече се бе превърнала в престъпница и бегълка и вероятно бе съсипала лекарската си кариера, нещо, което още не можеше да се застави да осъзнае напълно. Не можеше да иска от Райън да направи същото. Не така хладнокръвно. Веднъж да премине границата, ще му се обади. Някаква силна интуиция ѝ подсказваше, че ще е по-добре да се обади на Райън от мексиканска земя и по други причини — да го постави пред свършен факт, да не му позволи да я разубеди да излезе от Съединените щати.

Закрачи бързо, като не спираше да размишлява, нервността я зареждаше с енергия. Ще имат нужда от превозно средство. Не можеха да минат пеша по моста. Ще трябва да рискува и въпреки всичко да купи кола. Най-добре е да изглеждат като туристи. Затова имаха нужда от туристически автомобил.

Вече се бе стъмнило. Магазините затваряха и потокът от коли през моста намаляваше. Може би затваряха границата през нощта, не знаеше. Беше прекалено късно да прави каквото и да било повече. Утре ще стане рано. Докато минаваше през фойето на хотела, тя махна на пъпчивото момче, като се молеше да не му хрумва да споменава за днешната им среща пред някой друг.

Събуди се много рано с оформена идея в ума. Защо трябваше историята да се повтаря?

Седна в леглото и погледна към Терез, огряна от хладната утринна светлина. Къдравата ѝ главица бе заровена във възглавницата. През нощта Ребека я бе чула да стене, да вика нещо, но през последните няколко часа бе спала дълбоко.

Стана тихо и отиде да вземе душ. Обмисляше плана си. Най-голямото му предимство беше дързостта. Но в нейния арсенал бяха останали малко оръжия, освен дързостта. Може би съдбата е благосклонна към смелите?

Когато излезе от душа, Терез бе будна. Седеше в леглото, прегърнала коленете си. Дългият сън бе загладил малко напрежението по лицето ѝ и тя срамежливо ѝ се усмихна.

Ребека седна до нея, завита в хавлия. Отметна косата от очите на Терез.

— Изглеждаш много по-добре. Вчера се притесних за теб.

— Добре съм. Днес ли ще минаваме границата?

— Може би утре. Но днес ще започнем да се подготвяме, ако имаме възможност. — Тя надникна в сивите ѝ очи. — Готова ли си за това, Терез? Имаш ли някакви съмнения?

— Грещиш за татко и Девън — каза тихо Терез. — Наистина грещиш.

Ребека помълча известно време.

— Може и да греша за подробностите — каза тя накрая. — Но не мисля, че греша за цялостната картина, Терез.

— Един ден татко ще ти каже истината — каза Терез. — Ще я чуеш от него. Тогава ще видиш.

— Добре — каза тихо Ребека. Най-важното сега е дали си готова да понесеш пътуването до Мексико. Няма да е леко и ще трябва да си смела.

— Знам, че трябва да напусна Щатите за известно време — каза Терез със снижен глас.

— Сигурна ли си?

Терез кимна.

— Добре — каза Ребека. — Да се размърдаме.

Облякоха се, закусиха и излязоха. Ребека бе видяла малко туристическо информационно бюро на автогарата и двете се насочиха натам. На гишето седеше пълничко момиче — явно от латиноамерикански произход.

— Бихте ли ми казали — попита я Ребека — къде мога да си поправам мотора на много ниска цена?

— Много ниска ли? — повтори момичето и ги изгледа съмнително. — Каква марка?

— „Харлей Дейвидсън“.

— Ами има сервиз на „Харлей Дейвидсън“ до „Гуадалупе“ — започна момичето, но Ребека я прекъсна.

— Моторът е стар — добави тя многозначително. — Пълна трошка. Всъщност той е на съпруга ми. Той не може да си позволи да харчи много за поддръжката му. Имаме нужда от някой, който да го поправи на възможно най-ниската цена. Съпругът ми е от „Ангелите на ада“.

— „Ангелите на ада“ ли?

— Това е рокерски клуб — каза тя в отговор на скептичната физиономия на момичето.

— Знам какво е — каза тя надменно. Сбърчи отвратена устни и се замисли. — Имате нужда от Хименес — каза тя троснато. — Той поправя стари мотори на хора като... — Остави изречението недовършено.

— Хименес ми звучи страхотно — каза решително Ребека. — Далеч ли е оттук?

— Може да вземете автобус. — Написа адреса и номера на автобуса. Ребека й благодари и взе листчето.

— За какво ни е да ходим там? — попита Терез, когато се качиха на автобуса.

— Ще купим мотор, ако можем — каза ѝ тя.

— Мотор ли? За да отидем до Мексико?

— Да купиш кола, се оказва твърде сложно, скъпо е и е свързано с много формалности.

— Но така ще изглеждаме като скитници!

— Не съм сигурна. Много хора обикалят Мексико на мотоциклети. Ако се докараме както трябва, мисля, че никой няма да ни притеснява.

— Как да се докараме? — попита Терез.

— Така, че хем да ни забелязват, хем да не се набиваме в очи — отвърна ѝ тя.

— Не разбирам.

— Може би аз също — усмихна се Ребека. — Ще го решим в движение.

Терез направи физиономия, но Ребека леко я прегърна. След дълъг период на страх и съмнения чувстваше, че куражът ѝ се връща.

Половинчасовото им пътуване с автобуса ги отведе до шосе № 35, същото, по което предния ден стигнаха до Ларедо. Кварталът беше бедняшки и очевидно населен предимно с мексиканци, ако се съдеше по табелите на испански по всички магазини. Слязоха от рейса и попитаха за посоката. По шумната улица Ребека мярна зложна къща.

— Почакай тук — каза тя на Терез.

Влезе в зложната къща, оставяйки Терез да стои неспокойно на тротоара. Разкопча ролекса от китката си и го бутна през щанда към

мъжа с каменната физиономия от другата страна.

— Колко? — попита тя.

Той разгледа повърхностно часовника.

— Триста долара — отвърна й равно.

Тя премигна.

— Струва десет пъти повече.

Той сви рамене.

— Както искаш.

Знаеше, че ще се наложи да се съгласи на сделката.

— Можете ли да ми дадете някакъв друг часовник, който да ползвам, докато откупя ролекса?

Той отвори чекмеджето и хвърли един часовник на щанда. Беше от черна пластмаса и не струваше повече от един-два долара, но поне вървеше. Знаеше, че не е хубаво да се пазари повече.

— Добре — каза тя и закопча пластмасовия часовник. — Ще го взема.

Подписа формуляра с неразбираеми драскулки. Единственото друго ценно нещо, което й оставаше, беше тежката златна верижка, която носеше навсякъде със себе си, но която рядко слагаше. Беше на майка й, подарък от баща й, който я бе купил от „Тифани“. Щеше да я запази за най-черни дни.

Излезе на улицата и натъпка допълнителните пари в джоба на джинсите си. Не съжаляваше, че свали тежкия часовник от китката си, даже се чувстваше по-свободна и по-смела.

— Готово — каза тя весело на Терез.

Сервизът на Хименес се намирал на една тясна уличка, която свършваше в мръсен двор. В него бяха паркирани всякакви мотори. Помещението беше мръсно и миришеше потискащо на гниещи машини, както обикновено на такива места. Беше претъпкано с всякакви возила на две колела — детски велосипеди, мотопеди и мотоциклети. От тонколоната на високата полица се лееше оглушителна рокмузика.

По пода на хиляди парчета бе разглобена машина, която май някога е била мотоциклет. Двама мъже събираха частите. По-младият беше мургаво момче на около осемнайсет с дълга конска опашка, излизаща от задния процеп на бейзболната му шапка. По-възрастният бе много дебел мъж, прехвърлил петдесетте. Той клечеше до

двигателя. Гънките тлъстини, които издуваха гащеризона му като тракторни маркучи, се тресяха от смях на нещо, което по-младият бе казал. Рунтавите му мустаци покриваха половината от подпухналото му лице. И двамата вдигнаха поглед към влизащите Ребека и Терез. Дебелакът се засмя още по-силно, сякаш идването им бе връхната точка на страхотен виц.

— *Vuenos días* — поздрави ги Ребека с най-ведрия си испански акцент. — Вие ли сте сеньор Хименес?

Дебелакът се размърда напред. Изправи се с ръце на огромните си бедра и продължаваше да се смее. Святкащите му очи почти се бяха скрили в мазните гънки на бузите му. Той се пресегна и леко намали музиката, като хвана копчето на звука като черешка между своите приличащи на банани пръсти. Шумът понамаля.

— *Ernilio Himenez, a vuestro servicio*^[2] — каза той с иронична галантност. — Какво мога да направя за вас?

— Интересуваме се от покупката на мотор втора употреба — каза му тя.

Шкембето на дебелака се повдигна, сякаш да потисне прилива на още смях.

— Разбира се. — Извади цигара от джоба си и я запали. Дръпна дълбоко дима и ги огледа. На Ребека ѝ се стори, че чува свистенето на напрегащите се бронхи дълбоко вътре в крепостта от мас. Той им кимна с глава да го последват към дъното на сервиза. Там имаше разнообразие от мотопеди.

— Изберете си — каза той и се ухили.

— Не — каза Ребека. — Искам истински мотор. За пътуване.

— За пътуване? — повтори той и вдигна рунтавите си вежди.

— Няма значение дали е стар. Само да върви добре. И да е достатъчно здрав да може да носи мен, дъщеря ми и няколко чанти.

Хименес премести поглед от Ребека върху Терез и огледа скептично двете раздърпани англосаксонки.

— Карали ли сте някога мотор с такава кубатура?

— Имам книжка — каза тя и му се усмихна възможно най-чаровно. — И още нещо — трябва да е евтин.

— Колко евтин?

— По-малко от две хиляди долара.

Той презрително изсумтя.

— Мотор за пътуване, който върви добре и струва по-малко от две хиляди долара?

— Казах ви, че не ме интересува колко е стар.

— Моторите бързо остаряват — каза той. — След това стават само за резервни части, разбирате ли? Цените пак се покачват. — Той отново се захили и мазнините по корема му се затресоха. Ребека се чудеше дали бе наистина развеселен, или всичко беше от нерви. — Да излезем на двора — покани ги той.

Те го последваха. Теглото му превръщаше всяка стъпка в огромно усилие, краката му стъпваха трудно, придвижвайки грамадната маса. Нито той, нито сервизът му вдъхваха доверие.

Хименес им показа с какво разполага — повечето бяха 250 и 350-кубикови малки машини, видели тежки времена и сега в безсрамно лошо състояние. Доколкото имаше опит, Ребека се съмняваше, че някой от тези мотори ще успее да се отдалечи от сервиза, преди да се счупи фатално.

— Имате ли нещо по-голямо? — попита тя. — Нещо по-добро?

— Че какво им има на тези? — попита Хименес, ухилен до уши.

— Трябва ми нещо по-мощно.

— Истински мотор ли искате?

Ребека се обърна. Момчето с конската опашка ги бе последвало. Седеше зад тях, като си бършеше почернелите пръсти с парцал. Беше много красив млад мъж със сурово подигравателно изражение.

— Аз продавам мотор — каза ѝ той. — Ако искате истински.

— Колко? — попита тя.

— Първо го вижте — каза той. — Покажи ѝ го, тате.

Хименес отново избухна в смях. Терез гледаше учудено как се тресяха гънките излишна плът.

— Този не е за вас — каза той. — Сезар се пошегува.

— Защо не ми го покажете? — подкани го Ребека.

— Добре — съгласи се Хименес. — Ще ви го покажа. Vamos.

Моторът на Сезар бе паркиран под навеса зад работилницата. Хименес извади връзка ключове изпод величественото си шкембе и отвори вратата. Ребека надникна. Моторът беше старомоден „Харлей“, каквото не бе виждала от младежките си години с Райън. На резервоара бяха нарисувани пламъци, хромираните основи на дръжките се издаваха напред, машината сякаш бе от реквизита на

„Волният ездач“^[3]. Ръкохватките стърчаха високо във въздуха и оформяха познатия стар силует, за който Ребека имаше силни подозрения, че в днешно време е забранен.

— Нали искахте мотор за дълъг път — каза Сезар. — Ето ви мотор за дълъг път.

— Свещената крава — каза Терез.

Ребека пристъпи бавно около машината. Някога сигурно е била добре поддържана, но мръсотията и занемареността вече бяха очевидни, а под двигателя имаше малка локвичка масло. Почуди се дали Сезар го е ремонтирал достатъчно, за да е безопасен или поне да става за каране, преди да изгуби интереса си към него.

— Върви страхотно — каза Сезар, сякаш прочете мислите й. — Това е класика. От 1959 година. Сглобих го отново със собствените си ръце.

— Имам нужда от документи — каза Ребека. Свинските очички на Хименес почти не се виждаха под мазните гънки. Тя се опита да ги открие, за да улови погледа му. — Имам нужда от документи, с които няма да си навлека неприятности. Разбирате ли какво ви казвам, сеньор Хименес?

Устните му се разтегнаха.

— Няма проблем с документите, *michacha*.

— Надявам се, че можете да ми препоръчате добра застраховка. И също така се надявам, че всичките талони на мотора са у вас. Нали разбирате какво имам предвид?

Хименес бавно кимна. Беше се ухилил.

— Знам какво имате предвид.

Това звучеше обещаващо.

— Добре — каза тя.

— Опитайте го.

— Никога не съм карала такъв мотор.

— Нищо — каза Хименес, подхилвайки се. — Запали го, сине.

Сезар изтика машината извън навеса.

— Сигурно се шегуваш — прошепна нервно Терез на Ребека.

Тя само поклати глава. Сезар пъргаво се вдигна във въздуха и скочи на запалването. Няма електрически стартер, помисли си Ребека. Двигателят заработи с оглушителен рев и накара Терез да се извърне и

да запуши ушите си с ръце. Сезар държеше боботещата машина и се усмихваше широко на Ребека.

— Не е каквото търся — каза тя, извисявайки глас над грохота.

— Нали казахте, че искате истински мотор. Да не се уплашихте сега? — Той кимна подигравателно с глава и я подкани да се качи.

Ребека се поколеба. Машината беше абсурдна, но все пак нещо у нея я изпълваше с предчувствие, че има качества. Никой не би предположил, че на такава антика се движат две бегълки. Всички ще гледат мотора, а не тях. Донякъде предизвикана от подигравателното изражение в очите на Сезар, тя прехвърли крак върху седалката и хвана здраво лоста на газта. Двигателят отвърна с бодър рев. Пусна съединителя и поведе мотора напред. Високите, издадени напред дръжки правеха управлението интересно и много леко — за градско каране бе ужасен, но сигурно бе идеален за магистрала. Тя покара внимателно машината из мръсния двор и започна да свиква със странната поза — издадени напред крака и разперени ръце. По шума се разбираше, че двигателят и предавките бяха в ред. Седалката, макар и преправяна, бе поносима. Но съединителят бе лошо износен и започваше да изпуска и от много места се чуваше сериозно хлопане. Общо взето мотоциклетът беше пълен боклук. Интересно колко време щеше да издържи, преди да се разпадне на части.

Върна се при Хименес и сина му, изключи двигателя и подпря мотора. Слезе. В очите на момчето вече се четеше уважение. Не беше нито залитнала, нито паднала на земята, а той точно това се бе надявал да стане. Терез също гледаше Ребека почти със страхопочитание.

— Съединителят е отишъл — каза тя делово — и има нужда от нови гуми. Всички лагери тропат. Освен това отвсякъде тече масло. Колко искате за този лайнян боклук?

Терез премигна от грубата дума, физиономията на Сезар стана кисела. Хименес пак се затресе от смях.

— Не ти липсва нахалство, признавам ти го.

— Всъщност наистина не ми липсва — каза хладно Ребека. — Колко?

— Три хиляди долара — каза троснато Сезар.

— Ти нещо ме юркаш — отвърна му Ребека. — А сега ми кажи истинската цена.

— Цената включва и документите — каза Хименес и склучи месестите си ръце върху огромното шкембе.

— Не ми трябва фотокопия.

— Имам предвид истински документи. Достатъчно добри да можеш да преминеш реката. Нали схващаш?

Ребека го погледна и започна бързо да съобразява.

— Защо реши, че отивам в Мексико?

Скръстените ръце на Хименес подскочиха, когато шкембето му пак се затресе от смях.

— Че къде другаде ще отиваш? — Той ѝ намигна. — Искаш да си прекараш добре в Ла Глория? Или имаш работа? Ще вземеш някои хубави неща за приятелите си тук?

Стараяше се да запази неутрален вид.

— Не знам за какво говорите, сеньор Хименес. Искам само да си прекарам на спокойствие почивката. Не ми трябва никакви неприятности с граничните ченгета. Ако се заядат с мен, веднага ще им кажа откъде съм взела мотора и документите.

Хименес комично претърколи очи.

— Не се тревожи. Никакви неприятности няма да имаш, muchacha. Имаш думата ми.

Ребека погледна Терез. Слабичкото крехко момиче разглеждаше мотоциклета с омаян поглед. Ребека почувства с пълна сила ужасната тежест на отговорността, която бе легнала на плещите ѝ. Подлагаше на страхотен риск живота на Терез. Но понякога рискът се оказваше животоспасяващ. А точно сега според нея времето и късметът им бяха на свършване. Трябваше да скачат в пропастта.

Тя изправи рамене и се обърна пак към Хименес.

— Чуйте сега — каза тя тихо. — Искам две прилични гуми. Искам да се изтрият пламъците по резервоара. Искам нов съединител. Искам нови свещи, ново масло и нов филтър. Искам и нови спирачни накладки. Искам всички необходими документи на мое име, включително и застраховка. Искам на тях да пише, че моторът е мой от пет години. Ясно ли е?

— Ясно — каза Хименес. Той още се хилеше, очевидно изобщо не се бе впечатлил от претенциите ѝ.

— Освен това искам допълнителна седалка за дъщеря ми. Искам кожени рокерски якета и каски за двете. Якетата може да са стари, но

каските трябва да са нови. С маски за лицата, не само да предпазват темето. И освен това искам и по един чифт ръкавици за двете.

— Готово — каза Сезар и се изплю на земята. — Нещо друго?

— За това — каза Ребека, без да изпуска от поглед дебелака — ще ви платя две хиляди долара. В брой. Сега ще ви дам двеста и петдесет долара предплата. Ако не ми хареса ремонтът или реша, че документите не изглеждат добре, сделката се отменя. Вие си запазвате двеста и петдесетте долара, а аз си намирам мотор отнякъде другаде.

— Ще видите, че никой не може да ви свърши работа като нас — каза Хименес. — И освен това да си държи езика зад зъбите. — С невероятно фино за дебелиите му пръсти движение той показа как ще си затварят устата. След това намигна.

Тя сви рамене.

— Договорихме ли се?

И двете очи на Хименес изчезнаха в мазни гънки, докато отново обмисляше предложението. Най-накрая кимна.

— Да — каза той. — Кога го искаш?

— За утре ще стане ли?

— Още довечера, ако искаш — изхриптя Хименес.

— Утре ме устройва.

— Виено.

Той протегна ръка. Ребека я пое. Изобщо не усети да има кости под меките тлъстини.

Сезар започна да бута мотора, готов да започне работа веднага. Хименес се затътри към работилницата.

— Хайде — каза той на Ребека. — Да влезем вътре. Ще ми дадеш парите и ще ми напишеш данните си.

— Да не си се побъркала? — каза отчаяно Терез на Ребека зад гърба на дебелака.

Ребека обвини ръка около раменете ѝ и я прегърна.

— Не се тревожи — прошепна тя.

Тръгнаха след Хименес. Той все още се хилеше. И защо не? След като моторът не му струваше нищо, всичките му разходи щяха да се сведат до набавянето на документите. Не я беше грижа, че Хименес я смята за наркотрафикантка. Всъщност предпочиташе той да си мисли това, отколкото да отгатне каква беше в действителност. Ако разбереше

истината, щеше да се сети, че може да изкара повече пари, като я предаде, отколкото като ѝ продаде неструващ нищо мотор.

От двора на Хименес Ребека поведе Терез право към заложната къща. Щеше да се наложи да се раздели с верижката на майка си от „Тифани“, за да може да плати на Хименес и да ѝ останат пари за пътуването. Но се закле, че ще се върне по някакъв начин в Ларедо, преди да изтекат трите месеца на залога, и ще си я откупи. Верижката бе едно от малкото неща, останали от майка ѝ.

Терез изчака пред заложната къща. Когато Ребека излезе, тя я попита:

— Откъде си сигурна, че Хименес ще ти намери необходимите документи?

— Познавам подобни места и хора като него.

— Откъде?

Тя се усмихна наполовина.

— Всъщност баща ти беше малко див като млад. Той все се навърташе по такива места. Учила съм се покрай него.

— Така ли? — Терез не каза нещо повече. По обратния път към хотел „Гуадалупе“ тя не показва повече никакъв интерес към мотора, дори не ѝ личеше да се притеснява от преминаването на границата, въпреки че Ребека не спираше да говори трескаво за пътуването. Тя усети дълбоко у себе си, че Терез вече бе изгубила всякаква надежда и се бе примирила, че ще я арестуват на границата и ще я върнат обратно в Сан Франциско. Ребека предполагаше, че след последните няколко дни Терез вероятно гледа на тази перспектива с известно облекчение.

Но самата тя бе на противоположния полюс на емоционалния спектър. За първи път се чувстваше толкова настървена и уверена в шанса им. Докато караше този мотор по двора, я връхлетя почти забравеното чувство да зарежеш всякакво благоразумие да тръгнеш срещу течението, да правиш всичко това, което тя усърдно бе избягвала цял живот. По-добре да умреш като волна птица, отколкото да живееш овчи живот — кой ли го бе казал? Нямаше значение. Точно сега този мотор символизираше всичко, към което се стремеше: бягство, простор, равенство.

Въпреки че кръвта ѝ гореше, тя трябваше да се погрижи да подготви Терез за всички въпроси, които можеха да им зададат. Взе

хартия и моливи от магазина и заведе Терез в хотела, за да измислят убедителна история за прикритие.

Преди да си тръгнат от „Гуадалупе“ на следващата сутрин, Ребека освободи стаята на рецепцията и плати сметката. Каквото и да я очакваше днес, не искаше да остане нито секунда повече в този хотел. Ако се наложеше да останат още в Ларедо, ще потърсят нещо по-анонимно и евтино. Но тя искрено се надяваше, че ще са извън града преди залез-слънце. Дали можеше да се разчита на Хименес?

След час бяха в мръсния сервиз на Хименес. Той клечеше до един мотопед, който синът му подпираше. Вдигна се от пода, приличаше на огромна медуза, която изплува от дъното на океана. Целият сияеше.

— Нахалната muchacha — поздрави я той. — Днес ще те зарадвам.

— Така ли? — отвърна му Ребека.

— Ела да хвърлиш един поглед.

Последваха тежките му стъпки до навеса. Той бутна силно вратата/Моторът блестеше. Пламъците на резервоара бяха покрити с черна боя, също като калниците. Моторът изглеждаше почистен и останалите хромови части бяха лъснати.

— Направих всичко, което поиска — каза им той. — Нови гуми, нова боя, нов съединител, пълно обслужване. Дори сложих нова женска седалка. — Той вдигна закачливо подобния на банан пръст към устните си. — Ох, исках да кажа допълнителна седалка. — И се изхили.

Ребека хвърли поглед към малката вехта седалка, която Хименес бе прикрепил на задния калник. Терез щеше да получи болки в гърба от това нещо. „Новите“ гуми бяха свалени от някоя трошка и може би им оставаха още двеста мили, преди да станат негодни. Без съмнение и останалата част от „обслужването“ беше със същото качество. Но поне сега моторът можеше да мине през пътната инспекция.

— Красавец, а? — каза Хименес й погали резервоара. — Върви като по масло.

— Да видя документите — каза Ребека.

— И те са супер. — Хименес се ухили и извади пластмасова папка. — Ребека разгледа документите, които той постави пред тях на седалката. Всичките изглеждаха впечатляващо. Както бе поискала, те

показваха, че е купила мотора преди пет години. Хименес дори ѝ беше осигурил застраховка от „Санборнс“, с която можеше да мине границата с Мексико, Настроението ѝ се подобри.

— Изглеждат прилични — каза тя внимателно. — Приличат на истински.

— Приличат на истински ли? — засмя се Хименес. — Те са истински, *michacha*. По-истински са от теб самата.

— Да. — Тя се усмихна кисело на плоската шега.

— Трябва само да ги подпишеш — каза ѝ Хименес и погали книжата. — И... — Той потри показалеца в палеца си, правейки добре известния знак за пари.

— Ами якетата и каските?

— Всичко съм ти приготвил.

Върнаха се в работилницата да премерят дрехите. Сезар ѝ показа две кожени якета, които изглеждаха носени, с изтъркани копчета и ресни на ръкавите. На гърба имаше цветни апликации на рокерски клуб на име „Лос Койотс“. Сезар подаде на Ребека по-голямото яке да го премери. Без да подозира нищо, тя намъкна ръкавите. Тогава Сезар се приближи и тя усети как дланите му покриха бързо гърдите ѝ. Тя се извърна бясна.

— Напълно по мярка, а? — каза Сезар подигравателно.

— Не си играй с мен, момченце — отвърна му тя грубо и видя как усмивката замръзна на физиономията му.

— Кучка — промълви той така, че баща му да не го чуе.

Тя издърпа другото яке от масата, за да не му позволи да опита същия номер с Терез. И двете якета бяха големи, но те щяха да облекат пуловери под тях. Като ги почисти и махне апликациите на „Лос Койотс“, ще изглеждат прилично. Без да обръщат внимание на вкиснатия Сезар, те премериха каските. Бяха черни и нови, както ги бе поръчала, въпреки че бяха най-евтините, които можеха да се намерят. Ръкавиците, които им предложиха, бяха толкова мръсни, че Ребека реши да купи нови от друго място.

— Доволна ли си? — попита Хименес.

— Може би. — Ребека кимна. Посегна към джоба си за парите. През това време сграбчи със свободната си ръка каската за каишката. Ако Сезар опиташе още някой мръсен номер, щеше да му разбие

черепа. Или да го фрасне в топките, където наистина щеше да го заболи. Сезар видя какво направи и гневно присви очи.

Хименес преброи парите, като си плюнчеше пръстите през всеки няколко банкноти.

— Ще ви дам един безплатен съвет — каза той, като прибираше пачката. — Не карайте в Мексико през нощта. Ясно ли е? Никога не се знае какво дреме по пътищата. — Той разпери ръце. — Приятно ми беше да правя бизнес с теб, muchacha. Изкарай им мотора, Сезар.

Ребека прегърна Терез с една ръка и заедно излязоха в двора. С якетата и каските с шлемове и двете бяха неузнаваеми, а те точно това искаха.

Сезар изтика „Харлеят“ извън навеса. Облегна го и отстъпи. По изражението му личеше, че очакваше развеселен Ребека да запали машината от педала. Някога тя можеше да пали от педал мотора на Райън, но това беше много отдавна. Е, трябваше да започне да се учи отново, и то веднага. Включи двигателя, натисна лоста на газта, да подготви карбуратора, и се изправи на стартера. Натисна педала с цялата си тежест. Усети, че двигателят изтрака и заработи с рев.

Победоносно усмихната, тя се настани на седалката и даде газ. Силният грохот я изпълни с щастливо въодушевление. Тя се обърна към Терез.

— Не си приближавай прекалено крака до ауспуха, можеш да се опариш. И не стъпвай на земята, като спрем. Ясно ли е?

Терез кимна. Прехвърли тънкия си крак през калника и склучи притеснено ръце около талията на Ребека. Ребека кимна на Хименес, игнорирайки сина му. След това даде газ, пусна съединителя и моторът потегли напред.

Следобед опашката на границата беше най-многолюдна, четирите редици коли се придвижваха сантиметър по сантиметър към моста. Това беше изгодно за тях. Не искаше някое отегчено ченге да се заяжда прекалено дълго с тях. Моторът трудно се управляваше, когато трябваше непрекъснато да се спира и тръгва, но борбата с високите дръжки поне държеше ума на Ребека далеч от по-големите изпитания, които ги очакваха.

Беше ясен ден с безупречно синьо небе. Слънцето напипаше отгоре им, а изгорелите газове на колите около тях направо ги задушаваша. Терез непрекъснато се въртеше на седалката и клатеше

мотора. Беше ужасно нервна и на няколко пъти Ребека имаше чувството, че ще скочи и ще побегне. Но Терез здраво я стискаше за кръста.

След като моторът загрея, съединителят започна да изпуска повече. Сезар очевидно бе постегнал старото износено устройство. Терез се молеше да не откаже, преди да минат границата. Но всеки път, когато сменяше скоростите, се чуваше тракане.

Моторът беше натоварен докрай. Преди да тръгнат, купиха раници, спални чували и постелки от един магазин за вещи втора употреба. Беше за заблуда на властите, но щеше да им е от полза при непредвидени обстоятелства. Ребека се надяваше, че вече изглеждат като всички останали туристи на мотоциклети.

Пълзяха бавно към границата. Не можеше да овладее надигащата се у нея паника. Кошмарни видения изникваха в мозъка ѝ: как ги арестуват, нея я хвърлят в затвора, а Терез я затварят в някой ужасен приют и всичко свършва. Тялото ѝ започваше да се вцепенява от страх. Опитва се да се отпусне, като дишаше бавно и дълбоко.

Когато стигнаха до граничния контрол, опашката започна да се разделя. Камионите минаваха от едно място, колите — от друго. Навсякъде имаше ченгета, които насочваха превозните средства. При вида на униформите им сърцето на Ребека заби без контрол. Усети, че ѝ се завива свят от огромните знаци, многобройните возила, регулиращите ченгета. Тя залитна от опашката и шофьорът зад нея наду клаксона раздражено. За миг ѝ се стори, че и двете ще паднат. Натисна газта по погрешка и моторът изхвърча напред. Задницата на автобуса пред тях се приближи застрашително. Тя скочи на спирачката и гумите изсвистяха, докато машината рязко спираше. Ауспухът на автобуса избълва гневно срещу тях изгорели газове. Ребека дишаше тежко, притеснена от разминалата се на косъм катастрофа.

Един червенокос полицај дойде при тях, в едната си ръка държеше папка, а другата стискаше приклада на пистолета. Ребека стисна ръкохватките на мотора, като отчаяно се мъчеше да накара разпадащия се съединител да не повлече мотора напред. Почувства се като животно на заколение.

Полицаят се взря в тях иззад огледалните си тъмни очила.

— Ей, вие — каза той. — Не пререждайте.

— Съжалявам — каза тя задъхано. — Изпуснах газта.

— Оттук нататък ще се движите много бавно, ясно ли е?

— Добре.

Той кимна. Бяха излезли от опашката. Полицаят хвърли един поглед на безредицата, която бяха създали, после махна с папката на другите коли да се придвижат напред.

— Отбийте мотора пред кабината и изключете двигателя.

— Добре — каза тя.

Изтика машината напред и дългите дръжки се заклатиха. Пот струеше по врата ѝ под коженото яке и мокреше косата под каската. Тя спря мотора пред кабината и изключи двигателя. Не се осмеляваше да слезе. Краката ѝ нямаше да я издържат. Чувстваше се сякаш получава лек сърдечен удар, дишането ѝ бе неравно, цялото ѝ тяло от кръста нагоре се бе стегнало и я болеше. Зад гърба ѝ Терез трепереше като подплашено животно. Страхът и чувството им за вина със сигурност щяха да са очевидни за всички.

Полицаят с огледалните очила бавно се приближи. Продължи да се разхожда около мотора и да го разглежда безизразно. Ребека съсредоточи вниманието си върху червеникавите косми на мускулестите му ръце и на малките му мустачки.

Най-накрая той вдигна поглед.

— Искам да видя паспортите ви и документите на мотора, моля.

Ребека кимна. Свали си ръкавиците и бръкна в джоба си за портмонето. Вътре бяха паспортите и книгата, които Хименес им бе дал. Подаде ги на полицаия и зашепна тихо неразбираема молитва.

Той разлисти документите и ги разгледа.

— Изчакайте тук, моля.

Занесе книгата в кабината. Ребека усети, че сърцето ѝ изстина. През щорите на кабината видя, че вътре полицаите се раздвижиха. Дали бе познал имената им? Или документите на Хименес не бяха в ред? Това ли беше краят? Посегна назад и потупа слабичкото бедро на Терез, като се надяваше това да ѝ вдъхне увереност. Терез не можеше да помръдне. Изобщо не отвърна на жеста ѝ.

Пред тях бе спусната бариера на бели и червени райета. Отвъд нея се простираше мостът над Рио Гранде, прав като конец, извеждащ към свободата. В този миг Ребека си помисли, че никога няма да стигнат до тази свобода.

Полицаят излезе от кабината, придружен от още един мъж. Без да обръща внимание на Ребека и Терез, новодошлият огледа за минута мотора, като сравни номерата на рамата и на двигателя с изписаните в документите. Мускулите на Ребека бяха стегнати и трепереха. Сети се, че не е подпряла мотора, а го държи изправен с крака. Ако сега машината се стовари и се разпадне, всичко щеше да приключи.

Червенокосият полицай преглеждаше паспортите им.

— Трябва ви разрешително за влизане, за да отидете в Мексико — каза той лаконично.

— О... съжалявам — заекна Ребека. — Не знаех. Откъде мога да го получа?

— Оттук не може. Колко дълго възнамерявате да останете в Мексико?

— Аз... ами... една седмица.

— Имате ли намерение да излизате от пограничната зона?

— Искаме да отидем до Монтерей. И може би да наминем към Сиера Мадре на връщане.

Той се взираше в нея. Тя видя отражението си в очилата му, уплашените сиви очи я гледаха от процепа на черния шлем.

— Почитателка на Богарт, а?

— Моля? — каза тя разтреперана.

— „Съкровищата на Сиера Мадре“. Най-добрият филм на Богарт. — Забеляза, че той ѝ се усмихваше.

— О, да — кимна тя.

Той хвърли поглед към Терез.

— Здравейте, млада госпожице. Вие сте Тереза, нали?

Ребека усети, че Терез кимна в потвърждение.

— Двете имате ли роднинска връзка?

Беше попитал Терез. Ребека замръзна. Настъпи мълчание, после чу Терез да казва.

— Тя ми е леля.

Червенокосият полицай кимна.

— Аха. Имаш ли писмо от родителите си, че са съгласни да пътуваш с леля си до Мексико?

О, не, помисли си с ужас Ребека.

— Майка ми е мъртва — каза Терез. Тихият ѝ глас излъчваше спокойствие. — Почина преди години. Живях малко с баща си, но

някак си той изгуби интерес към мен. Замина за Канада. Оттогава съм при леля Беки.

Червенокосият погледна колегата си въпросително. Другият взе паспортите и ги разгледа. Беше гладко избръснат и чертите му изглеждаха залепени за черепа.

— Какъв е адресът на баща ти? — попита той Терез.

Терез сви рамене.

— Нямам представа. Не ми е писал от две години. — Изигра перфектно безразличие.

— Тереза живее с мен — каза внимателно Ребека. — Сега аз се грижа за нея. Решихме да отидем заедно на едноседмична почивка.

— На открито ли спите?

— Само ако се наложи.

Червенокосият поклати глава.

— Тук пише, че сте лекар. Каква ви е специалността?

— Педиатър съм. — Тя му показа лекарската си карта. Хрумна ѝ, че опърпаният ѝ рокерски вид не се връзва много с професията ѝ.

— Имате ли адрес за контакт в Мексико?

Отговори, без да се замисли:

— Доктор Райън Фостър, болницата „Санта Клара“ в Монтерей.

— Колега?

— Приятел.

Полицаят със смачканите черти записа адреса, взе картата ѝ и без да каже нито дума, се върна в кабината. Ребека видя през щорите, че вдига телефона. Обзе я страх, сякаш се давеше.

Червенокосият я наблюдаваше.

— Колко пари в брой сте взели за пътуването?

— Почти никакви — каза тя. — Смятам да използвам кредитните си карти.

— Може ли да ги видя?

Ребека му показа картите си от „Американ Експрес“ и „Виза“. Поне имената на картите съвпадаха с името на паспорта, а не с това, което Майкъл Флорио знаеше.

— Известно ли ви е, че в мексиканските бензиностанции не можете да плащате с кредитни карти?

— Не — каза тя с изтръпнали устни.

— Не е зле да го запомните. Имате интересна машина — добави той и погледна презрително мотора. — Ако имате някакви технически проблеми, трудно ще намерите техник в Сиера Мадре.

— Върви по-добре, отколкото изглежда на пръв поглед — каза тя безизразно и потупа резервоара. — Много километри сме навъртели заедно.

— Така ли?

Смачканият излезе от кабината. В ръката му имаше папка. Подаде лекарската карта на Ребека.

— Ще ви трябва трийсетдневно разрешително за влизане — каза той рязко. — Не го просрочвайте, доктор Кери. Сигурно не искате да си имате неприятности с мексиканските имиграционни власти.

— Изобщо не искам.

— Добре. Подпишете тук, моля.

Той ѝ подаде папката, за да подпише входната си виза. Чувствата ѝ бушуваха. Не можеше да повярва. Нима въпреки всичко щяха да успеят? Смачканият полицаи откъсна талона и ѝ го подаде.

— Покажете го на граничните полицаи в Мексико — каза той. — Приятно прекарване.

Ребека се опита да измисли подходящ отговор, но и двамата вече отстъпваха назад и посягаха към управлението на бариерата. Тя се вдигна и освободи пътя им.

Ребека натисна стартера. „Харлеят“ запали с трясък. Тя се усмихна широко на граничарите и пое по моста.

Рио Гранде бе широка река, водите ѝ сребрееха под яркото слънце. Намали на другия край на моста и спря пред мексиканските полицаи. Те изглеждаха много по-отегчени от колегите си на другата страна на бариерата. Никой не каза нищо, докато им подаваше входната виза. Подпечатаха я и ѝ я върнаха. Изобщо не я попитаха колко дълго смята да остане, нито с каква цел влиза в страната.

След това двете отпрашиха в Мексико.

Когато преминаха през Нуево Ларедо и стигнаха до покрайнините на другия край, Ребека спря пред една долнопробна кръчма. Слязоха и се спогледаха.

Терез рязко свали каската си. Къдриците ѝ се люшнаха свободни. Лицето ѝ грейше от радост.

— Успяхме! — извика тя и се хвърли в прегръдките на Ребека, която силно я притисна. Смяха се, докато останаха без дъх, още не можеха да повярват. — Успяхме! — продължаваше да повтаря Терез. — Свободни сме!

— Не вярвах, че толкова ще се радваш да напуснеш страната — каза усмихната Ребека. — От държането ти ми се струваше, че си изгубила вяра в плана.

— Просто се уплаших — каза Терез. — Но изобщо не исках да се връщам в Щатите. Не исках да тръгваме от Италия. Това щеше да означава отново да преживея целия кошмар. — Тя протегна ръце към горещото слънце. — Но сега съм на свобода.

Ребека погледна черния си пластмасов часовник.

— Пътят до Монтерей е около пет часа, а става късно. Може би трябва да хапнем и да пътуваме до залез-слънце, после ще намерим къде да преспим, става ли?

— Както кажеш — отвърна Терез, все още обезумяла от щастие.

Влязоха в кръчмата. Заведението беше хладно, мрачно и относително празно. Ребека се насочи към една маса в ъгъла и поръча късен обяд за двете.

— Страхотна беше, лельо Беки! — каза Терез. — Мислех си, че със сигурност ще ни спрат.

— Аз също — призна си Ребека. — И ти беше страхотна. Звучеше толкова спокойно.

— Щях да умра — засмя се Терез. — Сега остава само да повикаме татко и Деви при нас.

От тези думи сърцето на Ребека се сви. Тя погледна Терез в очите.

— Планът ми не предвижда това, Терез.

— Трябва да поговорите — каза настойчиво Терез. — Тримата заедно. Тази работа трябва да се изясни.

— Ще говорим за това по-късно, става ли? — каза Ребека, опитвайки се да звучи весело.

Храната им пристигна, огромен поднос с прясно изстискан портокалов сок, мексикански блюда, пържен боб и тако, приготвено от свежи и меки бели питки. Ребека се учуди на апетита си. Терез явно също беше много гладна. Преди стомасите им бяха свити от напрежение, но сега двете се хранеха с наслада.

Ребека очакваше да почувства облекчение след преминаването на границата. Вместо това осъзна, че се изправя пред цял куп нови проблеми. Какво щеше да каже Райън, когато пристигнеха, какво бъдеще ги очакваше с Терез, дали в Мексико бяха достатъчно далеч и достатъчно защитени, дали не трябваше да пътуват още по-нататък, към чужди и затънтени места, които дори не можеше да си представи.

Притеснена, тя извади пътеводителя и разгледа картата. Пътят до Монтерей изглеждаше ужасно дълъг, преминаваше само през няколко града, а между тях лежаха пустини. С добра кола щяха да отидат за един следобед. Но с мотора на Сезар и с този разбит съединител можеше никога да не се доберат дотам.

— Ще се опитаме до вечерта да стигнем Сабинас — каза тя — и се надявам, че ще намерим къде да отседнем.

— Разкажи ми още за баща ми — помоли я Терез. Очевидно се интересуваше повече от Райън, отколкото от перипетиите на пътуването. — Преди ми каза, че е бил малко див. Като мен ли?

— Мисля, че да, в известен смисъл. Въпреки че Райън никога не е причинявал никакво зло на другите. — Изпусна глупавите думи от умора и видя, че Терез трепна. — Винаги си имаше неприятности с полицията — продължи бързо тя. — Известно време се движеше с „Ангелите на ада“.

— Оттам ли знаеш за фалшивите документи? — попита Терез.

— Да.

— Значи аз вървя по стъпките му? — попита Терез.

— Това също не се предава по наследство — каза Ребека, докато разглеждаше картата.

— Откъде знаеш? Другото е по наследство.

— Може и така да е, не знам. Терез, нека говорим за това по-късно. Сега трябва да тръгваме. Не искам да замръкваме по пътя и въпреки че сме в Мексико, не искам да си имаме неприятности с полицията, иначе може да ни екстрадират обратно през границата. Ясно ли е?

— Ясно. — Терез кимна, очевидно с неохота прекратяваше разговора.

— Не е зле да се поизмием — предложи Ребека. — Предстои ни дълъг път.

Докато Терез беше в тоалетната, Ребека плати. Излязоха. Тя мрачно изгледа локвата масло под мотора. Повече от всякога си даваше сметка за огромното доверие, което бе поискала от Терез.

Но моторът потегли добре. Излязоха от града и поеха по магистралата. Горещият въздух ги шибаше в лицата. Имаше натоварено движение, но магистралата през пустошта беше хубава, почти като американските. Не чувстваше гърба и врата си от рева на мотора и вибрациите. Стори й се, че се замайва. Надяваше се Терез да остане будна и да не заспи и падне от мотора.

Доста преди Ла Глория хубавата магистрала свърши. Бедняшките квартали и билбордовете останаха зад тях, пътят се стесни и пред тях се ширнаха безмилостно равна пустош и огромно небе, без ни една жива душа. Трафикът изтъня. Малките струпани къщички, които подминаваха, бяха разнебитени и обгорени от слънцето, самотните водачи, мяркащи се от време на време, представляваха единственият признак на живот.

Ребека огледа околния пейзаж, в който бедността и сушата бяха изкопали дълбоки бразди, както времето белязва човешкото лице. Спомни си онова друго пътуване с Райън преди много време. Нима бяха минали само четиринадесет години? Струваше й се, че е цял живот. Нищо не е такова, каквото очакваш да бъде, помисли си тя. Последния път, когато говори с Райън, той бе обсебен от кариерата си, от идеята да стане виден лекар. Но вместо да отиде в някоя прочута клиника в Лос Анджелис или Ню Йорк, той бе избрал неизвестна детска болница в Мексико. Вместо да лекува богатите, бе предпочел да лекува бедните. Вместо слава искаше забрава.

И все пак по някакъв странен начин разбираше какво му се е случило. През пропастта от време и пространство може би сърцето й следваше същия път като неговото? Почуди се дали пак би се втурнала към него, ако бе станал, да речем, пластичен хирург в Палм Бийч.

Но Палм Бийч беше далеч. Слънцето започна да се спуска и се превърна в ален диск в огледалото за обратно виждане. Горещият вятър се охлади. „Харлеят“ бе ужасно бавен. Изглежда, не можеше да вдигне повече от седемдесет и пет километра в час. Надяваше се да стигнат до един град на име Хидалго в Сабинас. Но когато през шосето се плъзнаха дълги пурпурни сенки, тя разбра, че няма да се доберат дотам преди залез-слънце. Идеята да продължат по тъмно не

изглеждаше привлекателна. По макадамовата настилка ставаха много пътни произшествия с фатален край, а и бездомните кучета бяха достатъчни, за да ги уплашат. Далеч вдясно тя видя в гъстата мараня да проблясват светлинки. Инстинктивно обърна мотора на следващата отбивка и пое към малкото искрящо съзвездие, каквото и да се криеше зад него.

На следващата сутрин Ребека се събуди от кукуригане на петел. Огледа се из невзрачната стая и за миг се стресна. После си спомни къде са. Имаха късмет да намерят евтина квартира в една селска странноприемница. Лежеше и слушаше равното дишане на Терез и си мислеше за предния ден. Под слабата светлина стаята не изглеждаше толкова мрачна като вечерта. Стана и си изми лицето. Терез още спеше, затова тя се обу и тихо излезе.

Барът, в който бяха похапнали скромно, също бе по-чист, отколкото изглеждаше на мъждукащата светлина снощи. Тя бутна вратата и излезе на улицата. Моторът им си стоеше там, където го бяха паркирали, но някой бе оставил нещо розово на седалката. Приблужи се да види какво е. Беше прекрасна роза. Вдигна я изненадана. Оказа се толкова прекрасна, защото беше изкуствена. Спомни си групичка срамежливи млади мъже, които ги зяпаха с Терез снощи в бара, и се усмихна. Вдигна поглед. Небето имаше онзи прозрачносин цвят, характерен за мексиканската зима.

Днес щеше да се срещне с Райън. Днес щеше да му покаже детето, което бяха създали заедно преди толкова години. Върна се в стаята, за да събуди дъщеря си.

Преди девет вече бяха на път. Терез бе въодушевена и весела и непрекъснато искаше да си говорят за Райън. Угризенията ѝ за Майкъл и Девън, изглежда, засега не я мъчеха. От Ларедо насам почти не ги бе споменавала.

„Харлеят“ бръмчеше ритмично, но след няколко километра Ребека разбра, че съединителят е започнал да се разпада. След още един час път можеше да сменя скоростта само като натиска зверски педала, без съединителят да освобождава предавката, което караше старата машина да подскача и да се тресе. Започна да ругае Сезар наум. От сега нататък спирането и тръгването щяха да са истински кошмар.

Но мотоциклетът бе започнал да показва и други, при това по-сериозни дефекти. Металните му вътрешности тракаха още по-ожесточено, ауспухът пушеше зверски, което означаваше, че малкото останало неразлято масло сега изгаря някъде по инсталацията.

Подминаха Хидалго и влязоха в обширна пустиня. Единственото разнообразие в монотонния пейзаж беше черната лента на пътя и телеграфните стълбове край него. Всичко друго бе с цвят на горчица. Далеч на хоризонта нещо проблясваше в маранята. Ребека знаеше, че това е планинската верига, обграждаща Монтерей. Изглеждаше плашещо далечна.

— Шумът не ми харесва — извика Терез през рамото на Ребека. — Какво му е?

— Аз съм лекар, не съм автомобилен техник — извика ѝ в отговор Ребека. Ревът на двигателя беше оглушителен. Предчувстваше, че скоро ще се случи нещо ужасно, и се чудеше как ли би оцелял човек, ако бъде изоставен на такова място. Може би щеше просто да изчезне и никой вече нямаше да чуе за него. В следващия град, през който минеха, щяха да спрат и да се обадят на Райън.

Пет минути след като си го помисли, от машината между краката на Ребека взривно изскочи облак дим и заедно с него — силна гореща вълна. Погледна надолу и видя, че покрай краката ѝ гори огън.

— О, господи — простена Ребека. Тя отби встрани и натисна спирачките. Без съединител нямаше как да спре плавно. — Дръж се — извика тя на Терез и спря двигателя. Моторът потрепери и спря толкова рязко, че Терез едва не падна и се спаси, като сграбчи здраво Ребека за врата.

— Горим! — извика Терез невярващо.

— Махай се — нареди ѝ Ребека и я извлече далеч от мотора.

— Ами нещата ни!

— Аз ще ги взема. Бягай!

Терез се затътри през сухата трева, а Ребека разхлаби каишките и издърпа раниците им. Огънят бе избухнал от някакво късо съединение и буйно се разгаряше. Скоро карбураторът щеше да се подпали и резервоарът сигурно щеше да избухне.

Тя грабна задъхана раниците и побягна след Терез на безопасно разстояние. Застанаха една до друга и се загледаха в горящия мотор. Огънят бързо го обгръщаше, пламъците се издигаха на метри над

земята и вдигаха гъст черен дим към ясното небе. Резервоарът не избухна, както тя очакваше. Машината гореше ярко и някак си красиво, като викингска погребална могила.

— Е, това е — каза Терез.

— Като че ли да.

— Сега какво ще правим? — попита Терез.

— Добър въпрос. — Ребека огледа в двете посоки пустия път. — Димът може да привлече някого. Можем само да чакаме някой да ни откара до следващия град и след това да се обадим на Райън. Съжалявам, Терез.

— За какво съжаляваш? — попита Терез. — Никога не съм се чувствала по-добре!

Ребека я погледна.

— Така ли?

Терез разпери ръце, сякаш искаше да прегърне простора край тях.

— А ти не се ли чувстваш така? — каза тя. — За първи път се чувствам жива. Че наистина съществувам. — Терез се поколеба. — Предполагам, че напоследък бях голяма досада. Всъщност бях направо ужасна.

— Не, не беше — каза нежно Ребека.

— Бях. — Тя свали ръцете си до тялото. — В хотела в Ларедо ти наговорих ужасни неща. Те не бяха верни. Почти през целия си живот съм била разглезено и егоистично дете. Ще ми трябва известно време, за да го израста. Но това не означава, че не разбирам колко много направи за мен, Ребека. Колко много пожертва. Нямам предвид само да ме измъкнеш от Маями. Имам предвид това, че ме намери в Италия. Че си толкова добра, че си готова да се откажеш от целия си предишен живот заради мен.

Ребека почувства как в гърлото ѝ заседна буца. Опита се да звучи безгрижно, но гласът ѝ беше дрезгав.

— Е, смятам, че ти го дължа, Терез. Имам дълг към теб.

— Не мисля така — каза Терез, без да откъсва поглед от очите на Ребека. — Ти не беше длъжна да идваш при мен. Аз не бях длъжна да те обичам. Според мен сме квит. Даваме си всичко по своя воля. Няма никакви задължения и от двете страни. Говоря сериозно, Ребека. Искам и ти така да виждаш нещата.

Ребека погледна дъщеря си, слабата ѝ решителна фигура, застанала напред в пустинята до горящия до тях мотор. Тя се усмихна.

— Това значи ли, че сме приятелки?

Занесените очи на Терез светнаха.

— Точно това имах предвид. — Тя пристъпи напред и прегърна Ребека.

— Наистина съм объркана — каза тя, като се разделиха. — Мисля, че доста дълго време бях объркана. Но като съм с теб, мога да разсъждавам трезво.

— Радвам се.

— Ще ми трябва много време да си проясня ума — каза пак Терез. — За теб, за татко, за всичко.

— Имаш пред себе си достатъчно време — обеща ѝ Ребека.

Забеляза, че пукането на огъня е спряло. Пламъците бяха угаснали доста внезапно и след тях бе останал овъглен скелет. Тишината кънтеше в ушите им. Приблжиха се предпазливо до мотора и го погледнаха. Добре че гумите не се бяха запалили, иначе огънят нямаше да спре цял ден.

— Край, а? — каза Терез.

— Да — потвърди Ребека. — И без това този стар мотор беше свършил. Според мен извадихме късмет, че ни докара чак дотук.

Стигнаха в Монтерей късно следобед.

Той беше голям индустриален град, покрит с димна пелена, очертаващ се на фона на далечна златиста планина. Ребека се взираше в града. Терез спеше, облегла глава на рамото ѝ. Един скотовъдец ги закара от горящия мотор до близкото село, където взеха автобус обратно за Хидалго. Оттам се качиха на друг автобус за Гуадалупе. От Гуадалупе с трети автобус пристигнаха в Монтерей.

Рейсът спря на автогарата и тя бутна Терез.

— Време е да слизаме — каза ѝ.

— Къде сме?

— В Монтерей.

— Слава богу — простена Терез. Слязоха бавно от автобуса. Автогарата беше ветровита и студена, отвсякъде се чуваше ревът на дизелови двигатели.

— Ще му се обадиш ли сега? — попита Терез.

Ребека кимна. Бе настъпил моментът да телефонира на Райън.

— Да, веднага ще му се обадя.

— Защо изглеждаш толкова притеснена?

— Не съм притеснена — излъга тя, без да трепне.

На стената имаше телефонен апарат и Ребека се насочи към него с разтуптяно сърце. Набра номера и помоли телефонистката да я свърже с доктор Райън Фостър. След пауза, която ѝ се стори цяла вечност, чу гласа на Райън от другата страна на линията.

— Si, digame?

Тя преглътна.

— Райън, здравей. Ребека е.

Последва дълго мълчание.

— Ребека — повтори той, сякаш не можеше да повярва. — Къде си?

— В Монтерей.

— Къде в Монтерей?

— На автогарата.

— Значи най-накрая дойде — каза той тихо.

— Райън, моля те, чуй ме. С мен е дъщеря ни.

— Терез?

— Да. Имаме нужда от помощта ти.

— Почакай малко. — Звучеше поразен. — Терез е с теб?

— Да. Барбара Флорио, осиновителката ѝ, е мъртва. Взех я от Майкъл Флорио, новия ѝ баща.

— Като казваш, че си я взела, имаш предвид, че?...

— Струва ми се, че юридическият термин е „отвлечане“ — каза Ребека.

Тишината беше напрегната и безкрайна. Ребека усети, че сърцето ѝ спира. Отчаяно се помъчи да вкара в гласа си всичката страст, която дремеше под умората ѝ.

— Райън, не мога да ти обяснявам повече по телефона. Не бих го направила, ако няха наложителни причини. Медицински причини. Хуманни причини. Трябва да ми повярваш. Терез е много, много зле. Полицията мисли, че е убила майка си. Може и така да е, не знам. Има някакви заплетени психологически проблеми, с които още не мога да се справя. Но в едно нещо съм сигурна: баща ѝ има дългогодишна кръвосмесителна връзка със сестра ѝ. Бягаме от тях от четири дни.

— Господи, Ребека. В какво си се забъркала?

— Направих каквото трябва — каза тя решително. — Наложих се да отида да ги намеря в Италия. Полицията ни откри. Върнахме се от Европа преди четири дни. Възможно е Терез да е причинила пожар на самолета.

— Какво е направила?

— И това не е всичко. На един от полицаите му прилоша и припадна на летището. Инфаркт. В бъркотията аз избягах с Терез.

— Ребека — каза той притеснено, — иди в чакалнята и стой там. Ще съм при вас след час.

— Райън, почакай — каза тя.

— Какво?

Ребека облиза пресъхналите си устни.

— Помисли си, преди да дойдеш.

— Достатъчно съм мислил — отвърна той троснато.

Ребека усети, че от очите ѝ потичат сълзи и я заслепяват. За първи път почувства, че не е напълно сама.

— Благодаря ти, Райън.

— Терез добре ли е?

— Разбира се. Просто е уморена.

— Как изглежда?

— Къдрава коса. Слабичка. Сиви очи.

— Знае ли... кои сме?

Ребека погледна към Терез. Студеният вятър развяваше разбърканата ѝ коса.

— Казах ѝ преди няколко дни.

— Как го прие?

— Отношението ѝ към мен е променливо, любопитна е за всичко. Но ми изглежда добре. Това е всичко, по скромното ми мнение.

— Действала си импулсивно — каза ѝ той, — но мисля, че в такива случаи винаги си правела най-доброто. Ще се видим в чакалнята. След един час. Става ли?

— Става — каза тя и затвори.

— Ще дойде ли? — попита я Терез.

— Да, ще дойде.

— Знаех си — каза Терез.

Отидоха в чакалнята и се сгушиха една в друга. Помещението беше ветровито и слабо осветено, хората, наредени по пейките,

изглеждаха бедни и уморени.

— Чудя се дали ще го позная — каза Терез. За първи път гласът ѝ звучеше нервно. — Искам да кажа, че човек би трябвало да разпознае собствения си баща, нали?

— Не е задължително.

— Преди се чудех дали някога не съм се разминавала с родителите си на улицата. Дали ще мога веднага да ги разпозная. — Терез прегърна коленете си. — Когато си осиновен, понякога ти минават шантави мисли. Чудех се дали няма по погрешка да се ожения за собствения си баща. Девън ми каза, че и тя постоянно мислела за това. Случвало се, знаеш ли?

— Знам.

— Трябва да има някакъв специален начин, по който родителите и децата да се разпознават. Имам предвид не просто физическата прилика, а нещо друго. Нещо духовно. — Тя млъкна. — Когато ме видя за първи път в Урбино, ти... почувства ли нещо по-особено?

— Разбира се — каза Ребека. — Мислех, че ще припадна в краката ти.

— Като се замисля, и на мен ми се струва, че те разпознах.

Потъгнаха в дълго мълчание, всяка заета със собствените си мисли. Изведнъж Ребека усети, че Терез се стегна до нея.

— О, господи! — прошепна тя. — Сигурна съм, че е той.

Ребека вдигна поглед. Райън вървеше към тях. За миг ѝ се стори, че сънува, не можеше да откъсне очи от него. Силните му ръце я обгърнаха и я вдигнаха. Всичко беше наистина, тя се притисна в него като удавник към скала наред силно течение.

— О, Райън! — прошепна тя и допря устни към шията му. — Слава богу, че си тук.

Толкова силно я притискаше, че почти я задуши. Най-накрая я пусна. Ребека го сграбчи за ръцете и се взря в него. Беше по-слаб отпреди, кожата му бе силно загоряла и от контраста с нея очите му изглеждаха поразително сини. В косата му имаше бели нишки, а около устата му от времето и слънцето се бяха появили нови бръчки. Терез стоеше безмълвна до тях. Тя дръпна момичето между тях.

— Терез, това е Райън.

По лицето на Терез бе изписано онова треперливо напрежение, което тя толкова добре познаваше. Ребека премести погледа си от нея

върху Райън и споменът за собствените ѝ силни чувства при първата ѝ среща с момичето я връхлетя отново. Но Райън просто прегърна с една ръка Терез и я притегли към широките си гърди. Притисна я и я целуна по косата.

— Терез — каза той с тих глас. — Не вярвах, че някога ще те държа отново в ръцете си. Как си?

— Добре — отвърна тя, гласът ѝ бе приглушен от прегръдката на Райън, но бе изпълнен с чувство. Той я пусна и ѝ се усмихна притеснено.

— Определено изглеждаш добре. Последния път, когато те видях, имаше по-малко коса.

Терез го гледаше вторачено. Ребека се чудеше какво ли бе очаквала. Райън изглеждаше странно, екзотично. Носеше ботуши, джинси и джинсова риза с перлени копчета. Ризата бе избродирана на раменете, ботушите също имаха бродерии. Лицето му бе сурово, но сините му очи бяха топли като небето над пустинята.

— Гладна ли си? — попита той сериозно.

— Не — каза Терез.

— Тогава да вървим. — Хвана и двете за ръце и ги поведе към изхода. Беше забравила колко бързо се движи, колко концентрирана е силата му, как не пропилява нито секунда в напразно протакане. Отвън слънцето вече залязваше, небето приличаше на един огромен пухкав облак.

— Ето я и колата — каза Райън.

Пращият пикап бе паркиран отпред. На вратите му бе нарисувана емблемата на болницата „Санта Клара“. Райън отключи вратата и те влязоха. Терез седна между него и Ребека.

— Имаме около час път — каза им той. — Я, ти си била висока, Терез. Ще станеш върлина като мен.

Терез не отговори, само извърна срамежливо очи. Краткият живот на момичето беше доста бурен, помисли си Ребека, но това сигурно беше най-странната ситуация, в която бе изпадала, седнала между двамата си истински родители, които не бе познавала доскоро, и то в чужд град, далеч от вкъщи.

Тя самата не можеше да откъсне очи от Райън. Беше се променил по толкова неуловим начин. Личеше си, че бе преминал през очистителния огън. Беше по-суров, по-възрастен, контролираше се

повече. Силата му бе станала още по-голяма, защото към нея се бяха прибавили опит и зрялост. Очите им за миг се срещнаха. Ребека се чудеше какво ли биха си казали, ако Терез не беше с тях. Той ѝ се усмихна, после се обърна към детето.

— Знам, че не ти е лесно, Терез. Аз съм тук, за да помогна, нищо друго. Можеш да питаш за всичко. Искам да го знаеш.

— Добре — каза Терез тихо.

— Като стигнем закъдето сме тръгнали, никой повече няма да те притеснява за нищо. Можеш просто да бъдеш самата себе си колкото дълго си искаш. Мястото е хубаво. Ще видиш.

Терез пак кимна.

Ребека наблюдаваше ръцете на Райън, докато включваше колата на скорост и потегляше. Спомняше си ги толкова добре, дивата им сила, сигурността, която ѝ вдъхваха. Не носеше пръстен. Спомни си за онова страстно писмо, което ѝ бе написал, спомни си и своя хладен отговор. Чудеше се дали има жена в живота му, която той обича и която обичаше него.

— Болницата е горе на хълма, извън Монтерей — каза той. — Там е много красиво, Терез.

— В болница ли отивам? — попита Терез, в гласа ѝ имаше лека паника.

— О, скъпа, разбира се, че не — каза Райън и се усмихна. — Нямах това предвид. Просто исках да кажа, че ще отседнете в стария, ми романтичен дом. Някога, преди революцията, „Санта Клара“ е била белодробна болница за богаташи. Днес е безплатна детска болница.

— На държавна субсидия ли сте? — попита Ребека.

— Да, но малка. Общо взето оцеляваме с частни дарения. Монтерей е богат град, ако бъде сравнен с останалите селища в Мексико. Тук има стара традиция в благотворителността. Все някак си се оправяме.

— Ти шеф ли си?

— Големият цербер — съгласи се Райън. — Започнах като заместник на Луис Варгас, предишния главен лекар. Той почина преди няколко години и ми предложиха да го наследя. — Той хвърли поглед към Ребека. — Е, как се озовахте на гарата в Монтерей?

Ребека му разказа набързо за полета им до Тексас, покупката на мотора, дългото пътуване насам. Райън слушаше, без да казва нищо, но

лактите му от време на време несъзнателно трепваха.

Докато тя говореше, той ги взе през хаотичния градски център, после отвъд него, през покрайнините, и накрая нагоре по планината. Приключваше един дълъг и тежък ден. На Ребека ѝ се струваше, че светът около нея се върти все по-бързо, всичко се завихряше и размазваше и тя все повече губеше контрол.

Стигнаха до целта си в планината по здрач. Болницата се помещаваше в голяма колониална сграда с изглед към града. Колони с арки ограждаха сенчестите веранди, по които Ребека видя деца да се разхождат и да си играят. Архитектурата бе разточителна, а десетина огромни палми, очевидно засадени през миналия век, когато е строена къщата, се издигаха грациозно пред фасадата. Вечерните отблясъци бяха благосклонни към порутената сграда и ѝ придаваха романтична красота.

— Красиво е — каза Терез и се огледа.

— Казах ти, че мястото е хубаво — отвърна ѝ Райън. — Живеея на около два километра оттук. Сега веднага ще ви отведе там и ще ви оставя да си починете. Голямата обиколка ще я направим утре или вдругиден.

Той продължи да кара. Къщата му не се виждаше от болницата, закриваха я дърветата. Беше проста, но удобна кирпичена хасиенда, боядисана в яркочерно и с плосък покрив.

Отпред растеше гъсталак от бял смил. Отзад имаше две водонапорни кули, а зад тях — стар хамбар. Райън спря пикапа и се измъкна схванато от него. Пълното спокойствие на дома му ги обгърна отвсякъде. Ребека се загледа. Разположението беше прекрасно, отвсякъде се виждаха планински върхове, а отдолу се мерзелееше градът. Райън докосна Терез по рамото.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Добре съм. — Райън не бе направил никакъв опит да ѝ натрапва някакви отношения. Той просто се държеше внимателно и мило с нея, сякаш цял живот я бе познавал. Това беше най-точният подход, помисли си Ребека.

Къщата излъчваше простота и грация. Краищата на гредоредата се издаваха навън от стените, по арките на предната веранда с изглед към

долината пълзяха увивни растения. От комина се издигаше тънка струйка дим.

Райън ги покани вътре. Подът бе покрит с плочи, стените бяха боядисани в същото ослепително бяло като фасадата. Мебелите бяха семпли и строги. Ребека се оглеждаше с неприкрито любопитство. Интериорът излъчваше удобство, но нямаше видими следи от женско присъствие, нищо от знаците, които собственичката би оставила след себе си. Най-вероятно обаче имаше икономка. В огромната камина гореше огън, гостоприемният му оранжев пламък прогонваше хладните тръпки от студения нощен планински въздух. Имаше приготвена и вечеря — из къщата се носеше уютният аромат на пилешка яхния.

Стаите бяха обзаведени просто и елегантно. Сградата бе по-стара, отколкото на Ребека ѝ се бе сторило откън. Плочите по пода бяха износени от времето. Дървените мебели също лъщяха от дългогодишна грижовна употреба.

— Има само две спални — каза Райън. — С Терез ще трябва да спите в една стая. Отгук.

Замаяни от толкова пътуване, Ребека и Терез последваха Райън. Спалнята бе обзаведена в консервативен колониален стил — огромно легло със стълбове за балдахин, резбовани гардероби, тежък метален полилей на тавана, очевидно наследени от предшествениците.

— Леглото е стогодишно, но е удобно — коментира Райън. Терез възприе думите му буквално, веднага се просна върху покривката и блажено изсумтя. — Няма ли да ядеш?

— По-късно — промърмори Терез.

Ребека свали обувките ѝ и я покри с юргана. Двамата с Райън се върнаха в кухнята. Тя се огледа из стаята и забеляза семплата мебелировка, която говореше за прост начин на живот, за спокойствие.

— Завиждам ти — каза тя тихо.

— Би ли сменила Лос Анджелис за това? — Той се усмихна. — Не мисля.

— Какво ли не бих дала, за да разбера кое е по-правилно.

— Имаш нея — каза Райън и кимна по посока на стаята на Терез.

— Засега. Ако поиска да се върне при Флорио и Девън, не бих могла да направя кой знае какво, за да я спра. Но аз не мога да се върна назад. Изгорих всички мостове зад себе си.

Райън се замисли над думите ѝ.

— Не го приемай толкова сериозно — каза той. — Човек от време на време има нужда да се поопари. По този начин животът не те затиска и ти не губиш способността си да се развиваш, да продължаваш напред.

Тя се усмихна мрачно, не беше много съгласна с философията му.

— Точно в това ме обвини Терез, докато идвахме насам — че никога не стоя на едно място.

— А — каза той. — Тя изпитва гняв към нас, така ли?

— От време на време. Ще отида да я видя.

Когато се върна, Райън слагаше масата за вечеря.

— Как е тя? — попита той.

— Дълбоко заспала. Съмнявам се, че ще се повдигне до утре сутринта — отсъди Ребека. — Слава богу, че не сме вече на път.

— Сядай — покани я Райън и ѝ предложи стол. Сложи яденето пред нея. Тя нямаше много апетит, но знаеше, че трябва да хапне нещо. — Как я откри? — попита той.

Тя му разказа как бе прочела статията в Непал, за пътуването си до Урбино, как бе проследила Флорио, как бе успяла да го надхитри да я пусне в семейството. Описа седмиците в Италия, пристигането на полицията, опасния полет към Щатите. Каза му и как се бе възползвала от прилошаването на Ал Рейгън, за да избяга от летището, как бе разкрила на Терез коя е всъщност и как бе реагирала тя.

Обаче не спомена за усложненията в личните ѝ отношения с Майкъл.

— Сигурна ли си, че Терез е причинила пожара в самолета? — попита Райън.

Ребека сви рамене.

— Не, не съм сигурна. В нищо не съм сигурна. Но горящият парцал е бил мушнат в тръбите на климатика от една от тоалетните в туристическата класа. А тя бе точно там, когато се разнесе димът.

Райън помълча известно време.

— Бих могъл да разбера, ако иска да се самоубие — каза той. — Знам колко често нещастни тийнейджъри посягат на живота си. Но да иска да повлече теб, Флорио и Девън след себе си? Както и треста

невинни хора, които дори не познава? Това ми е напълно невъзможно да повярвам. Току-що се запознах с нея, но никак не ми изглежда луда.

— Само че тя не е на себе си, когато върши такива неща — каза тя тъжно. — Сякаш някакъв демон я обсебва. Трудно ми е да го свържа с детето, с което пътувам през последните няколко дни.

— Ако Терез е наистина сериозен случай на пиромания, тя ще се нуждае от нещо повече от професионална помощ. Тийнейджърите подпалвачи могат да бъдат смъртоносно опасни. Тук имаме един-два такива случая. Едното дете дори за малко не изгори болницата една нощ.

— Тя не е пироман в истинския смисъл на думата, Райън. Не подпалва от злоба. Изглежда, го прави като последно средство, като начин да се защити, когато действителността стане непоносима. Това е последното ѝ убежище.

— Може така да е убила и осиновителката си — каза той. — Не се заблуждавай, че не е сериозно.

— Нито за миг не се заблуждавам — каза мрачно Ребека.

— Още един въпрос — каза Райън. — Сигурна ли си, че Майкъл Флорио е в пълно неведение за самоличността ти?

— Не би ме пуснал и на един километър до Терез, ако подозираше нещо — отвърна тя.

— Не съм много сигурен в този аргумент. Може да е искал да те използва.

— И как?

— Той очевидно е изобретателен човек. И решителен баща. Ти си наясно, че не си се отървала напълно от него, нали?

— Да, разбира се. Но точно сега е в ръцете на полицията. А аз държа оръжия срещу него, които мога да използвам, ако пристигне тук. Помниш ли какво ти казах по телефона?

— Каза, че има кръвосмесителни отношения с другото дете.

— Да, с Девън. — Тя потри уморено лицето си. — О, Райън, бъркотията е толкова зловеща. — Повече, отколкото можеше той да си представи, но тя не можеше дори и да си помисли да му каже, че е спала с Майкъл.

— Изтощена си. Ще поговорим утре, нали?

— Да — каза тя с благодарност. Свали дланите си от лицето и го погледна насмешливо. — Странна ситуация, а?

Въпреки напрегнатостта си, Райън се засмя ведро.

— Да, може и така да се каже.

— Чувствам се изключително особено — призна си тя. — И какво мислиш за това, което направих? Ставам ли за освидетелстване?

— Разбира се — каза той и усмивката му стана още по-широка. — Ти си освидетелствана майка.

— Нали не мислиш, че съм луда? Нали не смяташ, че току-що обърках живота на това дете?

— Мисля, че си я спасила — каза той и млъкна. — Мисля, че си постъпила прекрасно, Беки — продължи той с по-тих глас. — Показала си решителност, изобретателност, невероятен кураж. Никога не бих бил способен на такова нещо. Ти си забележителна. — Той се усмихна. — Какво се смееш?

— О, боже, Райън — каза тя полузасмяна, полуразплакана. — Трябваше да ни видиш на онзи „Харлей Дейвидсън“!

— Сигурно сте били страхотна гледка — съгласи се той развеселен.

— Представи си „Волният ездач“... — Тя посегна за носната си кърпа. Той ѝ предложи своята. После я прегърна. Тя се остави да я притегли към себе си. Мирисът му беше болезнено познат и все пак тревожно нов. Тялото му беше стройно и стегнато, но на него имаше едно място за главата ѝ — между рамото и шията — което сякаш бе освободено преди много време само за нея. Тя опря бузата си до него и затвори очи.

— Никога не съм предполагала, че отново ще се срещнем така с теб — промърмори тя.

— *Cosas de la vida* — каза той. — Всичко се връща.

— Никога не съм преставала да мисля за теб през последните тринайсет години — продължи тя тихо. — За теб... и за нея.

Той дълго мълча.

— Не — отвърна накрая. — Не си.

Тя се отдръпна, останала без дъх.

— Нека ти помогна да разчистиш масата.

— Не. Ти си лягай. Не искам да те виждам през следващите дванайсет часа.

— Благодаря ти, Райън — каза тя просто.

Той взе дланта ѝ и я вдигна към устните си. Те бяха топли.

— Благодаря ти, че ми я доведе — отвърна той нежно. — Няма да я разочаровам. И теб също.

Ребека се отдалечи, залитайки към спалнята.

На другата сутрин се събуди в седем, след дванайсет часа непробуден сън, както бе предсказал Райън. Струваше й се, че по някое време през нощта отново бе станала самата себе си. Дебелите един метър кирпичени стени правеха къщата тиха като гробница. Терез спеше спокойно до нея, устните й бяха леко разделени.

Тя се измъкна от леглото, взе душ и се облече, без да буди момичето, след това излезе от стаята. Тръгна през тихата къща към верандата. През стъклото видя, че Райън бе застанал на нея, облегал на дървеното перило, и гледа планината през бинокъл. Висок и строен силует срещу златната светлина.

Тя пристъпи на верандата и изведнъж стана много стеснителна.

— Здравей — каза тя. — Какво гледаш?

Той посочи.

— Него.

Тя проследи погледа му. Един орел се рееше сред планинските върхове, грамадните му криле почти не се движеха, докато пикираше над долината. Беше прекрасна гледка.

Райън се обърна с лице към нея. Беше облечен в джинси и бяла риза с висока яка и стари сребърни копчета. Коланът, който пристягаше джинсите на кръста му също имаше стара сребърна тока.

— Добре ли спа?

— Като пън. Чувствам се страхотно.

— Как е Терез?

— Все още глуха за света. Господи, толкова е красиво. Никога не съм виждала такова спокойствие.

— Искаш ли кафе?

— Да, моля.

— Ще ти донеса.

Тя го изчака на верандата, загледана във величието на пейзажа. Въздухът беше хладен и сух. През зимата тези върхове бяха покрити със зеленина. През пролетта по тези земи растяха диви цветя. През лятото горещите лъчи превръщаха повърхността в злато. Мястото беше напълно усамотено и спокойно.

Райън се върна с по чаша кафе и за двамата. Излязоха в градината. Той посегна към ръката ѝ и Ребека се остави да я хване, силната му длан обгърна нейните тънки пръсти. По ширналия се небосвод пъплеха пухкави облаци, а слънцето обсипваше със златни лъчи пейзажа. Въпреки ужасите, които бе преживяла, Ребека се чувстваше съживена от близостта на Райън.

— За онези припадъци на Терез — започна той. — Би ли ми ги описала?

— Плашещи са. — Ребека се постара да опише припадъците на Терез с клинични термини, като отбеляза как протичат и какви са последиците.

Когато свърши, Райън изглеждаше замислен.

— Има ли проблеми със съня?

— Понякога да, очевидно.

— Изпада ли в делириум? Да забравя коя е и да се движи насамнатам като зомбирана? Да се превъплъщава в други личности?

— Засега не, доколкото знам, и слава богу.

Той въздъхна.

— Има някои интересни подробности. Както го описа, тя казва разни неща по време на припадъците. И чува какво ѝ се говори и после го помни, нали?

— Да.

— И въпреки че има липса на контрол, тя е само частична, нали?

— Точно така.

— Това показва, че мозъчната ѝ кора функционира безотказно през цялото време.

Ребека кимна.

— Така че определено не е епилепсия — каза тя. — И аз не мислех, че е.

— Не, не е епилепсия.

— Тя не играе, Рай.

— Не би могла — отвърна той. — Някога занимавала ли си се с хистерията като клиничен феномен?

— Виждал съм деца да проявяват такива симптоми, когато им предстои болезнено или плашещо лечение.

Той поклати глава.

— Истинските хистерици рядко осъзнават причината за проблема си. Терез не истеризира нарочно. За нея това е отчаяно бягство от непоносимо стресираща ситуация. Прилича на епилептичен припадък, но никога не се случва, когато пациентът е сам, спи или е в някоя друга опасна ситуация като пресичане на натоварена улица. Това става при епилептиците, но не и при хистериците.

Ребека слушаше внимателно.

— Тогава тя няма да получи друг припадък, ако остане далеч от стресиращата я семейна среда.

— Или някоя друга стресираща семейна среда — добави Райън.

— Здравсти — каза един тих глас. Те се обърнаха.

Терез се бе появила на верандата в бежово-сив пуловер, очевидно на Райън, който ѝ стигаше до коленете. Изглеждаше замаяна и гледаше невиждащо към Райън и Ребека.

— Не знаех къде се намирам — каза тя несигурно.

Райън ѝ се усмихна.

— Тук си. Какво друго би искала да знаеш?

Закусиха заедно. Когато замаяният вид на Терез изчезна, тя не се впусна в прекалено много въпроси, просто разпускате след ужасното напрежение, което бе преживяла. Ребека забеляза, че не сваляше очи от Райън. Неговата първа среща беше толкова по-различна от нейната. Този път Терез знаеше кой е той. Тя имаше възможност да го наблюдава, да прави сравнения, да си задава въпроси с ясното съзнание, че този човек е неин баща и че тя е негова дъщеря. Завиждаше на Райън за това. Като обръщаше поглед назад, си даваше сметка, че най-трудното нещо през последните няколко седмици за нея беше да е близо до Терез, без да може да ѝ каже коя е в действителност.

Райън предложи да заведе Терез в болницата.

— Сега трябва да приема доклада на нощните сестри — каза той — и да се срещна с пациентите си. Повечето са горе-долу на твоята възраст, Терез. Те ще се радват да се запознаят с теб. Искаш ли да дойдеш?

Терез погледна Ребека.

— Ти ще дойдеш ли?

Ребека кимна.

— Разбира се.

— Говориш ли испански? — Райън попита Терез.

— Не.

— Няма нищо. Децата винаги намират начин да общуват.

Болницата беше толкова по-бедна от тази, в която Ребека работеше в Лос Анджелис, че тя направо се засрами. Тук Райън трябваше да се справя с апаратура, която бе двайсет години назад, с претъпкани отделения и оскъдни запаси от лекарства. Но от друга страна, нямаше никаква разлика. Същите малки болни личица, същото огромно удовлетворение и същите трагични провали.

Райън бе роден педиатър, помисли си Ребека. Не просто способен лекар, а омагьосваща личност, която привлича децата. Тя знаеше от опит, че този контакт беше понякога половината от спечелването на битката, беше онази сламка, която накланяше везните в полза на успеха или на провала. Пациентите му сияеха в негово присъствие, усмивките им грейваха само от една негова дума.

И затова му завиждаше. Знаеше, че и тя има подобна дарба, само че доста по-слаба. Без значение колко беше способна, но не можеше да накара пациентите си да сияят, както го правеше Райън. Тя беше прекалено официална и изглеждаше хладна. Не знаеше как да се отпусне пред децата.

Терез също изглеждаше омагьосана от Райън, следеше го неотлъчно с поглед.

Разбира се, че Терез ще бъде омаяна от Рай, каза си Ребека, но от време на време ѝ се приискваше да напомни на момичето: Аз също съм лекар. И аз лекувам болни деца.

Тя, изглежда, напълно бе забравила за Майкъл и Девън по типичния за тийнейджърите маниер. Но рано или късно щеше да си спомни, да се сети, че има и друг живот, че светът на Райън не е нейният свят. Споменът беше неизбежен и той можеше да се окаже горчиво преживяване.

— Тя изглежда щастлива тук — каза Райън на Ребека, след като Терез си легна същата вечер. — Не виждам никакви признаци на психическо разстройство. Виждам само едно срамежливо момиче, което реагира положително на приятелско отношение. Ти я видя с онези мексикански хлапета, Ребека. Веднага установиха контакт. Тя

реагира спонтанно, с усмивка или с езика на жестовете. Много е интелигентна и разбира какво включва едно лечение, как действат лекарствата. — Той разпери ръце. — Какво повече искаш от тринайсетгодишно дете?

— Ти я виждаш извън контекста на семейство Флорио — отвърна Ребека. — Когато е с Майкъл и Девън, тя е друг човек. Съвсем друг, повярвай ми. Тогава се затваря дълбоко в себе си. — Ребека потрепери. Нощта в пустинята бе студена и Райън бе запалил огъня в голямата камина. — Донякъде заради това я отведох, Райън. За да й дам възможност да прояви светлата си страна, защото, ако остане при Майкъл и Девън, й остава малка надежда за нормално развитие.

— Искаш ли бренди?

— Добре — кимна тя.

Той стана и донесе бутилка мексиканско бренди. Наля щедро от тъмнокафявата течност в две чаши. Брендите беше ароматно и силно и приятно пареше по устните на Ребека.

— Във всеки случай мисля, че ме харесва — каза Райън.

— Разбира се, че те харесва — отвърна Ребека и в гласа й се прокрадна сарказъм. — Ти направи всичко възможно, за да я омаеш.

— Хайде де. — Той се усмихна. — Да не би зеленоокото чудовище на ревността да надига глава?

— Тя е тринайсетгодишна девойка, а ти си много привлекателен и омайващ мъж. Щеше да е странно, ако не реагираше на чара ти.

— Аз не съм Майкъл Флорио, Беки — каза той нежно. — Не искам да я съблазнявам.

— Извинявай. — Ребека кимна. — Нямах предвид нищо толкова гадно. Просто, след като ми струваше толкова много, за да я взема със себе си, като я гледам сега как се хвърля в краката ти, малко... ревнувам.

— Ревнуваш, защото отказваш да видиш нещата в тяхната цялост — каза той, като я наблюдаваше над чашата си. — Ние си принадлежим. Трябва да започнем да чертаем планове за общото ни бъдеще.

— Дойдох при теб за убежище — отвърна тя, — не за да ме омайваш.

— Кой кого омайва?

— Ти мене. — Тя го изгледа иронично. Върху загорялата кожа на гърдите му висеше малък амулет от сребро и тюркоаз, окачен на кожена каишка. — Станал си суетен — отбеляза тя. — Някога беше толкова раздърпан, а сега се обличаш като кънтри певец.

— Така ли? — каза той, докато затваряше бутилката.

— Перлени копчета и ръчно изработени ботуши. Чудя се кой ли те е научил на този усет за дрехите.

Тъмносините му очи останаха спокойни.

— Имах приятелка. Индианка. Някога е била модел. Сега се занимава с търговия на дрехи и бижута в Ларедо. Тя ме научи на всичко, което знам за перлените копчета и ръчно изработените ботуши.

— Тя ли ти даде този амулет, който носиш на врата си?

Той кимна.

— Направи го специално за мен.

— И ти още го носиш.

— Разделихме се като приятели — отвърна той. — Да не би пак да е зеленоокото чудовище?

Ребека отпи от мекото ароматно бренди.

— Ожени ли се за нея?

Той докосна тюркоазения амулет на шията си.

— Да.

Тя леко се засмя.

— Така си и знаех, че си се оженил за нея. Само съпруга може да остави следи у един мъж. И какво се обърка?

— Просто не бяхме щастливи заедно като съпрузи. Бързо се разведохме.

— Тогава ли ми написа писмото? — попита тя.

— Около шест месеца по-късно.

— Неподходящ момент, Рай — каза тя тихо. — Писмото пристигна точно в навечерието на моята сватба.

— Знам. Но и твоят брак се провали, нали? — попита той.

— Изобщо нямаше никакъв шанс — каза тя.

Той помълча известно време, очите му гледаха премрежено.

— Беки — каза той накрая. — Не успях да намеря жена, която да заеме твоето място. Това е самата истина.

Тя посегна към него. Жестът ѝ бе замислен като приятелски, но той я прегърна като любовник.

— Не, Рай — прошепна тя и се изплъзна. — Не още. — Тя го целуна по бузата. — Ще си лягам. Лека нощ.

Но докато лежеше, чувстваше, че сърцето ѝ продължава да бие силно. Това, което изпитваше към Рай, не беше голата жажда, която бе усетила към Майкъл Флорио. Беше нещо много по-интимно. Какво ли щеше да стане, ако оставеше тази вълна от интимност да я повлече? Колко сладко щеше да е, ако позволи на Рай да я издигне високо над всички беди! Но веднага се укори. Защо оставяше тези две измамни неща, сексът и романтиката, да я отклоняват от плановете ѝ? Трябваше да се съсредоточи. Това все още не беше краят, далеч не беше краят. Мракът я обгърна и тя се отпусна в него.

На следващия следобед Райън предложи да се разходят в планината.

— Горе има руини на селище на индианците мескалеро — подмами ги той — и интересни скални образувания.

Тримата тръгнаха от хасиендата. Райън ги поведе по стръмни пътеки, които поемаха по хълма иззад хамбара.

Колкото по-нагоре отиваха, растителността ставаше все по-дива, стърчаха страховити бодили, от които през пролетта щяха да се покажат цветовете. Кактусите раздираха джинсите им, а из чистия въздух се носеше острият мирис на терпентиновия храст. Златистите върхове над тях се очертаваха ясно на фона на небето.

В един дол се натъкнаха на група от шестима или седмина дивашки изглеждащи мъже на работа. Бяха запалили малки огънове и трупаха купчини растителност, която щяха да изгорят във варели. От получената супа се приготвяше лекарство, което не миришеше зле.

— Това е восъчно находище — обясни Райън. — Събират канделила, восъчно растение. Варят го и от получения сок извличат восъка, който използват за бои за обувки и за свещи. Освен това мислят, че той лекува сифилис. Не го лекува.

Терез гледаше с широко отворени очи мъжете, които на Ребека ѝ приличаха на хора от времето на конквистадорите.

— Иска ми се да мога да рисувам — каза момичето на Ребека. — Бих нарисувала това.

Продължиха нататък по посока на билото, което се издигаше над хасиендата. На хоризонта се очертаваха силуетите на индианските руини. Само няколко глинени стени бяха останали от някогашното цяло селище.

Тук горе беше доста по-студено, отколкото край хасиендата. По скалите духаше остър вятър, който припомни на Ребека, че още е зима. Но гледките към планината и към долината бяха живописни.

— Трябва да е било прекрасно селище — отбеляза Терез, сочейки към останките от стена, зидана с глинени тухли. — Кой е живял тук?

— Никой не знае. Предшествениците на команчите мескалери може би. Казват, че тук някъде има естествен извор — добави Райън и засенчи очите си с длан.

— Къде? — попита Терез, задъхана от изкачването.

— Предполагам, че вече никой не знае — отвърна той. — Местните индианци са строели такива селища само около извори. За древните хора изворите са били свещени. Освен това животът без вода тук е невъзможен.

— Хайде да го намерим — каза Терез. Страните ѝ бяха порозовели от острия вятър и физическото усилие, а очите ѝ искряха.

Райън се усмихна.

— Можем да опитаме.

— Къде мислиш, че е?

Ребека огледа сиво-червеникавото било, търсеше островче буйна зеленина, което би могло да ги насочи.

— Предполагам, че селището е било построено доста близо до него — каза тя. — Но може и да е пресъхнал преди години. Може би затова мястото е в развалини, защото захранването му с вода е спряло.

— О! — каза Терез силно разочарована.

— Изворите са капризни — обясни Ребека. — Пресъхват без предупреждение и обяснение.

— Не извират ли отново? — не се отказваше Терез.

— Може би понякога.

— Искам да намеря този извор — каза настойчиво Терез.

Ребека се усмихна.

— За какво ти е, скъпа?

— Просто така — отвърна инатливо Терез с напрегната физиономия. Очевидно непредвидимият ѝ мозък бе взел твърдо решение, затова Ребека ѝ угоди. Тримата започнаха да търсят следи от извора, като газеха през храстите и се катереха по скалите.

— Тук има ли змии? — Ребека попита Райън.

— Да, но внимавай с кактусите — предупреди я той. — Те са много по-опасни за глезените от змиите.

Ребека наблюдаваше атлетичното стройно тяло на Райън, докато той се катереше. Във всяко негово движение нямаше нищо излишно, всичко беше толкова прецизно.

Изведнъж чу Терез да надава вик. Изкачи се на скалата при нея. Терез бе клекнала до една покрита с лишеи купчина камъни. Главата ѝ бе килната на една страна, а лицето ѝ сияеше.

— Чуйте! — каза тя.

Ребека се заслуша. Изпод натрупаните камъни се чуваше слаб шум на клокочеца вода.

— Чувам го!

— Мисля, че го намери — каза Райън, приближавайки се към тях.

— Хайде да го разровим — каза въодушевено Терез. Тя вече местеше камъните от извора. Ребека вдигна поглед към Райън. И двамата започнаха да угаждат на каприза на Терез. Някои от камъните бяха толкова тежки, че трябваше тримата да ги местят. С всеки преместен къс шумът на течаща вода ставаше все по-силен. Когато отвориха процеп сред купчината, Терез веднага мушна вътре глава.

— Вижте! — каза тя победоносно.

Ребека надникна. Останките от кладенец се виждаха ясно, въпреки че беше тъмно и съоръжението бе в ужасно състояние. Но проникващата светлина се отразяваше в мътни отблясъци в течащата вода долу, която извираше от недрата на земята и се вливаше в отдавна забравен водопровод.

Очите на Терез блестяха от постигнатия успех.

— Намерих го! Намерих го!

— Да, намери го — каза Райън. — Намери извора. — Той се огледа. — Тук е имало живот, играли са деца, живели са хора. Искате ли да мога да ги видя.

— Не можеш да съживиш миналото — чу Ребека собствения си глас, който прозвуча предупредително.

— Можеш, ако много го искаш — отвърна Райън.

Терез се протегна надолу и успя да докосне водата с върха на пръстите си. После опита капките, блеснали по ръката ѝ.

— Водата е добра — каза тя.

Ребека почувства погледа на Райън върху себе си. Срећна очите му за момент и усети как през тялото ѝ премина тръпка.

Тръгнаха си от древното село всеки потънал в собствените си мисли.

Но когато приближиха хасиендата, Ребека видя непозната кола, паркирана отпред до пикапа на Райън, беше бял ландкрузър. Двама души стояха на верандата и ги чакаха.

Сграбчи Терез за едната ръка, а Райън я хвана за другата. Тя стисна здраво дланта на детето, когато разпозна силуетите на Майкъл и Девън.

— Това е татко! — извика Терез. Изскубна ръката си от Ребека и преди тя да може да я спре, момичето вече тичаше към Майкъл.

— Как са те открили? — попита Райън.

— Не знам. — Със свита душа тя видя как Терез стигна до Майкъл. Той я прегърна и я притисна към себе си.

— Добре ли си? — попита Райън тихо Ребека.

— Не — каза тя. Цялата трепереше.

— Искаш ли да повикам полиция? — попита Райън.

Тя поклати глава.

— Не още. — Трябваше да продължа да бягам, помисли си тя.

Слязоха при Майкъл. Той стоеше — висок и изправен, прегърнал Терез. Беше елегантно облечен, в тъмносив костюм, бяла риза и тъмночервена връзка. Сигурно бе изминал дълъг път, докато я намери, но по силното му тяло нямаше и следа от умора. Девън държеше Терез за ръката. Русата ѝ коса бе вързана на опашка. Изглеждаше изтощена.

Майкъл носеше слънчеви очила с метални рамки. Свали ги и тъмните му вдлъбнати очи срещнаха погледа на Ребека, въздействието им беше почти физическо.

— Здравей, Ребека — каза той.

— Здравей, Майкъл — отвърна тя с пресъхнала уста. — Как дойде тук?

— До Монтерей със самолет — каза той строго. — Там наехме кола и пристигнахме тук.

— Имам предвид откъде знаеше как да ни намериш?

— Терез ми се обади от Ларедо — каза той. — Каза ми закъде сте тръгнали.

Ребека срещна погледа на Терез. Трябва да го е направила в онази първа вечер след горчивото ѝ избухване. Тя тогава излезе и я остави да гледа телевизия.

— О, Терез! — каза тя нежно. — Помолих те да ми кажеш, преди да предприемеш нещо.

— Трябва да си поговорите, Ребека — каза Терез. Тя се притисна още по-силно в прегръдката на Майкъл. — Трябва да му кажеш коя си. Трябва!

Майкъл сведе очи към лицето на Терез.

— За какво говориш, Терез?

— Той не знае — каза Терез на Ребека и отчаяно се взря в нея. — Кажи му!

Погледът на Майкъл се премести на Ребека.

— Хайде, Ребека — каза той тихо. — Кажи ми.

— Мислех си, че вече си се досетил, Майкъл — каза уморено Ребека.

— Не съм — отвърна Майкъл с леко нетърпение.

Девън наблюдаваше Ребека стреснато.

— О, боже! — каза изведнъж тя задъхана. — Тя е майката на Терез.

— Да — каза Ребека и кимна. — Аз съм майката на Терез.

Девън гледаше Ребека с невиждащи очи. Кокалчетата на ръката ѝ бяха побелели да стиска ръката на Терез.

Майкъл се намръщи.

— Майката на Терез? Какво, по дяволите, искаш да кажеш, Ребека?

— Родих Терез преди тринайсет години. Тя е моя дъщеря.

Наблюдаваше как Майкъл смила мисълта. Костваше му страхотно усилие. И той като Девън беше пребледнял.

— Защо... защо го скри от мен? — попита той кухо.

— Съжалявам, Майкъл — каза тя.

— Съжаляваш? — отекна той с равен глас. Стори й се, че се олюля. Точно в този момент почти й беше жал за него.

Девън заговори с висок и разтреперен глас.

— Трябваше да се досетим. Защо не го направихме? — лицето й бе напрегнато. Разкритието я бе разтърсило до основи. — Та тя дори прилича на Терез. Същата коса, същите очи, същият глас.

Майкъл хвана в длани лицето на Терез, притегли го към себе си и я погледна в очите.

— Откога го знаеш, Терез?

— Тя ми каза, след като избягахме от полицията. Татко, моля те, не й се сърди. Моля те, татко.

Майкъл пусна брадичката й.

— Ти си планирала това от самото начало — каза той на Ребека. Тя осъзна, че той още не може да го повярва. Мислеше на глас. — Нагласила си всичко. Дойде в Италия. Заложил ми капан. Подмолно си проправи път в семейството. — Очите му изведнъж станаха непроницаеми като камък. — Полицията ли те накара да го направиш, Ребека?

— Разбира се, че не — каза тя тихо. — Щях ли да избягам от Маями, ако беше така?

— Тя не е шпионин — каза Терез. — Тя ме обича, татко. Също като теб. — Гласът й заглъхна и по клепачите й блеснаха сълзи. — Не се сърди.

— Не се сърдя, скъпа — отвърна той.

— Просто исках да си поговорите — изхлипа Терез, уплашена от изражението на баща си.

Майкъл механично кимна.

— Не се тревожи. Постъпи правилно, като ми се обади.

— Майкъл, има още нещо, което трябва да знаеш — каза Ребека. — Това е Райън Фостър. Той е биологическият баща на Терез.

Майкъл се взря в Райън и успя да се усмихне зловещо.

— Разбирам. Какви още изненади криеш, Ребека?

— Никакви.

Майкъл потри лицето и шията си с длани, сякаш му приляваше.

— Искам да говоря с теб насаме. Ще ми окажеш ли това благоволение?

— Нямам голям избор, нали? — каза тя сухо.

— Имаш — намеси се мрачно Райън. — Бих предпочел да присъствам. Цялата работа засяга и мен.

— Не и това, което имам да кажа — отвърна Майкъл. — То е само между мен и Ребека.

— Всичко е наред, Райън — каза Ребека.

Майкъл внимателно побутна Терез към Девън.

— Иди да си поговориш със сестра си — каза ѝ той. — Домъчняло ви е една за друга. Ще влезем ли вътре, Ребека?

Терез и Девън тръгнаха заедно през градината, а Ребека влезе в къщата с Майкъл. Райън седна на верандата и се загледа в момичетата.

Тя заведе Майкъл във всекидневната. Посочи му удобните поизносени тръстикови столове край камината, но той поклати глава и остана прав.

— Защо не ми каза коя си? — попита той.

— На моменти исках — отвърна тя. — Но се страхувах какво ще стане, ако го направя.

— Страхуваше се?

— Страхувах се, че ще ме изхвърлиш. Или ще стане още по-лошо. И че никога повече няма да видя Терез.

Очакваше да побеснее, но той бе злоещо спокоен, суровата му уста беше неподвижна, очите — непроницаеми. Шокът вече бе преминал.

— Никой никога не е успявал да ме измами, както го направи ти — каза той с мекия си глас. — Много си хитра. Но нещата щяха да се развият по съвсем друг начин, ако беше откровена с мен. Всички сега щяхме да сме много по-щастливи.

— Трудно ми е да го повярвам. Не разбирам как не се досети още в Италия коя съм.

— Бях заслепен — каза той мрачно. — Не правя често грешки. Но с теб направих няколко, Ребека. А това е прекалено много. Ти каза, че ми имаш доверие. Защо не ми се довери?

— Как бих могла, Майкъл?

— Аз ти имах доверие. — Той поклати глава. — Защо избяга?

— За да спася Терез. Сграбчих възможността, която сама ми се предостави. Не беше планирано, Майкъл. Как е детектив Рейгън?

— Умря — каза Майкъл с равен глас.

Ребека усети, че коленете ѝ се подкосяват. Тя се олюля.

— О, не!

— Откараха го в сърдечносъдово отделение в Маями, но там след няколко часа получил нов пристъп. Докато с Девън се върнем в Сан Франциско, той беше мъртъв.

— О, господи!

— Още не е прекалено късно, Ребека.

— Не е прекалено късно за какво? — попита тя.

— Терез трябва да се върне вкъщи. Ти също.

Тя свали ръце от очите си.

— Каза ли на полицията къде сме?

Той леко поклати глава.

— Още не. Когато Терез се обади, дори не взехме багаж. Направо скочихме в колата и тръгнахме за летището.

— Терез няма да се върне никога — каза Ребека. — Остава при мен.

Лицето на Майкъл стана още по-сурово.

— Не може да остане при теб — каза той. — Тя не е твоя, за да я задържаш.

— Сега вече е.

Той се огледа из стаята, попивайки тежките чамови греди, дебелите стени, семплата мебелировка.

— Какво си намислила, Ребека? Да свиеш гнездо с този доктор хипар?

— Ние сме родителите на Терез.

— Не — каза Майкъл. — Той не ѝ е баща. И ти не си ѝ майка. Аз съм единственият родител, който Терез има.

— Говориш ми за късове хартия, Майкъл. Това вече не ни засяга. Ето, аз съм майка ѝ, Райън е баща ѝ. И каквото и да кажеш или направиш, това няма да се промени.

— Ако толкова те е било грижа за нея преди тринайсет години — каза Майкъл със снижен, но изпълнен със страст глас, — ако я беше приютила, обличала, хранила тялото и ума ѝ и я беше превърнала в това, което е сега, бих изпитал известна симпатия към подобни лиготи. Но ти не си го направила. — Дланите му бяха стиснати в каменни юмруци. — Ти си се отказала от всичко това още преди тя да се роди. Както и Райън Фостър. Захвърлила си я, за да следваш егоистичния си път. Ние с Барбара я отгледахме. Нито ти, нито Фостър

за целия си лигав, егоцентричен, безотговорен живот няма да получите и най-малка представа какво означава това.

— Как се осмеляваш? След всичко, което си причинил на тези момичета, се осмеляваш да ме обвиняваш в безотговорност?

— И какво съм им причинил, Ребека?

— О, я стига — отвърна тя. — Девън не ти ли каза, Майкъл?

— Какво да ми каже?

— Че знам за теб и нея. За отношенията ви.

Очите му се присвиха.

— Още изненади ли си ми приготвила, Ребека? Какво точно ти каза Девън?

— Че двамата сте любовници откакто тя е навършила девет години — каза Ребека, задушавайки се от думите.

Той мълчеше и я гледаше.

— И ти й повярва? — каза той тихо. — Затова ли избяга от мен?

— Чух ви да правите любов. Видях я да излиза от стаята ти посред нощ. Тя ми разказа всичко, както си стоеше гола в коридора. Как да не й повярвам?

— Ако това си видяла, искам да знаеш, че тя го е нагласила, за да те заблуди — отвърна Майкъл. — Не е нищо повече от игра.

Ребека вдигна длан, сякаш за да го предупреди да не се доближава.

— Моля те, Майкъл. Ти може да имаш много недостатъци, но не си страхливец. Прояви смелост и си признай.

Той направи гримаса.

— Имаш си работа с фантазиите на Девън. Не с действителността. Девън има силно еротично въображение. Невинаги може да различи истината от измислицата. И редовно се разхожда гола из къщата през нощта. Винаги го е правила, още откакто дойде при нас. Понякога е насън, понякога е будна. Влиза в стаята ми, докато спя. Невинаги се събуждам. Не й е било трудно да те събуди и да ти спретне малко еротично представление. — Спокойствието му беше огромно. Това силно обезпокои Ребека.

— Девън е на петнайсет години — каза тя. — Не е ли малко млада да измисля такива злостни лъжи?

— Болницата ти е на два километра оттук — каза безизразно Майкъл. — Заведи я и накарай някой лекар да я прегледа. Тя е

девствена, Ребека. Медицински, юридически и във всякакъв друг смисъл.

Тя се поколеба.

— Не е задължително сексът да включва проникване.

— Никога не съм правил никакъв секс с Девън — отвърна Майкъл. — Каза ли на Терез за това?

Тя леко кимна.

— Да.

В очите му проблесна като светкавица недвусмислен гняв.

— Изляла си тази мръсотия в главата на Терез? Сигурно с надеждата да я отчуждиш от мен? Не мога да повярвам, че може да си толкова подла, Ребека!

Изпита истинско угризение. Погледна през прозореца. Девън и Терез седяха една до друга в градината. Слънцето светеше ярко в косата на Девън. Държеше Терез в прегръдките си и я галеше.

— Реших, че Терез трябва да знае — каза тя тихо.

— Барбара беше непоносимо жестока с тези деца — каза Майкъл. — Когато се разделяхме, Девън й каза, че двамата сме любовници, като си мислеше, че така Барбара ще я остави да живее при мен. Но Барбара беше луда. Накара трима лекари да прегледат момичето. Те й казаха, че хименът е непокътнат. Когато разбра, че Девън е още девствена, Барбара я преби с шнура на лампата. Тя още има белези. — Тъмните му очи срещнаха нейните. — Но Барбара вече беше отровена. И с теб ли ще стане същото?

— Опитваш се да ми кажеш, че Девън има натрапчиви идеи?

— Девън лъже, когато иска да защити това, което е най-ценно за нея. Направила е същото и с теб. Винаги успява.

Усети, че изстива. Възможно ли беше той да казва истината? Вече не знаеше кое е истина и кое лъжа.

— Ако не ми вярваш — каза той, — поискай медицинска експертиза за доказване на девствеността ѝ. Разговор с психиатър. Каквото пожелаеш.

— Не искам никой да преглежда или да разпитва Девън. Дори да не си я поругал физически, ти си поругал ума ѝ. Поругал си и двете.

— Барбара ги поруга — намеси се той, гласът му беше решителен. — Тя беше болна. Всичките им проблеми започват и свършват с Барбара. Не с мен. Тя направи всичко, което беше по

силите ѝ, за да разбие щастието ни. Но сега я няма. Сега всички имаме шанс да започнем нов живот. Включително и ти. Сега, след като вече знаеш истината, трябва да се върнеш при мен. — Той тръгна към нея.

— Моля те, стой далеч от мен — каза тя с новопоявило се напрежение в гласа.

— Не мога — каза той и гласът му изведнъж стана дрезгав. — Все още те обичам, Ребека. — Опитваше се да овладее емоциите си. — Обичам те и искам да се върнеш при мен. Да се омъжиш за мен и да станеш майка на онези момичета отвън.

— Ти си полудял — прошепна тя.

— Не. Ти си луда, ако си мислиш, че имаш бъдеще без мен. Райън Фостър никога не би могъл да бъде мъжът на живота ти. Изоставил те е преди тринайсет години, защото е бил прекалено слаб, за да сподели товара. Сега не е по-различен.

Майкъл посегна към нея. Тя се опита да се изплъзне от прегръдката му, но той почти грубо я дръпна към себе си. Дъхът ѝ секна от шока, от дивата му страст, и тогава устните му покриха нейните. Беше целувка, изпълнена с изгаряща жажда, необузdana и настойчива.

Ребека усети, че отвърща на сляпата, оголена страст на целувката му. Почувства, че в тялото ѝ се събужда пламък, и някакъв импулс я накара да се притисне към него и да извие шия. Ръката ѝ се вдигна към силната му гръд, под нея сърцето му биеше бясно. Не беше преструвка, той наистина я обичаше и я желаше с всепоглъщаща жажда.

През следващите секунди целувката му я изгори като отворена врата на пещ. После тя се отскубна.

— Достатъчно!

— Върни се с мен — каза той настойчиво. — За бога, довери ми се, Ребека.

— Как изобщо можеш да си помислиш, че Терез ще се върне с теб в Сан Франциско? Те ще я разпънат, Майкъл. Това ли искаш?

— Тя не може да се крие от закона до края на живота си — отвърна той. — Трябва да се изправим лице в лице с истината, каквато и да е тя, иначе Терез ще се побърка. Всички ще се побъркаме.

— Мислех, че я беше отвел в Италия, за да я предпазиш! — каза Ребека. — А сега искаш да я хвърлиш на лъвовете ли?

— Заведох я в Италия, за да ѝ дам да диша. Но всичко свърши, Ребека. Всички имаме нужда това да свърши веднъж завинаги. Повярвай ми, че знам какво говоря, като казвам, че всичко ще се оправи!

— Не спираш да го повтаряш, но това не означава нищо, Майкъл. Нищо.

— Означава нещо — каза той тихо. — Имай ми доверие.

— И как очакваш да ти имам доверие? — каза тя и потрепери, когато се отскубна от него.

— А ти как очакваш аз да ти имам доверие след това, което направи? И все пак аз ти вярвам, Ребека, обичам те. Не искам да се върна без теб.

Тя се опита да се извърне, защото той отново се наведе да я целуне, но той дръпна главата ѝ назад и хвана брадичката ѝ с длан. Този път устните му бяха топли и нежни. Взе я в прегръдките си и я принуди да приеме целувката му. Силата му беше невероятна. Всяко негово движение беше толкова уверено и толкова неподдаващо се на съпротива. Дали беше страст? Или нещо много по пресметливо. Тялото ѝ се стегна. Тя го отблъсна за втори път, сърцето ѝ се бе качило в гърлото.

— Райън! — извика тя. — Райън!

Майкъл стоеше неподвижен, докато ботушите на Райън изтрополяха бързо през коридора. Влезе в стаята с мрачно лице.

— Какво става? — попита той.

— Нищо — каза Ребека и си изтри устата. — Свършихме разговора си, това е.

Райън се изправи срещу Майкъл.

— Ах, ти, копеле — каза Райън. За миг те се гледаха зверски и бяха на ръба на физическа разправа.

— Не искам да наранявам приятеля ти — каза Майкъл тихо на Ребека. — Кажи му да се дръпне.

Ребека безмълвно хвана Райън за ръката. Мускулите му бяха напрегнати.

Майкъл кимна към градината.

— Това са моите дъщери, Фостър. Те са били заедно цял живот. Нямам намерение да ги разделям, нито да загубя която и да е от тях само защото с Ребека сте размислили след тринайсет години.

— Тук законните ти права не важат — каза му мрачно Райън.

Майкъл не му обърна внимание и съсредоточи вниманието си към Ребека.

— Ако Терез иска да се върне с мен, ти не можеш да я спреш.

— Не — каза Ребека, — но бих могла да дойда с нея. И каквото и да сте намислили с Девън спрямо нея, ще се боря с вас докрай, Майкъл.

Той я гледа дълго. В тъмните му очи кипяха много чувства, но тя можеше само да предполага какви. Лицето му бе като от гранит. Най-накрая той проговори спокойно.

— Никога не съм се възхищавал на друго човешко същество, както се възхищавам на теб, Ребека. Ти ми принадлежиш.

— Не, Майкъл.

— По тази причина и по никоя друга още сега ще взема Терез със себе си. Давам ти време да поговориш с нея. Да ѝ обясниш, че двете се връщате с мен. — Той остави визитна картичка на масата. — Отседнали сме в този хотел — каза ѝ той. — Не се опитвай да отиваш където и да било, без да ми кажеш. — Майкъл тръгна към вратата. На прага се обърна. Магнетичният му поглед търсеше Ребека. — Бях напълно сериозен, Ребека. И така ще е винаги.

Изпратиха Майкъл навън. Той отиде при Терез и Девън, които седяха една до друга. Погледът на Райън беше огорчен и наранен и тя знаеше защо.

Тя пое разтреперано дъх, за да се овладее.

— Трябваше да ти кажа за това преди, Райън. Съжалявам. Докато живеех в Италия, се забърках с Майкъл Флорио.

Устните му се свиха.

— Така и предположих. Но какво точно означава „се забърках“?

— Спах с него. Веднъж.

Видя, че очите му станаха още по-мрачни.

— Господи! И мислиш ли, че е било разумно?

— Не, не беше разумно.

— Не вярвах, че можеш да се поддадеш — каза той тъжно.

— Бих се поддала на всичко, за да си върна Терез — отвърна тя ядосано. — Но така стана, въпреки че сексът с Майкъл не влизаше в плановете ми. Просто се случи.

— На теб нищо не ти се случва просто така. Ти винаги всичко планираш.

Тя гледаше как Майкъл отвежда момичетата.

— Само се опитвам да ти обясня какво се случи между Майкъл и мен.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си влюбена в него?

— Мислех, че съм, но за кратко. Смятах, че мога да го обичам, дори и да е убиец. Представях се, че ако наистина е убил Барбара, го е направил от отчаяние, заради момичетата. Дори ми се струваше, че го разбирам. Но после Девън ми каза за кръвосмешението. След това не можех да понеса да го погледна. Чувствах се сякаш и мен е омърсил по някакъв начин, сякаш ме е насилил да стана част от порока му. А сега ми казва, че Девън лъже.

— И ти му вярваш? — каза Райън поразен.

— Не знам.

— Ще се върнеш ли при него?

— Ако Терез реши да се върне в Сан Франциско, ще трябва да отида с нея.

— Тогава защо си направи труда да идваш при мен? — попита дрезгаво Райън. Лицето му беше непроницаемо като напуканата стена зад него. — Защо си тук, Беки? Защо доведе Терез при мен?

— Имах нужда от помощ, Рай.

— Това ли е всичко?

— Никога не съм ти обещавала нищо друго. Само помолих за помощ.

— Значи аз съм просто поредната спирка по пътя ти?

Тя се обърна към него.

— Не бъди толкова груб. Терез е единствената, която се нуждае от помощ. Не ти и не аз. — Тя го докосна по рамото. — Може би ще си по-добре без нас — каза тя по-нежно. — Ние само ще ти навлечем беди. Майкъл може да стане опасен, повярвай ми.

— Готов съм да посрещна бедите — каза Райън.

Майкъл и Девън се връщаха по градинската пътека. Терез бе останала сгушена на една каменна пейка. Майкъл спря за малко и погледна Ребека. Не каза нищо и не направи никакъв знак, но Ребека усети как погледът му я прониза. Дватамата с Райън мълчаливо наблюдаваха как те се качиха в ландкрузъра и заминаха.

Ребека бавно тръгна по градинската пътека към Терез. Детето седеше свито на плътна топка. Тя я докосна по рамото.

— Как си?

— Добре — каза Терез едва чуто. — Ядосана ли си ми?

— Разбира се, че не. Имала си пълното право да се обадиш на Майкъл. Просто исках преди това да ми кажеш.

— Изплаших се, че ще ме спреш. Или ще избягаш, или нещо друго.

— Никога повече няма да избягам от теб — каза нежно Ребека. — Можеш да си сигурна в това.

Терез бе взела едно цвете и му късаше листенцата едно по едно.

— Искам всичко, Ребека. Теб, татко, Райън и Девън. Не искам да ми се налага да избирам.

Ребека се отпусна на пейката до нея и тъжно се усмихна.

— Не мисля, че можеш да имаш всичко.

— Защо не?

— Не е толкова просто.

— Каза ли на татко какво ти е наговорила Девън?

— Да.

Лицето на Терез изразяваше патетична тревога.

— И? Той ти каза, че е лъжа, нали? Нали?

— Да. Каза, че е лъжа.

— И ти трябва да му повярваш, нали?

Ребека помълча.

— Терез — каза тя накрая, — може и да е лъжа. Но има много неща, които ме тревожат у Майкъл. Прекалено много въпроси без отговори. Истината е, че според мен никой не може да познава напълно човек като него. Той изисква доверие, изисква любов, но никога не разкрива сърцето си. При това положение не мога да му имам доверие. И не мога да го обичам.

— Защо не? Аз го обичам!

— Чуй ме, скъпа. Майкъл се е грижил за теб през целия ти живот и това не можа да бъде изтрито. Но ти не можеш да имаш всичко. Това е невъзможно. Ще трябва да хвърлиш поглед назад и да решиш дали искаш да започнеш на чисто с мен, въпреки че малко ме познаваш. И въпреки това аз те уверявам, че те обичам с цялото си сърце, и ще направя всичко, за да растеш щастлива и да можеш да намериш себе

си. А това се отнася и за Райън. Той иска да бъде част от живота ти. И той като мен е страдал през последните тринайсет години, защото направихме грешка, като те изоставихме. Искане да изкупи вината си пред теб и би направил всичко за това. Каквото ти му позволиш. Никой от нас не иска да се връщаш в Сан Франциско. Нали не вярваш, че ще бъдат справедливи с теб там?

— Мислиш ли, че съм убила майка си? — попита Терез накрая с равен глас.

— Само ти можеш да отговориш на този въпрос.

— Да, но ти вярваш ли, че съм го направила?

Дали вярваше? Как би могла да си позволи?

— Не — каза Ребека, като по-скоро отговори на себе си, отколкото на Терез. — Не вярвам. Мисля, че е било нещастен случай. Според мен изпитваш угризения и вина, които смесваш с отговорността си. Това по-скоро ми прилича на мелодрама. И онези стихотворения в дневника ти — бях шокирана отначало, но после осъзнах, че не бих могла да им повярвам напълно. Децата на твоята възраст често изпитват нелогични емоции.

— Но след като не съм го направила, не е ли редно да се върна и да се изправа пред полицията?

— Терез, ти не знаеш какво говориш.

— Ако реша да се върна в Сан Франциско, ти ще дойдеш ли с мен?

Известно време гърлото ѝ беше сухо и от него не можеше да излезе никакъв отговор.

— Не искам да те загубя, Терез.

— Това значи ли „да“?

— Да, това значи. Но мисля, че ще се изложиш на ужасна опасност, ако се върнеш. И аз може да се окажа неспособна да ти помогна.

— Не мога вечно да се крия — каза Терез. В ръката ѝ бе останала само голата дръжка на цветето, която стърчеше като разгадана тайна. Тя бавно я въртеше между пръстите си. — Все някога ще трябва да се изправа срещу тях.

— Това каза и Майкъл преди малко. Изобщо не съм съгласна. Мисля, че така ще спечелиш много малко, но можеш да съсипеш целия си живот.

Терез не каза нищо. Точно сега Ребека не искаше да я притиска повече. Потупа я по рамото и стана.

— Да влизаме вътре.

Събуди се точно преди изгрев-слънце, изплувайки с мъка от ужасни сънища. Погледна към Терез, която спеше кротко до нея, оправи завивката ѝ и тихо излезе от стаята.

Замириса ѝ на кафе. Райън също бе станал. Отиде в кухнята, наля си една чаша от кафеварката и отиде да го намери. Знаеше къде би могъл да бъде — седеше на верандата и се взираше в планината. Загърна се по-плътно, за да се предпази от хладната утрин, и отвори вратата. Тъмният му силует се очертаваше на фона на кадифено синьото небе.

— Здравей — каза тя меко. — И ти ли се събуди рано?

— Изобщо не съм спал — отвърна той.

Леко трепереща, тя седна до него.

— Съжалявам, Рай. Изобщо не трябваше да те забърквам във всичко това. Действията ми са напълно безотговорни.

— Не — отвърна той тихо. — Това, което направихме преди тринайсет години, беше напълно безотговорно. Изобщо не трябваше да я оставяме.

Тя обгърна топлата чаша с длани.

— Наистина ли така мислиш?

— Отначало не. Отначало се опитвах да се убеждавам, че сме постъпили правилно, по единствено възможния начин. Но с годините се наложи да си призная, че се бях отказал от най-важните неща в живота си.

— Райън!

— Така е — каза той. — Години наред чаках любовта. Ожених се и пак не я намерих. Търсех я в работата си и не я намирах. Трябваша ми години, за да разбера, че вече бях получил своя дял от любовта. И се бях отказал от нея.

Нямаше нужда да казва нищо повече. Ребека почувства как в гърлото ѝ заседна буца. Слънцето пълзеше по хоризонта и обсипваше планините със злато и синева сред кристалния въздух.

— Не можем да се върнем назад.

— Не можем ли? — попита я той кротко. — Не трябва ли да направим точно това? Да се върнем назад и да започнем отново, както

трябваше да е от самото начало?

— Как, Райън? — попита тя. — Майкъл Флорио е ей там, долу, и няма да се откаже лесно. Толкова се страхувам да не загубя Терез. Ами ако тя реши да се върне при него?

— Не можем да я оставим да направи такъв избор — каза Райън.

— Как бихме могли да я спрем?

— Като ѝ покажем алтернативата — каза Райън.

От тона му сърцето ѝ трепна.

— Искаш да кажеш... ние двамата?

— Точно това искам да кажа. Ние тримата си принадлежим. Ако ѝ покажем, че сме готови да се обвържем, тя ще разбере, че има истинско семейство.

— Не може да е толкова просто — каза тя с несигурен глас.

— Може би прошката е най-прекият път към това — каза той и сложи длан върху нейната. — Може би трябва да се върнем назад и да си простим един на друг. И на себе си.

Тя трепереше.

— О, Рай! — прошепна тя и се обърна към него инстинктивно. — Аз съм ти простила още преди години.

Той я взе в прегръдката си и започна да целува лицето ѝ, жаден за устните ѝ, за страните и очите ѝ. Тя изви шия и той целуна трапчинката в основата ѝ, мястото, което толкова обичаше преди години. Тя прокара пръсти през гъстата му коса и ароматът и близостта му я замаяха.

— Толкова много ми липсваше през всичкото това време — прошепна тя. Сърцето ѝ биеше лудо.

Той я погледна в очите.

— Можем да се върнем назад — каза той дрезгаво. — Повярвай в това, Ребека.

— Изглежда невъзможно — каза тя.

— Родителството е работа за двама — каза той. — Както и любовта. И животът.

— Знам.

— Още ли те вълнува той?

— Не мога да му простя, ако това имаш предвид.

— Не това имам предвид — каза той. — И ти го знаеш.

— Рай, обичала съм те през половината си живот, ако това искаш да чуеш.

Той се усмихна.

— Като начало е добре. Ако Терез избере да остане, ще се омъжиш ли за мен?

Тя затаи дъх.

— Господи, Рай.

— Това „да“ ли е?

— Може би — каза тя бавно.

— А ако Терез избере да се върне — каза той, — това „може би“ ще се промени ли?

Тя дълго мисли.

— Не — каза накрая.

— Слава богу — отвърна той. — Всичко останало ще последва логически от това.

— О, Рай — каза тя задъхано, когато той я притисна по-близо до твърдото си тяло. — Ами ако я изгубим? Ако я изгубим отново?

— Няма — заяви категорично той. — Този път няма да я изгубим. Ти ни даде чудесна възможност да поправим грешката, която направихме преди години. Молах се за такъв шанс, без да го осъзнавам, още откакто Терез се роди.

Тя се сгуши до силното му рамо, толкова ѝ се искаше да му повярва, да се увери, че всичко може да стане толкова просто. След малко той я целуна по челото.

— Имам операция в осем — каза ѝ той. — Трябва да се приготвя и да се измия. Закарай ме до болницата. Така ще имаме възможност да поговорим, а ти ще можеш да ползваш колата през деня.

Тя кимна и се върна в стаята си. Терез все още спеше и трябваше да я разтърси, за да ѝ каже, че тръгва. Тя промърмори нещо и се протегна сънено, докато Ребека се обличаше.

— Не можем да я оставим да се върне в Сан Франциско — каза Райън, докато тя го караше по мръсния път към болницата. — Мога да повярвам, че Терез е била проблемно дете, дори необуздало. Но не мога да повярвам, че е убила майка си. Ако се върне обратно, това няма да означава само отново да влезе в разбитото си семейство. Може да стане изкупителна жертва за нечие чуждо престъпление.

Ребека кимна.

— Знам.

— А тя знае ли? Разбира ли цялата ситуация?

— Съмнявам се. Представи си колко разрушително би било това за нея.

— Тогава ще трябва да поговорим с нея, Беки. Първото нещо, което трябва да направим, е да ѝ покажем, че двамата се обичаме, че обмисляме съвместния си живот, който включва и нея.

Усети, че сърцето ѝ подскочи. Не ставаше ли всичко прекалено бързо? Да, така беше. Ами ако посоката е правилна?

— Трябва да ѝ покажем, че вече не се намира във вакуум — продължи той. — Че има алтернатива на това, което Флорио ѝ предлага. Съгласна ли си?

— Да, Рай. Съгласна съм.

— Тогава да го направим днес.

Тя кимна, без да каже нито дума, потънала в бушуващите си мисли. Спряха пред болницата.

— Какво имаш по план? — попита го тя.

— Две ортопедични процедури. Убедих един важен ортопед да дойде от Мексико Сити. Тази сутрин само ще асистирам. Ще изправяме краката на едно момиченце и ще се опитаме да помогнем на едно дете с изкривен гръбнак.

— Успех! — каза му тя и го целуна по устните.

— Да. На теб също. Веднага щом се върна, ще говорим с Терез, става ли?

— Става — каза тя.

Върна се след половин час и видя, че пред хасиендата е паркирана кола. Сърцето ѝ подскочи и силно заби.

Беше ландкрузърът на Майкъл.

Тя спря рязко и изскочи навън. От планината се спускаше бурен вятър и прилепваше дрехите към тялото ѝ. Тя побягна към къщата. Вътре беше тихо.

— Майкъл? Терез?

Отговор не последва. Тя изтича в стаята им. Беше празна. Побягна към кухнята. Тя също беше пуста. Ребека бързо се огледа наоколо. Един стол лежеше бутнат на пода. В другия ъгъл на кухнята имаше счупена чаша. Тогава забеляза, че парчетата стъкло бяха

изцапани с кръв. По вратата на едно шкафче също имаше капки кръв, виждаха се петна и по дървения плот.

Тя посегна и докосна кръвта с върха на пръстите си. Беше още топла и яркочервена.

Страхът премина като електрически ток през цялото ѝ тяло.

— Терез!

Тихата къща сякаш ѝ се подиграваше. Дали беше нещастен случай? Или някакъв акт на насилие? Дали Майкъл не бе извършил нещо ужасно?

От кухненската врата, водеща към верандата, се чу силен трясък. Видя, че се люлее на пантите си. На прага ѝ имаше още едно голямо петно кръв.

Излезе от кухнята, вирайки се в земята за червени отпечатьци. Намери един голям в прахта на двора. Малко по-нататък — още един. Следеше ги с изтръпнало сърце. По твърдата трева на пътеката също имаше тъмночервени капки. Кръвта водеше към хамбара.

— Терез!

Ребека побягна към хамбара. От височината на хълма той се очертаваше заплашително на фона на небето. Вратата му бе отворена и тя се втурна през нея.

— Майкъл? Терез?

Хамбарът беше голям и студен. Цялата му вътрешност бе запълнена с натрупани бали слама. Най-отгоре имаше сеновал, върху който също имаше скупчени бали. Миришеше приятно и чисто.

— Майкъл! Терез!

Гласът ѝ отекна в празното помещение. След това настъпи тишина. Тя тръгна през балите слама, очите ѝ бавно се адаптираха към мрака след ярката слънчева светлина навън. Мястото беше пусто. Обувките ѝ скърцаха върху сламките, разпръснати по дървения под. Погледна надолу към краката си. На дъските имаше тъмно петно. Тя се наведе и го докосна с пръст. Като го вдигна към очите си, той бе обагрен в червено.

— Терез? — изплака тя. — Майкъл, къде сте? Тук ли сте?

Вратата зад нея изскърца. Тя се извърна. Нямаше никой. Вратата се люлееше от вятъра. Изпълнена с безименен страх, Ребека вървеше сред балите и викаше.

Изведнъж ги видя. Девън и Терез седяха една до друга върху сламата. Тя изтича при тях.

— Какво се е случило? — попита.

— Нищо — каза Девън. Терез не вдигаше поглед. Седеше прегърбена и нещастна, с наведена глава, а рошавата ѝ коса покриваше лицето. Ребека видя, че притиска носна кърпа към един от пръстите си. По белия плат имаше кръв.

— Да не си се порязала? — попита Ребека.

Терез не отговори.

— Стана малък инцидент в кухнята — каза Девън. — Не е нещо сериозно, нали, Терез?

— Терез! — извика Ребека. — Терез!

Терез бавно вдигна глава. Страните ѝ бяха набраздени от прах и сълзи. Очите ѝ срещнаха погледа на Ребека, диви и обезумели. После пак сведе глава.

Девън също изглеждаше ужасно. По принцип хубавото ѝ лице сега беше бледо като платно и преждевременно остаряло от напрежение.

— Какво правиш тук, Девън? — попита Ребека.

— Дойдох да поговорим — отвърна Девън.

— Къде е баща ти?

— В Монтерей.

— Знае ли, че си тук?

Девън поклати глава.

— Това си е само между нас.

— Девън — каза тихо Ребека, — да отидем в къщата и да се обадим на баща ти. Не биваше да идваш.

— Трябва да поговорим — каза Девън.

— За какво?

Девън кимна с глава към сестра си.

— За нея. Не може да остане при теб. Трябва да я върнеш на татко. — Девън кършеше ръце, дланите ѝ приличаха на две малки животинчета, които се биеха на живот и смърт. — Ти не можеш да се справиш с нея.

— Мисля, че мога.

— Тя уби мама.

— Терез, да си вървим — каза Ребека. — Не си длъжна да слушаш това. Ела с мен.

Но Терез не помръдваше и Девън продължи с мъртвешки глас.

— Запали колата на татко в Сан Франциско. Някога имахме една прислужница вкъщи. Тя не харесваше Терез. Един ден я удари. Терез за малко не я уби. Сложи нещо в храната ѝ и жената беше като упоена. После подпали леглото ѝ. Така лошо обгоря, че за малко не умря. Никой, освен мен не знаеше, че е била Терез. Тя и теб ще опита да убие.

Ребека посегна към Терез.

— Миличка, моля те, ела с мен.

— Няма да те послуша — каза Девън, предишната увереност в гласа ѝ бе започнала да се връща. — Не трябва да я изпускаш от очите за секунда. Нямаш представа каква е. Не знаеш на какво е способна.

— Аз съм ѝ майка — каза просто Ребека.

— Това нищо не означава — отвърна Девън, тонът ѝ бе пълен с отрова.

— Може и така да е — каза Ребека. — Терез, да вървим. — Тя пристъпи към Терез, решена да я издърпа със сила, ако беше прекалено вцепенена да ѝ се подчини.

— Спри — каза Девън и гласът ѝ се извиси в писък.

Ребека видя как Девън посяга към якето си. Видя я да изважда от там нещо малко и черно. В първия миг не разбра какво.

После видя как от дулото избухна пламък и чу изстрела.

Нещо се заби в крака ѝ с такава сила, че тя падна като покосена и се просна на дървения под. Отначало не я болеше, просто почувства злокобно вцепенение. Джинсите ѝ бяха разкъсани и плътта под тях — също. От дълбоката дупка на бедрото ѝ се стичаше тъмна кръв, а от мястото се издигаше синкав дим.

Опита се да седне, но болката я преряза и сякаш овладя цялата долна половина на тялото ѝ. Чувстваше, че нещо е заседнало между мускулните ѝ влакна. Сграбчи бедрото си и се сви в агония, като се чудеше като в сън дали не е счупена и костта.

— Боли ли?

Ребека вдигна бавно поглед, неспособна да се помръдне от кръста надолу от болка.

Девън държеше пистолета с две ръце. Оръжието трепереше, но не много. Зад нея Терез бе заровила лицето си в сгърчените си длани, сякаш за да се предпази от връхлитащия я ужас.

— Боли ли? — повтори Девън. — Татко ме научи да боравя с това, когато бях на дванайсет. И съм много добра.

Ребека протегна окървавената си ръка.

— Защо? — прошепна тя.

— Нямам избор. Ти се опитваш да ме изместиш. Терез ще си върне истинската майка, татко ще има очарователна нова съпруга. И какво остава за мен, Ребека? А? Къде е моето място? В лудницата? В килията, отредена за Терез? — Страстта в очите и гласа ѝ беше необузdana. Тя щракна затвора на пистолета и го насочи към Ребека. — Обзалагам се, че наистина боли.

Въпреки раната Ребека се опита да се дръпне назад, далеч от Девън и оръжието. Но болката в крака ѝ сякаш парализираше и дробовете ѝ и тя можа с мъка да помръдне само няколко сантиметра.

— Не исках да я наранявам — каза Девън. — Аз наистина я обичам. Но тя е по-малка и по-слаба от мен. В края на краищата оцеляват по-приспособените. Това е законът на природата.

— Какво искаш? — простена Ребека.

— Искам това, което си е мое — каза ожесточено Девън. — Няма да ти позволя да ми го отнемеш!

Терез се размърда върху балата, цялото ѝ тяло се тресеше.

— Деви — прошепна тя, — не я наранявай.

Девън се пресегна и сграбчи къдравата коса на Терез. Дръпна главата ѝ назад и пхна пистолета в лицето ѝ.

— Ще те убия — каза тя през стиснати зъби. Ребека видя как окървавените пръсти на Терез се сгърчиха. После тялото ѝ бързо се затресе в познатите неравномерни спазми. Девън я пусна. Гърбът на Терез се изви на дъга и тя падна на пода, като избели очи.

— Какво ще кажеш? — каза задъхано Девън. — Какво ще кажеш сега за прекрасната си дъщеричка?

— Какво ѝ направи? — попита Ребека, впила очи в агонията на Терез.

— Тя винаги реагира така, когато не може да се справи с нещо. Терез ще ти обясни всичко. Вече е написала предсмъртно писмо.

Всъщност е предсмъртно стихотворение. Дълго. За теб е. Ще го намерят, когато всичко свърши.

— Девън, не — каза Ребека ужасена.

Очите на Девън горяха като въглени.

— Мислеше си, че ще можеш да се върнеш в живота на Терез след всичките тези години с тъпите си проповеди и измъчени усмивчици. Мислеше, че ще можеш да ми отнемеш татко. Ти си още една лоша майка. Още една егоистична кучка, която не я е грижа какво става с децата, които е създала.

— Не те разбирам. За какво говориш?

Девън се надвеси над Ребека, лицето ѝ бе почервеняло от гняв.

— Знаеш ли какво правят лошите майки с децата си? Изпълват целия свят със зло. Те имат най-голямата власт и могат да причинят най-силната болка. Знаеш ли какво заслужават лошите майки, Ребека? Заслужават да горят в ада.

Тя замахна с ботуша си и ритна Ребека силно в бедрото близо до раната. От силната болка мозъкът ѝ се помрачи. Ребека почувства как тялото ѝ се свива в ембрионална поза и пръстите ѝ се протягат, сякаш за да я извлекат на сигурно място. Но нямаше къде да бяга.

Дълго време всичко пред погледа ѝ се въртеше. Тя се изправи с мъка, но пред погледа ѝ още имаше черни петна. Девън се целеше с пистолета право в гърлото ѝ, пръстът ѝ бе свит около спусъка.

— Сбогом, Ребека — прошепна тя. — Надявам се да гориш във вечен огън.

Тогава Ребека чу един дълбок глас да казва:

— Спри, Девън.

Тя бавно извърна пулсиращата си от болка глава. Майкъл се приближаваше към Девън. Той протегна ръката си напред.

— Махай се, татко — каза Девън с разтреперан глас.

— Дай ми пистолета.

— Тя трябва да умре — изсъска Девън. Пръстите ѝ бяха побелели от стискане на оръжието. — Трябва!

Майкъл бе стигнал вече до Девън. Ръката му още бе протегната напред, но внимаваше да не я докосне. Гласът му беше спокоен и внимателен.

— Деви, всичко свърши. Дай ми пистолета.

Девън не откъсваше очи от Ребека, чиито дробове бяха отказали да дишат. Струваше ѝ се, че и сърцето ѝ е спряло да изпомпва кръв. В един ужасен миг светът бе престанал да се върти. Тогава Девън започна да трепери и очите ѝ се изпълниха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ.

Майкъл пристъпи плавно и взе оръжието от ръцете на Девън. Провери го и го затъкна в колана си. После с opakото на ръката си зашлеви Девън през лицето.

Тя се олюля и за малко не падна.

— Ти да не си се побъркала? — изкрещя ѝ Майкъл.

Девън избухна в силен рев, покри лицето си с длани и се преви надве. Ребека усети, че и нейното тяло се разтърсва от стонове, които не може да издаде.

Като загърби Девън, Майкъл клекна до Ребека, пъкна едната си ръка под шията ѝ и я повдигна. Погледна надолу към раната ѝ.

— О, господи! — простена той тихо. — Засегната ли е костта?

— Така мисля — изплака тя. — О, Майкъл, слава богу, че дойде!

Той нежно я целуна по челото.

— Бедничката ми. Дръж се.

С безкрайно внимание той я вдигна на ръце и я настани в удобна поза.

Девън още хлипаше от болка и притискаше лицето си с длани.

— Терез... — каза задъхано Ребека. — Девън ѝ е направила нещо. Моля те, погледни я Майкъл! Тя е ранена!

Майкъл отиде при Терез и я вдигна на крака. Терез залитна, опитвайки се да се държи изправена. Очите ѝ блуждаеха. Майкъл я потупа по бузите.

— Терез? Добре ли си?

Терез не отговори, но когато Майкъл я пусна, тя успя да остане права, клатушкайки се.

Майкъл се върна при Ребека и се подпря на коляно до нея.

— Съжалявам — каза той тихо.

Ребека не чу какво каза той след това, защото всичко потъна в мрак.

Докато изплуваше от тъмнината, чу около себе си ехтящи гласове. Всичко беше нереално. Дори огромната болка не беше реална,

сякаш се намираше в някакво кошмарно влакче на ужасите, което непрекъснато я издига и спуска.

Опита се да седне.

Лежеше сред локва тъмна кръв. Сложи ръка на раната си, успокоително топла. Кръвта се процеди между пръстите ѝ.

Травматичен кръвоизлив, каза спокойно един глас в главата ѝ. Вливайте венозно плазма, докато дойде кръвта. Внимавайте за шок и хипотензия.

Терез бе сгушена до нея и тихо плачеше. Някаква сянка падна над тях. Тя вдигна поглед. Майкъл се бе надвесил над нея и я гледаше изпитателно.

— Как си, Ребека?

Ребека се смръщи.

— Трябва да ме закараш в болница — каза му тя, опитвайки се да се съсредоточи върху черните очи, които се взираха в нея. — Не трябва да ме оставяш в такова състояние.

Майкъл кимна.

— Съжалявам — каза той. — Всичко излезе от контрол. — Той я погали нежно по лицето. — Бедничката ми — каза той меко. — Не исках да пострадаш.

Зад него се появи Девън. Лицето ѝ още беше напрегнато и бледо, но сега върху бузата, по която я бе ударил Майкъл, имаше червена следа.

— Какво смяташ да правиш, татко? — попита тя високо.

Майкъл се изправи.

— Не трябваше да правиш това, Девън.

— Трябваше — отвърна пискливо Девън. — Направих всичко заради теб, татко. Не можеш да ме унищожис просто ей така след това. Не можеш.

Майкъл уморено потри лицето си.

— Затваряй си устата, Девън.

— Какво говори тя? — чу гласа си Ребека. — Има предвид Барбара, нали? Тя я е убила! Не Терез!

— Заедно го направихме — избълва презрително Девън. — Аз стрих лекарствата и ги сложих в питието ѝ. Тогава татко дойде и подпали пожара.

Ребека протегна окървавените си пръсти към Терез, опитвайки се да я придърпа към себе си и да я защити.

— И двамата сте я използвали — каза тя с кух глас. — Използвали сте я, за да прикриете злините, които сте вършили.

— Нищо лошо не сме направили — каза остро Девън. — Мама вършеше злини. Тя искаше да съсипе татко. Реши да дари земята и татко да загуби бизнеса си. Опитахме се да я спрем. Но тя никого не слушаше. Знаеш ли как първобитните хора са убивали мамут? Копията им не стигали до сърцето му. Бил прекалено голям, а кожата му прекалено дебела. Затова изкопавали дупка и я покривали с листа. Мамутът паднал в нея. Тогава те хвърляли вътре клонки и съчки и подпалвали нещастника. Изгаряли го жив. Нямали друг начин да убият нещо толкова голямо и силно. Ние също нямахме друг начин.

— Ти си убил Барбара — каза Ребека на Майкъл. — Убил си я за пари. Не заради момичетата. Не по благородна причина. За пари!

— Коя си ти, че да ми опяваш за пари? — каза Майкъл с внезапно ожесточение. — Ти нямаш представа какво е истинска бедност, Ребека. Не знаеш какво е да си проправяш път с нокти и зъби към върха, въпреки подигравките на хората, въпреки омразата им и предразсъдъците им. И после да оставиш пияната кучка, за която си се оженил, да те повлече надолу, да ти отнеме всичко. Нямах представа!

— И Терез щеше да поеме вината — каза Ребека, все още стискайки силно дъщеря си. — Щяхте да я пожертвате.

— Нищо нямаше да ѝ се случи — каза дрезгаво Майкъл. — Побърканите тринайсетгодишни деца не отиват в затвора. Щеше да прекара няколко години за лечение в някоя хубава клиника с много големи градини. И след това щеше да е свободна.

— Щеше да е съсипана! — Болката в бедрото ѝ се усилваше и я задушаваше. Под мишниците ѝ и по гърба ѝ избиваше пот. — Каза ми, че я обичаш, Майкъл. Но през цялото време тя не е представлявала нищо за теб.

— За теб не е представлявала нищо — каза горчиво Майкъл. — Затова си я изоставила. Аз обичам Терез повече, отколкото можеш да си представиш. Но всички трябваше да направим жертви, огромни жертви във войната против Барбара. Това беше делът на Терез. Поне не я накарах да я убие.

— Но накара Девън да я убие.

— Девън го е правила и преди — каза Майкъл. — Нали, Девън? Девън трепна, сякаш той пак я бе ударил през лицето.

— Недей, татко — прошепна тя.

— Майката на Девън не е умряла от левкемия — каза Майкъл. — Това е история, измислена от осиновителната агенция. Иначе малката Девън никога нямаше да си намери дом.

— Татко — проплака Девън. — Моля те, недей.

Майкъл продължи без угризения.

— Майката на Девън беше проститутка. Дори не е могла да ѝ каже кой е баща ѝ.

Очите на Девън блестяха.

— Не, татко — умоляваше го тя. — Моля те.

Майкъл не откъсваше очи от Ребека.

— Живееха близо до Саусалито, в дървено корито, което тя наричаше яхта. В живота ѝ нямаше място за дете. Редовно получаваше синини, рани и изгаряния, очите ѝ бяха подути. Жалка гледка. Но Девън си взе своето, нали така, Деви?

Девън заплака с тънък сърцераздирателен глас, като много по-малко дете. Ребека едва си поемаше въздух. Болката я задушаваше.

— Една вечер гуляела и когато свършила и мъжете си отишли откъдето са дошли. Тя пребила Девън с колана си. Сигурно я е наранила до кокал. Или може би Девън е решила, че повече няма да търпи. Имали керосинова лампа. Тя просто счупила лампата върху майка си, докато тя спяла, и избягала. Майка ѝ изгоряла, лодката — също, всичко свършило за десет минути. Превърнали се в пепел. Намерили Девън да пици на брега.

Девън покри лицето си.

Ребека прегърна Терез с треперещи ръце. От кръста надолу цялата беше подгизнала в кръв.

— Защо ми разказваш всичко това? — попита тя.

— За да ти покажа, че още не е прекалено късно — каза Майкъл.

— За какво?

— За нас двамата. — Той пристъпи напред и клекна пред нея, за да я погледне право в лицето. — Сега, като знам коя си, мога да разбера всичко. Обичам те, Ребека. Наистина те обичам. И уважавам чувствата ти към Терез. Никога повече няма да искам от теб да се разделиш с нея. Разбираш ли?

Очите му бяха хипнотизиращи като на змия.

— Не — прошепна тя. — Не разбирам.

— Девън подпали всичките пожари. Не Терез. Тя беше, Ребека. Тя подпали колата. Тя обгори прислужницата. Тя причини пожара и на самолета. Полицията не знае за Девън и лодката. Но когато разберат, всичко ще им стане ясно.

— Не, татко! — изхлипа Девън.

Майкъл не ѝ обърна внимание. Той се взираше в очите на Ребека.

— Няма да страда. Гарантирам ти. Лека терапия. Кратко лечение. Тя е достатъчно умна, за да ги излъже всичките. Ще излезе за нула време. И после всички ще сме заедно. — Той се усмихна напрегнато. — И ще живеем щастливо до края на живота си.

— Не прави това, татко! — Гласът на Девън звучеше като агонизиращ писък на животно в капан.

— Цяла нощ се опитвах да я убедя — продължи Майкъл. — Преграхнах от говорене. Мислех, че го е приела. Не очаквах това.

— Майкъл, ти си луд — прошепна Ребека.

— Ти още ли ревнуваш от нея? — каза Майкъл и поклати глава. — Тя е просто дете, Ребека. Това, което стана между нас, е толкова различно. Тя не може да ти стъпи на малкия пръст.

— Значи наистина си я насилвал — простена Ребека. — Наистина!

Майкъл поклати глава.

— Ти не разбираш. Играехме си заедно, това е всичко. Малко удоволствие за мен, добро обучение за нея. Никога не съм прекрочвал границата. Но това вече свърши. Никога повече няма да я пожелаю. — Майкъл посочи раната на крака на Ребека. — Съжалявам за това, Ребека. Но и то ще ни е от помощ. Без него не бихме могли да убедим никого какво наистина представлява тя. Девън причини всичките пожари. Наистина. Единственият, дело на Терез, беше онзи с куклите. Пожарът в самолета беше много рискован, но си мислехме, че той ще нареди окончателно мозайката заедно с дневничето на Терез. Но когато чуят, че Девън вече веднъж е подпалила майка си, всичко друго отпада.

Ребека едва поемаше дъх, задавена от ужаса на цялата история.

— Не прави една и съща грешка два пъти — каза той настойчиво. — Веднъж вече за малко да провалиш всичко, Ребека. Този път не стъпвай накриво. Ще получим всичко, не разбираш ли?

Парите, децата, всичко. — Той пак се усмихна. — Дори ти ще получиш Терез. — Той се пресегна и погали с пръсти къдриците на Терез.

Ребека замахна и бутна ръката му от Терез.

— Не я докосвай — просьска тя.

— Ребека — каза той и в тъмните му очи отново просветна гняв.

— Махни се от мен — извика Ребека. — Махай се!

Майкъл бавно се изправи. Погледна я от високо, лицето му изглеждаше ужасно.

— Това ли е окончателният ти отговор? — попита той тихо.

Ребека само притискаше Терез, без да отговаря.

Девън бе открила обляното си от сълзи лице. Сега гледаше втренчено баща си с широко отворени зачервени очи. Тя рязко се обърна и побягна.

— Ти си глупачка, Ребека — каза Майкъл и в гласа му вече нямаше нито гняв, нито страст. — Но за едно нещо си права. Парите наистина са най-важното нещо за мен. Сбърках, като си помислих, че мога да имам всичко. — Той побутна Терез с ботуша си. — А ти бъркаш, като си мислиш, че можеш да я спасиш. Само успя да я довършиш.

Девън се върна на бегом. Зад себе си мъкнеше една метална кутия.

— Татко! — извика тя и гласът ѝ трепереше от надежда.

Майкъл бавно се обърна към нея.

— Добро момиче — каза той бащински. — Това става, а сега отиди да намериш още.

Девън остави кутията пред Майкъл и пак побягна. Майкъл отви капачката. Вдигна контейнера високо над Ребека и Терез и започна да ги полива.

Вонята на керосин беше задушаваща и лепкава. Ребека не можеше да направи нищо друго, освен да сведе глава до Терез. Усети как мазната течност се стича тежко по косата ѝ, полазва по гърба ѝ и попива в джинсите ѝ. Бълбукането на изпразващата се кутия беше единственият шум в тишината.

Тогава Терез изпищя.

— Не, татко, не!

Майкъл продължаваше да ги полива, като обилно мокреше всичко по тях. Дрехите на Ребека полепнаха по тялото ѝ. Очите, носът

и устата ѝ пареха. Изпаренията стигнаха до дробовете ѝ и я задавиха и задушиха. Замайващият ефект на шока отстъпваше на зараждащия се ужас, който я сграбчваше отвсякъде.

Най-накрая кутията се изпразни. Майкъл я ритна настрани. Взе втората, която Девън бе донесла, и разля съдържанието ѝ по балите слама. Движеше се между тях, като разклащаше кутията така, че течността се разплискаше навсякъде.

— Използването на гориво е просташко — каза той, докато разливаше. — Можеш да се справиш толкова по-добре, ако знаеш как горят различните материали. Но в този случай всичко трябва да стане бързо и недвусмислено. — Изсипа и последната капка от контейнера и го захвърли.

— Ще му дадем малко време добре да попие.

— Майкъл, чуй ме — каза Ребека като от много далеч.

— Съжалявам — каза той спокойно и погледна надолу към нея. — Ти направи своя избор, Ребека. Неизбежно е. Ще трябва да довърша започнатото от Девън.

Тя отчаяно се мъчеше да се вдигне, за да може да говори с тях.

— Моля те, пусни Терез. Тя не заслужава да страда повече.

— Не мога да ѝ имам доверие — каза Майкъл. — Докато ти не се появи, тя беше толкова лесна за манипулиране. Беше толкова объркана, че бе безкрайно лесно да я накарам да повярва, че е убила Барбара. Но ти я научи да мисли с главата си. Научи я да се бори. Затова не мога да ѝ имам доверие, че ще каже каквото трябва. — Той леко докосна Терез с ботуша си. — Съжалявам, Терез — каза той. — Чуваш ли ме?

Терез не помръдна. Майкъл се взираше отгоре в нея.

Тогава Девън извади нещо от джоба си. Щракна, беше малка пластмасова запалка.

— Татко, трябва да побързаме.

Ребека избута Терез с всичка сила.

— Бягай, Терез! — извика тя. — Бягай отук. Иди при Райън. Тръгвай!

Тя отчаяно избутоваше Терез от себе си. Терез се изправи на крака, залитайки.

— Моля те — подкани я Ребека, заеквайки от напирещите стонове и отчаянието. — Бягай от тях, Терез. Намери Райън.

— Татко ѝ оперира — каза Девън делово. — Ще е зает с часове.
— Тя бутна Терез. — Всичко ще свърши бързо. Ще видите.

Ребека видя как тялото на Терез потрепери. Писькът сякаш идваше от дъното на дробовете ѝ.

— Не!

Терез се хвърли към Девън и задрапа към запалката. Девън бе сварена неподготвена. Вдигна ръце, за да защити лицето си от ноктите ѝ. Терез сграбчи ръката ѝ и я задърпа.

— Не! — пищеше тя. — Не! Не!

— Девън — извика Майкъл, — почакай!

По-скоро по случайност, отколкото нарочно, запалката изскочи от ръката на Девън и падна на пода.

Майкъл сграбчи Терез за косата с една ръка и я завъртя като кукла. Но Терез се бореше като побесняла, слабото ѝ тяло се гърчеше, малките ѝ юмручета налагаха Майкъл.

— Стига! — викаше тя. — Оставете я на мира!

Девън бързо се наведе и взе запалката.

— Добре — каза тя задъхано. — Това е. — Тя щракна запалката и я хвърли в най-близката сламена бала.

Лъскавият керосин избухна в пламък и удави виковете на Терез. Синьо-жълтият пламък обгърна балата, после скочи като жив на следващата и на следващата. Изведнъж огънят запраця в кръг около тях, подпалвайки всичката слама.

Тогава Ребека видя как тънките окървавени пръсти на Терез сграбчиха приклада на пистолета на Майкъл. После дръпна оръжието от колана му. Но то се изплъзна от ръцете ѝ и падна на пода. Майкъл, изглежда, не бе забелязал. Ребека с мъка се размърда. Изпълзя до пистолета, влачейки ранения си крак, който ѝ се струваше ужасно подут и целият пулсираше от болка. Опита се да не му обръща внимание. Трябваше да вземе оръжието. Девън я видя какво прави. Замахна с крак към Ребека и ботушът ѝ одраска бузата ѝ. Но Ребека бе взела пистолета. Напипа спусъка и инстинктивно затвори очи.

Откатът разтресе ръката ѝ и тя изпусна оръжието. Ушите ѝ пищяха. Отвори очи. Девън все още стоеше изправена и гледаше в шок. Но Майкъл лежеше свит на пода и се гърчеше. Опита се бавно да се изправи. Ребека видя, че по гърдите му има кръв.

— Татко! — извика Девън и се наведе над него.

Терез изтича към Ребека и я сграбчи за ръката.

— Ставай — викаше тя. — Ставай!

Пожарът се разгаряше по балите. Сламата беше суха като прахан и буквално избухваше в пламъци. Огнената стена се издигаше към дървения покрив и затвореното пространство бързо се нагорещяваше. Всеки миг и Ребека щеше да избухне в пламъци, подгизналите ѝ от керосина дрехи и коса щяха да се подпалят. С мъка тя се изправи и сграбчи слабите ръце на Терез. Раненият ѝ крак бе напълно неизползваем. Не можеше изобщо да я държи. Терез я хвана през кръста и ѝ помогна да стане. Двете се затъртриха към изхода.

Напредваха мъчително. Замаяна, Ребека видя как с всяка нейна стъпка от раната блика кръв. Нямаше да успее да избяга, вероятно щеше да изгори и Терез щеше да се подпали от нея.

— Върви — каза тя задъхано и се опита да избута Терез далеч от себе си. — Излизай оттук, Терез. Аз ще те следвам.

— Не — простена Терез. — Няма да те оставя.

Огънят пращеше зад тях и задушливият дим ги заливаше на талази. Всяка стъпка беше болезнена и те едва се примъкваша напред. Най-накрая стигнаха изхода и се хвърлиха към свежия студен въздух. Слънцето ги ослепи.

Ребека усети как Терез драпа по ризата ѝ и я смъква от тялото ѝ. Вятърът смрази пропитата ѝ с керосин кожа. Пръстите на Терез разкъсаха джинсите ѝ и се опитаха да ги свалят. Болката в бедрото беше толкова ужасна, че бе станала нетърпима. Ребека се сви.

— Не падай — умоляваше я Терез. Момичето продължаваше да я тегли далеч от хамбара. Ребека чуваше как въздухът свисти в дробовете ѝ. Зад тях огънят се разгаряше със силен победоносен шум.

Най-накрая стигнаха под сянката на водоносните кули. Терез сграбчи шланга, който висеше на тях и дръпна лоста. Студената вода обля обилно Ребека.

Терез бутна шланга в ръцете ѝ.

— Измий се — извика тя.

— Къде отиваш? — изкрещя Ребека, когато Терез се затича обратно към хамбара.

— Татко и Деви са още вътре — каза тя през рамо.

— Терез, не — изхлипа Ребека.

Но Терез не спираше да тича към пламъците. Никога не бе изпитвала такова пълно отчаяние, както сега, като гледаше как дъщеря ѝ се е втурнала към собственото си унищожение. Просна се безпомощно в сянката на водоемите, здраво стиснала шланга, който пръскаше студена вода по бедрата ѝ, а зимният дъжд се смесваше с топлата кръв.

Някъде в самоизяждащото се пространство сестрите се срещат. Ръцете на Терез докопват дланите на Девън, сграбчват я и я задърпват отчаяно и бясно. Терез е по-дребна от Девън, но е придобила някаква налудничава сила. Притиска сестра си до гърдите си и я вдига от пода.

Огънят пращи навсякъде около тях, изгарящата топлина се издига към слънцето и изскача през тавана на хамбара. Около тях се валят запалени отломки. Лентите, които придават форма на балите, отдавна са се стопили и балите се уголемяват като огнени дракони, пръскат се и се разхвърчават на тлеещи парцали.

— Хайде, Деви — пици Терез. — Хайде!

Девън е в шок. Тя прикляква до мъжа, когото и двете наричат свой баща. На гърдите му има тъмно петно. Той вече не помръдва. Лежи неподвижно. Девън се усмихва унесено на Терез и червените отблясъци ослепяват очите ѝ.

— Остави ме тук с него — казва тя толкова тихо, че Терез едва чува думите ѝ сред грохота. — Върви при нея! Махай се!

— Няма да те оставя тук — крещи Терез.

Започва да дърпа Девън към вратата. Девън се съпротивлява и разтваря стиснатите около нея пръсти.

Терез не я оставя да я отблъсне. Притиска лицето на сестра си към диафрагмата си, защото знае, че ако диша, парещият въздух ще обгори дробовете ѝ. И нейните устни са здраво стиснати. Мирише ѝ на опърлена коса и изпечена кожа и не знае дали миризмата идва от Девън или от самата нея.

Завлича товара си до вратата. Девън се бори, но сега силата ѝ е по-малка от тази на Терез, въпреки че в миналото винаги е било обратното. В миналото винаги тя е водила Терез, тя я е дърпала, влачела, носела. Сега Терез води Девън. Не я оставя да умре.

Пропастта се продънва. Огънят съска като огромно и разгневено агонизиращо същество. Дъските под краката им парят. Треперещият въздух спича кожата, обгаря дробовете, суши беззащитните им очи.

Терез усеща как пламъкът близва ръката ѝ и вижда, че косата на Девън гори. Тя покрива огъня с голи ръце, опитвайки се да го потуши.

На вратата, когато животът е на крачка от тях, Девън започва трескаво да се бори.

— Остави ме! — крещи тя. — Остави ме с него!

Терез не я оставя да се отскубне.

Тогава изскача от огъня със сестра си на ръце. Над тях е небето, а в лицата им струи чист въздух.

Терез е цяла. Но Девън е съкрушена. Нещо се е пречупило вътре у нея и тя не може да направи нищо друго, освен да плаче. Влаци се като в транс до Терез. Прегърнала сестра си през раменете, Терез я отвежда надалеч от горящата сграда. В хамбара огънят продължава да се вихри в огнен танц около балите слама.

Терез отваря очи, сякаш за пръв път от години. Отваря очите си и вижда света. Вижда майка си, която лежи с мокро от сълзи лице и протегнати ръце. Чува я да вика името ѝ. Отива при нея, влачейки Девън след себе си.

Хамбарът започва да се срутва, дървените стени падат навътре и покривът хлътва. Пламъците побеждават. Но те са спасени.

Чува се друг грохот и Терез вижда пикапа на Райън да прекосява поляната и да се носи към тях. Тя му извиква. Той изскача от колата и затичва към нея, към тях. Всички се събират на едно място. Той посяга към нея. Помага ѝ да носи Девън. Подхващат я от двете страни и я понасят натам, където лежи кървящата Ребека.

После всички се притискат един до друг под сянката на водоносните кули, а огънят в далечината се издига към слънцето, към прекрасния божи син небосвод, ширнал се над тях.

---

[1] — Болница „Санта Клара“, добър ден.

— Искам да говоря с доктор Фостър, моля.

— Кой го търси?

— Една негова приятелка.

— Един момент, моля. — Б.пр. ↑

[2] Емилио Хименес, на вашите услуги (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Американски филм с Джак Никълсън за живота на рокерите.
— Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

САН ФРАНЦИСКО

Райън, Терез и Ребека вървяха през огромната сграда и крачката им се бавеше от накуцването на Ребека. Взеха асансьора до втория етаж и тръгнаха по коридора.

Спряха пред заключеното отделение със знак „ОХРАНЯВАН СЕКТОР ЗА ПОДРАСТВАЩИ“ и подадоха документите си за самоличност на пазача в кабинката. Идвали са тук много пъти през последните няколко седмици, но той винаги подробно проверява всеки детайл, преди да натисне копчето за освобождаване на електронната ключалка.

Бяха изслушали мнението на лекаря за напредъка на Девън през последните няколко дни. За всички бе ясно, че ще продължи дълго, но те запазиха ведрите си изразения и изразиха надежда.

Бялата боя по стените и таваните блестеше ослепително под флуоресцентните лампи и всичко наоколо беше безмилостно ярко.

— Здравейте — каза им дежурният лекар. — Тя е в градината. Днес е много по-добре. Тази сутрин почете малко преди сеанса. След това беше разстроена, но това е нормално, още тъгува. Поспа, погледа телевизия. Все иска да говори с теб, Терез.

Той я попита много внимателно, но Терез леко поклати глава.

— Не още — отвърна тя.

— Никой не бърза. Ако искате, можете да я погледате от моя прозорец.

Влязоха в кабинета на лекаря. Прозорецът му гледаше към заградената градина отдолу. Девън се разхождаше с една сестра под разлистените клони. Носеше книга. Повечето от русата ѝ коса бе изгоряла в хамбара, затова сестрите я бяха подстригали късо. Изглеждаше безметежно красива, потънала в разговор с придружителката си. Те я гледаха дълго.

— Обвинявам себе си — каза тихо Ребека. — Трябваше да забележа как Майкъл я манипулира.

— Недей — каза Райън. — Психопатите понякога са много хитри. Успяват да заблудят всички — съпрузи, съпруги, родители, деца. Нормалните хора изобщо не могат да проникнат в същността им. Трябва да си като тях или да си специално обучен, за да предвидиш какво ще направят. Майкъл е бил единственият, който е знаел истината за детството ѝ. Използвал го е, за да я превърне в свое оръдие. Това не я прави по-малко опасна. Щеше да ви убие и двете.

— Да. — Тя си спомни безгрижната цинична представа на Майкъл: няколко години лечение в някоя хубава клиника с много големи градини. Като гледаше хубавата ѝ руса главица, на човек му бе трудно да повярва, че тя бе съучастник на Майкъл в толкова ужасни деяния — в убийството на Барбара, опита за промиване на мозъка на Терез, дори подпалването на самолета.

Девън погледна за кратко към прозореца. Не можеше да ги види през огледалните стъкла, затова те не помръднаха. Но изведнъж Ребека се зачуди дали не вижда красивите черти на Майкъл, изписани по лицето на Девън. Имаше ли в тази история за лодката нещо повече, отколкото Майкъл ѝ бе разказал? Бе говорил като очевиден, като описваше какво е изстрадала Девън. Дали връзката му с това някога блестящо момиче не беше по-дълбока, отколкото бе признал? Нямаше никога да разбере. Вероятно никой никога нямаше да разбере. Така беше най-добре. Нямаше нужда да дълбаят повече в тази тъмна тайна.

Сянката му за миг се спусна над нея и тя почувства, че болката и страхът стягат мускулите ѝ. Чудеше се дали напълно се бе освободила от него, от жаждата си за него, от въпроса дали наистина го бе обичала.

Сякаш прочел мислите ѝ, Райън я прегърна със силната си ръка и я притегли към себе си.

— Всичко свърши — прошепна той. — Вече сме заедно.

Тя бавно се отпусна. Беше прав. Майкъл беше мъртъв и нямаше нужда да се задават повече въпроси.

— Съжалявам — прошепна тя на фигурата в далечината. Имаше предвид за това, което направи с Майкъл. — Прости ми, Девън. Надявам се някой ден да разбереш.

Прекосяха града и излязоха на моста „Златната порта“.

Ребека свали прозореца и вдиша студения въздух на Тихия океан. Отдолу един кораб си проправяше път в пристанището. Около него се

виждаха пъстри яхти с опнати като барабани платна, които пореха водата и вдигаха пяна. Светлината беше ослепително силна. Но от ярката светлина очите я боляха приятно. Чувстваше се като човек, прекарал прекалено дълго време под земята.

— Винаги съм мислела, че си много крехка — каза Ребека и допря бузата си до лицето на Терез. — Фина, беззащитна стъклена кукла. Но ти се оказва различна. Беше достатъчно силна, за да оцелееш. Достатъчно силна, за да спасиш всички ни.

Райън погледна през рамо.

— Искате ли да спра на другата страна? — попита той.

— Да — отвърнаха двете едновременно.

Той паркира колата на отсрещния бряг. Грамадният корпус на моста изпълваше Ребека с приповдигнато предчувствие и надежда. Това беше огромно човешко постижение, което сякаш ѝ казваше, че всичко е възможно.

— Толкова ви обичам и двете — чу тя да казва Райън.

Ребека прегърна и двамата и ги притисна към себе си. Струваше ѝ се, че в соления въздух около тях се сипе благодат, магия, която включва ведрото щастие на Терез, тихото постоянство на Райън и нейната дълбоко скрита сила. Ритмичната музика на океана изпълваше тишината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.